DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Birinci Bölüm

Kökten Bir Değişim...

Sophie babasının elini sıkıca kavradı. Yaklaşan arabayı dikkatle izlerken bakışlarında yedi yaşından beklenildiği üzere kaygısız değil kederli bir ifade vardı. Misafirleri gelmeden çok önce acı haber evlerine ulaşmıştı. Aslında şimdiden sonra onun için misafir demek pek doğru sayılmazdı... Tanrı aşkına, zavallı Liliana için bu ne büyük bir acıydı.

Sophie babasının elini daha da sıkı tuttu ve başını onun koluna yasladı. Diğer eli de annesinin eteğini pençe gibi kavramıştı. Araba Langford Malikânesi'nin taş avlusunda yavaşça durduğunda Sophie'nin heyecanı had safhaya ulaşmıştı.

Arabanın kapısı açılmadan önce babası yanına çömelip yumuşak bir sesle, "Sophie, Liliana artık senin kardeşin. Sana söylediklerimi sakın unutma. Senden büyük olmasına rağmen o çok kırılgan bir çocuk. Bundan sonra ne olursa olsun onu kollamak senin görevin, anlıyor musun kızım?" diyerek ona daha önce defalarca tekrar ettiği sözleri yineledi.

Sophie itaatle başını salladı. O sırada arabanın kapısı açıldı ve zarif elbisesi içinde melek gibi parıldayan bir kız çocuğu arabacının yardımıyla, tıpkı bir kraliçe edasıyla merdivenlerden indi. Daha önce Avrupa'da yaşadığı için Sophie onu ilk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kez görüyordu. O kadar ışıltılıydı ki bakmayı beceremediği güneşi hatırlatıyordu.

İlk hareket Leydi Langford'dan geldi. Kadın onları uzak durmaya katlanamıyormuş gibi Liliana'yı kollarının arasına alıp ona sımsıkı sarıldı.

"Ah sevgili yavrum, evine hoş geldin."

Kız yüzünde beliren yürek burkan titrek gülümsemeyi daha da dramatik kılacak şekilde çenesini Leydi Langford'un omzuna yasladı ama bir şey söylemedi. Lord Langford da Sophie'yi yalnız bırakıp tüm ilgisini Liliana'ya vermişti. Sophie buna kızamazdı, kızmaması gerektiğine şartlanmıştı çünkü...

Liliana o kazada anne ve babasını kaybetmişti. Elbette Sophie'den daha fazla ilgiye ihtiyacı vardı. Ama yine de anne ve babasının o melek kıza şimdiye dek sadece kendisinin sahip olduğu sevgiyi vermek için bu kadar acele etmesi çocuk aklına korkuyu yerleştirmeye yetmişti.

Birden göz göze geldiler... Buz mavisi, kocaman ve bomboş bakan gözlere dikti bakışlarını Sophie. Onun adına çok üzgündü. Hatta kısacık yaşantısında daha önce hiç kimse ya da hiçbir şey için bu kadar üzülmemişti. Yavaşça Liliana'ya, bir zamanlar kuzeniyken şimdi kardeşi olan kıza yaklaştı. O sırada Lord Langford da Sophie'nin omzuna hafifçe dokunup onu Liliana'ya doğru nazikçe itekledi.

"Liliana'ya hoş geldin demeyecek misin Sophie?"

Sophie önce başını kaldırıp tereddütle babasına baktı, sonra da babasının sert bakışlarındaki ikazı alarak Liliana'ya döndü.

"Hoş geldin Liliana."

Kız tuhaf bir şekilde gülümsedi. Çocuklar o şekilde gülmezdi ki...

"Teşekkürler Sophie." Bir saniye sonra Sophie'nin başının üzerindeki bir noktaya odaklandı. Dikkatle ve ilgiyle kuzeninin saçına bakmaya devam ederken beklenmedik bir şekilde Sophie'yi şaşırtıp panikleten bir istekte bulundu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

-Saçındaki kurdele benim olabilir mi?"

Sophie hiç düşünmeden elini saçındaki mavi kurdeleye götürdü. O en güzel, en sevdiği ve Liliana'yı karşılamak için annesinin giydirdiği en güzel beyaz elbisesine en çok yakışan kurdeleydi. Onu sever ve onunla böbürlenirdi. Komşularının kızı Claire'in doğum gününde onu taktığında kızların hepsi hayran kalmıştı ama kimse ona sahip olmak istememişti. Onu veremezdi.

Sahiplenircesine kurdelesini avucunun içine saklayıp bir adım geriledi. Olumsuz yanıtını daha iyi ifade edebilecek başka bir şey yapmasına ya da söylemesine gerek yoktu. Liliana'nın yüzündeki hayal kırıklığı bir an için içini burksa da annesinin sözlerini duyunca asıl kendisi için hissettiği üzüntüyle ağlayacak gibi oldu.

"Sophie, bence kurdeleni Liliana'ya hediye etmelisin kızım. Odanda daha onlarca var."

Sophie annesine inanamayarak baktı. Odasında onlarca kurdelesi olduğu doğruydu, fakat annesi en sevdiği kurdelenin saçındaki olduğunu bilmeliydi. Büyük, yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ama anne..." diyecekken şimdiye kadar ona sesini yükseltmeyen babasının keskin ses tonuyla şaşkına döndü, sözünü tamamlayamadı.

"Annen haklı Sophie. Bence de kuzenine hoş geldin hediyesi olarak kurdeleni vermelisin. Daha önce ne konuştuğumuzu hatırlıyorsun değil mi?"

Sophie birkaç saniye daha babasına baktıktan sonra kurdelesini saçından çekip çıkardı ve Liliana'nın hâlihazırda açılmış avucuna bıraktı.

Liliana aniden ışıldayarak gülümsedi ve "Teşekkürler Sophie. Bu kurdele gözlerimle aynı renk, bu yüzden bana daha çok yakışacak," dedikten sonra ev sahipleriyle birlikte Langford Malikânesi'ne doğru asil adımla ilerledi.

Bu Sophie'nin kuzenine verdiği ilk ödündü ve sonuncusu olmadığı kısa süre içinde ortaya çıkacaktı...

Bitmek bilmeyen isteklerin kaprislere karıştığı, adil ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mayan ilişkileri senelerce devam ederken Sophie bir kez bile şikâyet etmedi.

Yolculuk esnasında hendeğe yuvarlanan araçtan sağ çıkamayan anne ve babasının acısı ne zaman körelebilirdi ki? Bir çocuk bunu ne zaman ve nasıl atlatabilirdi? Onun sevgiye ihtiyacı vardı. Çoğu zaman zalimce istekleriyle çileden çıkarıcı olabiliyordu ama yine de Sophie ona kızamazdı. Kızmıyordu da zaten...

Sekiz Yıl Sonra...

Sophie, atı Sheba'dan zarif bir hareketle atladı ve onu otlaması için kendi haline bırakıp Jordan'ı görebilmek umuduyla etrafına bakındı. Atını dörtnala sürdüğü için onunla gelmekte ısrar eden Liliana'yı bir hayli geride bırakmıştı. Açık olmak gerekirse durumdan hiç de şikâyetçi değildi. Bu onun gerçek anlamda ilk kaçamağıydı ve rahat bırakılmaya ihtiyacı vardı.

Jordan dedi içinden ve aptalca sırıtmaya başladı. Ondan hoşlanıyordu. Diğer kızların bahsettiği ya da kitaplarda yazdığı gibi aşkından kör olmuş falan değildi ama onu düşünmek bile kalp atışlarını hızlandırıyordu. Nasıl hızlandırmasın ki... O çok yakışıklı ve çok komikti. Sophie onun Liliana yerine kendisiyle ilgileniyor olması karşısında hâlâ şaşkındı.

Ah, işte oradaydı. Delikanlı göle doğru eğilmiş, kumral saçlarını ıslatıyordu. Sophie ellerini sallayıp ona seslendi ve Jordan'ın acele adımlarla yanına gelmesini gülümseyerek izledi.

Ne yapacağını... Ne diyeceğini bilmiyordu. Hatta Jordan ondan hoşlandığını ve kısa süre sonra ciddi niyetini sunmak üzere ailesiyle birlikte Langford'ları ziyaret edeceğini söylemesine rağmen bunun gerçek olup olmadığını dahi bilmiyordu.

Elbette bu şaşılacak bir şey değildi zira Liliana etrafında-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ken erkeklerin ilgisini çekmemeye alışkındı. On beş yıllık hayatında bunu birkaç kez görmüş sayılırdı.

"Seni beklettim mi?"

Jordan çapkın çapkın sırıtıp biraz da umursamazca, "Sorun değil," deyiverdi.

Bu cevap nedense Sophie'nin hoşuna gitmedi ama belli etmek istemediği için yaşına yaraşır bir pervasızlıkla omuz silkip gülümsedi.

O sırada Liliana'nın geldiğini belli eden toynak seslerini işitti. Yaptıkları anlaşmaya göre Sophie'nin ilk romantik buluşmasında kuzeni yanında olacak ve böylece olayın üçünün arasında kalacağı kesinleşecekti. Fakat genç kız Liliana'yı seviyor olsa da ona güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Onu görmezden ve duymazdan gelmeye çalışarak Jordan ile birlikte gölün etrafında yürümeye başladı. Yine de kuzeninin pembe siluetini yan gözle takip etmekten kendini alamıyordu. Tanrı aşkına, bu kadar yakında olmaması gerekiyordu. Kendini Jordan'ın aptal sohbetine vermeye çalıştıkça Liliana'nın sevimli varlığı daha fazla gözüne batar olmuştu. İşin kötüsü Jordan'ın bakışları da ara ara büyüleyici kuzenin üzerine kayıyordu. Sophie yüzünü buruşturup başını iki yana salladı.

Dikkatini tekrar Jordan'a vermeye çalıştığı sırada hiç beklemediği bir şey oldu. Önce Liliana'nın pembe eteği havada dalgalandı, sonra da kızın suya düşerken çıkardığı ses yumuşak çığlığına karışarak gölün çevresindeki koruda yankılandı. Sophie şaşkındı ama korktuğu söylenemezdi çünkü kuzeni yüzmeyi biliyordu... Ya da birkaç gün öncesine dek biliyordu. Onun sular sıçratarak debelenmeye başladığını görünce dehşete kapılıp, "Lily!" diye haykırdı ve istemsizce koşmaya başladı. Jordan ise ondan önce davranıp suya dalmıştı bile.

Kısa süre sonra Jordan kucağında Liliana ile kıyıya çıktı ve onu çimlerin üzerine bıraktı. Sophie telaşla kuzeninin yanına oturup uçuk sarı saçlarını yüzünden çekmeye, onu rahatlatmaya çalıştı. Lily'nin gözleri narin bir kelebek kanadı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibi titreşerek açılınca neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Ona sarılmak üzereyken kuzeni üzgün gözlerle Jordan'a bakıp genellikle istediğini elde etmek söz konusuyken yaptığı gibi ağlamaya başladı.

"Çok teşekkür ederim Jordan," derken öylesine kırılgan görünüyordu ki zavallı, aptal Jordan'ın ona kapılmamak için ne kadar şansı olabilirdi ki?

Sanki Sophie orada değildi... Sanki Jordan ile buluşan o değildi. Gözleri kısılan genç kız Lily ve Jordan'a şüpheyle bakmaya başladı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama neler olduğunun farkındaydı. Bu da her zamanki numaralardan biriydi işte. Sophie kadar iyi olmasa da Lily iyi bir yüzücüydü ve boğulması mümkün değildi. O an avazı çıktığı kadar bağırmak istedi. Jordan'ın şefkatle onun üzerine düşmesini ve bu tatlı ilgiye minnetle karşılık veren kurnaz Liliana'nın sahte korkusunu tiksinerek izlerken ikisini de bir daha asla görmek istemediğini aklından geçirdi. Neden daha önce değil de şimdi? Sonra Jordan'ın Lily'nin ilgisini çekmeye değecek bir meziyeti olmadığını hatırladı. Ta ki şimdiye kadar... Sophie Jordan'la ilgilenene kadar ya da tam tersi.

Hırsla yerinden doğrulup bir kez daha yerdeki ikiliye baktıktan sonra arkasını döndü ve koşar adımlarla Sheba'nın yanına yürüdü. Lily'nin melodik sesiyle ardından bağırdığını işitti. "Sophie, beni bırakıp nereye gidiyorsun?"

Geriye dönüp bir kez bile onlara bakmadan atına atlarken Jordan'ın tenkit eden sözleri kulağına geldi. "Bu yaptığına inanamıyorum Sophie. Zavallı kızın ne kadar sarsıldığını görmüyor musun?"

Sophie saatlerce ata bindi. Eve döndüğünde ise akşam yemeği hazırlıkları bitmek üzereydi. İştahı yoktu ve daha da kötüsü öfkesi durulmuş değildi. Odasına sığınmak için merdivenlerden hızla çıktı, fakat öncelikle Lily'nin kapısının önünden geçmek zorundaydı. Görmezden gelmeyi çok iste-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

se de öfkesi, içinde biriktirdiği kin ancak Liliana'nın canına okursa azalabilirdi.

Fazla düşünmeden - daha doğrusu hiç düşünmeden - sertçe kapıyı açtı. Onu aynanın karşısında, zaten mükemmel olan saçlarına şekil verirken göreceğini ummuştu ama beklediğinin aksine Lily bembeyaz yatağına uzanmıştı. Ona ne kadar kızgın olursa olsun Sophie bu görüntü karşısında tereddüt ederek usulca içeri girdi.

"Ah Sophie, nihayet gelebildin. Seni ne kadar merak ettim bilemezsin."

Sophie kaşlarını çattı.

"Bana kızgın mısın Sophie? Haklısın Jordan ile gününü berbat ettim ama telafi edebilirim. Rose Anne'yi oyalamak çocuk oyuncağı. Bilirsin ben ne söylersem inanır."

Sophie bu sözler üzerine onu tokatlamak istedi. Hatta bunu yapmak üzereydi ama soğukkanlılığını korumak için derin derin solumaya çalıştı. Elbette bu çenesini kapatacağı anlamına gelmiyordu.

"Nasıl bu kadar sinsi olabiliyorsun Lily? Numara yaptığını biliyorum. Jordan'ın benimle ilgilenmesine tahammül edemediğin için aramıza girdin."

Liliana hemen itiraz etti. "Bu saçmalık. Sizi izlerken ayağımı burktum ve suya düşünce yüzemedim."

Lily'nin her zaman takındığı melek maskesi Sophie böylesine öfkeli olmasaydı işe yarayabilirdi. "Seni tanıyorum Lily! Aptal Jordan'ı ayartmak istedin. Bir kereliğine dürüst olmayı dener misin? Herkes melek olduğunu düşünüyor ama ben senin içini görebiliyorum."

Liliana'nın bu ithamlar karşısında ağlayacağını ya da yumuşak, melodik sesiyle itiraz edeceğini düşünen Sophie, kuzeninin tepkisini görünce afalladı. Lily'nin buz mavisi gözleri açık renk kaşlarının altında kısıldı, yüzü ise ona hiç yakışmayan kötü bir ifadeye büründü.

"Madem öyle düşünüyorsun aptal gibi davranmayı kes

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sophie. İyi kalpli, haylaz Sophie'ye ihtiyaç duyduğu hayat dersini vermek istemişimdir belki de..."

Sophie temkinli bir biçimde yatağa yaklaştı. "Ne demek bu? Neyin peşindesin?"

Liliana hoş bir kahkaha attı. "On beş yaşındasın ama beynin üç yaşındaki bir çocuğunki gibi çalışıyor. Senden sadece bir yaş büyük olup da hayatı bu kadar iyi tanıyor olmam seni hiç düşündürmüyor mu zavallı Sophie? Sana iyilik yapmaya çalışıyorum."

Sophie kuzeninin zehirli sözleri karşısında başını iki yana salladı. "Senden iyilik istemiyorum. Yaptığın kurdelelerimi, oyuncaklarımı ya da giysilerimi almanla aynı şey değil."

"Ah... Onu ayarttığımı düşünüyorsan o zaten hiç senin olmamıştır. Kendini kandırma!"

"Buna karar vermek sana düşmezdi." Sophie'nin sesi iyiden iyiye yükselmişti.

"O kadar şımarıksın ki Sophie bazen buraya gelme nedeninin seni zalim dünya ile yüzleştirmek olduğunu düşünüyorum. Sayemde gerçek iyiliğin ne olduğunu anlayabilecek-sin."

"Hep aynı iyilik saçmalığı. Ben sana ne yapmaya çalıştığını söyleyeyim. Öyle kendini beğenmişsin ki herkes etrafında pervane olsun istiyorsun. Şımarık olduğumu iddia etmen çok gülünç çünkü sen hayatımda tanıdığım en bencil, en şımarık yaratıksın. Sırf seni sevdiğim için yaptıklarına göz yummamı aptallık olarak gördüğüne göre aynı zamanda aptalsın da."

Lily onu umursamadığını gösteren basit bir el hareketi yaptı. "Jordan'dan hoşlanmıyordun bile. Erkeklerle aran o manada hiçbir zaman iyi olmadı. Tıpkı bir erkek gibi ata pantolonla biniyorsun. Jordan'la ne yaşamayı planlıyordun? Karşılıklı iskambil oynayıp atlar hakkında konuşmayı mı? İnan bana bir erkek seninle sohbet ederken kendini yeterince erkeksi bulmuyordur. Sürekli ettiğin küfürlere ne demeli?"

Sophie büyük bir içerlemeyle bir süre ne diyeceğini bile-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

medi. Geçmişte de defalarca kavga etmişlerdi ama Lily'nin taktığı her zaman kırılganlık silahını kullanarak onun kendisini suçlu hissetmesini sağlamaktı. Şimdi ise kesinlikle bu kaygıda değilmiş gibi içindekileri bir bir döküyordu.

"Bana kırılma Sophie, o çocuk sana göre değildi. Senden güzel birini gördüğü an seni unutan biriyle evlenmek istemezdin."

Tanrı aşkına bu nasıl bir saçmalıktı. Lily'nin ondan güzel olduğu doğruydu ama bu sıra dışı değildi çünkü Lily herkesten güzeldi. Bu durumun getirdiği riskleri dert ederek yaşayamazdı ya.

"Bir daha sakın böyle bir şey yapmaya kalkma Liliana."

Lily'nin yüzü gevşedi ve büyüleyici bir gülümsemeyle aydınlandı. "Eğer seni tatmin edecekse senin de aynısını yapmana izin vereceğim. İlgimi hak eden erkeği bulduğumda onu baştan çıkarmayı dene... Son derece adil değil mi?"

Sophie öfkeyle kuzeninin kolunu kavrayıp onu sertçe kendine çekti. "Sen delirdin mi?"

Onun öfkesinden zerre kadar etkilenmemiş görünen Liliana gülümsemeye devam ederek, "Daha ne olsun Sophie? Sana ait olanları aldığımı söyleyip duruyorsun. Ben de sana ödeşme şansı veriyorum," dedi ve alaycı bir sırıtışla ekledi. "Tabii bana karşı ne kadar az şansın olduğunu unutmamalısın."

Sophie ne yaptığını düşünmeden olanca gücüyle kuzenine bir tokat attı. Tiz çığlığını duyunca sakinleşeceği yerde daha da çileden çıkarak saçını kavrayıp onu yere düşürdü. Öfke ve kaos genel anlamda huzursuz ederdi, ancak Sophie uzun zamandan beri kendini hiç bu kadar canlı hissetmediğini düşünüyordu.

Nasıl böyle gözünün kardığını bilmiyordu ama bu dayağın çok daha önceden atılması gerektiğini, onu hırpalamaktan aldığı keyfi hissederken çok daha iyi anlıyordu. O sırada yılan Liliana da tüm varlığıyla kendini savunmaya başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İşte bunu sevmişti. Yerde yuvarlanıp birbirlerine azami ölçüde zarar vermeye uğraşırken ikisi de oda kapısının açıldığını fark edebilecek durumda değildi. Sophie yerden kaldırıldığını, sonra da Lily'ye ulaşmasını engelleyen kolların gövdesine dolandığını hissetti.

Lily savunmasız bir kedi yavrusu gibi ağlıyordu. Sophie'nin babasının gücü karşısında hiçbir şansı yoktu. Üstelik annesi de Lily'yi teselli etmeye çalışıyordu.

Sophie dayanamayıp öfkeyle kuzenine doğru atılınca babası onu hızla kendine çekip yüzüne şiddetli bir tokat attı. Uyuşan yanağındaki acı anbean yükselirken Sophie yediği ilk tokadın dehşetiyle babasına bakakaldı.

Lily bile hıçkırıklarını kesecek kadar şaşkına dönmüştü. Sophie elini sızlayan yanağına bastırıp birkaç adım geriledi. Bakışlarında bir pişmanlık ya da yumuşama görmeyi umarak uzunca bir süre babasına bakmaya devam etti. Lord Langford ise küçük kızının daha önce hiç duymadığı bir sertlikle ona karşılık verdi.

"Vahşi hayvanlar gibi etrafına saldırıyorsun. Ben Baron Langford'um, sadece Hailsham değil tüm İngiltere bana saygı duyarken evlenecek yaşa gelen kızım beni sürekli utandırıyor."

Sophie, "Baba..." diyecek oldu ama babası izin vermedi.

"Derhal odana gideceksin ve ben izin verene kadar dışarı çıkmayacaksın. Sheba'ya da el koyuyorum. Aklın başına gelene kadar kimseyle görüşmek yok. Başıboşluğunu dizginlemek için daha katı tedbirler almak zorunda bırakma beni."

Sophie bir an için ağlamayı ve babasına yalvarmayı düşündü. Özellikle Sheba'dan ayrılmak derin bir yalnızlık demekti onun için. Ne var ki hissettiği kırgınlık ve öfke, alışılagelmiş asi davranışlara yönelmesine mani oluyordu. Çenesini kaldırıp ancak omuzlarına kadar geldiği heybetli babasına her nasılsa tepeden bir bakış attı ve diğerlerine bakmaksızın dışarı çıktı. Gözyaşları sel olduğunda ise odasının koruyucu duvarları arasına sığındı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana ile bir daha konuşmamaya yemin ettiyse de olaydan sadece bir hafta sonra kuzeninin özür dilemesiyle yufka yüreğinin titrediğini hissetti. Ona güvenmiyordu, hatta ona eskisinin yarısı kadar bile güvenmiyordu, ancak bir sonraki hafta bu şekilde düşündüğünü de unutmuş sayılırdı. Sonraki günlerde ise aklında kalan tek şey Liliana'nın kendisinden ilk defa özür dilediğiydi.

Sophie yedi yaşından beri hayatının bir parçası olan Lily için kötü hisler besleyemezdi, çünkü onu seveceğine dair babasına söz vermişti. Daha da ötesi Tanrı'ya yemin etmişti. Onu affetmek istediğinde her zaman aklından geçirdiği gibi... Lily kadar acı çeken bir çocuğa nasıl olur da kızabilirdi insan? Aksi halde cehennemde yanması gerekmez miydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

Bazı Kararların Alınması Gerekiyordu...

Beş Yıl Sonra... Londra

"Yükselen müzik, sarp tepedeki izbe mağarada yaşayan Grendel'in korkunç çığlığını bastırmada yetersiz kalıyordu. Fakat insanlar bunu duyamayacak kadar neşe içinde eğleniyorlar, içiyorlar ve kahkaha atıyorlardı. Bilmedikleri şey, zavallı ucubenin müzik sesiyle çileden çıktığıydı. Aptallar... Gafil ölümlü aptallar çılgın gibi dans edip anlamsız zaferlerini kutlarken bir nevi kendi sonlarını hazırlıyorlardı." Sesi son sözcüklerde neredeyse fısıltıya dönerek sonunda kayboldu.

Sophie kuzenleri altı yaşındaki Mary ile sekiz yaşındaki Simon'ın korku ve heyecandan şekil değiştiren yüzüne sinsi bir sırıtışla ve anlattıklarının etkisini kuvvetlendiren kısık gözlerle baktı. Boğazından Grendel'den beklenecek ıstırap dolu hırlamayla inleme arası bir ses çıkardı.

"Onu tanısalardı asla böyle bir hata yapmamaları gerektiğini bilirlerdi... Grendel Hades'in atlarından bile daha hızlıydı ve kasabaya doğru koşarak ilerliyordu. Tek bir amacı vardı... Öldürmek, yok etmek... Huzurunu kaçıran insanları paramparça etmekten başka hiçbir şey düşünemiyordu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kızıl saçlı iki çocuk aynı anda irkilince Sophie hainceye güldü. "Taverna, sadece efsane olduğunu düşündükleri korkunç Grendel'in çığlığının ne anlama geldiğini bilmeyen kurbanlarla doluydu. Kapı, Grendel'in gücü karşısında Zeus'un şimşeklerine karşı direnemeyen bir dağ gibi paramparça olmuştu."

Zavallı kapının düştüğü durumu tasvir ederken vücudu bir darbe almış gibi kendini geri savurunca çocuklar dehşete kapılıp aynı anda bir hayret nidası attılar. Korkunun rahatsız eden ama çekici heyecanı minik yüzlerini kaplamıştı. Çocukların yetişkinlerden daha zeki oldukları ve daha hızlı öğrendikleri gerçeği, olayların akışına kapılma hızlarıyla ilişkili değildi kesinlikle.

"Onun bir ejderha tohumu olduğunu düşünen insanlar onunla ilk karşılaştıklarında öyle korktular ki karşılarında gerçek bir ejderha olmasını dilediler... Ah Tanrım, o öyle büyük, kana susamış ve vahşiydi ki ona karşı koyan herkes kanlar içinde yere düştüyordu. Sadece dakikalar içinde tavernadaki onlarca kişi paramparça yere saçılmıştı."

Dehşete düşen ufaklıklardan Mary, Sophie'ninkileri andıran yeşil gözlerini kocaman açtı. "Bacakları da kopmuş mu?"

Alacağı cevaptan sadistçe bir beklentisi olduğu açıktı. Ondan daha bilge olduğunu düşünen Simon küçümseyerek küçük kardeşine baktı. "Aptal Mary, tıpkı bir kız gibi korktun değil mi?"

Mary yaşına yaraşan bir düz mantık örneği göstererek, "Ben zaten bir kızım," dedi ve kurnazca ekledi. "Sophie de bir kız ama ödünü patlatıyor aptal Simon."

Simon sonsuz bir saygıyla yere göğe sığdıramadığı, babasından bile daha fazla itimat ettiği kuzeninin loş ışıkta kalan yüzüne baktı, baktı. Hayranlığı, dokunmaya kalksa ele gelecek bir hal aldığında ise, "O bir kız değil, o bir efsane," diyerek Sophie'yi son anda engellediği kahkahanın eşiğine getirdi.

Bu sözler Mary tarafından da onay görmüştü. Altı ve sekiz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaşındaki iki ufaklık tarafından efsaneleşmiş olmak yeterince tatmin edici olmasa da kuzenlerinin kendisine düşkünlüğünden müthiş keyif alıyordu Sophie.

Ciddiyetsizlik hızla ortamı ele geçirmek üzereyken, "Devam et lütfen Sophie. Bacakları?" deyiverdi Mary.

Sophie karanlık maskesine tekrar bürünerek ikisine yukarıdan bir bakış attı ve "İçeride masa ve sandalyeler de dahil sağlam bacaklı tek bir şey kalmamıştı," dedi. Bu kesin ve son derece etkileyici açıklama hiç şüphesiz ufaklığa istediğini vermişti.

Mary nefesini tutarken Simon, "Vay canına," diyerek sırıttı ve tatmin olmuş gibi başını birkaç kez salladı. Ah, işte bu çok büyük bir hataydı. Akşam olmasına rağmen hava yeterince karanlık değildi. Sophie, Beowulf'un Grendel'i öldürüşünün anlatıldığı epik efsanenin etkisini kuvvetlendireceğinden emin olduğu için odanın koyu renkli kalın perdelerini sıkıca örtmüştü. Oda, halının üzerine bağdaş kurup oturmuş üçlünün arasında yanan tek bir mumla aydınlanıyordu. Elbette son derece zayıf bir ışık kaynağıydı bu. Üstelik Sophie'nin arkasındaki duvarda uzayan tuhaf gölgelerin Grendel'in biçimsiz bedeniymiş gibi kıvrılmasına neden olacak kadar hayal güçlerine de hitap ediyordu.

Sophie özel ilgisini Simon'a çevirmeye karar vererek çocuğa tüyler ürpertici bir gülücük gönderdi. Simon'ın yüzündeki sırıtış yerini korku dolu bir ifadeye bırakınca panikleyen Mary pençe şeklindeki elini ağabeyinin koluna geçirip yutkundu.

"Herkes ölmüştü, herkes... Grendel darmadağın eserine bakıp çirkin bir ses çıkardı. Eğer gülebilseydi bu bir kahkaha olabilirdi. Kamburu çıkmış, lime lime, çirkin bedenini kapıya doğru sürüklerken o gecelik huzuru bulduğunu düşünüyordu. Sonra birden o sesi işitti. Bir cırcır böceğinin adımları ya da zayıf bir soluk kadar alçak olan o sesi..." Sophie sözlerine devam etmeden önce etkileyici bir sessizliğin oluşmasına izin verdi. Korku hikâyeleri anlatmanın esas noktası yerinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kullanılan küçük duraksamalar, alçalıp yükselen ses tonu ve dinleyicileri olayın içine alan kusursuz vücut diliydi. Genç kız bu konuda da en az anlattığı hikâyeler kadar efsaneleşmişti.

"Neydi o ses?" Kısa süre öncesine kadar sırıtan Simon korkudan sinmiş bir ufaklığa dönüşmüştü. Mary ise nefes almıyordu. Sophie onlara iyice yaklaştı. Hafif hareketi aralarındaki küçük mum ışığının titremesine ve duvardaki gölgelerin asla görmek istemeyecekleri şekiller yaratmasına neden oldu. Çocuklar gözle görülür biçimde titremeye başladılar.

"O bir kalp atışıydı. Grendel'in kulaklarında davulların çalmasına neden olan bir kalp atışı."

Simon ve Mary aynı anda, "Hayır," dediler. Bunu neden söylediklerini bilmiyordu Sophie.

"Elini ölü yığınının içine daldırdı ve hâlâ kalbi atan kanlı, küçük bedeni ellerinin arasına aldı... Ondan nefret ediyordu çünkü çok ses çıkarıyordu ve bildiğiniz gibi..." İki elini pençe gibi büküp sesini iyice alçaltı. "Grendel gürültüden nefret ederdi."

Çocuklar farkında olmadan birbirlerine iyice sokulup şansız adamın kötü akıbetine kulak vermişlerdi. Sophie haince sırıttı. Sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu. "Kötü kalpli dev, hâlâ kalbi çarpan zavallı adama iyice yaklaştı... Yaklaştı... Yaklaştı... Yaklaştı ve kocaman ağzını sonuna kadar açarak..."

Sözlerinin devamını getiremeden kapı açıldı ve oluşan hava akımıyla birlikte sertçe geri kapandı. İçeri giren hafif rüzgâr mumu söndürüp odayı tamamen karanlığa gömdüğünde kimseden çıt çıkmıyordu. Zifiri karanlıkta birbirini görmeye çalışan gözler kapıdan gelen ani gürültü ve homurdanmayla iyice büyürken çok geçmeden odayı Mary ve Simon'ın tiz çığlıkları doldurdu. Aynı anda Leydi Langford'unki de.

"Sophieeee!"

Sophie derhal ayağa fırlayıp kalın kadife perdeleri açtı. Çocukların çığlıkları zayıflayarak devam ediyordu. Leydi Langford içeri daha fazla ışık girmesi için kapıyı da açınca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oda olması gerektiği gibi aydınlığa, çocuklar da beklenen sessizliğe kavuşmuş oldu.

"Sophie her yerde seni arıyorum. Bir saat içinde çıkmamız gerekiyor ama sen..." Duraksayıp korkudan birbirine sokulmuş yeğenlerine baktı. "Tanrım, yine saçmalayıp çocukları korkutuyorsun değil mi? Anneleri bundan hoşlanmıyor. Mary geceleri korkudan yatağını ıslatıyor ve..."

Mary anında itiraz etti. "Hayır, yatağını ıslatan Simon, ben asla öyle bir şey yapmam."

Simon Mary'nin kafasının arkasına sertçe vurdu. "Aptal Mary. Daha geçen gece annem senin yüzünden evin İrlanda gibi yosun koktuğunu söylüyordu."

Çocuklar alışılmış bir kavgaya girişmeden önce teyzeleri tarafından birbirlerinden uzaklaştırıldılar. "Hadi çocuklar. Anneniz aşağıda süt ve tereyağlı kurabiyelerle sizi bekliyor." Kurabiye haberiyle coşan her iki yeğenine kapıya kadar eşlik ederken Sophie de kıpırdamadan kaçınılmaz sonunu bekliyordu.

Son anda Mary başını içeri doğru uzattı. "Sophie, Grendel o adamı yedi mi?"

Elbette yemişti. "Elbette hayır, sadece..." Ne diyeceğini düşünürken, "Kapa çeneni Sophie," diye çıkıştı annesi. Sophie sustu, Mary gözden kayboldu.

"Sana birkaç sözüm var ama dua et ki vaktimiz yok. Hemen odana geçip elbiseni giyiyorsun. Tanrı aşkına, daha saçların yapılacak."

Sophie çıldırmış gibi el kol hareketleri eşliğinde söylenmeye devam eden annesinin peşinden odasına doğru yürüdü. Açıkçası unutulacağını düşünmüştü. Ümitlenme nedeni ise bu gecenin onun değil Lily'nin gecesi olacağını düşünmesiydi.

Yatağına serilmiş sade beyaz elbisesine şöyle bir bakıp hemen oda hizmetçisine arkasını döndü. Bu iyi olmuştu, çünkü sevimsiz kadının sıkı korse mağduru ifadeli yüzünü görmek istediği pek söylenemezdi. Ne zaman göz göze gelseler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadın misafir olduklarını ve omuzlarına ekstra yük bindirdiklerini bir şekilde hatırlatmaya bayılıyordu. Davetlere kabul edilmek için Londra'da, teyzesinin evinde kalıyorlardı. Kendi evleri tadilattaydı ve oturulabilir hale geldiğinde yeni sezonu görmüş olacaklardı. Muhtemelen annesi günde en az iki kere tekrarladığı üzere teyzesine minnet duyması gerektiğini söyleyecekti yine. Onun sayesinde koca bulma şansı artacaktı. Harika, zaten en büyük sorunu da buydu!

Elbisesi üzerinden kayıp giderken annesi hayatın zorlukları ve genç kızların istikballeriyle ilgili bir şeyler söylüyordu. Sophie sadece son iki cümleyi duyabildi: "Yirmi yaşındasın. Yani geç kalıyorsun kızım."

"Anne geçen iki senede olanları hatırlıyorsun değil mi? Geçen sene az kalsın zatürreden ölüyordum ve iyileşmem aylar aldı. Ondan önceki sene de kolumu kırmıştım ve bunların hiçbiri olmasaydı bile Londra'ya gelip koca aramak istemediğimi biliyorsun."

Leydi Langford kızının zatürreden ölme yorumunun davet edeceği şeytanları kovmak için aceleyle istavroz çıkardı. "Sakın böyle konuşma. Ayrıca saçmalamayı da kes. Evlenme vaktin geldi de geçiyor bile."

Hizmetçiyi kabaca uzaklaştırıp kızının korsesini acımasızca sıktı. Aslında Sophie'nin korse yardımına gerek duymayan zarif bir vücudu vardı ama annesinin öfkesini dindirecekse birkaç saat nefes almadan yaşamaya katlanabilirdi.

"Liliana gibi olabilmeni isterdim." Ah işte yine başlıyordu. Hareketlerinden hoşnut olmadığını belirtmenin en kestirme yolunu bulmuştu annesi. *Liliana!*

"O mükemmel bir kız. Uyumlu, zarif ve tam bir hanımefendi."

Sophie dayanamadı elbette. "O yüzden mi üç senedir koca bulamadı." Lily on sekiz yaşından beri neredeyse kendisine uygun tüm Londra balolarında boy gösteriyordu.

Leydi Langford Sophie'ye ağzının payını veremeden içe-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ri süzülerek giren prenses Liliana tüm kibarlığıyla cevapladı. "Kendime layık birini bulamadığımı biliyorsun sevgili Sophie. Uyduruk unvanlı biriyle evlenecek değilim."

Sophie bu sözlere anlayış gösterir gibi başını salladı.

"Bu baloya dair içimde iyi bir his var. Doğru kişiyle bu gece tanışacağıma eminim."

Sophie onu onayladığını belli edercesine başını sallamaya devam etti.

Kuzeninin zengin - yaşı hiç önemli değildi - bir dük peşinde olduğunu çok iyi biliyordu. Güzelliğinin ancak bir düşes tacıyla ödüllendirilmesi gerektiğini daha iki gün önce söylemişti. Bu kadar kendini beğenmiş olmasına rağmen son derece mütevazıymış gibi davranması ilginçti. Üstelik Sophie'nin annesi de böyle düşünüyordu. Leydi Langford'a göre züppe olan Sophie'nin ta kendisiydi. Sebebi de atlarla ve seyislerle vakit geçirmeyi annesinin misafirleriyle birlikte olmaktan daha çok sevmesiydi. Bu saçma mantık üzerine ondan açıklama beklemeyi düşünmemişti bile.

Leydi Langford Liliana'nın kusursuz kıyafetine bakıp gururla gülümsedi. "Harika görünüyorsun kızım, sen Langford soyunun gurur kaynağısın."

Sophie bu tarz kıyaslamaları kafaya takmamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Kesinlikle kıskanmıyor ya da umursamıyordu. Annesinin sevgisini göstermede kendine has yöntemleri vardı.

"Rose Anne saçlarım nasıl olmuş? Kulaklarımın kenarındaki bukleler sence çok mu gösterişli?"

Sophie tahammül edemeyerek başını iki yana salladı. Lily harika göründüğünü biliyordu, fakat gün içinde milyonlarca kez bunu duymazsa başına bir şey geleceğine inanacak kadar batıl inançları olan bir kızdı. Annesinin Lily'ye odaklanmasını fırsat bilerek yatağının üzerindeki beyaz elbiseye uzandı. İç bayıcı iltifat yağmurunu çekecek halde değildi.

Kendi elbisesi Lily'ninki kadar güzel değildi. Elbette bir o kadar kaliteli ve pahalıydı ama annesi elbiseleri seçerken ken-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dine has bir adalet sistemi uygulamıştı. Güzel olan Lily ise onun elbisesi daha güzel olmak zorundaydı. Muhtemelen bu yaptığının farkında bile değildi. Neden çocuklar gibi beyaz olmak zorundalardı ki sanki? Masumiyetlerini vurgulamak için çok adice bir yöntemdi bu. Kaldı ki Lily bedenen masum olsa bile fikirleri bir fahişenin bedeni kadar kullanılmış ve kirliydi.

"Neden kendin giyiniyorsun Sophie? Hanımefendiliğin önemli kurallarından biri de bu tarz işler için her zaman bir hizmetçiden yardım alman gerektiğidir. Margaret nerede?"

"Az önce korseyle beni öldürmeye çalışırken kadını kovduğunu unuttun mu anne?" dedi Sophie sakince.

Annesi ters ters bakıp homurdanırken kızının elbiseyi giymesine yardım edip düğmelerle bizzat ilgilendi.

Sophie kuzeninin tenkit edici bakışlarını üzerinde hissediyordu. Kafasından ne geçtiğini Tanrı bilirdi. Tahmin etmek yerine sordu. "Bir şey mi vardı Lily?"

Kuzeni anında yanında bitip elbisesinin eteklerini düzeltmeye koyuldu. İlginç ama yardımcı olmaya çalışır gibi bir hali vardı. "Çok tatlı görünüyorsun Sophie. Beyaz sana yakışıyor."

Sophie iltifat zamanının geldiğini anlamıştı. "Ben tatlı görünebilirim ama sen harikasın Lily ve dünya üzerindeki herhangi bir rengin başkasına bu kadar yakışmasına imkân yok. Bugün ise meleğe benziyorsun." Aslında yalan söylemiyordu ama dalga geçtiği de bir gerçekti, öyle ki annesinin acımasız çimdiği alaycılığını çok da iyi gizleyemediğini anlamasını sağladı.

"Saçlarını ben yapabilirim Rose Anne. Margaret fazla demode ve yavaş."

"Bu konuda kesinlikle haklısın," dedi Leydi Langford. "Daphne nasıl oluyor da hâlâ yanında tutuyor o kadını bilmiyorum."

Sophie kuzenine şaşkınlıkla baktı. Lily bencil bir kızdı ama yüzde yüz kötü sayılmazdı. Pek yardımsever de değildi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve kendi rahatı söz konusu olmadığında kimse için kılını kıpırdatmazdı. Bu inceliğinin muhakkak bir nedeni vardı.

"Hayatım, Sophie'nin saçlarıyla bizzat ilgilenirsen çok mutlu olurum. O umursamasa da bu gece onun için çok özel bir gece. Geçen seneki Aldenham'ların davetini saymazsak bu ilk balosu ve her şeyin çok özel olmasını istiyorum."

"Hiç şüphen olmasın Rose Anne. Sophie'nin ışıldaması için elimden geleni yapacağım."

Sophie birden başına geleceklerin düşüncesiyle endişelendi. Lily'ye göre her koşulda en güzel olmak Tanrı'nın emirlerinden biriydi. Yani boşuna günaha girmek istemezdi. Sonra başka bir düşünce geçti kafasından. Liliana asla çirkin kızlarla arkadaşlık etmezdi, akrabalar da dahil. Daha doğrusu kendisi kadar güzel olmadıkları sürece mesele yoktu. Muhakkak Sophie tarafından utandırılmaktan korkuyordu.

Sophie kaderini kabullenmiş bir şekilde aynanın karşısına oturdu ve bal rengi gür saçlarını sırtından aşağıya döktü. Annesinin onunla ilgili gurur duyduğu tek şeydi saçları... Ve belki de Lily'yi kıskandıran tek özelliğiydi.

Lily'nin saçları Sophie'ninkinden bir hayli açık renkteydi ve ince telli olması nedeniyle daha kısaydı.

"Bence saçlarını biraz kesmeliyiz, şekil vermek çok zor. Sen ne düşünüyorsun Rose Anne?"

Leydi Langford ve Sophie taban tabana zıt bir ses tonuyla - anne kibar, kızı ise kesinlikle çığlık atarak - aynı şeyi söyledi. "Hayır!"

"Sophie'nin saçları öyle sağlıklı ve parlak ki keserek ziyan etmek istemeyiz öyle değil mi? Sophie sen de ses tonunu ayarlama konusunda daha fazla çaba göstermelisin kızım."

"Haklısın anne, teşekkür ederim."

Lily ne bir cevap ne de bir tepki verdi.

Leydi Langford eğilip kızının başının tepesine uzun bir öpücük kondurdu. "Bu gece çok güzel olmalısın hayatım. Delham Kontesi cemiyetin ileri gelenleriyle bizzat dost ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hepsinin iki eli kanda bile olsa geceye katılacağına hiç şüphem yok. Lütfen biraz çabala... Benim için, olur mu?"

Sophie değişen taktiği sezmişti elbette. Öte yandan annesinin bu geceye davet edilmek için ne kadar çabaladığını da biliyordu. Hislerini belli etmek yerine annesinin elini dudaklarına götürdü ve sevgiyle öptü. Yapacak bir şey yoktu, insan hayatta bazı şeyleri seçemezdi. Anneler de onlardan biriydi.

"Bu gece benimle gurur duyacaksın anne," derken gerçekten öyle olmasını diliyordu. Onun için bu kadarını yapabilirdi. Gerisini de doğal sürece bırakacaktı.

Yarım saat kadar sonra Sophie korktuğunun aksine güzel göründüğünü şaşırarak fark etti. Lily tüm becerisini kullanarak ona yakışan hoş bir modelde saçlarını arkadan toplamış, birkaç tutamı da kıvırıp ense ve kulaklarından sarkıtmıştı.

Sophie sandalyeden kalkıp boy aynasında kendisini izlerken odaya Mary girdi. Dalgın dalgın kemirdiği kurabiyeyle ilgiliymiş gibi görünmesine rağmen bakışları Sophie ve Liliana üzerindeydi. Altı yaşındaki kız çocukları kıskanmak için genellikle kıskanmamaları gereken kızları seçerlerdi.

"Çok güzel olmuşsunuz. Annem benim de gitmeme izin verseydi sizin gibi beyaz elbisemi giyecektim. Kollarında küçük dantelleri var ve bana çok yakışıyor. Eminim görseniz çok canınız sıkılırdı." Gidemeyecek olduğu için epeyce içerlemiş görünüyordu.

Sophie eğilip onu öptü. "Ah demek o kadar güzel! Gelmediğin için sevinsem mi üzülsem mi karar veremedim ama sen sakın üzülme çünkü gideceğimiz yer fazla gürültülü olacak ve çoğumuz aptallar gibi ayaklarımızı yere vurarak dans edeceğiz. Biliyorsun Grendel bundan pek hoşlanmıyor."

Lily sadece kıza göz kırptı. Ondan daha sıcak tepkiler beklemek genellikle hata olurdu.

Mary'nin yüzündeki keder dağılıp gitti ve yerini korkak bir ifade aldı. Grendel konusundaki endişeleri fırfır ve dantel hevesinden öteydi. Ancak endişeler çocuk bünyesinde uzun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

süre kalamıyordu. Mary uzman gözlerle Liliana'nın elbisesini - özellikle de cesur dekoltesini - süzdü ve tabii patavatsızlık etti.

"Neden hiç memen yokken o elbiseyi giydin Lily?"

Leydi Langford nefesini hızla içine çekti, Sophie elini kabaca ağzına bastırdı. İyi de yaptı çünkü görgüsüzce gülmek üzereydi.

"Hanımefendiler asla böyle konuşmazlar Mary. Bir daha böyle şeyler söylersen annene, hak ettiğin cezayı vermesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kalacağım." Yeğeninin üzerine anaç bir edayla eğilen Leydi Langford sözlerinin etkisini artırmak için tenkit ederek bakmaya özen gösteriyordu. Bunu Sophie'ye de yapardı ve sıklıkla yapmaya devam ediyordu.

"Sorun değil Rose Anne... Mary daha çok küçük." Lily böyle söylüyordu ama güzel yüzünün anlattığı hikâye başkaydı. Mary en büyük sorununa parmak basmışken nasıl öfkelenmeyecekti ki? Aslında küçük memeli sayılmazdı ama memeleri biraz daha dolgun olsaydı kusursuz olabilirdi.

"Ama Rose Teyze, Sophie güzel memelerini saklıyor, onun yakası açık değil. Bir keresinde yıkanırken görmüştüm, çok yumuşaktı."

Sophie dayanamayıp güldü. O günü çok iyi hatırlıyordu. Mary göğüslerine dokunmak için o kadar ısrar etmişti ki kurtulmanın tek yolunun küçük avuçlar tarafından taciz edilmekten geçtiğini tecrübe etmişti. Mary'nin takdir ettiği göğüslerine şöyle bir bakınca dekoltesinin gerçekten de mütevazı göründüğünü fark etti.

"Ah Tanrım, Mary sus lütfen," dedi telaşla Leydi Langford.

O sırada içeri Leydi Langford'un kız kardeşi Daphne Greendor girdi. "Ah Daphne, kızın hanımefendilere yakışmayacak şeyler söylüyor. Lütfen terbiyesiyle biraz daha ilgilen. Zaman o kadar hızlı geçiyor ki bir bakmışsın evlenme yaşına gelmiş olacak ama sen evladıyla gurur duyan bir anne olamadığını fark edeceksin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her zaman ablasından daha güleç görünen Bayan Greendor, "Mary'den bahsediyoruz ve sen de biliyorsun ki onun gibi bir kızı terbiye etmek için sahip olduklarımdan fazlası gerekiyor. Sen bile çok başarılı değilsin," deyince Leydi Langford kardeşine uyaran bir bakış attı.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz kızlar. Sizin yaşınızda olup balolarda yeniden boy göstermeyi çok istedim. Gerçi sevgili ablam hanımefendiliğin kurallarını çok iyi bildiğinden olsa gerek koca bulmam için sadece iki balo yetmişti."

"Bundan şikâyetçi misin Daphne, hayatım?" dedi Leydi Langford gülerek. Kardeşinin kocasına ne kadar düşkün olduğunu biliyordu.

"Asla ablacığım."

Teyzesinin bakışlarını üzerinde hisseden Sophie gülümsedi ve dışarı çıkmadan önce ona uzaktan bir öpücük gönderdi. Öpücüğüne aynı şekilde karşılık aldığı sırada Lily'nin Mary'nin patavatsızlığından ötürü usulca söylendiğini işitti. Bu kez ona kızamazdı, çünkü tek erdemi dürüstlük olan küçük bir kızın hakaretine uğramıştı.

"Ah az kalsın unutuyordum." Leydi Langford komodinin üzerindeki siyah kadife kutuyu alıp sevecen bir gülümsemeyle Sophie'ye döndü. "Bunu sana baban aldı... Senin bu kolyeyi zümrüt bir gerdanlığa tercih edeceğini söylemişti satın alırken. Açıkçası ben de öyle düşünüyorum." Kutuyu açıp ona yaklaştı.

Sophie konuşamayacak haldeydi zira annesinin elinde sallanan opal kolye hem gözlerini kamaştırmış hem de babasının ince davranışı karşısında şaşkına dönmesine neden olmuştu.

Altın bir zincirin ucundan sarkan damla şeklindeki opal yeşil, mavi ve sarı ışıltılar saçıyordu. Mücevherlere düşkün olan ve babasının cömertliğinden faydalanan her zaman Lily olmuştu. Ölen anne ve babasından çok fazla para kalmadığı için amcası tarafından fazlaca şımartılmış ve onun bonkörlüğüyle ödüllendirilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sessizliği yanlış yorumlayan Leydi Langford telaşla, "Beğenmedin mi yoksa?" diye sordu.

Sophie görgüsüz bir heyecanla kolyeyi annesinin elinden kapıp aynanın karşısına geçti. Basit bir taş karşısında bu kadar heyecanlanacağını hiç düşünmezdi. "Bayıldım anne. Babama hemen teşekkür etmem lazım." Dışarı çıkmak üzereyken annesi onu engelledi.

Leydi Langford, "Baban şu anda aşağıda bizi bekliyor. Teşekkür etmek istiyorsan onu daha fazla bekletme. Erkekler bekletilmeyi sevmezler, baban ise hiç sevmez. Ben aşağı iniyorum ve beş dakika içinde ikinizi de arabada görmek istiyorum," dedikten sonra dışarı çıktı.

"Takmana yardım edeyim mi?" Lily Sophie'yi süzerken boynundaki pırlanta uçlu kolye ile oynuyordu. Şu haliyle güzelden çok ulaşılmaz ve soğuk göründüğünü söylemek hata olmazdı. Sophie isteksizce arkasını dönerek kuzeninin yardım teklifini kabul etti ve Lily'nin soğuk parmakları ensesine değene kadar soluk almadan bekledi.

"Bu elbiseye benimki gibi bir pırlanta kolye takman daha iyi olmaz mı hayatım?"

Sophie hâlâ kolyenin klipsiyle uğraşan Lily'ye omzunun üstünden dik dik baktı. "Pırlanta bir kolyem olmadığını biliyorsun ki olsa bile ondan babamın hediyesi kadar hoşlanmazdım."

Lily gereksiz yere uzayan kolye takma işini yarıda kesip, "İstersen bu gece benimkini takabilirsin," dedi.

Sophie cömertlikle ilgisi olmayan bu teklifi düşünmeden geri çevirdi. "Ah, buna hiç gerek yok. Pırlanta kolyeler diğer her şeyde olduğu gibi sana daha çok yakışıyor. Hem ben seninkini takarsam sen ne takacaksın? Bildiğim kadarıyla uygun olan tek pırlanta kolyen bu."

"Ben de seninkini takarım. Bugün cömertliğim üzerimde. Pırlanta ile opal kıyaslanamaz bile."

"Elbette kıyaslanamaz Lily. Bu bana babamın hediyesi. Benim için her şeyden değerli."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liliana bir süre boyunca donuk gözlerle aynaya bakarak Sophie'yi süzdü, sonra birden anlamsız derecede sevimli bir gülümsemeyle ışıldadı. "Haklısın canım. Benimki sadece bir teklifti," dedi. "Hadi bir an önce işimizi bitirelim de aşağı inelim."

Sophie rahat bir nefes almıştı ki Liliana korkunç bir çığlık atınca dehşetle arkasını döndü. "Aman Tanrım... Tanrım ben ne yaptım? Sophie çok üzgünüm, istemeden oldu."

Sophie opal kolyeyi kuzeninin elinden hızla çekip, o an için tamiri imkânsız görünen kırık klipsi kontrol etti. Kalbi ağzında atıyordu, ağlamak, çıldırmak ve Lily'nin elbisesini parçalamak istiyordu. Bunu nasıl yapabilmişti? Bu gaddarlığı yapmaya gönlü nasıl razı gelebilmişti? Kaza değildi, kasıtlıydı. Bir damla yaş yanağından çenesine doğru yuvarlanana kadar gözlerinin dolduğunu fark etmemişti bile.

"Özür dilerim Sophie... Çok üzgünüm," dedi Liliana elini ona doğru uzatarak.

Ama Sophie öyle olmadığını biliyordu. Onun için üzülmezdi kuzeni. Hızla geri adım atıp, "Git buradan Liliana. Eğer saçlarını seviyorsan defol bu odadan," dedi alçak ama korkutucu bir sesle.

Lily bile bazen nerede durması gerektiği bilirdi. Kuzeninin üzüntülü ifadesini görünce tehdidinde ne kadar ciddi olduğunu anlamıştı zira Sophie o kadar üzgün görünüyordu ki bir delilik yapmaya her zamankinden daha yakınmış gibi duruyordu. Fazla düşünmeden hızla odadan çıkıp neredeyse sürünerek merdivenlerden indi. Elbette yüzünde emeline ulaşmış olmanın verdiği huzur dolu bir gülümseme vardı.

Sophie ise delirmek üzereydi. Hıçkırıklara boğulmamak için derin derin soludu, gözyaşlarını sildi. Aynada kendisini kontrol ettiğinde görebildiği tek şey bomboş sinesiydi. Hüsran içinde kolyeyi aynanın önüne bırakıp birkaç kez daha soludu. Ona bunu ödetecekti elbette. Bir yolunu bulacak ve tanıştıkları günden beri sahip olduğu her şeye göz koyan o açgözlü sürtüğe gününü gösterecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kurdelelerini, elbiselerini, âşık olduğunu sandığı çocuğu, hatta ailesinin sevgisini vermişti ona... Şimdi ise babasının hediyesini çalmıştı. Bu yaptığının öyle derin bir anlamı vardı ki Sophie kırık klipse baktıkça kuzeni yüzünden kaybettiklerini görüyordu. Bunu ödeyecekti... Bir şekilde o yılan yaptığı her kötülüğün, çaldığı her şeyin bedelini ödemeye mecbur kalacaktı. Ona ait olan, sevgi duyduğu öyle bir şeyi alacaktı ki Liliana da tıpkı onun gibi gözyaşı dökecekti. Sophie buna yemin ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

Daha Zeki Görünmeyi Dilediğimiz Anlardan Biri...

Leighton Kontu Brendan Blackmore'un uzun zamandır dostu olan Delham Kontesi Leydi Florance'ın davetini kabul etmedeki en temel nedeni nezaketti. Yine de nazik olmak adına sıkıntıdan patlamak ve evlilik yaşı gelmiş kızların mönüsündeki ana yemek olarak görülmek niyetinde değildi.

Evlenmeye mecbur kalmadan, düşmek üzere olduğum tuzaktan kurtulabilir miyim diye düşündü, sonra başını iki yana salladı. Buna kaç sene daha dayanabileceğini bilmiyordu.

Ev sahibesi güzeller güzeli Florance'ın salına salına yanına gelişini izlerken dudaklarına soğuk bir gülümseme yerleştirdi. Kontes son derece göz alıcı bir kadındı. "Seni sıkıntılı görüyorum Brendan. Gecede ilgini çeken birileri yok mu?"

Brendan ev sahibesinin elini kibarca dudaklarına götürüp, bakışlarını kadının ışıltılar saçan mavi gözlerinden bir an olsun ayırmadan uzun bir öpücük kondurdu. "Bu gece de her zamanki gibi harika görünüyorsun Florance. Senin bulunduğun bir ortamda ilginç birini bulmak özellikle benim için pek kolay değil."

Kontes içtenlikle gülümsedi ve şakacı bir tonla, "Bu salondaki herkesin genel sorunu sanırım," dedi. "Şu anda se-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ninle uzun süredir dost olmanın iyi mi yoksa kötü mü oldu-
ğundan hiç emin değilim Brendan. Hangi yaşta ya da sıfatta
olursa olsun kadın cinsinin her bir üyesinin kalbini yerinden
oynatıyorsun. Baştan çıkarma konusunda kocam hariç üzeri-
ne kimseyi tanımıyorum."

İşte kocasına âşık bir kadın. Brendan'ın bu seferki gülüşü gözlerine de yansımıştı. "O halde bu zaaf anını değerlendir-meme izin ver ve açıkla sevgili dostum... Annemin burada ne işi var?"

Kadın başını arkaya çevirip dul Leighton Kontesi'nin bir grup konukla sohbet ettiği yere baktı. Tekrar Brendan'a dö-nünce son derece doğal bir şeyden bahsediyormuş gibi, "An-nenden hoşlanıyorum, hepsi bu," demekle yetindi.

Brendan inanmadığını belli edercesine kaşlarını kaldırın-ca kontes omzunu silkti. "İnsanlar üzerinde garip bir etki-si olduğu gerçek. Sadece bir kere gülerek bile her istediğini yaptırabiliyor... Ona karşı koyamadım."

"Yani kendisini davet ettirmek için sana psikolojik baskı yaptığını söylüyorsun."

"Elbette hayır. Onu zaten davet etmiştim... Kaldı ki aksi mümkün olamazdı. Sadece benden istediği şey konusunda ona yardım etmem gerekti ve inan bana şu anda gözlerine bakana kadar sana ihanet ettiğimi düşünmemiştim bile. Sa-nırım o bir büyücü."

Brendan annesinin kırılmayan azmini bilirdi. Bunun büyü ile bir ilgisi yoktu. Onu burada görmek şaşırtıcı değil-di zira annesi bir süredir önemli hiçbir daveti kaçırmama-ya özen gösteriyordu. Mesele bu gece annesinin gözlerinde gördüğü kararlı ifadeydi. *Bu gece, o gece* diyordu annesi. *Bu gece o kızla karşılaşacağın gece.* Herhangi bir kelime etmesine gerek yoktu. Brendan bu gece oğlu için uygun bir eş ada-yı bulacağını söyleyen bir annenin inatçı ve kararlı ifadesine uzun uzun bakmış, sonra da onu boğan o ortamdan hızla uzaklaşmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şu ara evlenmeye niyeti yoktu. En yakın arkadaşlarından biri, aynı zamanda merhum kız kardeşi Eleanor'un eski eşi Henfield Kontu Adrian Eaglestone birkaç sene önce ateş parçası bir kızılın tuzağına düşmüştü ve şu anda mutluluktan ölüyor olabilirdi. Hatta annesi tarafından bir rol model olarak da kabul edilebilirdi, ancak Brendan'ın o yollardan geçmek gibi bir düşüncesi yoktu.

Florance aynı şeyi düşünüyormuş gibi, "Lord Eaglestone da senden pek farklı değildi. Ama şimdi davetlere katılmak yerine eşi ve çocuğuyla vakit geçirmeyi tercih ediyor," dedi. "Belki sen de üzerindeki baskıdan kurtulmak için uygun bir eş konusunu bir kez daha düşünmelisin Brendan."

Brendan küçümseyerek esmer güzele baktı. "Annem gibi konuşmayacak kadar sofistike bir kadın olduğunu düşündürdüm Florance."

"Sadece doğal süreci destekliyorum. Evlenip çocuklarının olması gerektiğini anladığında bunu yapamayacak kadar..." Sözüne devam etmeden önce Brendan'ın uzun bacaklarının birleştiği noktaya kısa ama imalı bir bakış atıp dilini şaklattı. "Başka bir doğal sürece girmiş olabilirsin. Bunun kadınlar alemi için ne kadar büyük bir kayıp olacağından söz etmeme gerek yok sanırım."

"Şimdilik bu konuda meraklanmana gerek yok," dedi Brendan alaycı bir şekilde gülerek.

Florance hoş bir kahkaha attı. "Bir zamanlar bunu faslıyla merak ediyordum ama artık o kadar aptal ve meraklı değilim."

Bir zamanlar neredeyse sevgili olacaklarken - ki Brendan da bunu istemişti - Florance şimdiki kocası Delham Kontu ile tanışmış ve o andan itibaren her saniyesini onu elde etmek için harcamıştı. Birbirlerine onlardan daha fazla yakışan tek çift muhtemelen Henfield çiftiydi. Brendan karşılık vermeden kadını süzmeye devam etti. Annesinin planlarına ne derece dahil olduğunu ya da bunu ne kadar desteklediğini bilmek istemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duvardaki büyük saate göre yaklaşık bir saattir vakit kaybediyordu. Keşke Adrian'ın akşam yemeği teklifini kabul etmiş olsaydı. Karısı Isabel'in gevezelikleri ve kızları Kate'in yaramazlıklarını bile özlemişti. Hatta tehlike sınırında bir özlemdi bu.

Bu düşünceden rahatsızlık duyarak silkindi ve derin bir soluk alıp ev sahibesinin eldivenli elini nazikçe kavradı. Dudaklarına götürmeden önce, "Güzel bir geceydi Florance ama artık gitmem gerekiyor," derken geceyi çoktan bitirdiğine karar vermişti bile.

"Kaçıyorsun demek... Bu kadar rahatsız olmana ne gerek var anlamıyorum. Öyle soğuksun ki ne kızlar ne de anneler sen istemediğin sürece yanına yaklaşmaya cesaret edebilirler. Biraz daha kalıp eğlenebilirsin... Hatta seni biriyle tanıştırmama izin verirsen bana teşekkür bile edeceğinden eminim."

"Zaten gecenin en ilgi çekici kadınına bakıyorum ve o bile şu ara yeterince ilgimi çekmiyor."

Florance içerlemiş gibi kırmızı dudaklarını büzdü. "Seni tanıştıracağım kız diğerleri gibi değil... Oldukça zeki ve söylememe bile gerek yok, çok güzel. Hem bu onun ilk senesi de değil. Yani yaşı da çok küçük sayılmaz. Ağzı süt kokan kızlardan en az senin kadar haz etmiyorum."

Brendan'ın ilgilenmediğini belli edercesine alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırması üzerine kadın ısrar etti. "Şu an bize çok yakınlar, lütfen seni onunla tanıştırmama izin ver."

Uçarı Florance'a böylesine bir görev bilinci aşılayabildiğine göre dul Leighton Kontesi'nin işini iyi yaptığı belli oluyordu. Brendan hem iki kadını kırmamak hem de bir an önce onlardan kurtulmak için isteksizce başını sallayarak onayladığını belli etti. Florance gözleri ışıldayarak elinden tutup onu annesiyle sohbet eden iki kadına doğru yönlendirdi. Tanrı aşkına, bundan nefret ediyordu.

Brendan önce, emeline ulaşmanın verdiği zaferle sırıtan yarım akıllı annesine ikaz eden bir bakış attı, sonra da sırasıyla hanımları selamladı. Orta yaşlı kadının eşi Baron Langford'u

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bazı davetlerden ve kulüpten tanıyordu. Leydi Langford parlak kumral saçları ve yeşil gözleriyle hâlâ hoş bir hanım olsa da yüzünde insanı rahatsız eden bir donukluk vardı. Özellikle annesinin yanındayken bu fark daha da göze batıyordu.

"Sizinle tanışmak onurdur lordum. Eşim sizden sürekli bahseder, dilerim bir gün davetlimiz olarak Langford Malikânesi'ni de şereflendirirsiniz."

Brendan soğuk bir ifadeyle, "Umarım," demekle yetindi.

Leydi Langford konu üzerine söyleyecek başka bir söz bulamayınca kızlarına koca bulmak için ava çıkan annelere özgü, Brendan'a sıklıkla çingıraklı yılanın ikazını hatırlatan bir edayla. "Sizi yeğenim Liliana ile tanıştırmak isterim lordum," dedi nazik bir şekilde. *Bir yeğen?*

Kız bir içim suydu, hakkını yerse cehennemde yanardı. Öyle büyüleyici bir güzeldi ki Tanrı'nın varlığının kanıtıydı sanki. Açık sarı saçları salondaki binlerce mumun ışığında yıldızlar gibi parıldıyordu. Gün ışığında görülmesi gereken mükemmel mavilikteki gözlerinde ise ne boş ne de utangaç bir ifade hâkimdi. Şaheserdi... Brendan gibi bir erkeğin bile afallamasına neden olacak kadar güzeldi. O sırada bir öksürük sesiyle kendine gelip kızın ne ara avucuna aldığını hatırlamadığı eline küçük bir öpücük kondurdu ve nazikçe bıraktı.

"Şeref duydum lordum," dedi kız.

Brendan kontrolünü ele alarak mesafesini korudu, sadece bir baş selamıyla kıza yanıt verdi.

"Hakkınızda o kadar çok şey duydum ki sizinle tanışmayı canı gönülden istiyordum." Bir genç kız için fazlaca cesur sözlerdi bunlar ama nedense kendisi dışında kimse bunun farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Brendan kolunun arkasında Florance'ın ritim tutan parmaklarını hissedebiliyordu. Yüzüne baksa *sana söylemiştim* bakışıyla karşılaşacağından emindi. Sonra kurallar gereği cevap vermesi gerektiğini hatırladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sizinle daha önce tanışmamış olmamız ilginç," deyince annesi hemen konuyu aydınlattı.

"Hangi davetlere katılacağına daha iyi karar verseydin, Leydi Langford'un yeğeni ile tanışman mümkün olurdu oğlum."

Brendan annesini duymazdan gelerek, söylenmemiş sözlerin ağırlığıyla daralan bu ortamdan uzaklaşmak için hanımları son bir kez selamladı. Ancak Liliana isimli dilberle hemen vedalaşmak istemiyordu. "Leydi Liliana dans kartınızda benim için de tek bir danslık yeriniz olduğunu umarım," diyerek kendisinin bile habersiz olduğu niyetini belli etti.

Kız, Brendan'ın kasıtlı olduğunu düşündüğü bir süre boyunca tek kelime etmeden ona bakmayı sürdürdü. Bu sırada annesi - ne kadar mutlu olduğunu söylemeye gerek yoktu tabii - tropikal kuşlar gibi şakıyordu. Sonra kız dişlerini göstermeden, ancak kendinden on yaş daha deneyimli bir kadının dudaklarına yakışacak cinsten bir gülümsemeyle ödüllendirdi onu. Bu *evet* demenin belki de en tesirli yoluydu. Brendan aldığı cevaptan tatmin olarak arkasını döndü ve birkaç saat daha geçireceği balo salonunun derinlerine doğru ilerledi. Nedense gece daha keyif verici bir hal alıyordu.

Sonra onu gördü... Daha doğrusu tatlı kahkahasını duydu. Salondaki onlarca kişi arasında dikkatini ona verdi. Kız sırtı salona dönük halde, Frosten Dükü'nün anlattığı bir şeye gülüyordu. İkinci kahkahası daha keskindi. Kesinlikle kuralsızca ve biraz da edepsizce... Yatakta neler yapabileceğini merak ettirecek kadar sıcak. Kasıklarına ani bir sızının yerleştiğini hissetti Brendan. Yüzünü görebilmeyi daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istediğini fark ettiğinde başını iki yana salladı. Elindeki brendi kadehine bakıp kendi kendine gülümsedi. Bir gecede iki saçmalık? Hiç sanmıyordu. Daha saçma şeyler düşünmeye başlamadan önce yüzünü görmediği kıza arkasını dönerek oradan uzaklaştı. Dudaklarında, ona bakan herkesi şaşırtan bir gülümseme olduğunun farkında bile değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sophie senin hanımların yanında olman gerekiyordu. Beyleri biraz rahat bıraksan iyi olur kızım," dedi Lord Langford Sophie'yi kolundan çekiştirerek. O sırada Sophie adını hatırlamadığı, dişleri bir atınkiler kadar büyük olan yaşlı bir beyle kraliyet ahırlarındaki atlar hakkında yaptığı koyu sohbetin en hararetli yerindeydi. Yani hanımların yanında olmamak için çok geçerli bir nedeni vardı ve fazlasıyla eğleniyordu. Öfkeyle arkasını dönüp babasına çıkıştı.

"Senden başka kimseyi rahatsız ettiğim yok baba. Öyle değil mi beyefendi?"

Adını hatırlamadığı adamın prensle sıkı ilişkileri olan bir dük olduğunu bilseydi babası gibi dehşete düşerdi hiç şüphesiz. Ayrıca babasını azarlamış ve tüm salonu ayaklandıran kahkahalar atmıştı. Ancak adam hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine Sophie'nin sıcak tavırları karşısında iyiden iyiye rahatlamıştı.

"Sorun değil Langford. Kızın eşsiz bir mücevher ve atlar konusunda çok bilgili. Uzun zamandır hiç bu kadar iyi vakit geçirmemiştim."

Sophie babasına *sana söylemiştim* bakışı attıktan sonra tekrar sohbete dönerek, "Teşekkürler lordum," dedi. Ne var ki bu sefer onu engelleyen babası değil, delirmiş gibi görünen annesiydi. Leydi Langford dükle kısa süren saygılı bir sohbet etmiş, sonra da izin isteyip Sophie'yi peşinden sürükleyerek oradan uzaklaşmıştı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Hafifmeşrep kadınlara yaraşır kahkahalarını tüm salon duydu." Azarın en hararetli yerinde Lily de yanlarında bitince Sophie kötü kötü ona baktı. Lanet olsun ki tenkit dolu ifadesi bile güzelliğine gölge düşürmüyordu.

"Sana söylüyorum. Neden yanımızda değilsin?" Sophie'nin cevap vermeyeceğini anlayınca eteğinden sarkan dans

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kartını çekip aldı. "Tanrı aşkına, iki saattir buradayız ve sen şu bunak dükten başka bir dans kavalyesi bulamadın. Üstelik adam evli ve sana uygun bir oğlu da yok. Çabalayacağına dair bana söz vermiştin. Benim bir şeyler yapmama bile izin vermiyorsun."

"Anne denedim, inan bana denedim. Sizinle birlikteyken kimse benimle ilgilenmiyor. Lily ne zaman başını kaldırsa erkekler aptal gibi ona bakakalıyorlar. Ne yapmamı istiyordun? Burada bana uygun koca falan yok." Bu konuda gerçekten çok ciddi sorunları vardı. Kıskanç bir kız olmasa da kadınlık gururu denen şey karakterinden bağımsız hareket ediyordu.

Liliana mütevazı bir şekilde olaya müdahale etti. "Bence yanılıyorsun Sophie..." diyordu ki kolye meselesi yüzünden ona hâlâ kızgın olan Sophie kabaca, "Sen kapa çeneni," diyerek lafı yapıştırdı. Kırılan kolyesi yüzünden ettikleri kavgadan beri ona söylediği ilk sözdü bu.

"Asıl sen kapa çeneni. Birazdan dans yeniden başlayacak ve Lily bir süre meşgul olacak. Sen de bu sırada eteğimin dibinden ayrılmayacaksın ki sana uygun birini bulabileyim."

Sophie öğürme taklidi yaptı ve aynı anda kaba etine sıkı bir çimdik yedi. Bu akıl hastanesine nasıl düştüğünü bilmiyordu. Şu anda Langford'da Sheba ve seyisleri Peter ile birlikte olmaktan başka hiçbir şey istemiyordu.

Annesi her zamanki nefes kontrol etme tekniğini kullanarak saniyeler içinde sakinleşti. Bu sefer daha yumuşak bir şekilde, "Az önce Liliana, Leighton Kontu ile tanışma şerefine erişti ve ben bu işlerden biraz anlıyorsam bu iş olmuş demektir," dedi.

Sophie'nin kafası karışmıştı. "Bir saniye," dedi. "Bir kont mu dedin sen az önce?" Şaşkın bakışları annesi ve Liliana arasında gidip geliyordu.

Liliana ukala bir şekilde burnunu havaya dikti. "O başka... İnan bana o diğer erkeklerden başka. Sahip olduğu güç, yakışıklılığı, tavırları ve tabii serveti unvanındaki eksikliği bana unutturuyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dünya üzerinde bir kontluk unvanını küçümseyebilecek tek kişi ancak Lily olabilirdi. Sophie iyice şaşkına dönmüştü. "Anlamadım, yani sen ondan etkilendin mi?"

Etkilenmekten çok daha fazlası olduğunu anlamak için Lily'nin normalden çok daha fazla parıldayan gözlerine ve daha insani görünen ifadesine bakmak yeterliydi. Bu inanılmazdı.

"Şimdiye kadar birçok talibini geri çevirmenin bir nedeni varmış hayatım. O harika bir aday. Yapmamız gereken nefes almasına izin vermemek. Ben o işi garantiye almak için annesi ile konuşmak üzereydim ama sen yakışıksız davranışınla beni yerin dibine soktun Sophie."

Sophie'nin çenesi bezginlikle sinesine düştü. Annesinin bu çocuksu tavır karşısında söyleyecekleri varsa da sessiz kalmayı yeğledi ve başını iki yana sallayıp gurur kaynağı Lily'ye döndü.

"Lily tatlım, ikinci sıradaki dansın Leighton Kontu ile olacak. Annesi bunu ayarlayacağını söyledi. Ben de dans kartında sırada görünen delikanlı ile görüşür ve sırasını ötelerim. Şanslısın, bir sonraki dans bir vals. Bu da arada mesafe kalmayacağını garantiliyor."

Liliana soğuk bir nezaketle gülümsedi. Tanrı aşkına, bu kadar kendini beğenmiş olmak zorunda mıydı sanki?

"Elbette Rose Anne. Sen ve amcam benimle gurur duyacaksınız." Sophie'ye öyle bir bakış attı ki cümlenin sonuna *Sophie sizi hayal kırıklığına uğratsa da ben buradayım* diye ekleseydi vermek istediği mesajı ancak bu kadar iyi verebilirdi.

Yaptığı şeye rağmen Sophie'yi kışkırtmaktan vazgeçmeyecek kadar pişkindi. Sophie ilk kez onun yüzde yüz kötü biri olmadığına dair düşüncelerini kenara itti. Kimi kandırıyordu ki? Eli farkında olmadan boş sinesine gitti. Opal kolyesinin orada olmadığını hissetmek kendi kendine verdiği sözü hatırlamasına neden oldu. Öfke anında verilmiş bir karar değildi onunki. Kahkaha atacak kadar eğlendiği zamanlarda da öyle olmadığını biliyordu. Liliana'nın dudakları kıvrıldı, ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşündüğünü biliyordu. *Yine benim istediğim oldu* diyordu gözleri. Sophie meydan okuyarak bakışlarına karşılık verdi. Bu kız gerçekten de hastaydı!

"Beni dinlemiyor musunuz siz? Lily hayatım dans başlamak üzere." Kaçamak bir baş ve göz işaretiyle yaklaşmakta olan kavalyeyi gösterince Liliana sanki dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi iç geçirdi, sonra yapmacık bir gülümsemeyle delikanlıya döndü. Kimin vârisi olduğunu kim bilirdi?

Sophie kuzeni ve annesine arkasını dönüp salonu şöyle bir taradı. O sırada acele adımlarla yanlarına yaklaşan sarı saçlı, minik bir kadın dikkatini çekti. İnsanı gülmeye mecbur bırakan bir hali vardı.

"Leydi Langford, ben de sizi arıyordum," dedi kadın Sophie'nin saniyeler içinde çözdüğü aceleci mizacına yakışır bir telaşla.

"Ah leydim, buyrun lütfen." Kendini beğenmiş annesini böyle tatlı bir ses tonuyla kırılıp bükülmeye ikna edebildiğine göre önemli biri olmalıydı. Sophie bir süre boyunca iki hanım arasında gelişen ölüm kalım sohbetini inanamayarak izledi. Kızına - ya da yeğenine - koca bulmak için canını dişine takan bir kadın ile oğlu için uygun bir eş arayan çılgın bir annenin işbirliğinde, babasının hikâyelerinden bildiği vahşi hayvanların avlanma sürecini hatırlatan bir şeyler vardı.

Nihayet varlığını ilk fark eden ya da hatırlayan kontesti. "Bu tatlı hanım da kim?"

Leydi Langford Sophie'yi çoktan unuttuğu için boş bulundu. "Efendim? Ah ne kadar kabayım. Bu kızım Sophie. Sophie, Leighton Kontesi'ne selam ver tatlım."

Sophie kibar bir reveransla kadını selamladı. "Sizinle tanışmak şereftir leydim," derken aslında *sizinle tanışmak beni çok mutlu etti* ya da *sizinle tanışmak içimi ısıttı ve size sarılmak istiyorum* demek istediğini fark etti. Bu garip hislerine bir anlam vermeye uğraşmak ya da kendi kendine açıklama yapmak is-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

terniyordu. Kontesin altın gibi parlayan bal rengi, güleç gözleri daha da ışıldadı.

"Ne kadar şanslı bir ebeveynsiniz Leydi Langford. Dünyalar güzeli iki evlada sahipsiniz." Sesinde bir anda beliren hüzün Sophie'nin dikkatinden kaçmadı. Ona neyin acı verdiğini bilmek isterdi. Ya da hayır, istemezdi.

"İkisi de benim pırlantalarım leydim. Lütfen bana Rose deyin, böylece kendimi daha rahat hissedebilirim."

Kontes bu tekliften hoşlanmıştı. Onlardan başka birkaç kişinin de duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Çok memnun olurum, tabii sen de bana Maddy dersen," dedi. Sophie annesini daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti.

"Sizin için de sakıncası yoksa tabii."

Kontes bileğinden kırdığı elini hoş bir şekilde salladı. "Ne sakıncası olabilir? Ayrıca içimden bir his yakında daha yakın ilişkiler içinde olacağımızı söylüyor." İki kadın aynı anda kahkaha attı. Sophie bu sevimli kadının oğlu ile evleneceği için – evleneceklerine emindi zira Lily'nin onu istemesi yeterliydi – Liliana'dan bugün bir kez daha nefret ettiğini hissetti.

Sonra birden kontesin gülüşü kesildi ve bakışları ilk kez görüyormuş gibi Sophie'nin yüzüne sabitlendi. "Bana ilkbaharı hatırlatıyorsun. Taze ve rengârenk... Özellikle gözlerin baharın tazeliğini almış çimler gibi canlı ve pırıl pırıl."

Daha önce hiç bu kadar hoş ve şairane bir iltifat almayan Sophie bir süre ne diyeceğini bilemedi. Kısaca, "Teşekkür ederim leydim," derken tam da kontesin söylediği gibi baharı anımsatan bir tatlılığı vardı.

"Sophie eşimle benim gözbebeğimizdir." Leydi Langford da kızı kadar memnun olmuştu bu iltifatlara. "İki senedir talihsizlikler peşini bırakmadı." Sophie'nin neden balolarda boy gösteremediğini ve talihsizliğini uzun uzadıya anlatmaktan zevk alıyor gibiydi. Belki de Leighton Kontesi'nin merhameti ve ilgisinin kızının üzerinde olmasından hoşlanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kullandığı gurur dolu ifadeler gerçekçilikten öylesine uzaktı ki Sophie tüm hikâye süresince tam üç kere gözlerini devirmek zorunda kaldı.

"Zavallı kızım benim," dedi kontes sevecenlikle Sophie'nin saçlarını okşarken. "Kaybettiğin iki yıl hiç önemli değil. Daha önünde çok uzun bir zaman var."

Sophie koca bulmak için can atmadığını, iki yıl değil yirmi yıl daha evlenmek istemediğini, ayrıca göründüğü kadar uysal olmadığını söyleyip söylememeyi aklından geçirdi bir an. Fakat sonra, annesi bu kadar memnunken onu üzmek istemediğine karar verdi.

"Bu konuda keşke biraz daha hevesli olabilseydi. Liliana toplumdaki yerini bilen bir hanımefendi olma yolunda üzerine düşeni layıkıyla yerine getiriyor ama..." Leydi Langford susması gerektiğini düşünüp sessizliğe büründü. Çok fazla tanımadığı birine az önce yere göğe sığdıramadığı kızının kötü huylarından bahsetmek istemediğine karar vermiş gibiydi.

"Biz annelerin görevi, gereken zamanlarda onlar yerine düşünmek ve kararlar almaktır. Ben de oğlum için aynı şeyi yapıyorum." Leighton Kontu demek bir pısırıktı. Fakat Lily'nin onun hakkında söyledikleri ve ondan ne kadar etkilendiği düşünülünce bu pek de akla yatmıyordu.

"Ah bakın işte oradalar."

İlk dans bitmiş, orkestra yeni parçaya geçmişti. İki hanımın aniden kesilen sohbetine ve dans edenlere karşı ani ilgisine bakılırsa anlaşılan Lily müstakbel kocasıyla dans ediyordu. Sophie de aynı yöne baktığında dans eden ikiliyi görmekte hiç zorlanmadı ama bunun sebebi alışılmışın aksine kuzeninin parıltısı değil onu kollarına alan erkeğin heybetiydi. Nispeten uzun boylu bir kız olan Lily bile onun yanında küçük ve lanet olsun ki olduğundan daha zarif görünüyordu. Adamın vücudundan taşan güce rağmen böylesine zarif hareket etmesi inanılmaz ve hipnotize ediciydi. Sophie daha iyi görebilmek için açısını değiştirip parmak ucunda yükseldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vay canına, ne kadar da etkileyici ve mükemmel bir çiftti. Biraz daha yaklaşsalar adamı daha iyi görebilme şansı olurdu, fakat bunu neden istediğinden emin değildi. Muhtemelen sadece meraktan.

Dans bitene kadar büyülenerek ikisini - özellikle de onu - izledi. Gözlerini bir an için bile üzerlerinden ayırırsa kaybolup danslarına gökyüzünde devam edeceklerinden korkuyordu. Bu vahşi bir atın ehlileştirilmesini izlerken hissettiklerine benziyordu... Ne saçma... Büyülenmişti. Hem de son derece kızsal bir mesele karşısında, son derece kadınsal dürtülerle. *Kadınsal mı?* Tanrı aşkına bu da nereden çıkmıştı şimdi? Kadınlık hakkında ne biliyordu ki?

Yaklaşıyorlardı. Sophie hızla dönüp annesinin arkasına saklandı. Birileri onu hatırlayana kadar konuşmayacak ya da varlığını belli etmeyecekti. Ne yazık ki pek şanslı değildi. Annesi kabaca kolundan tutarak onu yanına çekince yaklaşan çift ile burun burana geldi.

Sophie'nin kalbi bir an için durdu, sonra yine çarpmaya başladı. Sıcak, sımsıcak bir ateş, orman yangını gibi içinde büyüyordu. Ağzı kurumuş ve nefes alıp verişi hızlanmıştı. İnanılmaz ama yakından daha da muhteşem, heybetli ve çekiciydi. Şimdiye kadar tanıdığı en uzun boylu erkek babasıydı, fakat o bile kontun yanında gösterişten uzaktı. Dans ederken saçlarının siyah olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise mum ışıklarının üzerinde oynaştığı parlak bir koyu kestane olduğunu görebiliyordu. Sophie o saçlara dokunmaya can atan parmaklarını sabitlemek için bir elini diğerinin üzerine bastırmak zorunda kaldı. Gözlerini göremiyordu, çünkü bir kere bile ona bakmamıştı. Profilden gördüğü burnu keskin ve erkeksi, dokunma isteğini kamçılayan çenesi kemikliydi. Eğer dudaklarına daha dikkatle bakarsa tadına da bakmak isteyebilirdi. Yaydığı güç, diğer kızlarda da aynı etkiyi yaratıyorsa adamın başı büyük beladaydı.

Lily'yi tam da kurallarına uygun bir şekilde teslim ediyordu. Fazla bir şey açıklayan tutumu yoktu. Belki gereğinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fazla soğuk ve uzaktı ama Sophie etkilenmeden edemiyordu. *Keşke bana bir kerecik baksaydı* diye düşündüğü sırada kendi adını işitti.

"Sophie?"

Sophie anında silkelendi ve boş bulunup kaybettiği birkaç saniye içinde Leighton Kontu'na tanıştırıldığını fark ettiğinde yerin dibine geçmek istedi.

Boşluğunda annesinin dirsek temasını hissedince konta başarısız bir reverans yaptı. "Tanıştığımıza memnun oldum lordum," derken sesi titremediği için şükretti.

Kont belli belirsiz başını iki yana sallayıp kısa bir an küçümseyen gözlerle Sophie'yi inceledi, sonra vedalaşmak için diğer hanımlara döndü. Lily'nin elini öperken gözlerinde beliren beğeni küçük bir çocuğun bile dikkatinden kaçmazdı. Yine de çok belirgin bir soğukluğu vardı. Annesine sıra geldiğinde yine mesafeli ve donuktu. Nesi vardı bu adamın böyle? Peki onun elini de öper miydi? Beyaz eldivenli elini yanmış gibi diğer eliyle ovuşturdu.

Oğlu saçlarına bir öpücük kondururken annesi telaşla, "Gidiyor musun Brendan?" diye sordu.

Demek adı Brendan'dı. Gidiyor muydu gerçekten?

Kont Sophie'ye bakmadan, "İyi geceler hanımlar," dedi sadece.

Kontes oğlunun kabalığını hoş görmediğini gözlerini kısarak belli etti. "Belki bir dans daha bekleyebilirsin."

Sophie bir gecede birkaç defa dans eden çiftler hakkında, toplumdaki yerlerine göre çeşitli yakıştırmalar yapıldığını bilecek kadar annesinin öğütlerini dinlemişti. Demek ki Liliana'nın işini garantiye almak istiyorlardı. Hissettiği kıskançlık kor gibiydi. Ne var ki kontesin sözlerini duyunca kulaklarına inanamadı.

"Sophie yoğun programına rağmen senin için bir dans ayırabilir mi bir öğrenelim istersen. Ne dersin Sophie, tatlım?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne saçmalıyordu bu kadın? Ağzını açıp itiraz etmek üzereydi ki Leighton Kontu yavaşça ona doğru eğilince korkmuş tavşan gibi kalakaldı. "Ne?"

Adamın eteğinden sarkan dans kartını eline alışını ve alaycı bir gülüşle acınası listeye şöyle bir baktıktan sonra geri bırakışını bir sis perdesinin arkasından izledi. Hayatı boyunca hiç bu kadar utanmamıştı. O an etrafındaki herkese lanet okumak, bildiği tüm küfürleri sıralamak istedi.

"Hanımefendinin ne kadar yoğun olduğunu görebiliyorum. Şansımı zorlamaya kalkarsam diğer iki kişiye haksızlık etmiş olurum."

Leydi Langford boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdü, Liliana ise açıkça gülümsedi. Sophie kontesin ne gibi bir tepki verdiğini bilmiyordu, çünkü adamın tüm sıkıntısını kitap gibi gösteren altın rengi gözlerinde iki saniye önce kaybolmuştu.

Neden bir geri zekâlıymış gibi bakıyordu ki ona? Oysa Sophie'nin tüm sohbetlere iştirak edebilmesini ve her konuda fikir yürütebilmesini sağlayan ortalama üstü bir zekâsı olduğunu herkes bilirdi.

Ne yazık ki ona bakarken kendini aptal gibi hissediyordu ve aptal olmadığını kanıtlayacak zekâ yüklü tek bir kelime bile geçmiyordu aklından. Aşağılanmak eskimiş bir kapı tokmağını emmek gibiydi, ağızda paslı bir tat bırakıyordu. Birkaç kez, daha da salak görünmesine neden olacak şekilde ağzı açılıp kapandı ama hepsi o kadar...

Sonrasında yapabildiği tek şey, kontun son bir kez daha iyi geceler diledikten sonra gidişini izlemek oldu. İşte o zaman, uzun süredir tuttuğu soluğunu bıraktı ve yaralı bir hayvan gibi hafifçe inledi. Tanrı aşkına, az önce neler olmuştu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

Büyük Kararlar ve Dönüm Noktaları...

Sophie o gece son balo gecesi olduğuna dair kendi kendine yemin etti. Annesi ne derse desin bir daha asla aynı duruma düşmeyecekti.

Gece yatağında bir o tarafa bir bu tarafa dönerken o lanet herife sıraladığı yaratıcı küfürler, vaktinde edemediği tüm hakaretlerle birlikte su gibi akıyordu. Aksi gibi, onunla dans edebilseydi nasıl olurdu diye düşünmekten de geri durmuyordu. Gurursuzluğu midesini bulandırınca yastığını başının üzerine bastırıp hava almadan ne kadar dayanabileceğini test etmeye karar verdi. Bu yüzden de kapının usulca açılıp kapandığını fark etmedi.

Liliana'nın yumuşak sesini belli belirsiz duyduğunda yastığı başından çekerek yerinden doğruldu. İçeri süzülen dolunayın ışığı odayı yeterince aydınlattığından kuzeninin beyaz geceliği ile hayalet gibi yatağına yaklaştığını görebiliyordu.

"Uyanık olduğunu tahmin etmiştim," dedi Lily.

Sophie onun neyi ima ettiğini anlamıştı elbette. İşin aslı o hatırlatmadan da kendini yeterince aptal hissediyordu.

"Neden geldin Lily?" dedi bezgin bir iç çekişle. Kendini yatağa bırakıp yastığı tekrar başına çekti. Yatak Lily'nin otur-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duğu yere doğru meylettiğinde ise yastığı sınırle yan tarafına koyup söylendi. "Gördüğün gibi uyumaya çalışıyorum."

Bu sırada Lily örtünün altına girmiş, kumaşı çenesine kadar çekmişti bile. "Uyuyamayacağını biliyorum. Tam bir aptal gibi davrandın ve utançtan ölmek üzeresin. Senin yerinde olsam yüksek bir yerden atlardım."

"Git başımdan yılan."

Lily masum bir şaşkınlıkla Sophie'ye baktı. "Yılan mı? Ne yaptım ki ben? Ağzımı açıp tek kelime bile etmedim." Gerçekten de söylediğine inanıyormuş gibi görünüyordu.

Sophie ona daha fazla tahammül edemeyeceği için tartışmak yerine pes etti. "Haklısın Lily. Git artık."

"Kolye meselesi yüzünden bana kızgın olduğunu biliyorum. Haklısın da... Yani küçük bir kasıt olabilir ama inan bana pişmanım Sophie'ciğim."

Sophie hâlihazırda kızgın olduğu için daha fazla kızmayı beceremedi. Aksine sakinleşerek derin bir nefes aldı. Açıkçası Liliana'nın sevimliliğinin altındaki niyeti de merak ediyordu. Yan tarafına dönerek başını, birleştirdiği ellerine yasladı.

"Hadi anlat."

Kuzeni hülyalı bir iç geçirdi. "Sanırım çarpıldım Sophie. Âşık olmuş bile olabilirim, buna inanabiliyor musun?"

Sophie hiçbir koşulda Lily'nin kendisinden başkasını sevebileceğine inanmıyordu. Muhtemelen normalden biraz daha fazla etkilenmişti, hepsi o kadar. Kendisi de aynı durumda sayılırdı. O adam her kızın kalbini tepetaklak edecek kadar yakışıklıydı.

Lily hararetle anlatmaya başladı. "Bana baktığında içim eridi sanki. O kadar erkeksi ki hatırlayınca bile kalbim yerinden çıkıyor sanki. Ellerim avuçlarında hapsolmuş güvercinler gibiydi. Ürkek ve titreyen beyaz güvercinler gibi."

Sophie dayanamayıp tükürükler saçarak güldü. "Güvercin mi? Sen mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güvercin gibi titrek eller de neyin nesiydi? Anlaşılan Lili-ana'nın âşık olduğu kişi bizzat ve yine kendisiydi.

"Sen kendi aptallığına gül. Onunla evlenmem şart."

Bu kararlılık karşısında şaşıran Sophie dağılmaya başlayan dikkatini tekrar ona verdi. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Lily bir süredir takındığı masum tavırlarını bir kenara bırakıp sinsice sırıttı. "Onu baştan çıkaracağım tabii, böylece evliliği de garanti altına almış olacağım."

"Saçmalama Lily," diyerek yerinden doğruldu Sophie. "Senden etkilendiğini sanıyordum. Neden her şeyi akışına bırakmıyorsun?"

"Aptal olma. Ancak senin kadar saf biri öyle bir erkeği masum göz kırpışlarıyla kafesleyebileceğine inanır."

Sophie bu izlenimi ona ne ara verdiğini düşünürken Lily sözlerine devam etti. "Benden etkilendiğini bilecek kadar kendimi tanıyorum ama yine de emin değilim... Yani o kadar soğuk ve mesafeli ki acaba yanılıyor muyum diye düşünmeden edemiyorum."

"Baştan çıkarmaktan kastın, onunla yatağa gireceğin mi?"

Liliana dudaklarını şımarık bir tavırla büzdü. "Tabii bu da seçenekler arasında ama o kadar ileri gidebilir miyim bilmiyorum. Belki de sadece herkesin aramızda ufak da olsa bir şeyler geçtiğini düşünmesini sağlarım."

Sophie nedense duyduklarına şaşırmamıştı. Basit bir gerçek vardı ortada. Lily bir şeyi elde etmek isterse elde ederdi. Asıl mesele bunları neden Sophie'ye anlattığıydı. "Neden bunları bana anlatıyorsun? Özellikle şu aralar senden pek hoşlanmıyorum. Eğer elime koz verirsen kullanmaktan çekinmeyeceğimden korkmuyor musun?"

Lily neşeli bir kahkaha attı. "Sen mi beni ispiyonlayacaksın? Sana ne yaparsam yapayım ağzını açıp tek bir kelime bile etmeyecek kadar aptalca erdemlerin var. Rose Anne'ye kolyeyi bizzat kırdığını söylediğinde kulaklarıma inanamadım. Üstüne üstlük bu yüzden bir sürü fırça yedin. Sen asla beni satmazsın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sophie üzülerek onun haklı olduğunu düşündü. Bu odada konuşulanlar ya da konuşulacakların hepsi ikisi arasında sır olarak kalacaktı ve kuzeni de bunu çok iyi biliyordu. Ondan daha fazla güveneceği ve heyecanını paylaşacağı başka kimse yoktu. Pes etmiş bir şekilde, "Planın nedir?" diye sordu. Leighton Kontu'nun hayali gittikçe uzaklaşıyordu.

Liliana birkaç saniye gözleri kapalı bir şekilde düşündü. "Açıkçası bilmiyorum. Henüz düşünmedim ama önümüzdeki baloya kadar neredeyse bir hafta var. Onu tekrar gördüğümde bana olan davranışlarına göre bir yol çizeceğim. Belki de baştan çıkarma oyunlarına gerek kalmaz."

Sophie yatağa devrildi. "Sen gerçekten de tehlikelisin Lily. Artık uyumak istiyorum, yalnız bırak beni."

"Onunla sevişmek istiyorum."

Bunu duymayı beklemeyen Sophie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İlk erkeğimin o olmasını çok istiyorum... Hmmm... Şeyinin ne kadar büyük olduğunu tahmin edemiyorum bile. O öylesine heybetli ki..."

"Devamını duymak istemmiyorum Liliana." Sophie yastığıyla yüzünü ve kulaklarını kapadı. Onun kurnaz olduğunu bilirdi ama böyle şeylerden bahsedecek kadar edepsiz olacağını düşünmezdi.

Lily tekrar güldü ve Sophie'nin yüzüne kapadığı yastığı kaldırdı. "Bence sen de merak ediyorsun. Ona nasıl baktığını gördüm. Ağzını kapamayı ancak adam gittiğinde akıl edebildin."

Ona en fazla öpüşmek istermiş gibi baktığını hatırlıyordu. "Saçmalama Lily!"

"O işin nasıl yapıldığını biliyor musun? Ah, benimki de laf mı canım? Peter sana bir şeyler anlatmıştır kesin. Belki de uygulamalı... Ah..."

Sophie ayağıyla dürterek kuzenini yataktan atmaya çalıştı ama Lily sülükten farksızdı.

"Sen gerçekten iğrençsin. Eskiden de sinsi ve yalancıydın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama bana karşı bile sahte kibarlığını takınmayı bilirdin. Şimdi tüm yaptıklarına rağmen pişkinsin de."

"Aman Sophie, eğleniyorum sadece." Arsız kahkahalarından ne kadar eğlendiği belli oluyordu."

"Evet, sadece sen eğleniyorsun. İğrenç imalarını da alıp git artık odamdan."

İfadesi ciddileşen Liliana onun kolunu sertçe sıktı. "Sadece çok mutlu olduğum için geldim. Bana layık olan erkeği bulduğum için heyecanımı seninle paylaşmak istemiştim ama sen öyle züppesin ki beni küçümsüyorsun."

Sophie öfkeden deliye döndü. Kolunu kurtarıp kuzeninin omzuna sertçe vurdu. "Ben mi züppeyim? Sana tahammül ediyorum Lily. Tüm tatlılığınla insanlara gülerken aslında gerçek düşüncelerinin ne olduğunu bir tek ben tahmin edebiliyorum. Annem ve babamdan bile nefret ettiğini bilmek beni hiç şaşırtmazdı."

Lily inkâr etmek yerine soğuk bir tavırla usulca yataktan kalkıp kapıya kadar yürüdü. Kapıyı açıp sessizce dışarı çıkmadan önce acımasız sözleri odada soğuk bir rüzgâr gibi esip geçti.

"Zavallı Sophie... Keşke sen de iyi bir koca bulabilmek için yeterince akıllı ve güzel olabilseydin. Ama hiç merak etme! Leighton Kontu'yla evlendikten sonra her boş vaktimi tıpkı sana benzeyen bir zavallı bulman için dua ederek geçireceğim... Ah tabii Brendan gibi gerçek bir erkeği tatmin ederken boş vakit ve enerji bulabilir miyim bilmiyorum... İyi geceler bebek Sophie, tatlı rüyalar."

Sophie kapanan kapının arkasından eline geçirdiği ilk şeyi – yastığını – fırlattı ve bir çığlık attı.

"Sana yemin ediyorum yaptığın tüm pisliklerin bedelini ödeyeceksin. En çok da ailemi kullandığın için senden nefret ediyorum."

Bir saat kadar sonra işlemeli tavanı seyrederken ancak sakinleşebilmişti. Uyumayı başaramadığı süre boyunca kafası bir saat gibi işlemişti. Aklından geçen şeyi nasıl yapacağını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı. Ailesini üzecek ve belki toplumsal kuralları karşısına alacaktı ama o kurallardan oldum olası nefret eden en başta kendisiydi. Ailesinin de anlayış göstereceği bir zaman gelirdi elbette. Liliana'nın seneler önce söylediği sözlerin verdiği kararlılık vardı elinde ve tabii onun gerçek yüzünü biliyor olmanın rahatlığı.

İlgimi hak eden erkeği bulduğumda onu baştan çıkarmayı dene demişti kuzeni... Madem bunu istiyordu, Sophie de öyle yapacaktı. Tanrı yardımcısı olsun!

Ertesi gün Leighton'ların ulağının getirdiği haber Leydi Langford'u havalara uçurdu. Kontes onları dillere destan Leighton Malikânesi'nde yarın vereceği akşam yemeğine davet ediyordu. Üstelik pusulada yemeğin sadece özel dostların katılacağı samimi bir toplantı olacağı belirtilmişti.

Sophie bu daveti hemen profesyonel bir gözle değerlendirdi. Akşam yemeği, planlarını uygulamak için uygun bir ortam sağlayabilir miydi? Tanrı aşkına, aklından geçenleri uygulayabilmesi sadece zaman ve mekân etkenleriyle sınırlı değildi ki! Cesaret neredeydi? Ya da motivasyon? Keşke biraz daha kin tutan biri olabilseydi de planlarını uygulamadaki kararlılığından vazgeçme riski bulunmasaydı. Lily'nin masum gözlerine bakarken *ben böyle bir şeyi nasıl yapabilirim* demek istemiyordu. Ama bal gibi de yapacaktı. Alt tarafı diğerlerinden farkı bulunmayan - buna kendi dahil kimse inanmazdı - bir erkeği baştan çıkaracaktı. Peter arkadaş olmasalardı ona âşık olabileceğini söylememiş miydi?

Açıkçası doğru düzgün bir planı yoktu. Fakat adamı Lily tarafından tam anlamıyla baştan çıkartılmadan önce etkilemenin bir yolunu bulmaya mecburdu. Biraz kadınlık ve zekâ kullanarak yapamayacağı bir şey değildi. Sadece daha önce hiçbir erkeğe o niyetle yaklaşmamış olduğu gerçeğini gör-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mezden gelmesi gerekiyordu. Gerçi zekâsıyla ilgili sıkıntısı yoktu ama kadınlığını kullanma konusunda doğal yetenekleri olmadığından biraz çalışması gerekecekti. Peki ama kiminle?

İlk defa erkeklerden başka kimseyle arkadaşlık etmediği için onu eleştiren annesi ve kuzenine hak veriyordu.

Akşam yemeği haberiyle çılgına dönen Leydi Langford tüm Londra'yı ayağa kaldıran bir alışveriş çılgınlığı ile hislerini belli etmeyi yeğlemişti o gün. Liliana'nın keyfi yerindeydi, fakat Sophie sürüklenerek annesi ve teyzesinin peşi sıra Londra caddelerini arşınlarken kadın olmanın kuralları hakkında içinden bir dizi küfür sıralıyordu. Hâlihazırda sayısız elbise, şapka ve aksesuara sahipken neden yenilerine ihtiyaç duyacağını anlamıyordu. Kaldı ki en güzel ve ona en çok yakışan şeyleri kuzeninin dolabında ya da çekmecesinde bulma ihtimali de her zaman vardı. Annesi bunu göremiyor muydu?

Nihayet annesi insafa geldiğinde alışverişleri bitmemişti ama Sophie üzerine düşeni yerine getirdiği için teyzesi ile limonata içebilecekleri bir mekânda zaman geçirme ve makul bir saatte eve dönme izni almıştı. Annesinin yüzündeki kararlı ifadeden Lily ile birlikte babasının paralarını saçmaya devam edeceklerı anlaşılıyordu.

Sophie çocukken sıklıkla Londra'ya gelirdi, ancak son birkaç senedir Langford'da kalmayı tercih ediyordu. Şimdi ise işlek sokaklara bakarken buraya karşı sıcak hisler beslediğini şaşırarak fark ediyordu. Langford gibi değildi elbette ama kendine has yapay bir canlılığı ve çekiciliği vardı.

"Ne düşünüyorsun dünya güzelim."

Sophie limonatasından büyük bir yudum aldıktan sonra teyzesine gülümsedi. "Buradan hoşlandığımı ve şu anda sana bakarken ne kadar hoş göründüğünü düşünüyordum."

Teyzesi kahverengi kaşlarını kaldırarak sırıttı. "Bence kafan karışık ve konuşmak istiyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sophie şaşırmıştı. Kafasının karışık olduğu ve konuşmak istediği doğruydu, fakat az önce düşündüğü şey kafasını kurcalayan karmaşık planları değildi.

Ne diyebilirdi ki?

"Annen özellikle Liliana konusunda seni çok zorluyor biliyorum. Ablamı tanırım, bir manastır baş rahibesi kadar acımasızdır."

Demek senelerdir süregelen sorunlarından bahsedeceklerdi. Açıkçası bunu konuşmak istemiyordu, çünkü irdelemeye başlarsa kendi muhtemel hatalarıyla yüzleşebilir ve kumeye karşı kinini kaybedebilirdi. Bunu istemiyordu. Öyle ya da böyle Lily'nin Leighton Kontu ile evlenmesine mani olmalıydı ki işte ancak o zaman ödeşeceklerdi. Lily güzel ve akıllı bir kızdı, dolayısıyla yeni bir av bulması çok sürmezdi.

"Annem de Lily de her zaman dikkat çekmenin bir yolunu bulur," dedi konuyu kapamak için düz bir sesle.

"O halde konuşmak istemiyorsun."

Aslında istiyordu ama nereden başlayacağından ve ne kadarından bahsedeceğinden emin değildi. Ona bir erkeğin ilgisini çekmek istediğini ve bunun için ne yapabileceğini açık açık soracak kadar kendini kaybetmemişti. Belki içine ufak bir hilenin karıştığı başka bir yöntem işini görürdü. Başını önüne eğerek limonata bardağının kenarındaki limonu didiklemeye başladı.

"Sana özel bir şey sormak istiyorum... Ama söze nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

"Bir gönül meselesi mi?"

Sophie başını oynatmadan kaşlarını ve gözlerini aynı anda yukarı kaldırdı.

"Öyle şaşkın şaşkın bakma. Neticede ben de yaşlı bir kızım."

Sophie ona yaşlı olmadığını söyleyecekti ki bundan hemen vazgeçti. Gönül meselesi tahminiyle fena derecede yanıldığını daha kibar bir şekilde ifade etmeyi yeğledi. "Âşık ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

madım ama mesele erkeklerle ilgili. Şey... Erkekler nelerden hoşlanırlar?"

Teyzesinin zeki kahverengi gözleri ışıldadı. "Yemekten, saçma sapan ortak hobileri sayesinde birbirleriyle vakit geçirmekten ve lütfen bunu söylediğim için beni affet birtanem ama en çok da kadınlardan hoşlanırlar. Tabii duymak istedikleri konular dışında çok konuşmadıkları sürece."

Sophie güldü. Tam da düşündüğü gibiydi ama yeterince aydınlatıcı sayılmazdı.

"Bir arkadaşım var ve benden yardım istedi." Tamam, şu klasik *benim bir arkadaşım* yönteminin pek zekice olmadığını o da biliyordu. Teyzesi, konu ilgisini çekmiş gibi arkasına yaslandı.

"Birinden çok etkileniyor ama adam başka bir kızla ilgileniyor." Dokunmak, öpmek ve saatlerce izleyebilmek için bağlanmış vaziyette onu bir odaya hapsetme arzusu sayılmazsa Sophie'nin Leighton Kontu'ndan etkilendiği yoktu, fakat düzgün kızların masum bir kalp meselesi dışında herhangi bir sebepten bir erkeğin ilgisini çekmek istemesine açıklama getirmesi zordu. Nefret ettiği birine haddini bildirmek için müstakbel kocasını elinden almak istediğini söyleyemezdi teyzesine. Tanrı biliyor ya, düşünürken bile kendinden tiksinmeye başladığını hissediyordu.

Teyzesi sadece, "Hmmm..." dedi ve parmaklarını çenesine dayadı.

"Ne söylediğimi unut teyze... Arkadaşım bir yolunu bulur." Yüzündeki dikkatli ifade teyzesinin ne kadar kurnaz olduğunu hatırlamasını sağlamıştı.

"Bir erkek ve iki kadın... Erkekler bunu etkileyici ve tehlikeli bir karışım olarak görürler. Bence arkadaşın işleri akışına bırakmalı. Erkeğin aklını çelmek istiyorsa özel bakışlar, sade kadınsı tavırlar ve tatlı imalar yeterince teşvik edici olacaktır. Daha fazlası senin masum kulakların için pek uygun değil hayatım."

Annesinin engelleme çabalarına rağmen Sophie hayatının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyük bir bölümünü ağzı bozuk erkelerle birlikte geçirdiği için kulakların masumiyetinin diğer masumiyet türlerinden daha kırılgan olduğunu iyi öğrenmişti.

Demek özel bakışlar, abartıya kaçmayan kadınsı tavırlar ve bir saçmalık daha. Sophie cevapları kafasının bir yerine yazdı.

"Peki ya erkek onu görmezden gelmeye devam ederse?" dedi masum bir merakla. Tüm bunlar varsayımdan ibaretti, fakat Leighton Kontu'nun küçümseyen bakışlarını hatırlayınca görmezden gelineceğinden neredeyse emin oluyordu. Kalp kırıklığı içinde, bu durumda bir hayli çaba göstermesi gerekeceğini hatırlattı kendine. En azından ne yapması gerektiğini bilirse, mesele sadece becerip becerememe sorunu olarak kalırdı.

"Bu konularda uzman olduğum söylenemez. Annen kendi değerimi fark etmeme fırsat vermeden uygun bir kocayı garanti altına almıştı. Ama bilmelisin ki tatlım, bir kadının en büyük silahı yaratılışıdır. Tanrı bizleri erkekler için yarattı ve bize her türlü silahı verdi. O silahların nasıl kullanılacağını bilmek için kendi özüne bakmalısın... Yani arkadaşın kendi özüne bakmalı."

Sophie anında kızardı. Teyzesinin hayali arkadaş numarasını yutmayacağını bilmesi gerekirdi.

"Dilerim arkadaşın çok da ileri gidecek kadar gözü kara bir kız değildir. Bazen kalbine söz geçiremeyen masum kızların ayartmalarına karşı koyamadıkları için, bazen de çapkınlıkları yüzünden düğün günlerini değiştirmeden gelinlerini değiştirmeye mecbur kalan soyluların hikâyeleriyle doludur cemiyet hayatı. Eminim işler taşrada da farklı şekilde işlemiyordur."

"O da ne demek?"

Konunun onu ne kadar eğlendirdiği, yüzünde beliren gülümsemeden belli oluyordu. "Tatlım şöyle açıklayayım. Geçen sene Vikont Foxton'ın kızı ile Lord Ashland'ı Framingham'ların meşhur gül bahçesinde *uygunsuz* bir vaziyette yakaladılar. O sırada Lord Ashland'ın düğün davetiyeleri

çoktan dağıtılmıştı bile. Ama öyle büyük bir skandal koptu ki duyduğuma göre Lord Foxton, Ashland'ı sırtında bir tüfekle rahip karşısına çıkarmış ve kızıyla evlenmeye zorlamış. Kısacası Ashland tam da planlandığı tarihte evlendi ama gelinini değiştirmek zorunda kaldı. Ne kadar öfkelendiğini ve küçük düştüğünü tahmin bile edemezsin."

Sophie kendi açısından işlerin skandal noktasına varacağını düşünmek bile istemiyordu. Niyeti Leighton Kontu'nun dikkatini Lily üzerinden çekmek ve onunla evlenme planları yapmasına engel olacak kadar aklını başından almaktı. Söylemesi ne kadar da kolaydı.

Daha önce atlar dışında kimin aklını başından almıştı ki? Tanrı aşkına, sebebini hiç anlayamamıştı ama köpekler bile ondan hoşlanmıyordu. Aniden konuyu sonsuza kadar kapama ve bir daha erkekler hakkında konuşmama isteğiyle doldu. Gerçekten de bazı şeyler masum beynine ağır gelmişti.

Ertesi gün Leighton Kontesi'nin akşam yemeği daveti için yola çıktıklarında güneş henüz batmamıştı. Leighton Malikânesi Londra'nın dışında, at arabasıyla yaklaşık iki buçuk saatlik bir mesafedeydi.

Liliana derin dekolteli gül pembesi elbisesiyle yine harika görünüyordu. Her zamanki gibi çekici soğukluğu ve mağrur güzelliğiyle göz kamaştırıcıydı. Başının tepesinde toplanmış güzel saçları acaba kendi eseri miydi? Sanki biraz rüküş duruyordu. Sophie dayanamayıp güldü ama bununla ilgili hiçbir şey soramadı çünkü geçen geceki tartışmalarından sonra kuzeni de onu görmezden geliyordu. Açıkçası durum Sophie'nin de işine gelmişti zira Lily ne zaman ağzını açsa suratına bir yumruk indirmekten daha iyi bir fikir gelmiyordu aklına.

Yemeğe teyzesi ve eniştesi de davet edilmişti ama Mary

rahatsızlandığı için evde kalmayı tercih etmişlerdi. Lily'nın bu konudaki yorumu ise, "Son derece isabetli bir hareket. Eminim Leighton Kontesi de sadece nazik davranmaya çalışıyordu." olmuştu. Duygusuz sürtüğün kendisinden başkasını düşünmesi beklenemezdi zaten. Suyu ısınmaya devam ediyordu.

Sophie klipsi tamir edildiği için opal kolyesini takabilmişti bu akşam. Elbisesi, kolyesinin içinde parıldayan yeşil ile aynı renkteydi. Dün bu elbiseyi görür görmez vurulduğunu hatırlıyordu. Her ne kadar alışverişten hoşlanmasa da güzel şeylere karşı ortalama her kadın kadar ilgiliydi. Tek sıkıntısı elbisenin diğer elbiselerine kıyasla daha cüretkâr olmasıydı. Annesi hanımefendilik ve hafifmeşrepliğin sınırlarının ustaca çizildiği bir dünyanın insanıydı. Kaldı ki Liliana'nın daha cesurlarını giymesine mani olmuyordu ama Mary'nin de kabaca belirttiği gibi Sophie'nin örtmesi gereken daha fazla memesi vardı.

Yaka ayrıntısı dışında elbise minik karpuz kolları, etek uçlarına doğru işlenmiş turuncu çiçekleri ve sonsuz kırlıkları hatırlatan canlı rengiyle tam da onun zevkine hitap ediyordu.

Saçlarıyla annesi ilgilenmişti. Tek bir kalın örgüyü kendi etrafında dolayarak iri bir topuz haline getirip başının arkasına sabitlemiş, saçının önünü ise son derece sade bir şekilde alnından geriye doğru tarayarak Sophie'yi hoşnut eden bir model vermişti. Nedense ilk defa, öyle olmadığını tahmin etse de kendini Liliana'dan daha güzel hissediyordu.

Eve vardıklarında karanlığın habercisi birkaç yıldız koyu mavi gökyüzünde parıldıyordu. Yaklaşık yarım millik araba yolu boyunca karşılıklı üçer metre aralıklarla sıralanmış fenerlerin hepsi yanmış, gece için konuklara mükemmel bir aydınlatma sağlıyordu. Sophie genellikle başkalarının düşünmediği şeyleri kafayı takan biri olduğu için yol boyunca sıralanan yüzlerce fenerle kimin ilgilendiğine uzunca süre kafa yordu.

Genç kız Leighton Malikânesi'ni gördüğü anı hayatı bo-

yunca unutamayacaktı. Langford Malikânesi de geniş bir arsanın ortasına kurulmuş, kendi çapında gösterişli bir yapıydı, fakat Leighton Malikânesi'nin yanında öyle küçük ve sade kalıyordu ki Sophie karşısındaki zenginlikten ötürü şaşkına dönmüştü. Londra'ya bu kadar yakın, böylesine büyük bir arazi olduğunu asla tahmin edemezdi. Arkada uzayıp giden ağaç kalabalığı uçsuz bucaksızmış gibi görünüyordu.

Yapı devasaydı ve ön tarafa bakan hemen hemen tüm ışıklar yanıyordu. Sophie ışık meselesine yeniden takılmak üzereyken yaklaşık otuz metrelik iki kule dikkatini çekti. Ne kadar da muhteşemlerdi. Silindir şeklindeki kulelerin her biri anca masallardaki saraylarda görülebilecek bir ihtişamla yükseliyordu. İçeride hapsedilen birilerinin olduğunu bilmek onu hiç şaşırtmazdı.

Sophie büyük avlu görüş alanına girdiğinde heyecanla babasına döndü. "Baba ne kadar muhteşem olduğunu gördün mü?"

Baron Langford da aynı şekilde etkilenmişti. "İnsanı gerçekten hayrete düşürüyor. Bildiğim kadarıyla esas bina on üçüncü yüzyılda inşa edilmiş ama bu zamana kadar aslına uygun şekilde üç kere restore edildiğini duymuştum. Ne kadar çok para harcandığını tahmin bile edemiyorum." Babası para konularında tam bir profesyoneldi.

Ömrünü böyle bir evde geçirmeye alışkın bir hanımefendi edasıyla burnunu havaya diken Liliana, "Burası benim olduğunda seni ve Rose Anne'yi evimde ağırlamak beni çok mutlu edecek amcacığım," diyerek arabada bulunan herkese bir şok dalgası gönderdi. Ne yazık ki sözlerini daha bitirmemişti. "Vaktimin çoğunu Londra'da geçirmeyi tercih edeceğim tabii. Ancak büyük balolar için burayı kullanacağım. Sence de iyi olmaz mı Rose Anne?"

Sen öyle san kendini beğenmiş salak dedi içinden Sophie. Lily içindeki kötü kızı ortaya çıkardıkça durumdan memnun oluyordu.

Leydi Langford, "Elbette kızım," dedi ama Lily'nin kendi-

ne güveni karşısında o da şaşırmıştı. Elindeki yelpazeyi sallayarak pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu.

Krem rengi taşlarla döşenmiş avlu, gri-mavi devasa blok taşlarla inşa edilmiş ana bina ile hoş bir tezat oluşturuyordu. Avlunun tam ortasında bulunan, içinde mitolojik karakterlerin heykelleri olan büyük havuz girişe doğru uzanarak malikânenin ön yüzü boyunca bir hat oluşturuyordu.

Kubbe biçimindeki pencerelerin her biri iki metreden yüksekti ve Sophie'nin sayamayacağı kadar fazlaydı. Kim bilir kaç oda vardı içeride. Sophie'nin o an hissettiği şey korkuydu. Çünkü gözlerinin önünde büyüyen muhteşem manzara ona Leighton Kontu'nun görkemini hatırlatıyordu. Tanrı aşkına ne biçim insanlardı Leighton'lar ve Sophie hangi akla hizmet boyundan büyük işlere kalkışıyordu.

Beşinci Bölüm

Gece Gezmeleri...

Brendan'ın, annesinin bu akşamki emrivakisiyle ilgili iki düşüncesi vardı. Elbette her zamanki gibi kızgındı, çünkü bu şekilde yönlendirilmekten nefret ederdi. Üstelik bir aile yemeğine Brendan sırf normalden biraz daha fazla ilgi gösteriyor diye bir kızı ve hiç tanımadıkları ailesini davet etmişlerdi. Ama bir yandan da o dilberi tekrar göreceği için memnundu. Eğer karşısındaki genç bir kız değil de tercih edeceği üzere tecrübeli bir kadın olsaydı bu gece yatağını süslemesi işten bile değildi. Aksi biraz canını sıkıyordu.

Bu süreci yasak elmayı tanıyacak kadar iyi bilirdi. O kızı yatağında istiyordu ama elindeki tek seçenekten hoşlanmıyordu. Belki de bu vaktin geldiğine dair bir işaretti. Florence'ın söylediği gibi bir vâris istediğinde bunu beceremeyecek duruma gelmiş olmak da vardı işin ucunda.

Ne zaman soyunu devam ettirmekle ilgili bir kaygıya düşse gözünün önünde beliren ölümün yüzü bekârlığının tadını çıkarmasını hatırlatıyordu ona. İşin aslı bebeklere karşı değildi. Sadece yeni bir hayat için zaten var olanın riske girmesi fikrini kabul edemiyordu. Son derece duygusuz bir düşünce şekliydi bu, fakat ilk çocuğunu doğurmak için hayatını feda

eden kız kardeşi Eleanor herkese yetecek kadar duygusal davranmıştı.

Brendan çoğu anlamda güçlü bir erkekti ve bu da ona almış yaşında bir ihtiyarken bile tohumlarının can verebileceğini düşündürtüyordu. Eğer bir kayıp daha yaşayacaksa bunun ömrünün son zamanlarına denk gelmesi işine gelirdi.

Kendi kendine güldü ve iki gece önce tatmin çığlıkları atan metresini düşündü. Annabel son derece tutkulu bir kadındı. Old Red'de onun oyunlarını izlemeye gelen hayranlarının Brendan'ı ölesiye kıskandıklarını tahmin etmek hiç de güç değildi. Tanrı'ya şükür kadınını memnun etme konusunda da sorunu olduğu söylenemezdi. Muhtemelen karanlık günler için şimdiden endişelenmesine gerek yoktu.

"Aklından neler geçiyor Bren? En son bu kadar tatlı göründüğünde Kate'in komplimanlarıyla baştan çıkıyordun."

Brendan suratını astı. "Canın cehenneme Stephan."

Adrian Eaglestone gibi en iyi dostu olan Abbey Kontu Stephan Ramsey yine neşe saçıyordu. Adrian ve Isabel'in kızları Kate'e olan zaafıyla dalga geçilmesinden oldum olası nefret ederdi Brendan.

"Annen bu sefer neyin peşinde? Bu akşam yemeğinin diğerlerinden farklı olduğunu hissediyorum. Az önce Örümcek Kontes'in geldiğini duydum. Eğer o buradaysa kutsanmaya hazır ol dostum." Örümcek Kontes, Adrian'ın büyük halası Catherdam Kontesi'ne Brendan ve Stephan'ın taktığı lakaptı. Açıkçası kadını örümceğe benzetmeleri için geçerli bir nedenleri yoktu ama bu ikisinin ortak kararıydı. Stephan kadına örümcek demiş, Brendan da başını sallayarak kabul etmişti.

"Adrian gelemediği için memnunum. İkinizle aynı anda uğraşamazdım. Keşke sen de gelmeseydin. Baştan çıkaracağın kadın ya da temizleyeceğin kumar masası yok muydu?"

Stephan gür bir kahkaha attı. "Demek durum düşündüğümden de vahimmiş. Kızın güzelliği efsane gibi dillerde

dolaşıyor. Sana da bu yakışırdı zaten. Anlamadığım şey, kız birkaç senedir neredeyse her baloda boy gösteriyormuş. Onu nasıl gözden kaçırdım bilmiyorum."

Brendan, Liliana isimli güzelle Stephan'ı bir arada düşündüğünde rahatsız olmadığını fark etmekten memnundu. Bu işlerin mantık çerçevesinde işlediğinin bir kanıtıydı. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum ama anneme göre açıklaması basit. Yanlış yerlerde geziniyormuşuz."

"O zaman sevgili dostum... Bana da seni tebrik etmek düşer," dedi Stephan bıyık altından gülerek. Adrian'ın Isabel'le evlilik sürecinde olduğu gibi kendine yeni bir eğlence çıktığı için memnun görünüyordu.

Brendan kabullenmiş bir biçimde başını salladı. En azından ne istediğini bildiğinin ve kontrolün elinde bulunduğunun düşünülmesini tercih ederdi. "Henüz kesin bir şey yok ama o tuzağa düşeceksem de boş bakmayan ve canımı sıkmayacak bir güzeli tercih edeceğimi tahmin edersin."

Stephan oyun odasının duvarındaki saate göz attı ve "Gösteri başlamak üzere. O halde ben aşağı iniyor ve sahneyi sana bırakıyorum soytarı," dedikten sonra sırıtarak dışarı çıktı.

Brendan da yokluğunda yemeğe geçilmeyeceğini bildiği için fazla gecikmeden aşağı indi. Düşündüğü gibi annesi misafirleri büyük oturma odasında ağırlıyordu.

Genç adam önce Baron Langford ve eşiyle nezaketen kısa bir hoş geldiniz konuşması yaptı. Langford'ların evinden ne kadar etkilendikleriyle ilgili söylediklerini sabırla dinledi. Yüksek arkalıklı bir koltuğa kraliçe edasıyla kurulan Catherdam Kontesi'ne dönmüştü ki kadının ilgisinin başka bir yerde olduğunu fark etti.

Yaşlı kontes, yanındaki üçlü koltuğun önünde dikilen kızları dikkatle inceliyordu. Ne gördüğünden emin olana kadar bir süre daha kızları süzdükten sonra Lord Langford'la sohbet eden Stephan'a tehlikeli ışıklar saçan küçük gözlerini dikti ve belli belirsiz gülümsedi. Brendan elini alnına vurup gözlerini devirmek istiyordu. Zavallı Stephan'ı tehlikeden

haberdar edip etmemeyi düşündü, sonra *canı cehenneme* diyerek omzunu silkti.

Düşünmeyi bir yana bıraktığında Liliana'ya doğru, kendisine yakışır bir sessizlikle yaklaştı. Annesinin soluk almadan bir noktadan tepkilerini izlediğini biliyordu. Daha önce hissetmediği bir gerginlikle güzeller güzeli kızın önünde durduğunda yine aynı hayranlıkla şaşkına dönmesi çok sürmedi. Ancak bu akşam onda bir sorun vardı... Sebebini düşünürken sorunun fazla kabartılmış saçları olduğuna karar verdi kısa sürede. Tanrı aşkına, en son buna benzer bir modeli, ani ölümünden bir gece önceki akşam yemeğinde büyük büyükannesinde görmüştü. Kadın oldum olası rüküştü ama o gece savunmaya geçmiş deve kuşu gibi kabarmıştı. Küçük bir çocukken ondan nasıl korktuğunu hatırlayınca az kalsın gülecekti.

"Hoş geldiniz leydim," diyerek kızın elini dudaklarına götürürken gözlerine dikkat kesildi. Artık görebildiği saçları değil, gözleri ve kusursuz yüzüydü. Brendan onun karşısında, etkilemek istediği olgun kadınlara davrandığı gibi davranabilme özgürlüğünü tatmaktan memnundu. Kırılgan, sersem genç kızlardan çok farklıydı.

Sersem demişken... Brendan yan tarafında huzursuzca bir ileri bir geri sallanan diğer kıza doğru dönmeye mecbur kaldı. Ne derdi vardı bunun?

Kız başını kaldırınca, Brendan o kedi gözlerin içinde bir anlığına başıboş bir şekilde kaybolmuş gibi hissetti kendini. Yemyeşil, çekik gözler anlatılmak istenen şeylerle dolu saniyeler boyunca ikisini birbirine bağladı, küçük pembe dudaklar, bağı sıkılaştıracak etkiyi sağlamak için aralandı. Ancak bu etkiden ilk sıyrılan, bağı koparmak için can atan Brendan'dı. Belli belirsiz irkildi ve geri çekildi. Böylece burnunu dolduran hanımeli kokusundan da yeterince uzaklaşmış oldu.

Kuzeni kadar olmasa da güzel bir kızdı. Biraz çabalaması halinde kendine uygun bir koca bulması yakındı. Aynı zamanda ufacık bir şeydi. Bu yüzden elini öpmek için Bren-

dan'ın bir haylı eğilmesi gerekti. Bu sırada gözleri kızın göğüsleri arasındaki derin, tatlı vadiye takıldı. Tamamen kontrolü dışında, hanımeli kokusunun oradan gelip gelmediğini anlamak için eğilmek üzereyken kız sersemliğini hatırlatan bir şeyler geveledi. Brendan anında geri çekilerek ona baktı.

Geçen gece de onu kediye benzetmişti ama sorun şu ki Brendan kedilerden nefret ederdi ve şüphesiz yeryüzündeki hiçbir kedi bu kadar budala görünemezdi. Muhtemelen kızın zekâsıyla ilgili sorunları vardı.

Maddy Blackmore'un yemek masası hiçbir zaman ciddi ve saygı dolu sessizliklere sahne olmazdı. Soylu takımı arasında masa adabı konusundaki genel geçer kurallar şimdiye kadar kontesin masasına uğramamıştı. Örneğin masa muhabbetlerini çok severdi Leydi Blackmore. Brendan hiç susmayan annesine sevgi ve biraz da bezginlikle baktı.

Neden bu kadar çabaladığını Tanrı bilirdi. Vakti geldiğinde evlenmesi gerektiğini o da biliyordu. Sadece yönlendirilmekten nefret ediyor ve onu en çok tanıması gereken kadının tam aksi davranmasının altında başka nedenler olduğuna inanıyordu.

"Liliana çok güzel piyano çalıyor Brendan. Bizi kırmazsa yemekten sonra kulaklarımızın pasını silmesini isteyeceğim ondan," dedi Liliana'dan her gün piyano dinleyeme alışkınmış gibi görünen annesi.

Sarışın güzel tüm zarafetiyle, "Zevk duyarım efendim," derken Brendan onun harika bir kontes olacağını geçiriyordu aklından. Genç adam kibarca, "Ben de memnun olurum," diyerek kendisinden beklenen yanıtı verdi.

Liliana'nın çok iyi yetiştirildiği her halinden belliydi. Brendan onun hemen yanında oturan ve tabağındaki bıldırcın etiyle cebelleşiyormuş gibi görünen diğer kızın da aynı kişi tarafından yetiştirildiğini hatırlayınca irkildi. Demek ki bazı yetenekler sonradan kazanılmak yerine doğuştan geli-

yordu. Brendan bir an bardağındaki suyu kızın üzerine dökmek için dayanılmaz bir istek duydu. Kedi gibi tıslar mıydı yoksa kendine has ilginç bir tepki mi verirdi?

Adını hatırlamadığı kız - emin değildi ama Sophia olabilirdi - Brendan'ın bakışlarını hissetmiş gibi aniden iri gözlerini ona dikti. O an hiç beklenmeyen bir şey oldu. Genç adamın bedeni gerildi, pantolonu dar gelmeye başladı. Benzer şeyleri Florance'ın davetinde attığı kahkahalarla dikkatini çeken kız için hissettiğini hatırlayınca durumu daha da tuhaf buldu. Lanet olsun, ya aklını kaçırıyordu ya da sevişme vakti gelip çatmıştı.

Kendini daha normal hissetme ihtiyacıyla Liliana'ya döndü. En azından uyarılma durumunu meşru ve anlaşılabilir bir hale getirmeliydi. Şaşırtıcı ama ona bakınca ziller durulmaya ve şaha kalkan erkeklik içgüdüleri yatışmaya başlamıştı. Oysa biraz daha baştan çıkacağından emindi.

"Sophie'nin harika hikâyeler anlattığını biliyor muydunuz? Mitolojik efsanelere bayıldığımı bilirsin Brendan. Bizi kırmayıp Liliana'nın piyano dinletisinden sonra bir şeyler anlatabilir misin hayatım?"

Kız cevaben, "E-elbette..." deyince Brendan neredeyse başını masaya vuracaktı. Kekeliyor muydu?

"Brendan çocukken masal dinlemeyi çok severdi. En sevdiğin masal hangisiydi hatırlıyor musun oğlum?"

Brendan kaşlarını kaldırıp annesine baktı. "Eminim kimse bunu merak etmiyordur anne."

Masadan gülüşme sesleri geldi.

"Brendan koyu bir Charles Perrault hayranıdır. Favori masalın hangisiydi? Külkedisi mi yoksa Uyuyan Güzel mi?"

Brendan Stephan'a umursamaz bir bakış atmakla yetindi.

"Sen evlenmeyi düşünmüyor musun Stephan?"

Örümcek Kontes tam zamanında dikkatleri dağıtmıştı. Stephan iştahla eğildiği tabağından başını kaldırıp yaşlı kadına anlamsız bir ifadeyle baktı.

"Hep Adrian'dan önce evleneceğini düşünürdüm evla-
dım. Hepsinden daha cana yakınsın."

Kontes Stephan'ın cana yakınlığını yanlış anlıyordu belli ki. Brendan dayanamayıp güldü.

"Sevgili Adele, Brendan'ın mutluluğunu görmeden ol-
maz. Biliyorsun o ve Adrian benden bir yaş büyükler."

Brendan açık hedef haline geldiği için homurdanınca Catherdam Kontesi hırıltılı ve başladığı gibi aniden kesilen bir kahkaha attı. "O işle Maddy severek ilgileniyor gördü-
güm kadarıyla."

Kadın Liliana'nın masa sınırına kadar görünen her bir detayını pervasızlıkla inceledi. Sonra aynı şeyi yanındaki kız için de yaptı ama kahkaha sonrasında bile sertliğini kaybet-
meyen ifadesi o sırada belli belirsiz yumuşamıştı. Hâlâ ona bakarken, "Bence artık senin de aile planları yapma vaktin geldi," dedi. "Fırsatlar ayağına gelmişken..."

Baron Langford boğazını temizleyerek varlığını belli eden bir ses çıkardı. Kızının açıkça bir erkeğe yamanma çabala-
rından hoşnut kalmadığı somurtkanlığından belli oluyordu. Öte yandan barones ise bir taşla iki kuş vurmanın sarhoşlu-
ğuyla ışıldıyordu. Gülüşünü saklamaya çalıştıkça daha fazla dikkat çektiğinin farkında değildi.

Brendan Stephan'ın zekice bir şeyler söylemesini bekledi bir süre. Kibar ve güler yüzlü olabilirdi ama evlilik konuların-
da Brendan gibi prensipleri vardı. Ancak Brendan beklediği gibi bir yanıt alamadı. Merakına yenilip arkadaşına bakınca onun ilgiyle kızı izlediğini gördü. Genç adam şaşırmaya bile fırsat bulamadan Stephan asıl bombayı patlattı.

"Neden olmasın Adele?"

Sophie kendini aptal gibi hissetmekten nefret ederdi ve genellikle böyle durumlara düşme nedeni annesi ya da Lily

olurdu. Ne var ki bu geceki tüm başarı kendisine aitti. Hayatı boyunca bu kadar gergin olduğu başka bir zamanı hatırlamıyordu.

Lanet olsun, o adamı baştan çıkarmak bir yana dikkatini bile çekememişti henüz. Daha da kötüsü masadaki yaşlı kadının çipil gözleri bilinmeyen bir sebepten ötürü sürekli üzerindeydi. Sophie onun yaşlılıktan sarkmış derisine şaşkınlıkla bakmayı keseli çok olmamıştı. Fakat daha çok ilgisini çeken, kadının bol yüzüklü parmaklarının masa üzerindeki hareketlerinin yaptığı çağrışımdı. Nedense bu akıcı parmak hareketleri ve kadının etraftaki en ufak titreşimi bile fark ettiğini hissettiren keskin bakışları Sophie'ye örümcekleri hatırlatıyordu.

Genç kız silkelenerek kendine gelmeyi denedi. Masada uzayıp giden ziyafeti görmüyordu bile. Oysa obur bir kız olduğu, annesi tarafından bir ayıplama unsuru olarak sürekli başına kakılırdı.

Kontes ondan bir hikâye anlatmasını istediğinde ne tepki vereceğini şaşırmıştı. Muhakkak annesinin abarttığı şeylerden biriydi bu. İşin aslı anlattığı hikâyelerden nefret eden annesinin bundan bir meziyet gibi bahsetmesi gururunu incitiyordu. Özellikle de kontun küçük gören bakışları... Tanrı aşkına oda gittikçe ısınmaya başlamıştı.

Birden, tamamen içgüdüsel olarak, dinlemediği sohbetin kendisiyle ilgili olduğunu fark ederek şüpheyle Catherdam Kontesi'ne baktı. Yaşlı kontes Abbey Kontu'na, "Bence artık senin de aile planları yapma vaktin geldi. Fırsatlar ayağına gelmişken..." diyordu. Genç kızın nefes alıp verişi sıklaştı ve telaş, teninde gezinen karıncalar gibi onu sardı.

Sophie'nin ilk fiziksel tepkisi Leighton Kontu'na bakmak oldu ve onun kendisinden bir cevap beklenen Abbey Kontu'nu ilgiyle izlediğini gördü. Tepkisiyle ne kadar alakadar olduğu yüzündeki dikkatli ifadeden açıkça okunuyordu. Sophie de çekinerek, masadaki herkes gibi Abbey Kontu'na

döndüğünde beklediği son şey yakışıklı esmerle göz göze gelmekti.

Sımsıcak, insanın içinde hem tehlikeli hem de güven veren tezat şeyler çağrıştıran egzotik siyah gözler ilgiyle yüzünde geziniyordu. Sophie kaçınılmaz olarak kızardı, fakat bu ilgiden kurtulmak için başka bir noktaya da bakamadı.

"Neden olmasın Adele?"

Sophie rahatsız olmalı, belki de utanmalıydı. Teşhir edilmek hiçbir koşulda işine gelmezdi. Ancak adamın gözlerinde, tüm gerginliğini yok eden, rahatlamasını sağlayan bir samimiyet vardı. Farkında olmadan dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken başını olgun, bilge bir aşinalıkla hafifçe eğdi. Abbey Kontu'na kurallar bakımından uygunsuz, buna rağmen içinde bulundukları durum açısından son derece anlamlı bir selam verdi.

"Kendini yamamak için bu kadar hevesli olduğunu belli etme zavallı Sophie'cik."

Liliana'nın zehir tatlılığındaki sesiyle kendine gelen Sophie sakince ona baktı ve sadece, "Saçın kabarmış Lily," dedikten sonra tabağına yöneldi. Kuzeni anında etrafıyla bağını kesip telaşla elini saçının kabartılarında gezdirmeye başladı. Bu onu uzunca süre idare ederdi.

İlerleyen dakikalar daha sakin ve Sophie açısından daha tahammül edilebilir geçiyordu. Genç kız üzerindeki gerginlikten kurtulduktan sonra yemeğin tadını çıkarmaya karar vermiş ama pek becerememişti. Neyse ki sonraki sohbet daha sıradan ve genellikle erkekleri ilgilendiren meseleler üzerineydi. Böylece Sophie, sanki çok ihtiyacı varmış gibi Leighton Kontu'nu daha yakından inceleme ve hayranlığını daha da artırma şansı yakalamıştı.

Kalbi hızla çarpmaya devam ediyordu. Bu hızla giderse en iyi ihtimalle ölüp giderdi. Ne derdi olduğunu bilebilmeyi çok isterdi. Hasta gibi hissetmek kalıcı bir sorunu olduğuna işaret ediyordu ki Sophie titreyen ellerini kontrol etmeye çalışırken vücudunun kontrolsüz tepkilerinin gerçekten de

hastalık işareti olması için dua ediyordu. Hastalık açıklanabilir ve kabul edilebilirdi çünkü. Heyecanlı ve gergindi... Hasta gibi...

Yemek bittikten sonra erkekler şarap ve puro içmek için masada kalırken, hanımlar geldiklerinde ağırlandıkları oturma odasına geçtiler. Sophie evdeki tüm detaylar gibi altın rengi döşemelerle zenginliği vurgulanan odaya da hayran kalmıştı. En çok da kapının önündeki masada duran gümüş tepsi içindeki çikolataları sevmişti ama çekindiği için sadece bakmakla yetindi.

"Sophie, verilmiş bir sözün ya da yolunu gözleyen bir delikanlı var mı?"

Catherdam Kontesi'nin ani sorusuna Sophie yanıt veremeden annesi telaş ve heyecanla atıldı.

"Kesinlikle hayır leydim. Kızım kendisine uygun bir eş bulmak için sezon boyunca Londra'da kalacak."

Sophie annesine öfkeyle baktı. Ancak yaşlı kontesin soğuk sözleriyle yarışabilecek kadar etkili bir bakış değildi bu.

"Şimdiye kadar kızınızın sesini duyamamış olma nedenim sizin sesinizi çok sık duyuyor olmam sanırım Leydi Langford."

Kimselere pabuç bırakmayan Leydi Langford işittiği azarla afalladı, elini mütevazı dekolteli, kemikli göğsüne bastırarak birkaç özür cümlesi sıraladı. Başka zaman olsa Sophie annesini böyle gördüğü için üzülebilirdi ama şimdi kontese sonuna kadar hak veriyordu. Yaşlı kadına hafifçe gülümsedi. Bu sırada gözü tekrar çikolatalara kaydı ama ağzında biriken tükürüğü yutmaktan başka şansı yoktu.

"Annemin de dediği gibi biri yok efendim ve niyetim öyle kalmasını sağlamak."

Odadaki iki kontes aynı anda, "Ne münasebet!" diye bağırdı. Annesi az önceki şoktan çıkamadığı için olsa gerek belirgin bir tepki veremezmişti.

Leighton Kontesi tatlılıkla gülüp minik burnunu kırıştırdı. "Sana uygun bir koca bulmadan hayatta huzur bulamam.

Liliana ve sen öyle sükse yapacaksınız ki çoluk çocuğa karışsanız da uzun yıllar boyunca sizden bahsedecekler. Bununla bizzat ilgileneceğim."

Lily sadece Sophie'nin duyacağı şekilde alaycı bir ses çıkararak olayı ne kadar komik bulduğunu belli etti. Öte yandan Sophie tatlı kontesten her ne kadar hoşlansa da durumdan iyiden iyiye sıkılmaya başladığını düşünüyordu. Genç kız kibarca, "Düşünceli ve kibarsınız leydim ama niyetim evlenmek değil. Önümüzdeki haftaları annemi utandırmadan tamamlayabilirsem kendimi görevimi yerine getirmiş sayacağım," dedi.

Evliliğe bakışının kendi esenliği için bir sır olarak kalması gerekiyordu ama etrafındaki kumpas daraldığı için dayanamamıştı. İnsanların ne yapacağını söylemesinden ve bir koca bulmadan yaşayamayacağını düşünmesinden nefret ediyordu. *Çikolatalar...*

"Sophie terbiyesizlik etme kızım," dedi annesi. Kaşları saç çizgisine değdi değecekti. Evet, biraz ileri gitmişti. Özür dileyerek kontese baktı ama kadın ne üzgün ne de kızgındı. Aksine sırıtıyordu. Sophie bu ciddiye alınmama durumu karşısında kendini hiç olmadığı kadar önemsiz hissederek içten içe söylendi.

Catherdam Kontesi ciddiyetle, "Yeni nesil çocukların aklı bir karış havada," dedi. "Sizin yüzünüzden yüce neslimiz elli yıl sonrasını göremeden kuruyup gidecek. Evlenip çocuk sahibi olmak önce kadınlık, sonra da vatandaşlık görevidir. Bunu sakın unutma çocuk." Bu milliyetçilik pek de iyi olmamıştı zira yaşlı örümcek annesine yeni ve yaratıcı fikirler veriyordu.

Sophie kendine acımaya anında son verdi. "Bence yanılıyorsunuz leydim. Geçen gece gittiğimiz balodaki bekâr kızların yüzlerindeki kararlı ifadeyi görseydiniz hepsiyle gurur duyardınız. Gerçi hiçbirinin aklında yüce ulusumuzun geleceği yoktu ama o kutsal bilince erişmeleri için kendilerine biraz zaman tanınmalı diye düşünüyorum."

"Sophie, kapa çeneni," dedi annesi ayak bileğine tekme atarken.

"Terbiyesizsin kızım," dedi Catherdam Kontesi ama dikkatli gözler onun kızgın değil meraklı olduğunu fark edebilirdi. "Ayrıca bana birini hatırlatıyorsun ama şimdi çıkaramadım." Buna gerçekten kafa yoruyormuş gibi kemikli işaret parmağıyla derisi sarkmış çenesinde tempo tutuyordu.

Sophie nihayet durumu idrak ederek baktığında - tabii bunda yediği tekmenin payı yadsınamazdı - kabalık ettiğini görebildi. Saygılı ve içten bir reveransla neredeyse yere kadar eğildi ve başını eğerek, "Özür dilerim leydim. Kabalık etmek istemedim," dedi. Neden kimse çikolata ikramında bulunmuyordu ki?

"Tamam çocuk. Birkaç sene önce olsa bastonumu kafana yerdin ama şimdilerde dilin kemiği olmadığını daha iyi biliyorum."

Sophie mahcup bir şekilde gülümseyerek az önce kalktığı koltuğa usulca oturdu. Bu sırada incecik porselenlerde çay servisi yapılıyordu. Uşak ve hizmetçinin içeride bulunduğu süre boyunca kimse tek bir kelime etmeden servisin tamamlamasını beklemeye başladı. Elbette bu mecburi sessizlik, fısıltılar ve gizli iğnelemeler için engel değildi.

Liliana hafifçe üzerine eğilince Sophie irkildi, çünkü kuzeninin kabarık saçları kulağını gıdıklıyordu. "Bunak kontes Abbey Kontu'nun senden hoşlanacağını düşünecek kadar aklını kaybetmiş. Gerçi sen o şansı da kadını kızdırarak kaybettin ya."

"Seni dinlemiyorum Lily."

"Zekice sözler söylemen gereken zamanlarda susup kalıyorsun ama susman gereken zamanlarda çenen düşüyor. Gerçek bir aptalsın."

"En azından sürtük değilim. Sinsi bir yılan da değilim. Kötü kalpli ise hiç değilim. Bu da beni mutlu bir insan yapmaya yetiyor."

Lily üç tırnağını elinin üstüne batırınca Sophie nefesini hızla içine çekti. Demek ki ilişkileri artık boyut değiştirmişti ve dayak serbestti. Bu sırada kuzeni tehlike menzilinden çıkıp kanepenin diğer ucuna doğru uzaklaşırken Sophie dişlerini sıktı. Madem fiziksel zarar veremiyordu, o zaman kalbini kırardı. Hainice gülerek, "Saçlarını neden yolmuyorum biliyor musun Liliana? Çünkü sen zaten çiftleşmek isteyen bir horoz kafana tünemiş gibi görünüyorsun," dedi.

Lily oku alnının ortasına yemiş gibi irkildi. Yüzünde kalıplaşan aşağılama, ayıplama ve küçümseme ifadeleriyle bir şeyler gevelerken kafası biraz daha büyümüş gibi göründü Sophie'ye.

Salondakilerden biri bastırılmaya çalışılan gülmeye benzer tuhaf bir ses çıkardı. Sophie o zaman sesini pek de ayarlayamadığını anlayabildi. İkinci kez utançla başını eğdiğinde annesinin acı çeken ölümlü sesi kulağına geldi.

"Bu kız beni öldürecek."

"Sophie kabalık etme konusunda özel bir yeteneğe sahip. Görgüsüzlüğüyle Rose Annemi ve beni küçük duruma düşürmekten bir türlü vazgeçemiyor," dedi Liliana kuyruk acısıyla. Normal şartlarda gerçek yüzünü göstereceği hatalar yapmamaya özen gösterirdi ama Sophie'nin hakareti istisnai bir durum yaratarak dilinin çözülmesine neden olmuştu. Muhtemelen odadaki herkesin desteğini alacaktı. Sophie diline hâkim olamadığı için kendi kendine küfretti.

Ne var ki Leighton Kontesi kaşlarını kaldırıp soğuk bir tavırla, "Öyle mi?" derken Sophie'ye değil de Lily'ye bakıyordu. "Sevgili Liliana bazı davranışlar karşılık görmek zorundadır. Hakarete gerektiği şekilde yanıt vermemek, hanımefendilik hususundaki bilgeliğin değil aptallığın işaretidir. Sophie'nin yaptığı sadece kendini savunmaktı."

Sophie kulaklarına inanamıyordu. Öte yandan odadakilerin kulaklarının böylesine iyi işitmesi ne kadar da mükemmeldi.

Lily hafifçe pembeleşerek, "Sizi anlayamadım Leydi Blackmore," diyebildi. Gülümsemesindeki zorlama onu gayet iyi anladığını söylüyordu oysa.

"Hiç şüphem yok ki anladın canım." Kadın çayından bir yudum alıp Liliana'nın aksi istikametine baktı.

Lily durumu kurtaracak, şimdiye kadar bıraktığı meleksi varlık izlenimini yeniden sağlayacak zekice bir şeyler söylemek ister gibi ağzını açıp kapadı ama tek bir söz edemedi. Kaldı ki yaşlı kontesin son sözleri Sophie'nin tanıdığı en soğukkanlı sürtük olan Lily için dudakların mühürlenmesi zamanının geldiği anlamını taşıyordu.

"Yaşlı bir bunak için kulaklarım gayet iyi duyuyor çocuğum. Hem kuzenin de haklı. Saçların gerçekten berbat görünüyor."

Vakit gece yarısını biraz geçerken kalkmak için ilk hareket Lord Langford'dan gelmişti ama tatlı ev sahibesi geceyi Leighton'da geçirmeleri için bir hayli ısrar etmişti. Aslında bu teklifi kabul etmeyeceklerdi ama Liliana aniden hastalanınca başka seçenekleri kalmamıştı.

Lily küçük bir baygınlık geçirerek hemen misafir yatak odalarından birinde dinlenmeye alınmıştı. Sophie daha önceden olsa onun numara yaptığını anlayamazdı ama bu gece - özellikle Lily Leighton Kontu'nu elde etmedeki kararlılığını açıkladıktan sonra - numarasını görebiliyordu. Belki de tam olarak numara yapmıyordu. Oturma odasında yaşadığı küçük şok yüzünden zayıf düşmüş de olabilirdi. Açıkçası kuzeni adına hissettiği utancı bir yana bırakacak olursa Sophie de burada kalmaktan hoşnuttu. Akşam karanlığında, fenerlerin ışığında gördüğü muhteşem malikânenin güneş altında neye benzediğini merak ediyordu.

Kendisine verilen oda Lily'ninkinin hemen karşısında, anne ve babasının odasının bulunduğu koridorun sonundaydı. Sophie yatağının başındaki küçük masa saatinin bir

buçuğu gösterdiğini görünce umutsuzluk dolu derin bir iç geçirdi. Hiç uykusu yoktu.

Düşüncelerinin sıklıkla olduğu gibi ukala konta kayması çok sürmedi. Akşam yemeğinden sonra neredeyse hiç karşılaşmamışlardı. Lily'nin piyano performansını dinlerken ne kadar da soğuk ve mesafeli görünüyordu. Abbey Kontu da yemekten kısa süre sonra Leighton'dan ayrıldığından olsa gerek adam kendini diğerlerinden soyutlayan bir kabuğa çekilmişti. Tanrı'ya şükür kimse Sophie'den bir efsane anlatmasını istememişti.

Bir kere bile göz göze gelmemişlerdi ama Sophie fırsat buldukça onu izleyerek kendi adına düşeni layıkıyla yerine getirmişti. Kusursuz bir erkekti ki bunu erkeklerden anladığı için değil, gözleri iyi gördüğü için söylüyordu. Toprak rengi ceketi geniş omuzlarında gerilmiş, devetüyü pantolonu uzun ve sağlam bacaklarını sıkıca sarmıştı. Sophie daha önce hiçbir erkeğe böylesine dikkatle bakmadığını hatırlayınca ondaki kusursuzluğu fark etmesini sağlayanın keskin gözleri değil de ağzını sulandıran detayları izlemenin cazibesi olduğunu anlayarak utandı.

Ellerini ısınan yanaklarına bastırıp dudaklarını balık gibi görünene kadar büzdü. Odanın derin sessizliği karnından gelen gurultuyla bozulunca yanaklarına bastırdığı elini telaşla karnına koydu. Olacağı buydu işte... Akşam yemeğinde yiyip yiyebildiği iki lokma onu sabaha kadar idare edemezdi ya... Düşünmeyi kesip uyumaya karar verdi ama bir türlü beceremiyordu. Hiçbir zaman aç karnına uyuyabilen biri olamamıştı. Yine de uzunca süre, geceliği belinde toplanana kadar kendi etrafında dönerek uyumayı denedi. Evde olsaydı karnını doyurup geri dönüş yolunu yarılamıştı ama bu koca binada mutfağın yerini bilmek bir yana, yönü hakkında bile fikri yoktu. Yakalanma ve rezil olmayla ilgili muhtemel risklere fikren değinmiyordu bile.

Tekrar saati kontrol ettiğinde iki buçuğa gelmek üzere olduğunu gördü. Hizmetçiler de dahil bu saatte kimsenin uyanık olacağını sanmıyordu. Birden aklına oturma odasındaki bir tabak dolusu çikolata geldi. Onca insanın yanında bir tane bile yiyemediğine göre belki de yalnızken göründükleri kadar tatlı olup olmadıklarını kontrol edebilirdi.

Ayaklarını taşın soğuğunu kesen tüylü halıya basana kadar yüksek yataktan sarkıttı. Gözünü bu kadar karartmak istemezdi ama sabaha kadar uyumadan da duramayacağı bir gerçekti. Ayrıca sağlıkla çalışan tek organı midesi değil aynı zamanda beyniydi... Gece karanlığında Leighton koridorlarının hangi efsanelere ev sahipliği yapabilecek potansiyeli olduğunu da gözden geçirebilirdi.

Masadaki yanan tek mumu şamdanıyla beraber alıp usulca kapıyı açtı. Koridor boş ve karanlıktı. Kesin ıssızlığı dinleyerek yalnızlığından emin olana kadar bekledi ve sonra yavaşça dışarı süzüldü.

Sadece şansını deneyecekti. Girişin bir üstündeki koridorda kaldıkları için aşağı inmesi ve yemek yedikleri odanın önüne kadar gitmesi çok sürmedi. Buraya kadar gelmişken etrafı inceleyip merakını giderebileceği için de çocukça bir heyecan içindeydi.

Eğer herhangi biri hayalet gibi etrafta gezindiğini görürse çıkacak rezaleti düşünmek bile istemiyordu. Hayalet demişken... Sophie izlendiğine dair keskin bir hisle ürperdi. Omuzları belli belirsiz çöktü ve ayakları bir süreliğine adım atamayacak şekilde külçe gibi ağırlaştı.

"Biri mi var orada?" dedi korkudan sinmiş bir biçimde.

Böyle karanlık ve büyük bir boşlukta, bu denli ürkmüşken aklına *Kamelya Kokulu Kadın* efsanesinin gelmesi neden şaşırtıcı olacaktı ki? Soluğunu dışarı üfleyip malum hayalet hikâyelerinde olduğu gibi buhar çıkarıp çıkarmadığını kontrol etti. Her şey yolunda görünüyordu. Yazın bile serin olan taş yapıların alışılmış soğukluğunu sorun ederek beynini bulandırmayacaktı. Arkasına bakmaya cesaret edemeyerek ilerlemeye devam etti. Odasına da dönemezdi zira geri dönmek arkasına bakmakla aynı şeydi.

Sesine verdiği sahte telkinle, "Yapma Sophie. Sadece aptal efsanelerin yüzünden hayal görüyorsun," diyerek biraz daha yürüdü. Nereye gidiyordu Tanrı aşkına? Odanın yerini bulsa bile bu karanlıkta oraya girmeye cesaret edemezdi ki... Hızla ve komik bir telaşla, ne göreceğini umursamadan arkasını dönerek gerisin geriye koşmaya niyetlenmişti ki ani hareketi yüzünden oluşan hava akımıyla tek ışık kaynağını da kaybetti. Artık neredeyse zifiri karanlıktı ve tuhaf bir hışırtı... Sanki havada süzülen bir elbisenin yumuşak sesi ilişti kulağına.

İki kaşının arasındaki yoldan soğuk bir ter damlası muntazam bir çizgiyi takip ederek süzüldü. Burun delikleri istemsizce genişledi. Başını uzatarak muhtemel bir kamelya kokusu var mı diye kontrol etti. Evet, bir şey kokuyordu... Gırtlağından can çekişir gibi bir hırıltı yükseldi ve koşmaya başladı.

Lanet olsun merdivenler... Merdivenler neredeydi? Sophie görmeden etrafına bakmaya çalıştıkça daha da körleşiyordu. "Git başımdan," diye inledi ama olumlu ya da olumsuz bir yanıt alamadı. Merdivenlerle uğraşmak yerine gözüne çarpan parıltıya doğru koştu. Yanına varana kadar bu parıltının kapı tokmağındaki bir yansıma olduğunu anlamamıştı ama kapıyı açıp içeri sığınmak için de fazla beklemedi.

Nefes nefese içeriyi kontrol etti. Tanrı'ya şükür odanın büyük penceresinden içeri giren ışık güvenilir bir loşluk sağlıyordu. Fakat Sophie için rahatlamak şimdilik mümkün değildi. Kapıya yaklaşan ayak seslerini duyunca önce kaskatı kesildi, sonra şimşek gibi bir hızla kendini pencerenin kenarında toplanmış ağır kadife perdenin arkasına attı. Sönmüş mumu ve küçük şamdanı göğsünde bir silah gibi tutarak beklemeye başladı. Titreyecek cesareti bile yoktu. Derken kapı ağır ağır, tam da efsanede olması gerektiği gibi usulca ve gıcırdayarak açılıp kapandı.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım..." dedi ağlamaklı bir sesle. Gözlerini sımsıkı yumarak aklına gelen tüm duaları sessizce sıralamaya başladı. Mantıklı yanı hayaletlerin ayak seslerinin

olmayacağını ya da kapı kullanmadıklarını söylüyordu, fakat Sophie şu an mantığıyla iyi ilişkiler içinde sayılmazdı. Korkudan aklını kaçırmayacak kadar cesur biri olduğunu sanırdı ama şimdi anlıyordu ki bu onun kendi lanetiydi. Şimdiye kadar anlattıkları yüzünden korkan herkesin oluşturduğu bir lanet.

Sonra hiç beklemediği başka bir şey oldu. Kapı yeniden açıldı ve odada telaşlı, pek de tehdit etmeyen ayak sesleri duyuldu. Sophie gözlerini açıp kuşkuyla kaşlarını çattı.

"Ah... Özür dilerim lordum... Ben yolumu kaybetmiştim de..."

Bu Lily değil miydi? Sophie'nin gözleri iyice büyüdü ve daha iyi duyabilmek için kulağını perdeye yaklaştırdı.

"Öyle mi hanımefendi?"

Lanet olsun kontun burada ne işi vardı? Sophie saniyeler önceki korkunun yerini alan merakına yenilip dikkatlice başını perdenin kenarından uzattı.

Leighton Kontu odanın ortasında ayakta dikilmiş, Lily ise girişte *ürkek bir güvercin* gibi elindeki şamdanla kalakalmıştı.

"Ben gitsem iyi olacak," dedi Lily Sophie'nin çok iyi tanıdığı bir masumiyetle. Eğer kont gitmesine izin verirse adam değildi.

Tam da düşündüğü gibi oldu ve adam biraz alayla, biraz da eğlenerek, "Lütfen içeri buyrun güzel leydim," dedi. Lily'nin taktik gereği naz yapması gerekiyordu. Ne var ki Sophie anında yanıldığını gördü. Kuzeni cesurca davranarak salına salına odanın ortasına doğru ilerledi. Karşısındaki erkek ise başını hafifçe eğmiş kızın yanına gelişini izliyordu.

"Odanıza kadar size eşlik etmemi ister misiniz? Hatırlamakta güçlük çektiğiniz belli oluyor ama odanız bir üst katta."

Pencereden vuran ışık Liliana'nın güzel yüzünü ve sırtına dökülen açık renk saçlarını mükemmel aydınlatıyordu. Ona bakmak Sophie'ye yine ondan nefret ettiğini hatırlatmıştı.

"Ah... Ne kadar da aptalım. Sanırım kendimi kaybediyorum. Rahatsızlığım hayaller görmeme neden oluyor. Birden uyandığımda kendimi burada buldum ve geri dönemedim."

Sophie kuzeninin tüm bu düşük zekâ ürünü yalanlarını ve söylerken takındığı masumiyeti iyice belledi. Numara yaptığı bu kadar açıkken böylesine inandırıcı olması inanılmaz ve hayranlık uyandırıcıydı.

Kont sadece, "Ne büyük talihsizlik," dedi ve Lily'yi kolundan sertçe çekip kendi bedenine yapıştırdı. Kızın elindeki şamdanı düşmeden, neredeyse havada yakalayıp yanındaki sehpaya bırakışındaki rahatlık görülmeye değerdi. Sophie öyle şaşırmıştı ki ağzından küçük bir ses çıkmasını engelleyemedi.

"Lordum ne yapıyorsunuz?" dedi Lily inanamıyormuş gibi. *Sürtük...*

"İkimizin de istediği şeyi."

Bunlar Leighton Kontu'nun Lily'yi öpmeden önceki son sözleriydi.

Sophie gözlerine inanamıyordu. Bulunduğu yerdeki açı olayı tam olarak görmesine mani olsa da Lily'nin çıkardığı kısık sesler işlerin onun açısından iyi gittiğini açıklıyordu. Sophie kuzeninin kollarının erkeğin boynuna dolanışını, ellerinin koyu kestane saçların arasında edepsizce gezinişini büyülenmişçesine izliyordu. Hissettiği şaşkınlık, yerini yavaşça kıskançlığa ve içerlemeye bırakırken sıklaşan soluklarını ve tenini yakan sıcaklığı fark edebiliyordu. Öfkeliydi... Her ikisine de... Onları görmeye dayanamadığı için perdenin arkasına saklandı ama merakı ağır basınca tekrar izlemeye başladı.

Tanrı aşkına şimdi açılarını değiştirmişlerdi ve bu sayede kontun yüzünü de görebiliyordu. Lily'nin üzerine eğilişinde ve dudaklarının kuzeninin dudaklarını ezişinde öyle bir cazibe vardı ki Sophie bilinçsizce elini aralanmış ateş gibi dudaklarına bastırdı. Onu orada hissedebilirmiş gibi yanan

dudaklarını kıpırdattı. Sonra birden her şey bitti... Lily artık adamın kollarında değildi.

"Ben... Benim niyetim bu değildi lordum."

"Benimki tam olarak buydu ama... Başka bir şey yoksa iyi geceler hanımefendi."

Vay ukala! Sophie daha fazlasını görmeye cesaret edemeyerek perdenin arkasına gizlendi yine. Her ikisi de dışarı çıkana kadar yerinden kıpırdamayacaktı. Artık mantıklı düşünebildiğine göre *Kamelya Kokulu Kadını* da unutması gerekecekti. Hem o buradaysa bile başı belada olan Sophie değil Lily'ydi. Çünkü *Kamelya Kokulu Kadın* kurbanlarını seçerken kendine has bir adalet sistemi uygulardı ve bu gece Sophie kendini hiçbir açıdan suçlu hissetmiyordu. Sadece karnı acıkmıştı, o kadar.

Kapının kapanmasının ardından yaklaşık beş dakika sonra Sophie odada yalnız olduğundan tamamen emindi. Artık ne omuzları eskisi gibi gergindi ne de aklı küçücük bir tıkırtıda yerinden hoplamasına neden olan oyunlara açıktı. Ne var ki perdenin arkasından çıktığında karşılaştığı manzara, aynı anda ayaklarının yerden kesilmesine ve çığlık atmasına neden oldu.

Sophie kapıya yaslanarak bir şey - muhtemelen Sophie'nin saklandığı delikten çıkmasını - bekliyormuş gibi görünen adama dehşet içinde bakakaldı.

"Biraz daha bekleseydiniz sizi oradan bizzat çıkartacaktım."

Sophie, "N-ne işiniz var burada?" diyebildi kendini zorlayarak. Yanlış kişi tarafından sorulmuş bir soruydu bu.

Adam cevap vermek yerine sadece bakıyordu. Sophie çareyi cesaretini toplamaya çalışmakta buldu. "Ben istemeden girdim buraya... Niyetim sizi gözetlemek değildi. Gördüklerimi kendime saklayacağımdan enim olabilirsiniz." Sesindeki kontrole kendisi bile şaşırdı.

"Bunun içimi rahatlatması mı lazım?"

İşte bu noktada kontrolü sarsılmaya başlıyordu. Sophie

panığını gizlemeye çalışarak kapıya doğru yürüdü. Donmuş bir aptal gibi beklemenin iyi bir izlenim vermediğinin farkındaydı. Güvenli bir mesafede durup yana çekilmesini bekledi ama adamın buna niyeti yok gibi görünüyordu.

"Gitmeme izin verin lordum," derken aslında planladıklarını gerçekleştirmek için ikisinin de bir süre daha orada kalması gerektiğini hatırladı. *Tanrım... Bunu yapmaya cesaretim yoktu. Hem Lily'den sonra onu öpmek ister miydi? Neden olmasın... Hayır, şimdilik bunu yapamazdı.* Bu gece entrikalar için fazla yoğundu ve yeni maceraları aralardaki boşluklara sığdırmaya çalışırsa infilak edebilirdi.

"İki kardeşin şüpheli gece gezmeleri güvenliğimle ilgili endişelenmeme neden oluyor."

Sophie cümle içinde takılması gereken en son şeye takıldı. "Biz kardeş değiliz."

Kontun kaşları alaycı bir edayla kalktı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Kardeş olmayacak kadar farklısınız."

Sophie başka zaman olsa bunun bir hakaret olduğunu söyleyebilirdi ama şimdi emin değildi. Erkeğin yüzünde tuhaf bir ifade vardı. İlerlemesi gerekirken geri adım atmasına neden olacak bir şey... Yine de geri adım atmadan bekledi.

"Beni baştan çıkarmaya çalışmak için burada değil misiniz yani?"

Neden olmasın demesi gerekirken, "Ne münasebet!" diye bağırmak pek de akıllıca olmamıştı. Sonra sesini daha makul bir seviyeye indirerek sözlerine devam etti. "Baştan çıkarma konularında uzman olan Liliana'dır. Benim burada bulunmam gerçekten bir tesadüf." Bu kadar gerçekçi olmak planlarıyla hiç örtüşmüyordu ama Sophie gafil avlanmanın uçlarında gezindiği bu harika geceyi doğruyu söyleyerek atlatacağına inanacak kadar iyimser ve biraz da öfkeliydi.

Adam alacağı cevaptan tatmin olmayacağını baştan belli eden bir kayıtsızlıkla, "Buna neden inanayım?" dedi.

Sophie biraz daha öfkelenmişti. "Lily'nin saçmalıklarına inanmış görünüyordunuz."

"Tek bir kelimesine inanmış gibi mi davrandım sizce?"

Sophie söyleyecek bir şey bulamadı çünkü aptalca bir laf etmişti.

"Eğer kardeşinizin baştan çıkarma oyununa ortak olma niyetiyle peşimize takıldıysanız aptallığınızdan gerçekten emin olacağım."

Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Aptallığımdan mı? Bu ne saçmalık? Hem kuzenim sizi baştan çıkarmaya çalıştıysa bile bana pek de başarısızmış gibi gelmedi. Az önce kendini kaybeden sadece Lily değildi."

"Bu sizi rahatsız mı etti? Kuzeniniz son derece güzel bir hanım ve birbirimizi aynı derecede ilgi çekici bulduğumuz doğru."

"Sizi aksine inandırdıkları belli oluyor ama sandığınız kadar cazibeli değilsiniz lordum. Ayakkabımın içine giren taştan daha az tahammül edilebilirsiniz." *Ne yalan ama...*

Kont sadece kaşlarını kaldırıp başını salladı. Sophie'nin yorumunun zerre kadar canını acıtmadığı belliydi.

"Gitmeme izin verin," dedi tekrar.

"Hak edin! Gerçi şu halinizle hak ettiğiniz tek şey kapı dışına koyulmak olsa da içimden bir his zaten aşağılanmaktan hoşlandığınızı söylüyor."

Sophie'nin gözleri kocaman açıldı. "Bu nasıl bir saçmalık? Bakın, burada bir şeyler karıştıran kişi ben değilim ve sorgulanan benken asıl suçlu ödülünü kapmış halde hülyalı hayallerle tavanı seyrediyor."

Genç kız ne dediğini fark ettiğinde elini ağzına bastırdı. Neyse ki çapkınca bir şey söylemek yerine adamın dudakları alaycı bir tavırla kıvrılmıştı. Birden yüzü ciddileşerek buz gibi bir ifadeye büründüğünde Sophie ondaki ani değişikliğin nedenine dair fikir yürütemeyecek kadar şaşkındı.

"Yalancılardan nefret ederim Bayan Langford. Haddini bilmeyen insanlara ise asla tahammül edemem."

"Ben de yalancılıkla itham edilmekten nefret ederim. Ka-

pının önünde Anubis gibi dikilmenize izin vermem suçlamalarınızı dinletmeye can attığım anlamına gelmiyor."

"Madem bu suçlamaları işitmek istemiyordunuz sütünüzü getirmesi için bir hizmetçi çağırmalıydınız."

Sophie ayağını yere vurarak, "Ben çocuk değilim," diye tısladı bir çocuk gibi davrandığını fark edemeden. Bir yandan da gerçeğe yakın bu tahmin için onu tebrik etmeyi düşünüyordu.

Kont, "Sözleriniz bunu kanıtlamak istiyor fakat halınız çok başka şeyler söylüyor," diyerek genç kızın kontesten ödünç aldığı pembe geceliği, tek omzundan sarkan kalın saç örgüsünü ve çıplak ayaklarını kayıtsız bir dikkatle inceledi. "Size bakmak birden ne kadar çok uykum geldiğini hatırlattı bana. İyi geceler Bayan Langford."

Zekice yanıtlar akla hep sonradan gelirdi zaten. Sophie ne diyeceğini bilemeden öylece kalakaldı.

"Daha açık ifade edeyim... Artık gidebilirsiniz. Hak ettiniz." Kedileri kovalarken kullanılacak kaba bir el hareketiyle kıza çıkmasını buyurdu.

Sophie önce ona saldırmayı düşündü ama sonra daha fazla aptal görüneceğini bildiği için yenilgiyi kabullenip onun açtığı kapıya doğru bir adım attı. Adamın alaycı sözleri ise hemen arkasında geliyordu.

"Karanlıktan bu kadar korkan biri için Leighton koridorları kötü sürprizlerle doludur Bayan Langford... Kedi gözlerinizin bile göremeyeceği kadar kötü sürprizlerle... Sizi bir daha ikaz etmeyeceğim. Ayağınızı denk alın! Şimdilik ve tekrar iyi geceler."

"Cehenneme git!"

Sophie karanlık geceye daldığında asıl tehlikenin aydınlıkta kalan odadaki adam olduğunun bilincine varmıştı. Bu sayede karanlık koridoru ve merdivenleri usulca ve endişe etmeden geçip odasının güvenliğine sığındı.

Öfke ve kalbini ağrıtan acı his, ani bir ağlama isteğini de beraberinde getirdi. Şimdi ne yapacaktı? *Kamelya Kokulu Kadın* yanında olsaydı ondan birkaç nasihat isteyebilirdi. Ne de olsa artık ondan korkmuyordu.

Altıncı Bölüm

Skandalların da Bazı Kuralları Vardır...

Sophie Ludlow Kontu'nun daveti için annesinin özel olarak seçtiği şeftali rengi elbisesinin eteğinden sarkan dans kartına şöyle bir baktı. Dördü gitmiş, ikisi kalmıştı. Rahatlamakla sıkıntıdan perdeleri kemirmek arasında bir yerlerde gidip geliyordu.

Tanrı'ya şükür annesi onunla ilgilenmek yerine sosyetedeki yerini sağlamlaştıracak kendi cinsinden hanımlarla koyu bir sohbete dalmıştı. Belki de bir gecede yapılacak altı dansı Sophie'nin standartlarına göre yeterli bulduğundan onu serbest bırakmaya karar vermişti. Liliana ise zavallı talipleriyle bir danstan diğerine sürüklendiği yoğun bir tempoda gidip geliyordu.

Sophie salonun giriş kapısını yeniden kontrol etti. Leighton'lardan hâlâ ses seda yoktu. O geceden beri - bir sonraki sabah da dahil - Leighton Kontu ile hiç karşılaşmamışlardı. Açıkçası bu durum Sophie'nin işine geliyordu, çünkü onun yüzüne utanç duymadan nasıl bakacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kaçınılmaz ve daha can sıkıcı olan şey ise Liliana'nın böbürlenmelerini dinlemekti. Kuzeni ona güvenmediği ve kendince nedenlerden ötürü ondan nefret ettiği için ateşli öpüşme macerasından bahsetmemişti. Üstü kapalı *en mükemmel benim* imaları, sinsi sırıtışlar ve Sophie'yi hedef alan *sen bir hiçsin, işte erkek böyle elde edilir* temalı küçümseyen bakışlar eşliğinde beş gün geçmişti. Geçsin bakalım, son gülen iyi gülerdi. Gerçi yediği son hakaretlere bakılırsa baştan çıkarma kararlılığı sallantıdaydı.

Orkestra hareketli bir menuete başladığında Sophie yaklaşan birileri var mı diye dans pistine doğru baktı. Dans kartında adı geçen son iki kavalyesinden hiçbir ız yoktu. Bu hiç sorun değildi, çünkü menuet ya da herhangi stilde başka bir dans etmek istemiyordu.

"Böyle kaşlarınızı çatarak taliplerinizi mi korkutmaya çalışıyorsunuz Bayan Langford?"

Sophie irkilerek sesin geldiği yöne döndü. En son beş gün önce Leighton'ların akşam yemeğinde bir araya geldikleri Abbey Kontu ile Ludlow'ların evinde karşılaşmayı beklemiyordu. Açıkçası o geceyi hatırlatacak her şeyden kaçınmak niyetindeydi. Yine de yakışıklı kontun gülüşüne aynı sıcaklıkla karşılık vermeden edemedi.

"İnanın bana bunun için özel bir çaba sarf etmiyorum lordum. Fakat benden kaçmak için hep bir neden buluyorlar."

"Pek de kalbiniz kırılmış gibi görünmüyorsunuz."

Sophie'nin gülüşü daha da derinleşti. "Şeker yemiş bir at kadar kederliyim."

Ne dediğini fark ettiğinde alnına bir şaplak atmak istedi, fakat Abbey Kontu hoş bir kahkaha atınca içi rahatlayarak ona eşlik etti.

"Burası sizin kadar tatlı bir hanımefendinin yalnız bırakılmaması gerektiğini anlayamayan sersemlerle dolu olduğuna göre sıradaki dansı bana lütfedeceğinizi umuyorum."

Sophie adamın rahatlığı karşısında ne diyeceğini bilemedi ve dans kartına bakmayı akıl edene dek aradan uzunca bir süre geçmesi gerekti.

Düşünceli bir şekilde, "Hmmm... Bundan sonraki valsi genç Alveney Baronu'na söz vermiş görünüyorum, sonrasında ise..." derken Abbey Kontu sözünü kesti.

"Alvency mi? Şu sersemden mi bahsediyorsunuz?"

Sophie kontun başıyla işaret ettiği yere bakınca genç bir adamın bir grup kıkırdayan genç kıza çapkın gülücükler gönderdiğini gördü ve nedense önce sersem lord sonra da kendi adına anlamsız bir utanç duydu.

Kont bunu sezmiş gibi, "Bence çok daha iyilerine layıksınız," diyerek onun önünde saygıyla eğildi. "Sıradaki dansı bana lütfeder misiniz leydim?"

Ne kadar da gösteriş yapmayı seven bir adamdı böyle. Sophie gülümsedi. Kabul etmekten başka şansı var mıydı ki?

Ne yazık ki ağzını açamadan Lily yanında bitiverdi.

"Artık daha fazla dans edebileceğimi sanmıyorum. Kaçıncı dansım sayamadım bile," diyordu kuzeni kendini beğenmişliğini vurgulayarak.

Sophie ona tahammülsüz bir bakış attı. "E otur o zaman Lily."

"Haklısın, oturayım da sana eşlik edebileyim. Yalnızlıktan sıkılmışsındır." Küçümseyen sözlerinin muhatabı Sophie olabilirdi ama meraklı gözleri Abbey Kontu'nun üzerindeydi.

Kont adaba uygun bir şekilde Liliana'nın elini dudaklarına götürdü. Davranışı sadece saygılıydı. Sophie adamın kendisine takındığı samimi tavırla Lily'ye gösterdiği mesafeli duruşu kıyasladığında koltuklarının kabardığını hissetti ve içi ifade edemeyeceği bir mutlulukla doldu. Bu adamı çok sevmişti.

"İyi geceler Leydi Langford," dedi kont ifadesini bozmadan.

"İyi geceler lordum. Sizi tekrar görmek beni çok mutlu etti."

"Siz gelmeden önce kuzeninize bir sonraki valsi bana lütfedip lütfedemeyeceğini sormuştum ama henüz yanıt alamadım."

Sophie bir saniye için Lily'ye tepeden bir bakış attı. "Kusura bakmayın lordum. Dans teklifinizi memnuniyetle kabul ederim."

"Ah Sophie'ciğim tabii ki dans etmelisin. Hakkında yayılan şu aptal dedikodu yüzünden kimsenin seninle dans etmek istemediğini duyunca kendimi ne kadar kötü hissettim bir bilsen."

"Dedikodu mu? Ne dedikodusu?"

Liliana gerçekten üzgün görünmeyi başarmıştı. "Diyorlar ki... Atlardan kaptığın berbat, bulaşıcı bir hastalığın varmış... Adı neydi?" Hastalığın adını hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaparak parmaklarıyla çenesinde tempo tutmaya başladı.

Şoke olan Sophie, "Atlardan bulaşan hastalık mı?" diyerek zekâ yoksunu bir tekrarda daha bulundu. Gerçekten de kuzeninin neden bahsettiğini anlamamıştı.

"Demek ki bu gece Leydi Langford'un değerli varlığının keyfini sürecek şanslı centilmen ben oluyorum. Ama keşke birileri bu saçmalığa inanan aptallara yılan zehrinin tehlikelerinden de bahsetseydi. Ne dersiniz güzel leydim... Dansımıza başlamadan önce bazı konukları aydınlatma konusunda bana yardımcı olur musunuz?"

Bir anda aklı başına gelen Sophie kuzeninin yaydığı küçük düşürücü yalan için üzülmekle, Abbey Kontu'nun kısa tanışıklıklarına rağmen kendisini böyle savunması karşısında hissettiği mutluluk arasında kalmış bir halde genç adamın nazik davetine uyarak piste doğru emin adımlarla ilerledi.

İnsanları Liliana'nın bir yılan olduğuna inandırmak, dünyanın tepsi gibi düz olduğunu söylemekle aynı şeydi muhtemelen. Sophie konta gerçekten böyle bir niyeti olup olmadığını sormak üzereyken bekledikleri dans başlayınca çenesini tutmak zorunda kaldı.

Esmer kont Sophie'nin kendini rahatça teslim edebileceği kadar başarılı bir dansçıydı. Genç kız dansın serbest salınımlarında, tatlı iniş çıkışlarında keyfediyordu. Lily'nin iğrenç hareketinin yarattığı hayal kırıklığı aklından uçup gitmişti. Elbette ona hesap soracağı vakit de gelecekti, fakat şimdi düşünmek yerine müziğe uymak istiyordu.

"Kuzeniniz sizden nefret ediyor."

Sophie bir tur dönüşten sonra adamı dalgınca süzdü. "Size kızenimi kötüleyecek değilim lordum." Niyeti Lily'yi korumak değil kötü bir kız gibi görünmekten kaçınmaktı. Ayrıca bazı şeylerin aile içinde kalmasında fayda vardı. Lily yaptıklarından utanmıyor olabilirdi, buna rağmen Sophie onunla aynı kanı taşıdığı için bile kendini yeterince günahkâr hissediyordu.

"Yaptığını inkâr etmemesine rağmen mi?"

"Sizin de gördüğünüz gibi benim herhangi bir açıklama yapmama gerek yok, her şey ortada. Kaldı ki siz bana nedenini sormadınız. Sadece öyle olduğunu bildiğinizi söylediniz."

Kont güldü ama bir şey demedi.

Sophie az önceki ketumluğunu daha fazla sürdüremeyerek, "Atlardan hastalık kaptığımı söylediğine inanamıyorum. Atlardan hastalık kapmak mümkün mü onu bile bilmiyorum," dedi kabullenmezlik içinde. "Erkekler ne kadar da aptallar."

"Sizinle dans etmek istememelerine üzüldünüz mü?"

Sophie telaşla, "Aksine," dedi. "Sadece küçük bir karamsarlık benimkisi. Bilmenizi isterim ki evlenmek niyetinde değilim. Annemin gözüne batmadan bir süre daha idare etsem yeter. Yakında Langford'a, evime dönmek için babamla konuşacağım."

"Kendimi güvende hissetmem için mi böyle söylüyorsunuz?"

Sophie şakaya aynı şekilde karşılık verdi. "Bir saniye için bile kendinizi tuzağa düşmüş gibi hissetmediğinizi biliyorum. Sizden tıpkı sizin benden hoşlandığınız biçimde hoşlandım." Onunla gerçek anlamda ilk göz teması kurduğundan beri hissettiği şey buydu. O gerçek bir centilmendi ve Sophie onunla vakit geçirmekten ötürü mutluydu. İçindeki güçlü his adamın da aynı düşünceleri paylaştığını söylüyordu.

"Egom ciddi bir yara aldı. Oysa her zaman kadınların ayaklarımın dibine yığılmasına alışkınımdır."

"Ne kadar sıkıcı! Belki de biraz değişiklik vakti gelmiştir lordum. Ayakları yere basan hanımların anlatacaklarından daha büyük keyif alacak kadar mantıklı biriymişsiniz gibi göründünüz bana."

Stephan *mantığından daha aşağılarda bir noktaya hitap eden kadınların sohbetiyle değil de başka meziyetleriyle ilgilendiğini* söyleyecekken son anda dilini tuttu. Kaldı ki bu zorlama ve çalışılmış bir yanıt olurdu. Karşısındakinin olgun ve işveli bir yosma değil de saygıdeğer bir genç kız olduğunu hemen hatırlamıştı. Bu onun için de yeni bir deneyimdi. Sevimli Bayan Langford ile vakit geçirmek, kalbini hızlandırmaktan çok bahar çiçeklerini koklamanın keyfiyle dolduruyordu içini. Saçlarını karıştırmak, yeşil gözleri ışıklar saçana kadar kahkaha atmasını sağlamak ve Isabel'e yaptığı gibi kızdırmak istiyordu onu.

"Şu anda daha fazla keyif alabileceğim başka bir sohbet arkadaşı bulabileceğimi sanmıyorum... Üstelik salondaki tüm erkeklerin öldürmek ister gibi bana baktıklarını görebiliyorum. Gıpta edilmek asla vazgeçemeyeceğim alışkanlıklarımdan biridir."

Sophie tatlı bir kahkaha attı. "Bence onlar sizin sağlığınız için endişe ediyorlar. Anlarsınız ya, atlar ve onlardan geçen hastalıklar."

Abbey Kontu genç kıza çapkın bir edayla göz kırptı ve "O zaman onları biraz daha endişelendirelim ve bulaşıcı aptallıklarının bizden uzak kalacağını garanti eden bir karantina ortamı yaratalım," dedikten sonra Sophie'yi dansın izin verdiğinden daha yakın bir mesafeye çekerek son dönüşle birlikte valsi tamamladı.

Yerlerine geçmeden önce genç adam Sophie'nin elini dudaklarına bastırdı. "Geceme renk kattınız Leydi Langford. Dilerim kısa süre içinde tekrar görüşebiliriz."

"Gidiyor musunuz?"

"Şimdilik... İyi geceler."

Sophie tüm sıcaklığıyla, "İyi geceler lordum," diye cevap verdi ve kısa bir süre boyunca adamın uzaklaşmasını izledi.

Yerine döndüğünde ilk dikkatini çeken şey annesinin gözlerindeki parıltı ve yüzündeki gülümsemeydi. Önce sebebinin kendisi olduğunu anlayamadı, fakat sonra kadın heyecandan kelimeleri yutarak konuşmaya başlayınca aydınlandı.

"Sophie seninle gurur duyuyorum kızım. Abbey Kontu'nu etkilemek için ne yaptın bilmiyorum ama adam senden çok hoşlanmış görünüyordu. Senin için kuralları biraz esnetebilirim ve belki küçücük bir adım daha öteye gitmene izin verebilirim."

Sophie gözlerini devirmek üzereyken kendine son anda hâkim oldu. "Anneciğim lütfen abartma. Sadece bir dansın. Diğer dört tanesi gibi..."

"Ne demek sadece bir danstı. Akşam yemeğinde aranızda çakan kıvılcımları baban bile fark etti. Bence çok daha fazlası var. Her neyse, bu gecelik kaç dansın kaldıysa hepsini tamamla ve göze batmamaya çalış. Adamın pişman olmasını istemeyiz değil mi?"

Sophie annesini sadece onun duyabildiği düğün çanlarıyla baş başa bırakarak Lily'yi aramaya koyuldu. İyi vakit geçirdi diye kuzenini dövmekten vazgeçecek değildi ya.

Onu büyük bahçeye açılan geniş kapılardan birinin önünde sersem bir hayranıyla sohbet ederken bulunca hiç şaşırmadı. Lily birilerinin ilgisi olmadan ancak kıyıya vuran bir balık kadar yaşayabilirdi. Sophie ikisini alıcı gözle şöyle bir süzünce durumlarında ayıplanacak ya da skandal yaratacak bir terslik bulunmadığını fark etmekten pek de hoşnut kalmadı tabii.

Delikanlıya dik bir bakış atıp, "Uzaklaş buradan," dedi kabaca. O da bir sebepten sorgulamadan uzaklaştı.

"Şimdi de liman serserileri gibi davranmaya mı başladın Sophie?" Kuzeni gereksiz yere yelpazesini sallıyordu.

Sophie *seni ciddiye almıyorum* manasında başını salladı. "Atlardan bulaşan hastalık mı? Lily daha ne kadar ileri gidebilirsin bilmiyorum. Bana olan nefretinin derinliğini bilirsem kendimi ona göre hazırlayabilirim."

Lily alaycı bir kahkaha attı. "Senden nefret etmiyorum. Sadece beni eğlendiriyorsun. İnsanlara hasta olduğunu söylediğimde öyle aptalca tepkiler verdiler ki gülmeden suratlarına nasıl bakabildim bilmiyorum. Keşke sen de görebilseydin, çok eğlenirdin."

Sophie istifini bozmadan, "Şimdi Lily, anlamış olduğun üzere seni döveceğim. Özel bir isteğin var mı?" dedi.

Liliana sakince durumu kabullenerek, "Saçlarıma sakın dokunma!" dedi sadece.

"Sen de benimkine," diyerek aynı sakinlikle karşılık veren Sophie kızın kaba etini iki parmağının arasında sıkıştırdı. Acıyla irkilen Lily elini Sophie'nin göğsünün kumaş altında kalan etli kısmına attı ve var gücüyle sıktı. İkisi de özellikle çıplak ten üzerinde çalışmayacak kadar bilinçli ve kasıtlı davranıyordu. Tenlerinde bırakacakları şüphe çekici izlerin Langford soyadına verebileceği zararın bilinciyle düşmanlıklarını bir nebze törpülemişlerdi.

"Evde çok daha iyisi seni bekliyor biliyorsun Lily."

Lily parmaklarının baskısını iyice artırdı. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Sophie göğsündeki acı arttıkça yaptığı taktik hatası yüzünden kendisine küfrediyordu. Hızını alamayarak kuzenine sert bir tokat attı. Afallayan Lily'nin acıdan gözleri doldu, şaşkınlıktan ya da zarar gelmesine dayanamayacağı kıymetli taşlarla işli yelpazesini bırakmadığından olsa gerek tokada karşılık veremedi. Sadece hınçla, "Bunu ödeyeceksin," diye tısladı.

İkisi de gözlerini bir an için bile kaçırmadan - biri diğerinin kalçasını öteki de göğsünü sıkar vaziyette - birbirlerine meydan okumaya devam ettiler.

Öylesine kendilerinden geçmişlerdi ki Brendan Blackmore'un kolay kolay dışa vurmayacağı bir şaşkınlıkla onları

izlediğini ancak adam konuştuğunda fark edebildiler. Üstelik yanında uzun boylu ve en az onun kadar etkileyici başka biri daha vardı.

"Rahatsız etmiyoruz ya?"

Elini ilk çeken, daha soğukkanlı olan Liliana'ydı.

"Ah lordum... Artık gelmeyeceğinize inanmaya başlamıştım," dedi işveli bir edayla. Sanki evinin oturma odasında bir fincan çay ve kurabiye keyfi bölünmüştü. Suratına yediği şaplağın kırmızılığı bile ambiyansı tamamlıyordu.

Sophie'nin cevap verecek kıvama gelebilmesi için önce yakalandığını idrak edebilmesi, sonra da uzunca bir süre utanç içinde kıvranması gerekirken, Lily'nin bu rahatlığı gerçekten hayranlık uyandırıcıydı.

"Görebiliyorum," dedi adam kuşkuyla. Şüpheli bakışları iki kız üzerinde gidip geliyordu.

Sophie yüzünden başlayan tehlikeli sıcaklığın aşağılara doğru yayıldığını hissedebiliyordu. Kendini zorlayarak, "İyi geceler," dedi sonunda her iki adama da.

Rezil olduğu gerçeği bir yana bırakılırsa bu karşılaşmanın daha dingin bir ruh halindeyken gerçekleşmesi gerekiyordu. Böylece yeni hakaretlere karşı kendini daha iyi savunabilir ve onu her gördüğünde hissettiği baştan çıkarılmayı gizlemeyi akıl edebilirdi.

Henfiled Kontu Adrian Eaglestone olarak tanıştırılan soylu, Leighton Kontu kadar soğuk ve korkutucu görünmese de Sophie böylesine güçlü titreşimler yayan başka bir erkekle daha aynı ortamda bulunmaktan ötürü son derece gergindi. Oysa Stephan Ramsey nasıl da huzur ve güven veriyordu. Aslında huzur yanlış bir ifadeydi ama yerine ne koyacağından emin değildi.

Genç kız saygılı bir reverans yapıp beylerden izin istedi. Tam gitmek üzereyken Leighton Kontu, "İsterseniz Lord Eaglestone size gideceğiniz yere kadar eşlik etsin," dedi. "Yolunuzu kaybedip karanlık sapaklara girmenizi istemeyiz."

İğneler vücuduna son derece düzgün bir açıyla saplanı-

yordu. Sophie hemen arkasında kalan ışıklar içindeki salona şöyle bir baktı. Adamın geçen geceye gönderme yapmasına kızmış ve utanç halinden sıyrılmıştı.

"Sizin kuruntularınız yüzünden Lord Eaglestone'a zahmet vermek istemem. Hakkımda endişelenmeniz gururumu okşadı ama sandığınız gibi karanlık korkusu taşıyan küçük bir kız değilim." Son sözü söylemenin verdiği kendine güvenle uzaklaşıyordu ki vazgeçti ve Liliana'nın öfkeli yüzüne baka baka, esrarengiz bir gülüşle ekledi. "Duyduğuma göre Ludlow'ların çiçek bahçesinde bir yılan görülmüş. Dostunuz Abbey Kontu da size aynı şeyi söyleyecektir. Lütfen yılan zehrine karşı dikkatli olun lordum... İyi geceler." Uzaklaşırken belli belirsiz, "Gerçi iki zehirli yılanın birbirine zarar verdiği görülmüş şey değil ama ikaz etmek görevim," diye söylenmeyi de ihmal etmedi.

Henfield Kontu'nun gülüşü kulaklarında çınladı.

Sophie annesini Leighton Kontesi ve kızıl saçlı genç bir kadınla konuşurken buldu. "Tatlı Sophie ben de sana bakıyordum hayatım," dedi dul kontes. Yine ışıl ışıl ve harika görünüyordu. Sophie'ye sarılıp yanaklarından öptükten sonra kızıl saçlı hanıma döndü.

"Isabel işte sana bahsettiğim Sophie bu."

Ne şekilde bahsettiğini Tanrı bilirdi. Sophie kızıl kıvırcık saçlı, altın gözlü kadına bakarken kısa süreli bir afallama anı yaşadı. Pembe teni ve başka kimseye böylesine güzel yakışamayacak çilleriyle hayranlık uyandıran, gerçek dışı bir güzelliği vardı.

"Çok memnun oldum Sophie. Maddy yol boyunca senden ve Liliana'dan bahsetti durdu ama ben daha çok seni merak ediyordum."

Acaba neden? Sophie Isabel adlı kadının samimiyetinden şüphe etmiyordu, fakat onunla henüz tanıştırılmadığı için nasıl bir tavır takınacağını da kestirebilmiş değildi.

Annesi bunu fark etmiş gibi, "Bu güzel hanımefendi Hen-

field Kontesi kızım," dedi ve sonra Sophie bir geri zekâlıymış gibi ekleme ihtiyacı duydu. "Kendisine bir şey söylemeyecek misin?"

Demek Leighton Kontu'nun yanındaki centilmenin eşiydi. Gerçekten de kusursuz bir çift olduklarını kabul etmek gerekirdi. Sophie genç kontes ile yaşlarının hemen hemen aynı olduğunu tahmin etse de statüsü gereği reverans yapması gerektiğini hatırladı.

"Memnun oldum leydim."

Genç kadın elini Sophie'nin eline uzattı. "Bana Isabel de lütfen. Etrafta o kadar çok kontes ve leydi var ki bazen bana seslenildiğinde cevap vermem bir hayli zaman alıyor. İnsanlara aptal olmadığımı açıklamak da cabası."

"O zaman memnun oldum Isabel," diye düzeltti Sophie içi ısınarak.

"Duyduğuma göre Stephan ile dans etmişsin bu gece."

Sophie önce kaş göz hareketi yapan annesine, sonra da dul kontese baktı. "Evet, Lord Ramsey bana çok kibar davrandı." İçinden *olayın yanlış yerlere çekilmemesini* diliyordu.

Üç kadının gözlerinde aynı anda, aynı tonda ve aynı şiddette bir ışık yandığına yemin edebilirdi Sophie. Aniden gerileyip kaçma isteğini bastırarak yutkundu.

Isabel, "Evet, Stephan harikadır. Hâlâ burada mı?" derken altın bir küreyi andıran gözleriyle salonu tarıyordu. İlginç ama gözleri Leighton'larınkiyle aynıydı. Acaba bir akrabalıkları var mıydı?

"Dansımız sona erdikten sonra gitti."

Isabel hayal kırıklığına uğramış görünse de gülümsedi. "Neyse, yakında elime düşer ne de olsa."

Sophie uzayan sohbetin canını sıkacağını ya da üzerinde bir baskı yaratacağını düşünmüştü ama dakikalar geçtikçe keyif aldığını fark ediyordu. Hatta Lily gelene kadar defalarca kahkaha atmıştı. Kuzeni getirdiği soğuk havayla birlikte kendini ön plana çıkardıkça Sophie elini uzatıp onun güneş

sarısı saçlarını yolma isteğiyle doluyordu. Neyse ki Isabel'in davranışları basit bir kibarlıktan fazlası değildi.

"Brendan'ı gördün mü Liliana?" diye sordu Leighton Kontesi. Yine sempatikti ama eksilen bir şeyler vardı tavırlarında. Sophie mest olarak güldü.

"Az önce yanımdaydı ama ev sahibi geldi ve bir iş görüşmesi için kendisini alıkoyacağını söyledi. Sanırım çalışma odasına gitti."

Kontes biraz ilerideki Ludlow Kontu'nu göstererek, "E Ludlow burada," dedi.

"Birazdan o da çalışma odasına geçecek. Evet, aynen öyle söyledi."

Kontesin sevimli yüzünden bir öfke bulutu geçti. "Brendan yine gözlerden uzak duracağı bir fırsat yakaladı. Şu erkekler eğlenmek nedir bilmiyorlar. İş görüşmek için ne kadar da uygunsuz bir zaman."

O sırada Henfield Kontu da yanlarına gelmişti.

"Adrian, oğlumun yine çalıştığı doğru mu?"

"Evet Maddy ama çok uzun sürmez. Ludlow'dan satın alacağı arsayla ilgili bir mesele. Bren evrakları incelerken Ludlow onu özellikle yalnız bıraktı ama birazdan o da katılır. Oğlunu bilirsin, kurnaz tüccar tepesinde dikilirken öfkesine hâkim olamayabilirdi."

Kontes, "Bilmez miyim hiç?" dedi ve sonra çok daha farklı bir sesle ekledi. "Adrian Langford'larla tanışmamıştın değil mi?"

Sophie kont ile tanıştırılırken mest olan annesini inanamayarak izledi. *Kendinden emin Leydi Langford'un düştüğü duruma da bakın siz.* Kocasının nerede olduğunu Tanrı bilirdi.

Öte yandan Henfield Kontu başkasıyla konuştuğunu umursamadan karısına öyle büyük bir aşk ve yüz kızartıcı anlamlar taşıyan kaçamak bakışlar atıyordu ki Sophie yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Ne yazık ki yüzünü çevirdiği yerde Lily'nin hasetlik dolu simasıyla karşılaşmak hiç de hoşuna gitmedi.

"Böyle bir erkeğin şu aptal kızılda ne bulduğunu Tanrı bilir. Güzel bile değil. Evlenmeden önce bir dul olduğunu biliyor musun?"

"Kıskançlık cildini bozacak Lily. Biraz dikkatli ol."

"Sen de kıskanıyorsun inkâr etme. Ben Brendan ile evlendikten sonra ne yapacaksın acaba?"

"Bu beni neden ilgilendirsin ki? Kiminle istersen onunla evlen." Böyle söylese de içi kan ağlıyordu.

"Eminim öyledir. Ona nasıl baktığını gördüm, ayrıca dikkatinden kaçtı sanma... İlk fırsatta Brendan'ın ima ettiği *karanlık sapaklarla* ilgili bir açıklama yapacaksın bana. Eğer yeterince tatmin olmazsam seni mahvederim, haberin olsun."

Sophie bu sözlerden zerre kadar etkilenmemişti. "Biliyor musun Lily, bu yeni şirret halini çok sevdim. Yalancı kibarlığın ve sahte masumiyet masken olmadığına göre artık canım sıkıldıkça seni pataklayabilirim. Merak ettiğin konuya gelince, bunu bana değil sevgili Brendan'ınına sorman gerekiyor hayatım."

Tam ondan uzaklaşmak üzereyken Lily kolunu kabaca yakaladı ve canını yaktığından emin olana kadar sıktı. "Ben sana soruyorum salak. O benim anladın mı? Kısacık boyun ve rahatsızlık veren varlığınla onun gözünde bir pireden farksızsın, unutma."

Sophie kolunu sertçe çekip kurtardı. "Sen de şunu unutma Lily... Pirelerden kurtulmak düşünüldüğü kadar kolay değildir."

Kuzenini öfkeden kudurur vaziyette bırakıp gitmeden önce birileri konuşmalarına kulak misafiri olmuş mu diye kalabalığa doğru bakınca Isabel'le Leighton Kontesi'nin meraklı ve Lily'ye yönelik tenkit edici bakışlarıyla karşılaştı. Hanımlara zoraki bir selam verdikten sonra biraz hava almak için izin isteyip oradan ayrıldı. Ayrılırken annesinin şaperonsuz fazla uzaklaşmaması yönündeki sözleri kalabalığın gürültüsü arasında kayboldu.

Niyeti balkona çıkmaktı ama Lily'nin sözleri ve takındığı tavır aklından çıkmıyordu. Kontun dikkatini bile çekemeyeceğine o kadar emindi ki ona yanıldığını kanıtlamanın bir yolunu bulmak Sophie için ölüm kalım meselesi haline gelmişti.

Şeytani dürtüleri algılarını açarak beyninin her zamankinden daha kurnaz fikirler üretmesini sağlıyorken bu kısa süreli dahilik anını iyi değerlendirmeliydi. Zira vazgeçmek için kendine fırsat tanımadan planını uygulamak artık bir tercih değil mecburiyetti. Annesi ve diğerleri hâlâ sohbet ediyorlardı. Sophie Ludlow Kontu'nun bir beyle hararetli bir konuşma yaptığını görünce hemen salondan çıktı.

Çalışma odasını bulmak istiyorsa acele etmeliydi. Hızlı adımlarla kısa bir koridordan geçti. Karşıdan gelen siyah üniformalı hizmetçiye doğru koşar gibi ilerledi.

"Çalışma odasının yerini öğrenebilir miyim?" dedi kıza. Vakit kaybetmemek için kızın herhangi bir soru sormamasını umdu. Neyse ki hizmetçi bunu yapamayacak kadar meşgul ve aceleciydi. Sophie'ye odanın yerini tarif eder etmez izin isteyerek uzaklaştı.

Kalbi ağzında atıyordu. Oraya gittiğinde ne yapacağını düşünmenin verdiği panikle geri dönmeyi düşündü bir an için. Korkaklık ediyordu. Bu balodan sonra onu bir daha göremeyebilirdi... En azından yalnız kalacakları şekilde. Yani ne yapacaksa şimdi yapmalıydı.

Adamın aklını karıştırmak için beş dakikalık bir fırsat yaratmak istiyordu sadece. Lily'yi düşünmesini engelleyecek bir hatıra vermeliydi ona... Küçük bir öpücük... Belki de küçük değil Liliana'ya verilen gibi kocaman bir şey. İyimser bir tahminle bu öpücük Lily'den daha iyi alternatifler olduğuna inanmasını ve onunla ilgili planlarından vazgeçmesini sağlayabilirdi belki de. Hepsi bu.

Hizmetçinin tarif ettiği kapının önünde duraksadı. "Tanrım bana yardım et," diyerek sessizce fısıldadı.

Kapı boyutuna rağmen açılırken çok fazla ses çıkarmadı.

Sophie başını uzatıp içeriyi kontrol etti ve kimseyi görememenin verdiği rahatlıkla neredeyse bir oh çekiyordu ki onun sesini duydu.

"Yine mi yolunuzu kaybettiniz Bayan Langford?"

Sophie yüzüne buz gibi esen soğuk bir rüzgâr vurmuşçasına donup kaldı. Aklı başına gelince, içinde kaçmanın da olduğu birkaç alternatifi hızla zihninde yoklayıp, en sonunda cesaretinin sesine - kesinlikle mantığının değil - uyarak içeri doğru korkak bir adım attı. Arkasından kapanan kapının sesi belli belirsiz irkilmesine neden oldu.

Kont kitapların bulunduğu büyükçe bir rafın önündeki siyah deri koltukta bacak bacak üstüne atmış oturuyor, elindeki kâğıtları inceliyordu.

İfadesi de sesi gibi buz gibiydi. "Beni mi arıyordunuz? Bir sorun yoktur umarım," derken pek de endişeli göründüğü söylenemezdi.

Sophie ellerini kenetleyerek söyleyecek mantıklı bir şeyler düşündü. "Ben... Ben geldim çünkü..." Yavaşça ona doğru yaklaşmaya başladı. Aradaki mesafe kapandıkça içi kendinden uzaklaşıyormuş gibi rahatsızlık veren bir hisle doluyordu.

Kontun yerinden kalkmasını, üzerine doğru gelmesini hayal meyal fark etti. Tehlikeli derecede güzeldi ondaki her şey. İnanılmaz derecede etkiyiciydi.

Kalbi tekledi. Kaçıp uzaklaşma şansını elinden kaçırıyordu. Tanrı aşkına hangi akla hizmet insanın içini donduran o gözlere hiçbir şey olmamış gibi bakabileceğini düşünmüştü ki? Durup panikle durumunu gözden geçirmeye çalıştı ama beceremedi.

"Neyin peşindesin? Gözlerin sürekli üzerimde."

Neyin peşinde olduğunu anlayamıyor muydu yani? Sophie tam karşısında dikilen etkileyici erkeğe büyülenmiş gibi bakakaldı. Altın rengi havuzun içindeki siyah gözbebekleri tuhaf bir şekilde genişlemişti. Gözlerindeki hareleri görebiliyordu bu mesafeden... Kirpiklerinin uzunluğunu, kibirli burnunun kusursuz detaylarını ve sert hatlı dudaklarının gü-

zelliğini. Onu öpmek istiyordu, hatta onu öpmek hayatının meselesiydi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı. Bu durumda birazdan ölüp gitmesi muhtemeldi.

Birbirlerine temas etmemelerine rağmen Sophie arada gerilen bağı hissedebiliyordu. İçinde benliğini zorlayan bir ateş büyüyordu... Daha önce hissetmediği korku ve cesaret bir savaş alanında çarpışıyordu sanki. Yine de tüm çekiciliğine rağmen korkunç bir yanlışlık vardı ortada. Hata... Ahlaksızca bir şeyler. O düzgün bir kızdı ve yeri burası değildi lanet olsun.

Kafasından aşağı buzlu su dökülmüş gibi toparlandı, geri kaçmaya yeltendi. Ancak adam kolundan yakalayıp az önceki yerine sabitledi onu.

"Şşş... Kendi rızanla geldin ama artık ben söylemeden gidemezsin."

Genç kız daha önce hiç böyle bir tehdit hissetmemişti. Panikle kurtulmayı denedi. "Bir hata oldu. Yemin ederim hataydı."

Sophie kaç gündür istediği öpücüğün geleceğini sandı bir an için ama adamın yüzünde gördüğü öfke ve küçümsemeden başka bir şey değildi.

"Merak mı ediyorsun küçük kedi? Kuzenini kıskandığın için buradasın. Sana zevk vermemi istiyorsun..." Neşeyle ilgisi olmayan bir şekilde güldü. "Tüm sersemliklerinin nedeni bu mu?"

Duyduklarının verdiği şok ve ihtimallerin yarattığı tahrik bir yana, Sophie onun gücü karşısında o kadar zayıftı ki daha fazla küçük düşmeyi umursamadan yalvardı. "Lütfen, yalvarırım gitmeme izin verin. Düşündüğünüz gibi değil."

"Beni etkileyecek meziyetlerin olduğunu düşündüğün belli ama ben sende ufacık bir ışık bile göremiyorum."

İşittiği hakarete rağmen yakınlıklarının artması inanılır gibi değildi. Sophie beline dolanan güçlü kolun kendisini havalandırdığını algıladığında nefesinin kesildiğini hissetti. Sadece saten ayakkabısının burnu halıya değiyordu. Göğüs-

lerini ezen sert göğsün baskısı açıklanmaz ve gittikçe büyü-
yen bir tahrik, korku veriyordu ona. Dudakları herhangi bir
sebeple aralandı. Belki itiraz, belki de kabullenişle...

Adamın gözleri dudaklarına kenetlenmişti. Sophie de
onunkilere baktı. Tanrı aşkına öyle güzeldi ki... Göz kapak-
ları kapanırken kelebek kanadı gibi birkaç kez titreşti... Ve
Sophie kendini ona teslim etti.

Beklediği öpücüğün hiçbir zaman gelmeyeceğini anla-
ması bir ömür kadar sürmüştü. Rehavetle kapadığı gözleri
aniden açıldı ve buz gibi bakan, küçük gören gözlerin içinde
kayboldu. Sözler ise son darbe için eksiksizce oradaydı.

"Bir daha sakın karşıma çıkma. Ne bir balo, ne bir davet,
ne de annemin aptal akşam yemekleri... Anlıyorsun değil mi?
Eğer tavsiyeme uymaz da inat edersen hayatının dersini alır-
sın çocuk."

Sophie birdenbire ayaklarının yere bastığını hissetti ama
zemin altından kayıyor gibiydi. Gittikçe uzaklaşanın o değil
de kendisi olduğunu, arkasındaki kapıya çarpana kadar fark
edememişti. Keşke kaçabilecek güce sahip olabilseydi. Ru-
huna, gururuna aldığı darbeden sonra dünyanın öbür ucu-
na kadar koşabilirdi. Fakat yapamazdı... İstemiyordu çünkü.
Öyle çileden çıkmış, öyle büyük bir hırs denizinde boğulu-
yordu ki sıkılı yumrukları gevşedi, ikisi de ne olduğunu an-
layamadan birkaç adımda ona yaklaştı ve elini savurup tüm
gücüyle tokat attı.

"Seni pislik... Kendini beğenmiş züppe." Tokadı yiyen
erkekken, sinirden titreyen Sophie'ydi. Genç kız Lily'nin ha-
karetlerinden sonra ne yaptığını bilmeden gözünü kararta rak
gelmişti onun yanına. Tamam, işleri kolaylaştırmasını bekle-
miyordu ama böyle aşağılanmayı da hak etmemişti.

"Gözlerinde hayal kırıklığı görüyorum küçük kedi. Seni
istemem için sadece senin arzu etmen yeterli değil. İşler böy-
le yürümüyor... Üzgünüm ama ilgimi çekmiyorsun."

Sophie elini göğsüne bastırıp gözlerini dehşetle açtı. Ne
diyeceğini bilemiyordu.

"Hangisi daha ağır basıyor? Kuzenine karşı hissettiğin kıs-
kançlık mı, yoksa bana duyduğun arzu mu?"

Sophie öfkeden alev almak üzereydi. "Sen dayanılmaz-
sın... Tanrım sen kendini beğenmiş bir domuzsun." Aklına
gelen en vurucu kelimeler ne kadar da yaratıcıydı.

"Bunu birkaç kişiden daha duymuştum."

"Senden nefret ediyorum."

Adam başını sallayarak durumu kabullendi. Fakat yüzün-
den çok da umursamadığı belli oluyordu.

"Pişman olacaksın."

"Hiç şüphesiz. Burada vakit öldürerek bile pişman olabi-
lirim."

Sophie gözü dönmüş bir şekilde ona zarar verebileceği bir
şeyler var mı diye etrafına bakınırken hemen arkasındaki ka-
pıya doğru yaklaşan sesleri işitti. Birileri geliyordu. Hissettiği
öfke ve yoldan çıkmışlığın yarattığı kurnaz düşünceler aklı-
nın tüm kıvrımlarında gezinirken Framingham'lerin bahçe-
sinde basılan çift ile ilgili teyzesinin anlattığı hikâyeyi hatırla-
dı. Şeytan ne kadar da sempatik görünüyordu o an gözüne...
Üstelik Sophie'ye göz kırpıyordu.

Genç kız ona uydu ve adamı bir kez daha gafil avlayarak
üzerine atladı, kollarıyla boynuna asılıp dudaklarına yapıştı.
Dudakları onunkilerin üzerinde cahilliğinin kanıtı bir do-
nuklukta kalakalmıştı ama bir yandan da ilk öpüşme tecrü-
besini yaşadığının farkındaydı. Ne var ki kapı açıldıktan kısa
süre sonra odaya dolan hafif bir kadın çığlığı, neyin içinde
olduğunu ve ne yaptığını hatırlamasını sağladı. Genç kız
omuzlarını acıtan bir gücün kendisini savurduğunu hissetti.
Tanrı aşkına ne yapmıştı?

Güçlükle geriye dönebildi... Isabel bir şeyler söylüyordu...
Henfield Kontu ise gözlerindeki türlü anlamlarla öylece di-
kiliyordu. Sophie yapacak bir şeyi kalmamış gibi son kez acı-
masız kontun hiddetten kararmış yüzüne baktı. Parmakları-
nı bastırdığı dudakları arasından acı bir inilti döküldü ve hiç
kimsenin yüzüne bakamadan kendini odadan dışarı attı.

Yedinci Bölüm

Aşkın Güzel Bir Şey Olduğunu Kim Söylemiş?

"Lanet olsun," dedi Brendan.

"Az önce olan da neydi Brendan?"

Brendan yaşadığı şoktan tam anlamıyla sıyrılamasa da Isabel'e dönüp sakince, "Pek emin değilim," diyebildi.

"Ne demek emin değilsin. Ben sana ne gördüğümü söyleyeyim... Az önce o kızı öpüyordun."

Isabel olayları dramatize etmeye bayılırdı zaten. "Yanlışın var. O beni öpüyordu." *Hem de sizin geldiğinizi bile bile* diye tamamladı içinden.

"Aman ne kadar da asilce!"

"Sana öpüşme eyleminin neye benzediğini defalarca kanıtladığından şüphe duymadığım tutkulu bir kocan var Isabel. Yani az önceki şey... Aksi gibi görünse de tam anlamıyla bir öpüşme değildi."

Isabel kolay kolay pes etmezdi. "Öpüşürken dudaklar birbirine değer. Onu baştan çıkarmış olmalısın... Eğer içeri giren bir başkası olsaydı çok kıymet verdiğin özgürlüğün elinden uçar giderdi!"

Bunu neden umursayacaktı ki? Başını belaya sokmaya ölümcül derecede yaklaşan o kızdı ve Brendan'ın mesuliyet

almasına gerek yoktu. Olayın birdenbire geldiği noktaya şaşıran Brendan yardım istercesine Adrian'a baktı.

"Sevgilim istersen sen salona geç."

Isabel kocasına dik bir bakış attı. "Bana ne yapacağımı söyleme... Ama haklısın. Gitsem iyi olur. Zavallı Sophie perişan görünüyordu. Belki konuşmaya ihtiyacı vardır. Bu kadar vurdumduymaz olduğuna inanamıyorum Brendan..."

Brendan Isabel'in yavru kedi öfkesinden zerre kadar etkilenmezdi. Söylevini sabırla dinlerken içten içe yaptığı tek şey onun bir an önce gitmesi için dua etmekti. Ne var ki Isabel'in Bayan Langford'u korunmaya muhtaç bir kurban gibi görmesinden ve kabahati üzerine atmasından hiç hoşlanmamıştı.

Açıkça tuzağa düşen kendisiydi. O kedi ne yaptığını bilerek çalışma odasına kadar Brendan'ı takip etmiş ve ikisinin de başına iş açmıştı. Isabel'in öfke oklarının neden sadece tek bir kişiyi gösterdiğini Tanrı bilirdi. Hem neden böyle öfkelenmişti ki?

Genç adam Isabel odadan çıksın diye sabırla beklemeye devam etti. Dışarıdan bakıldığında konuşmaya tenezzül etmeyen tavrının aslında tenezzül etmemekle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Sadece ikinci bir kadın tacizinden sakınmaya ve öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. Isabel kocasına attığı kötü bakışlarından birini Brendan'a da gönderdikten sonra, "Kalpsiz," dedi ve sinirle odayı terk etti. Brendan kadın dayanışmasını oldum olası ürkütücü bulurdu. Özellikle de açık hedef haline geldiğinde.

Adrian karısının elbisesinin fırfırlarını titreten öfkesi karşısında gülmemek için kendini bir hayli zorlamıştı. Nasıl tanıştıkları ve evlendikleri düşünüldüğünde Isabel'in skandallar konusunda daha açık görüşlü olacağını sanırdı. Belki de tam anlamıyla tarafsız değildi zira az önce gördüğü manzaraya göre kız Brendan'ın üzerine atlamıştı.

Brendan çalışma masasına kalçasını dayayıp düşüncelere dalmıştı.

"Evet Bren... Anlatmak istediğin bir şey var mı?" dedi Adrian biraz ciddi, biraz da meraklı bir tavırla.

Brendan aniden kafasını kaldırıp eski dostuna baktı. "Kurnazlarınla oynaşmak için eve gitmeyi bekleyemediniz mi? Evli olmanız kuralların sizi dışarıda bıraktığı anlamına gelmiyor." Ani çalışma tutkularına yenildikleri için odaya geldiklerine inanmayacak kadar iyi tanıyordu onları. Hatta önlerine ilk çıkan odaya daldıklarından emindi, çünkü Adrian'ın karısına karşı tükenmeyen tutkusundan haberdardı.

Adrian güldü. "Benimki meşru bir durum. Seninkisi ise çifte hata. Ben diğer kız için planların var sanıyordum... Bir de şu kurallarla ilgili durum var. Isabel haklı, içeri giren bir başkası olsaydı gece birileri için pek de iyi bitmeyebilirdi."

Brendan omzunu silkti. Az önce skandal yaratacak bir şeyler yaşanmadığını en iyi bilen kişi kendisiydi. Aralarındaki bir öpüşme değildi. Lanet olsun ne saçmalıyordu? Eğer kurnaz cadının şansı yaver gitseydi içeri Ludlow ya da bir başkası girer ve herkesin gecesi şenlenirdi. İşte o zaman kimse dilini Bayan Langford'un boğazına sokup sokmadığını umursamazdı. Brendan kendi kendine mesuliyet kabul etmeyeceğini söylese de sorumluluk almaya mecbur kalacağını biliyordu.

Onu kışkırttığı için kendisi de hataliydi, fakat o sinsi şilik çok ileri gitmişti. Brendan kanını kaynatan öfkenin yeniden kabardığını hissetti. Keşke hakkını verip ona haddini bildirseydi. Hanımeli kokusu burnuna dolduğu andan itibaren ateşli bir öpüşü basit bir tokalaşmadan bile masum kılacak şeyler yapmayı istemişti ona. Durum, erkek olmanın gerekliliklerivle ilgiliydi. Yumuşak bir vücut, hoş bir koku, tatlı dolgun dudaklar ve aklını çelen gözler... O soğuk bir erkekti ama neticede bir erkekti. Ket vuramadığı arzularını dizginlemeye çalışmaktan değil akışına bırakmaktan hoşlanırdı.

"Düşüncelere daldığına göre durum kritik," dedi Adrian alay ederek.

"Kadınları kritik meseleler olarak değerlendirmediğimi bilirsin." Bu konuda genel olarak samimiydi, şimdi ise açıkça yalan söylüyordu.

Adrian başını sallayarak onay verdi. "Isabel hoşlandığı biri söz konusuysa son derece yırtıcı davranabilir. Tıpkı az önce yaptığı gibi gözleri sadece görmek istediklerini görür. Tanrı biliyor ya ondan hoşlanmak için vakit bulmasına şaşıyorum. Daha tanışalı dakikalar oluyor. Ben kızın buraya gelmesinin senin planın ya da hatan olduğunu düşünmüyorum. Sen her zaman tedbirlisindir. Eee... Koca bulmak dışında neyin peşindeymiş öğrenebildin mi?"

Brendan bilmiyordu. Bilseydi bile Adrian'a ya da bir başkasına bahsetme konusunda gönülsüzdü.

Son zamanlarda evlilikle ilgili sıcak hisler içine girdiği gerçekti, fakat emrivakilerden hoşlanmazdı. Peki küçük kedinin derdi neydi? Belli ki bir plan yapmış, sonra da bir sebepten vazgeçmişti. Ancak yeterince çileden çıkınca yakalanacaklarını bile bile üzerine atlamıştı. Beceriksiz kedi... Cilveli bir yaradılışa sahip değildi, onunki doğal cazibeydi. Nasıl korktuğunu ve itiraz ettiğini hatırlayınca öfkesine rağmen Brendan'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Korkması da gerekirdi... Eğer tehlikeye ne kadar yaklaştığını bilseydi... *Tanrım*... Brendan çelik iradesine minnettardı. Aksi takdirde kızın kendini yatay vaziyette masanın üzerinde bulması işten bile değildi. Bu basit bir kimya meselesiydi, hepsi bu... Erkek ve kadın yüksek ısılarda her zaman ışık saçardı.

Adrian'ın boğazını temizlerken çıkardığı sesi duyana kadar hafif gülümsemesinin bir sırıtışa dönüştüğünü fark edememişti.

"Seni daha önce hiç bu kadar tuzağa düşmeye hevesli görmemiştim Bren. Dikkatli olmazsan Stephan'ın dilinden kurtulamazsın." Sanki kendisi Stephan'dan farklıydı.

"Merak etme, tuzağa düşecek kadar kendimi kaybetmedim." Bu konuda haklıydı. İstemediği bir şeyi yapmaya mecbur kalacak kadar kendini kaybettiği takdirde yüksek bir yer-

den atlardı. Yine de içine gittikçe büyüyen bir rahatsızlığın yerleştiğini hissediyordu. Varacağı yeri görmek için o kadar isteksizdi ki birazdan sızlanmaya başlayabilirdi.

"Öyle diyorsan."

"Aynen öyle diyorum."

"İçini rahatlatmaya çalışıyorsun gibi geldi bana. Biliyorsun ki buna gerek yok. O an ben de odadaydım ve gördüğüm kadarıyla kızın kirlenmeye vakti olmadı. En azından o iş için senin daha istekli olman gerekirdi."

"Bunu ben de biliyorum Adrian."

Brendan huysuz bir tavırla başını salladı. Küçük kedi hazzını kaçırmak istediyse başarmıştı işte. Onu bu kadar iyi tanıdığı için neredeyse nefretle Adrian'a baktı. Kapana kısılmışlık hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Kızın itibarına bir zarar vermediği gerçeği, kızın bir skandal çıkarmaya ne kadar hevesli olduğunu bildiği için önemsiz bir detaydan ibaretti. Yine de Brendan tüm iyimserliğiyle kıza yönelttiği tehditlerin havada kalmayacağına inanmak istiyordu. Belki de bir daha karşılaşmayacaklardı bile. Bu düşünce huzurun ilk esintisini de beraberinde getirmişti. Evet, huzur...

Her şeye rağmen kendi suçunun farkındaydı. Onu kışkırtan ve delirmesine sebebiyet veren kendi asap bozucu tavırlarıydı. Neden çizgiyi aşacak kadar ileri gittiğini o da bilmiyordu. Belki de sadece kızmasını ve tepki vermesini istemişti.

Zavallı ufaklık dedi içinden... Gözlerini açtığında nasıl da korkmuş görünüyordu. Oysa sadece saniyeler önce baştan çıkmışlığın en masum haliyle karşısındaydı. Şefkate benzer yabancı bir his, son derece zamansız ve teklifsizce saç köklerinden ayak parmaklarına kadar her yerinde gezinmeye başlayınca kaşlarını çattı ve "O kızdan ve olanlardan bahsetmek istemiyorum," dedi kelimelerin üzerine basa basa.

Adrian konuyu değiştirme vaktinin geldiğini anlamıştı. "Daha önce sorma şansım olmadı. Diğer kızla evlenmeyi düşünüyor musun gerçekten?" dedi makul bir ses tonuyla.

Brendan daha önce açık açık hiç sormamıştı bunu kendine. Cevabı bilmediğini fark edince düz bir sesle, "Hâlâ düşünüyorum," demekle yetindi ve taviz vermediğini belli eden bir kaş çatışıyla ekledi. "Ayrıca düşünmem gereken başka şeyler var. Ludlow'la konuşacağım arsa işi mesela. Sıkı pazarlık için beynimi tam kapasite çalıştırmam gerekiyor. Çenemi daha fazla yoramam. Hadi beni yalnız bırak ve karınla oynaşacağın başka mekânlar ara Adrian."

Adrian mesajı alalı uzun zaman oluyordu, fakat Brendan'ın ortaya attığı oynaşma fikri kanını ateşlemeye ve Isabel'i bulmak için sabırsızlanmasına neden olana kadar gitmesi gerektiğini hatırlamamıştı. Karısının öfkesini tamamen kaybetmediğini umuyordu. Deli kızıl bazen biraz teşvikle inanılmaz şeyler yapabiliyordu.

"Haklısın gitsem iyi olur dostum."

Brendan elinin tersiyle *hadi defol git* manasından bir hareket yapıp kapıyı gösterdiğinde Adrian hiç itiraz etmedi ve arkadaşını karamsar düşünceleriyle birlikte Ludlow'un çalışma odasında tek başına bıraktı.

Brendan küçük kedi gelmeden önce incelediği arsa planı ve diğer evraklarla ilgilenmek için tekrar koltuğa çöktü. Ludlow nerede kalmıştı Tanrı aşkına? Cebindeki saati kontrol ettiğinde bir hayli zaman kaybettiğini görüp küfretti ve hızla yerinden kalkıp dışarı çıktı. Canı çalışmak istemiyordu... Canı kalabalığa karışmak da istemiyordu. Sadece sevişmek, bir kadının yumuşacık sıcaklığına uzunca süre gömülü kalmak ve şiddetle boşalmak istiyordu. Annabel'in hayır demeyeceğinden adı gibi emindi.

Balo salonunun girişine şöyle bir bakmakla yetindi ve hazır olduğunu umduğu arabasına binmek için Ludlow Malikânesi'ni terk etti.

Bir an önce gitmeliydi. Geceyi erkenden bitirerek şüphe

çekmek umrunda bile değildi. Sadece hissettiği utanç, öfke ve aşağılanmadan uzaklaşmak istiyordu.

Sophie annesinin ve kendi cinsinden hiç kimsenin yanına gitmek istemiyordu. Annesine ya da diğer meraklı gözlere perişan vaziyetini açıklayamazdı. Bu nedenle fazla göze batmamaya çalışarak babasını aradı. Bir daha onun yüzüne bakamazdı. Mesele korku ya da geri adım atma meselesi sayılmazdı. Sophie hiç olmadığı kadar aşağılanmış ve küçük düşmüştü. Aptalca planlarının başına açtığı koca bir utanç ve kalp çarpıntısından başka bir şey değildi. Ya bir skandal çıkarsa ne yapardı? Ölse daha iyiydi.

Babasını bir grup yaşı geçkin beyefendiyle sohbet ederken buldu. Diğerlerine reverans yapıp ona iyice yaklaştı.

"Baba ben eve gitmek istiyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Babası beylere bir özür mırıldanarak Sophie'ye doğru eğildi. "Neyin var yavrum? Bir doktor bulayım mı sana? İster misin?"

Onu endişelendirmekten nefret ediyordu Sophie. İçini rahatlatacağını umarak dudaklarına zoraki bir gülümseme kondurdu. "Önemli bir şey değil baba. Sadece yorgunluk ve biraz da kırgınlık, o kadar."

"Zatürre olduğunda da böyle şikâyet etmiştin. Aynı şey olursa..."

Sophie aceleyle babasının sözünü kesti. "Öyle bir şey yok. Uzun zamandır göle girmedim biliyorsun." Kısacık duraksamanın ardından mahcup bir şekilde ekledi. "Baba hanımlara bazı şeyleri sormaman gerekir."

Lord Langford'un rengi belli belirsiz pembeye çalmaya başlayınca Sophie de aynı oranda kızardı. Ona aybaşı kanamalarından bahsetmek istemezdi, hatta kanının son damlasını olduğu yere akıttıktan sonra ölüp gider yine de konuşmazdı, ama şu anda babasının daha fazla soru sormasını engellemenin tek yolu bu gibi görünüyordu.

"Tamam, tamam kızım. Annene haber verelim de bu

geceyi erken bitirelim," diyerek kızına kolunu uzattı. Diğer beylere kısa bir mazeret sunduktan sonra sessizce hanımların yanına doğru yürüdüler. Sophie her şekilde annesiyle yüzleşecek olduğu gerçeğini kabullenmişti. En azından babasının yanındayken çok fazla sorguya çekilmezdi.

Annesi haberi alır almaz panikle Sophie'nin orasını burasını elleyerek kontrol etmeye yeltendi. Lily dışındaki herkes Sophie için endişelenmiş görünüyordu.

"Maddy maalesef bu geceyi erken bitirmek zorundayız. Başka bir zaman..."

Leighton Kontesi, "Ah lütfen bunu düşünme Rose. Sophie iyi olsun yeter," diyerek kadının içini rahatlattı. "Sen de dikkat et kendine evladım." Sophie'yi kollarına alıp yanaklarından öpüşünde inanılmaz bir sıcaklık vardı.

Tek mesele Lily'nin eve dönmek istememesiydi. Ludlow'ların evi Londra'nın biraz dışında kalıyordu. Çoğunlukla güvenli yolları tercih etmelerine rağmen şehir dışı yollarda yaklaşık beş millik bir mesafe kat etmeleri gerekiyordu. Güvenliklerinden emin olamadığı için de Lord Langford yol boyunca hanımları yalnız bırakmayacağını söylemişti.

Sophie annesinin burada kalabileceğini ve eve babasıyla dönebileceğini teklif etti, fakat annesi bunu hiç düşünmeden reddetti. "Mümkün değil, iyi olduğunu gözümle görmeliyim."

Neyse ki tatlı kontes Lily'ye zevkle eşlik edeceğini ve onu merak etmemelerini söyleyerek imdada yetişti.

Sıra Isabel'le vedalaşmaya geldiğinde Sophie son derece gergindi. O ana dek tek bir an bile göz göze gelmemeyi başardıysa da Isabel ona sarıldığında bazı şeylerden kaçamayacağını anlaması çok sürmedi.

"Seninle konuşacağız, unutma Sophie," dedi genç kadın. Sophie bunun hiçbir zaman olmayacağını bilmenin rahatlığıyla gülümseyerek başını salladı ve nihayet anne babasıyla birlikte dışarı çıktı.

"Arabacı hangi cehennemde?" dedi babası asabiyetle etrafına bakınırken.

Sophie insanları telaşlandırdığı için utanç içindeydi ama orada daha fazla kalmasına imkân yoktu.

"Sakin olur musun Edward?" dedi Leydi Langford. "Adamı erken çıkacağımızı bilmiyordu. Birileri haber verecektir."

"Hiç sanmıyorum. Sophie'nin bir an önce dinlenmesi gerekiyor." Aybaşı kanamasının bir kızın başına ne gibi felaketler açacağını sanıyordu ki babası? Sophie bunu düşünmeden edemedi. Ona iyi olduğunu söyleyecekken Edward Langford, "Siz beni bekleyin. Ben arabacıyı bulup geleceğim," diyerek sert adımlarla uzaklaştı. Bela çıkarmaya bu kadar meyilli başka bir kimseyi gördüğünü hatırlamıyordu Sophie.

Omuzları çöken genç kız çaresizce annesine baktı. O da aynı şeyi düşünüyormuş gibi aceleyle istavroz çıkardı ve "Bu adam beni deli edecek. Birileriyle kavga etmeden onu durdurmalıyım. Sen burada bekle, hemen döneceğiz... Edward!" diyerek eteklerini toplayıp kocasının peşinden koşmaya başladı.

Aradan bir dakika bile geçmemişti ki Sophie hemen arkasından gelen kalın sesi işitince korkuyla sıçradı.

"Sizin yerinizde olsam ben de hayal kırıklığı yaşardım."

Onun burada ne işi vardı? Genç kız çantasını sıkı sıkı kavrayıp ileri bakmayı sürdürdü. Korkudan kasları gerilmişti.

"Yoksa en sonunda gitmeye mi karar verdiniz Bayan Langford?"

Sophie hışımla başını çevirdi ve içinde fokurdamaya başlayan öfkeye dikkat çekmeye çalışarak, "Evet!" diye bağırdı. "Bence siz de gidin ve beni yalnız bırakın. Birileri ikimizi yan yana görmemeli."

"Merak etmeyin, daha önce üzerime atladığınızı ve devamını getirmek için hâlâ can attığınızı anlamamalarını sağlarım. Yapabileceklerinizi gördükten sonra asla tedbiri elden bırakmamam gerektiğini öğrendim."

İğneleme ve aşağılamalarına devam ediyordu ama bu sefer

sözleri yumuşak bir esinti gibiydi. Belki de genç kız altındaki tehdidi göremeyecek kadar saftı. Sophie ondaki tersliğin ne olduğunu anlamaya çalışırken adamın yüzünü dikkatle inceledi. Aynı görünüyordu, yani soğuk ve ruhsuz. Sadece gözlerinde düşündüğünü saklayabileceği bir karanlıkta kalıyordu.

Genç kız burnundan bir soluk verip başını çevirdi.

"Bana kızgınsınız. Oysa şartlar tam aksi olması gerektiğine işaret ediyor."

Sophie devasa bir şaşkınlıkla tekrar ona döndü. "Elbette kızgınım. Beni kovdunuz ve başka şekillerde küçük düşürdünüz." Neden boşboğazlık ediyordu ki? Daha fazlasını söylememek ve yalnız kalabilmek için çantasında bir şeyler arıyormuş numarasına başvurdu.

"İçeri giren kişi Henfield ve eşi değil de bir başkası olsaydı önce sizinle evlenir, sonra da öldürüp cesedinizi gömerdim. Şanslısınız ki ikisi de ketum insanlardır."

Eli küçük çantanın içinde zırk diye duran Sophie ateş saçarak adama baktı. "Bakın, tanıştığımızdan beri sürekli sizin tehditlerinizi dinliyorum. Bilin diye söylüyorum Lord Blackmore... Canımı sıkmaya devam ederseniz yemin ediyorum herkese beni öptüğünüzü anlatırım. Ve ketumluk en bilinen özelliğim değildir."

Adamın koyu renk kaşları ilgiyle kalktı. "Buna cesaret edebilir misiniz gerçekten?"

Sophie başını salladı. "Yeterince teşvikle neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsiniz."

"Ancak benim izin verdiğim kadarını yapabilirsiniz."

"O zaman sizi öpmemi de siz istediniz." Çok kolay çileden çıkıyordu.

"Beni öptüğünüzü değil sadece üstüme atladığınızı hatırlıyorum. İkisi farklı şeyler."

Sophie kızaran yanaklarını saklamak için başını diğer tarafa çevirdi. Doğru söze ne denirdi ki?

"En başından beri niyetiniz benimle evlenmek miydi Bayan Langford? Yoksa sadece bir öpücük peşinde miydiniz?

Edilmek mi? Gizli bir niyet gütmemişti... Sadece basit bir
haştan çıkarma ve diğer şeyler. Lanet olsun, işin nereye vara-
cağını bilmiyordu işte. Sophie tekrar onunla öpüşmek üzere
oldukları ana geri döndü. Kendisini öpeceğini düşünürken
ne de güzel bakmıştı... Okşar gibiydi. Utanç boğazından yu-
karı kırmızı bir perde gibi yükseldi, sonra saç köklerinden
aşağı doğru aynı yollardan geçerek tüm vücuduna yayıldı.
Sıcak ve engellenemez bir farkındalıkla nefes alıp verişi hız-
landı.

Tanrı aşkına o anı aklından çıkarmalıydı. "Ben... Ben hata
olduğunu söyledim size. Lütfen şimdi gidin, babam gelecek.
Boşboğazlık etmemi istemezsiniz."

"Bana cesaretinizi kanıtlamak isteyeceğinizi sanmıyo-
rum."

Sophie *elinden geleni ardına koyma* der gibi baktı ama görüp
görebildiği yine aynı soğukluk ve donukluktu. "Sizi anlamı-
yorum. Benden hoşlanmadığınız ortada. O halde gidin ve
beni yalnız bırakın. Ben de istediğiniz gibi bir daha karşınıza
çıkmayayım, eve döneyim. Sadece burayı da değil Londra'yı
terk ederim ve yemin ederim Lily ile evlilik yemininizi eder-
ken bile orada olmam."

"Sizin gibi biri için fazlasıyla akıllıca bir karar. Şaşırdım
doğrusu."

Sophie sindirilmeye tahammül edemezdi. Üstelik adamın
ondan kurtulmak için böylesine hevesli görünmesi ve Lily ile
evlilik imasını bu kadar hızlı kabullenmesi canını sıkıyordu.
"Gidersem de sebebi sizin istemeniz değil kendi prensiple-
rim olur. Buradaki kokuşmuşluk midemi bulandırıyor."

Adam olumlu manada başını salladı ama yüzündeki ka-
yıtsızlık onu ciddiye almadığını söylüyordu. "Prensipleriniz
karakterinizle ilgili pek parlak şeyler söylemiyor."

"Eminim öyledir. Çizgilerimiz çok farklı."

"Bayan Langford sizin de ifade ettiğiniz gibi siz ve ben asla
aynı çizgide yer alamayız. Bizi bir araya getirmek için skan-
dallar ve dedikodulardan daha fazlası gerekiyor." Kelimeleri

yeterince aşağılayıcı olmasa da gözlerdeki soğuk ifade insa-
nı yerin dibine sokabilirdi. Adam Sophie'ye kendisini böcek
gibi hissettiriyordu.

Sophie, "Sizden farklı düşünmüyorum," derken küskün
ve asabi bir çocuktan farksızdı. Dolan gözlerini saklamak için
başını önüne eğdi. Beklenmedik duygusallığı aptalca bir şey-
ler yapmasına sebep vermeden önce buradan çekip gitmek
istiyordu.

O sırada balodan çıkan neşeli biri Sophie'ye çarpınca genç
kız sendeledi ve birdenbire kendini konta yapışmış halde
buldu. Geri çekilme şansı bulamadan korumacı bir kolun
beline dolandığını ve aradaki mesafeyi iyice daraltığını his-
setti. *Deja vu* diye işte buna denirdi.

Sophie aniden oluşan yakınlığın yarattığı huzursuzluktan
kaçınmak için kasıtlı olarak boşa bir çabayla saten ayakkabı
uçlarını görmeye çalışıyordu. Kalbi dışarıdan duyulacak ka-
dar yüksek sesli ve berbat ritimli bir melodi tutturmuştu.
Gözleri ise dolmaya devam ediyordu. Sonra vücudunu saran
güçlü bedenin duruşunun değiştiğini, yakınlıklarının arttığı-
nı fark etti. Şaşırarak başını adama doğru kaldırdığında, onun
havadaki koku zerrelerini içine çekmeye çalışır gibi nefes al-
dığını gördü.

"Hanımeli..."

"Ne?"

"Hanımeli kokuyorsunuz."

"Evet, yıllardır hanımeli kokarım. Bu da mı yanlış?"

"Kesinlikle büyük bir yanlış."

Sophie ona aklını kaçırmış gibi baktı.

"Gözyaşlarını boşuna harcama."

Sophie sağ gözünde titreşen bir damla yaşı akmadan hırsla
sildi ve nefretle tısladı. "Canın cehenneme!"

Genç adam öyle manidar bir hareket yaptı ki Sophie onun
senelerdir cehennem ateşlerinde yandığına inanacaktı nere-
deyse.

"Küçük kedi beni çok rahatsız ediyorsun."

Sophie sinirle ondan kurtulmaya çalıştı. "Neden? Eğer benim yerimde Liliana olsaydı eminim keyfiniz yerinde olurdu. Tanrı'ya şükür bana verdiğiniz karşılık kuzenime verdiğiniz ya da vereceğinize hiç benzemiyor. Yoksa kendimi en az sız ve onun kadar çekilmez biri gibi hissedebilirdim lordum. Şimdi bırakın da gideyim."

Hapsolduğu gibi anden serbest kaldığında Sophie boş bulunup geriye doğru tökezledi.

"Arabanız geliyor. İyi geceler Bayan Langford, hoşça kalın."

Sophie bir adım daha uzaklaşıp çenesini kaldırdı ve "Nihayet," dedi.

Aldığı tek yanıt ise geceye karışmak için arkasını dönen centilmenin esrarengiz gülüşüydü.

Genç kız ancak arabaya bindiğinde rahat bir nefes alabilmişti.

"Edward hizmetlilerle fazla yüz göz oluyorsun. Lütfen daha dikkatli olur musun? Yakında yeğenin ve kızın evlendiğinde onları utandıracaksın, haberin olsun."

Annesinin züppe söylevi Sophie'ye kendi günahını hatırlatmıştı. Başını pencereye yaslayıp gözlerini yumdu. Böylece hem rahatsız edilmeyeceğini hem de annesinin saçma kurallarla ilgili konuşmasının dışında kalacağını umuyordu.

"Lily Leighton Kontesi olunca nasıl da sükse yapacağımızı düşünsene Edward. Eli kulağındadır, yakında bir teklif gelirse hiç şaşırma. Onları Langford'a davet etmeliyiz. Kapalı olan yatak odalarını havalandırmak lazım. Yemek odasını da elden geçirmeli. Mobilyaların bir kısmı antika bile sayılamayacak kadar eskidi. Edward beni hiç dinlemiyorsun."

Sophie kulaklarını tıkamamak için kendini zor tutuyordu. Lily'nin onunla evlenmesini istemiyordu. Tanrı aşkına, ikisini seçkin bir davetin mükemmel çifti olarak hayal etmek ve daha da kötüsü yalnız kaldıklarında yapacaklarını düşünmek

canını yakıyordu. Kalbi sıkışırken bir damla yaş yanağından çenesine doğru yuvarlandı.

Bu duruma düştüğü için kendinden öylesine nefret ediyordu ki kurtulabileceğini bilse kalbini söküp atardı. Tarifi imkânsız bazı şeyler başka hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Sadece basit bir kelimeyle adlandırılabilirdi olanlar. Ne kadar da yetersiz diye düşündü... Aşktan anlamayan bir züppeye âşık olmuştu işte. En azından belirtiler öyle gösteriyordu. *Geri zekâlı* dedi kendi kendine.

Hissettiği karamsarlığı ve aynı anda gelen coşkuyu ifade etmek için aşk değil de nefret kelimesini mi tercih etmeliydi? Hayır, nefret ettiği kişi Liliana'ydı ve kuzenini düşününce aklına gelen ilk şey onu boğup bir kenara atmaktı. Brendan Blackmore'u ise aynı anda hem boğmak hem de kalbine sokmak istiyordu. Hayatının devamını onun kollarında ve sıcaklığında geçirmek istiyordu. Soğuk gözlerinin sadece Sophie için ısınmasını, ellerinin ve dudaklarının bedenini uyaran başka şeyler yapmasını istiyordu.

Anlaşılan o ki daha önce aşkı tatmamış birinin âşık olduğunu anlaması o kadar da zor bir şey değildi. Tanrı sanki çok gerekliymiş gibi bir ışık göndererek yol gösteriyordu. Bir damla yaş daha yanağından süzülünce saklanmak istercesine iyice pencereye sokuldu ve sessizce hıçkırdı.

Sekizinci Bölüm

İşte Bu Gerçek Bir Skandal...

Sophie ertesi günün tamamını gözyaşları içinde odasında geçirme niyetindeydi. Ancak beklenmeyen misafirleri hem canlanmasına hem de içindeki karamsarlığı yok eden bir nefes almasına neden oldu.

Hizmetçi Leighton ve Henfield konteslerinin teyzesinin evine bizzat Sophie ile görüşmek için geldiğini söylediğinde, genç kız bir buçuk saattir kıpırdamadığı yüzüstü yatış pozisyonunu bozup kendine çekidüzen vermek için anında hazırlanmaya başladı. İşini tamamlayınca koşarak aşağı indi ve konukların ağırlandığı oturma odasına geçti.

O gelene kadar hanımlara çay ve kurabiye servisi yapılmıştı. Genç kız içten bir gülüşle, "Gelmenize çok sevindim. Dün geceki kabalığım için sizden özür dilemek istiyorum," dedi.

Yerinden kalkıp Sophie'ye sarılan Leighton Kontesi, "Ben de seni merak ediyordum canım. Dün bizi çok endişelendirdin," dedi.

Sophie hâlâ tam olarak alışamadığı bir samimiyetle onunla kucaklaştıktan sonra oturmak için tekli bir koltuk seçti.

"Annem, teyzem ve Lily alışveriş için dışarı çıktılar ama birazdan gelirler Leydi Blackmore. Geleceğinizden haberleri olsaydı alışveriş işini daha sonra da halledebilirlerdi ama..."

"Hiç önemi yok. Zaten biz seni görmeye gelmiştik. Yani Isabel öyle söyledi. Bu arada bana sadece Maddy de tatlım."

Sophie, "Memnuniyetle," dedi ama gizlemeye çalıştığı bir korkuyla bakışları Isabel'e doğru kaydı. "Öyle mi Isabel? Umarım kötü bir şey değildir."

Isabel, "Bence güzel bir şey. Duyunca Maddy'nin de seveneceğine eminim," dedi ve sırıtarak arkasına yaslandı.

Dul kontes bir sır verir gibi eğildi. "Yol boyunca bana tek bir ipucu bile vermedi. Söylediği tek şey *çok memnun olacaksın Maddy* idi. Önce yeniden bebek beklediğini düşündüm ama sonra bunun seninle bir ilgisi olamayacağını düşünüp fikrimden vazgeçtim."

Sophie yine, "Öyle mi?" dedi.

Isabel Maddy'yi duymazdan geldi ve kulağının kenarından sarkan akıl almaz kıvırcıklıktaki bir bukleyi evirip çevirirken, "Dün gece hiç uyumadım. Önce çok öfkeliydim ama sonra durumun kötü değil aksine mükemmel olduğuna karar verdim," dedi.

"Hangi durumun?"

Isabel Sophie'ye öyle manidar bir bakış attı ki genç kız önce beyazladı, sonra da kıpkırmızı kesildi.

"Maddy? Brendan evlilik konusunda ne düşünüyor?" diye sordu Isabel.

Maddy, "Son zamanlarda evliliğe daha sıcak baktığını düşünüyorum ama..." dedi. Birden susup Sophie'ye döndü. "Hayatım kusura bakma lütfen. Kuzenin kusursuz bir hanımefendi gibi görünebilir ama ben artık onu gelinim olarak görmekte zorluk çekiyorum. Seninle ilgili ortaya attığı at hastalığı saçmalığını duyduktan sonra büyürken hak ettiği dayağı yemediğini düşündüm. Lütfen aileni eleştirdiğimi sanma, ben de dizginleyemediğim bir evlada sahibim."

Sophie erkeklerinkine benzer bir kahkaha atacakken son

anda kendine hâkim olup bir hanımefendi gibi gülümsedi. Maddy'nin bunu bildiğini bilmiyordu. Sonra meselenin salondaki herkes tarafından duyulduğunu tahmin etti. Lily'nin bu yalanı sadece evlilik çağındaki erkekler arasında yaymasını, dedikodu ağının kısa sürede tüm salonu kaplamasını engellememişti. Kendi adına utanç duyma çizgisinin birkaç adım ilerisinde durduğu için kutsal cemiyetin ne düşündüğüyle pek ilgilenmiyordu.

"Kendine has espri anlayışına rağmen Liliana'nın damarlarında kan yerine soğuk su dolaştığından eminim. Brendan'a daha sıcakkanlı bir kadın gerekiyor. Aksi halde o ikisinin soğukluğu yüzünden evin tavanlarından buzlar sarkabilir." Isabel'in Lily'yi kötülemekle ilgili bir sıkıntısının olmayışı Sophie'nin içini ısıtıyordu.

Sophie boğazını temizleyip kendine de bir fincan çay doldurdu. Gidişat utanç verici bir seyir almak üzereydi, bunu hissediyordu.

"Dün gece çalışma odasında gördüklerimiz hakkında konuşmak istiyordum aslında."

Sophie bu sözler üzerine çayından planladığından daha büyük bir yudum alınca kaçınılmaz olarak öksürük nöbetine tutuldu. Bu sırada Isabel'e susması için yalvaran bakışlar atıyordu.

"İyi misin Sophie? Hangi çalışma odası? Dün gece ne oldu?" Maddy üstünkörü Sophie'nin sırtını sıvazlarken tilki izi süren tazı dikkati Isabel'in üzerindeydi.

Genç kontes fincanını kibarca tabağın üzerine bıraktı. "Dün gece Adrian'la birlikte Ludlow'un çalışma odasında Sophie ve Brendan'ı öpüşürken yakaladık."

Maddy, "Ne?" diye haykırdı.

"Hayır, durum öyle değil Maddy." Sesi kurbağadan hallice çıkan Sophie panikle ayağa fırladı. Aslında hepsi ayaktaydı artık.

"Sizi dudak dudağa gördüm. Bu da bana ne düşünmem gerektiğini açıkça söylüyordu. Bana kalırsa harika bir çift olacaksınız."

"Oğlum seni öptü mü? Hem de herkesin görebileceği bir yerde. Tanrım gözünü böyle kararttığına göre senden çok hoşlanıyor olmalı." Maddy ağır ağır başını sallarken kuş yakalamış kedi gibi sırıtıyordu.

Sophie yanlış anlaşılma yaşamak istemediği hassaslıktaki konunun böyle irdelenmesinden hoşnut değildi. Aynı zamanda olayın çarpıtılmasını da istemiyordu. Bu nedenle dürüstçe, "O beni öpmedi," dedi. "Onu öpen bendim."

Maddy ellerini göğsünün üzerinde birleştirip başını tavana çevirdi. "Tanrım..." dedi. "Sebebinin aşk olduğuna inanmak istiyorum. Daha önce nasıl da anlamadım? Ama benim hatam. Liliana ile kafayı öyle bozmuştum ki seni gerektiği gibi göremedim."

Sophie bezgince gözlerini devirdi. "Lütfen hayaller kurmayın çünkü düşündüğünüz gibi değil."

"Bazı durumlar çok fazla düşünmeye gerek bırakmaz sevgili Sophie. Kurallardan bahsederek canını sıkmayacağım ama kuralların bazı hallerde işe yaradığını da söylemeliyim. Oğlum senden daha iyisini bulamaz."

Sophie az kalsın *bir zamanlar Lily için de aynı şeyi düşünüyordunuz* diyecekti ki bundan hemen vazgeçti.

Hanımlar tekrar yerlerine oturdular.

"Oğlunuz benden hiç hoşlanmıyor. Hatta nefret ettiğini bile düşünüyorum."

Maddy onu ciddiye almadığını gösteren bir el hareketi yaptı. "Brendan öyle soğuktur ki bazen benden de nefret ediyormuş gibi davranabiliyor ama bana taptığını bilirim."

Isabel hemen onu onayladı. "Maddy haklı. Adrian'la evlenmeden önce Brendan'ı her gördüğümde aklıma gelen ilk şey kaçmak olurdu. Şimdi ise sevgimi gösterme şeklimden hoşlanmadığı için o benden kaçıyor. Yani görüntü yanıltıcı olabilir hayatım."

Sophie onu yıllardır tanıyan insanlarla kendini nasıl kıyaslayabilirdi ki? Ayrıca heyecanlanamayacak kadar bezgin bir haldeydi.

"Öyle üzgün durma tatlım. Hadi bana neler olduğunu anlat," dedi Maddy. "Aptal oğlumun senin gibi düzgün bir hanımı bile çileden çıkaracak ne yaptığını söyle bana."

Nasıl olduğunu anlamadan Sophie'nin gözleri doldu ve en son söylemesi gerekeni oracıkta yumurtlayıverdi. "Ben âşık oldum galiba." Çok hızlı bir keşif olması bir yana hislerim aptalcaydı. Kendini yerme ve utanma havasında olsaydı daha ketum davranarak sırrını saklayabilirdi.

Oturma odası birdenbire sevgi, mutluluk ve kadınların ancak böyle anlarda çıkarabileceği yumuşak mırıltılarla doldu.

"Emin değilim. Yani daha önce hiç âşık olmadım ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Aklım başımda değil ve kendim gibi davranamıyorum. Çok öfkeli ve hassasım. Korkuyorum..."

Isabel gülerek, "Âşık olmuşsun ya da eşiğindesin canım. Ama hiç endişe etme, ilk acı geçince çok keyif alacaksın," dedi.

Onayı da aldıktan sonra Sophie içinde biriken tüm sırları, Liliana'nın çocukluklarından beri yaptıklarını, elinden aldıklarını, Jordan'la ilk buluşmasını mahveden kuzeniyle ettiği kavgayı ve hissettiği öfkeyi anlattı onlara. Maddy ve Isabel'in araya girmesiyle hikâyesi sürekli bölünüyordu. Özellikle de onlara Lily'nin kolyesinin klipsini bilerek kırdığını söylediğinde Maddy o kadar öfkelendi ki fincanı sertçe masaya vurup tepkisini belli etti.

"Öyle çileden çıktım ki ona zarar vermek istedim. Onun oğlunuza olan düşkünlüğünü gördüğümde ise normalde asla yapamayacağım bir şey geldi aklıma." Onu dikkatle izleyen hanımlara yalvararak baktı. "Lütfen beni ayıplamayın. Ben..."

"Seni ayıplamıyoruz. Ben olsam çok daha fazlasını yapardım," dedi Isabel kaşlarını çatarak.

"Sadece evlenmelerine engel olacaktım. En azından deneyecektim. Eğer onu öpebilirsem Lily'yi düşünmeyi bırakabilirdi. Dün gece çalışma odasına gittiğimde niyetim tam olarak buydu ama o beni aşağılayınca..."

Maddy, "Oğlum tam bir aptal. Acaba bebekken onu kafasının üzerine düşürmüş müydüm? Hiç hatırlamıyorum. Belki de babasının işidir," dedi.

"Çok utanıyorum. Ayak seslerini duyunca içeri kimin gireceğini umursamaksızın onu öptüm. Tanrı'ya şükür ki sizdiniz."

Maddy ve Isabel aynı anda kahkaha attılar. "Bu benim bile aklıma gelmezdi Sophie. Sen çıktıktan sonra Brendan'ın yüzüne oturan aptal ifadeyi görmem isterdim."

İkisi yeniden kahkaha atınca Sophie onlara - özellikle de Maddy'ye - inanamayarak baktı. Oğlunun adı bir skandala karışabilirdi ama deh kadın gülüyordu.

"Tam da sirk soytarılarına benziyordu." Brendan'ın soytarı, Adrian'ın illüzyonist ve Stephan'ın ip cambazı lakabını aldığı akşam yemeğinin üzerinden yaklaşık üç yıl geçmişti.

"Her neyse... Yaptığının yanına kalmasına izin veremem. İçeri giren siz değil de bir başkası olsaydı hiç şüphem yok ki oğlum şerefli bir erkek gibi görevini yerine getirecekti. Ona durumun değişmediğini, aynı onurlu davranışı göstermesini beklediğimi söyleyeceğim."

Sophie panikle ellerini sallamaya başladı. "Lütfen böyle bir şey yapmayın. Ben evlenmek istemiyorum."

Kafası karışan Isabel, "Ona âşık olduğunu söylemiştin," dedi. Maddy de başını sallayarak ona destek verdi. Sanki bu her şeyi açıklıyordu.

Sophie başını öne eğip tüm dikkatini ellerine verdi. "Benim evlenmek gibi bir niyetim yok. Özellikle de beni istemeyen ve her fırsatta benden ne kadar rahatsız olduğunu söyleyen bir adamla asla evlenemem." Başını kaldırıp iki kadının da üzgün ve şefkat dolu yüzlerine bakarak zoraki bir şekilde gülümsedi. "Beni güzel bile bulmuyor."

"Böyle mi söyledi? Sersem, münasebetsiz, taş kalpli hergele."

"Ne şekilde söylediğinin önemi yok. O meselesinin aramızda kalmasını istiyorum. Eğer onu evlenmeye zorlayacak bir şey yaparsan sadece oğluna değil bana da kötülük edersin Maddy. Lütfen bana söz verin... İkiniz de. Konuyu burada kapatacağız ve ben onu görmemek için uğraşırken siz de aklı için planlar yapmayacaksınız."

Maddy taviz vermeye gönüllü değildi. Ne var ki Sophie'nin katı ve kendinden emin hali ileri gitmesine engel oluyordu. Nihayet uzun dakikalardan sonra ilk pes eden taraf Isabel'di.

"Peki... Ağzımı açıp tek bir kelime bile etmeyeceğim. Fikrini değiştirirsen başka tabii."

"Teşekkür ederim."

Sophie'nin bakışları Maddy'nin gözleri ve dudakları arasında mekik dokuyordu. En sonunda kadın, "Sen nasıl istersen," dedi. "Yine de Brendan'ın burnunun sürtmesi gerektiği konusunda ısrar ediyorum."

"Bu daha ciddi bir konu değil mi? Yani burnunun sürtmesi için görmeye tahammül edemediği biriyle ömrünü geçirmeye mecbur kalması biraz ağır bir ceza olurdu."

"O aptal neye ihtiyaç duyduğunu anlayana kadar etim toprağa karışıp kafatasım böceklere ev olacak. Senin gibi tatlı bir kız o aptala ancak ödüldür... Tamam, ısrar etmiyorum ama bilmelisin ki içim hiç rahat değil."

Sophie içi burkularak teşekkür etti. Bir yandan memnundu bir yandan da bu kadar kolay pes ettikleri için üzülüyordu. Dengesiz bir ruh hastası olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

Bir saat kadar sonra Isabel terzi provası nedeniyle gitmesi gerektiğini söyleyince Maddy de onunla ayrıldı. Sophie yalnız kaldığında içine çöken hüznü daha önce tatmadığı hisler hanesine yazdı ve gülümsedi. Sanki yaşlanıyordu... Belki de âşık olmak insanı olgunlaştırıyordu. Dolan gözlerini kırpıştırıp burnunu çekti ama hıçkırıklarının önüne geçemedi.

Maddy oğlunun yatak odasına teklifsizce girdi ve az önce banyo yapmış olan yarı çıplak erkeğin kusursuz vücuduna bir anne gururuyla baktı.

Brendan annesini gördüğüne pek şaşırmamıştı. "Leighton'da kalma fikri sayende cazibesini yitiriyor anne. Belki de ikimizden biri Londra'ya taşınmalı. Bence sezona daha iyi adapte olabilmek için sen gitmelisin."

"Asla burayı terk etmem. Biliyorsun ki Leighton'da senden çok vakit geçiriyorum."

Brendan onun bildiğini okuyacağını tahmin ettiği için cevap vermek yerine boynuna astığı havluyla saçlarını kurulamaya başladı.

"Yarın Madam Bertie'ye gideceğini duydum. Seninle gelip madama yeni siparişler vereyim diyorum."

Brendan annesine yan gözle baktı. "Böyle şeyleri nereden duyduğunu merak ediyorum anne... Kusura bakma ama yarın terziye seninle gidersem asıl terziye gitme gerekçemi ortadan kaldırmış olurum."

"Ah... Şu kadınlara harcadığın parayı karına harcadığını görebilecek miyim acaba?"

Annesi hiçbir zaman metresleri konusunda açık görüşlü olmamıştı. "Böyle azmedersen yakında görebilirsin."

Maddy'nin gözleri parladı. "Karar verdin mi yani? Evlenecek misin?"

Brendan bu konunun açılmasından duyduğu rahatsızlığı belli eden bir bakış attı ona ve beline sardığı havluya uzandı. "Anne şimdi müsaade edersen akşam yemeği için üzerimi değiştirmem gerekiyor. Hâlâ senin oğlun olabilirim ama göreceklerinden diğer kadınlar kadar hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

Maddy sıra dışı bir şekilde kızardı ve "Asla bir centilmen olamayacaksın... Yemek yarım saate kadar hazır olur, sakın

gecikme," dedikten sonra kendini dışarı attı. Oğlunun sık sık işitmediği kahkahası ise peşinden geliyordu.

Başını iki yana sallayıp ellerini yanaklarına bastırdı. "Sayun ısınıyor Brendan. Bakalım başına gelecekler den sonra da böyle gülebilecek misin?" diyerek hızla merdivenlerden inerken gözleri parıldıyordu.

Maddy ertesi sabah yanında orta yaşlı, baykuş gözlü bir kadınla çıkageldi. Sophie'den bir an önce hazırlanmasını ve terziye giderken ona eşlik etmesini istiyordu.

"Rose umarım senin için sorun yoktur canım. Isabel'in işi vardı ve ben o olmadan asla yeni bir şeyler alamam. Bayan Leeds ve ben, zevkli bir hanımefendinin yardımına ihtiyaç duyuyorduk. Aklıma Sophie geldi." Ne kadar ilginç. Sophie'nin zevkli olduğunu da kim uydurmuştu?

Rose Langford başını güvercin gibi geriye doğru attı ve kursağını göstere göstere, "Elbette size eşlik etmekten mutluluk duyar. Liliana dün biraz geç yattığı için henüz uyanmadı ama isterseniz haber vereyim de o da size katılsın. Geçen sefer size katılamadığı için çok üzüldü," dedi.

Maddy kibarlığını milim bozmadan, "Liliana'yı hiç rahatsız etmeyelim. Ben Sophie'nin arkadaşlığını da çok seviyorum," dedi ve yanındaki kadına dönüp sır verir gibi ekledi, "Sophie'ye bayılacaksınız Bayan Leeds."

Kadın baykuş gözleriyle Langford hanımlarını dikkatle süzdükten sonra gördükleri hakkında ne düşündüğünü belli etmeden gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Ona ne şüphe."

"Aslında çok isabetli oldu teklifiniz. Sophie alışveriş konusunda pek istekli sayılmaz. Belki yeni elbiseler için siz onu ikna edebilirsiniz."

Sophie annesinin kurnazlığına neredeyse gülecekti. Başını sallayıp, "Müsaade ederseniz on dakikaya kadar hazır olurum. Sonra da hemen çıkarız," deyip izin isteyerek odasına çıktı.

Terzi Bond Caddesi üzerinde, sosyetenin sıklıkla tercih ettiği Madam Bertie isimli şık bir butikti. Sophie'nin bildiği terzi dükkânlarından bir hayli büyük bir vitrine sahipti ve bu vitrin içerisinin büyüklüğü hakkında da fikir veriyordu.

İçerisi kumaş, boya ve Sophie'nin ayırt edemeyeceği kadar çeşitli parfüm kokularıyla doluydu. Mağaza sahibi günde onlarca hanımefendiyi ağırlıyor olmalıydı. Tam dönüp Maddy'ye fikrini söyleyecekti ki kadın kolundan çekip onu askılara asılmış onlarca elbisenin tutulduğu bölmeye doğru sürükledi.

"Bir sorun mu var Maddy?"

Bayan Leeds aniden kaybolan ikiliyi görene kadar uzunca bir süre etrafına bakmak zorunda kaldı, gördüğünde ise baykuş gözleri her nasılsa kısıldı.

"Yok hayatım. Sadece..." Maddy başını uzatıp şüphe çekecek bir merakla dükkânı incelemeye başladı. "Madam Bertie burada mı diye bakmıştım."

O sırada ufak tefek - Sophie dünya üzerinde boyu ancak kendi omuz hizasına kadar gelen yetişkin bir insanın yaşadığını tahmin edemezdi - kartal burunlu, gri saçlı bir kadın çıkageldi ve belli belirsiz Fransız aksanıyla, "Leydim bu ne şeref. Sizi uzun zamandır göremediğim için üzülüyordum ben de," diyerek Maddy ile kucaklaştı.

Sophie bu kucaklaşma esnasında iki kadın arasında kısa bir diyaloğun geçtiğine yemin edebilirdi. Maddy'nin dudakları kıpırdıyordu ama çıt bile çıkmamıştı. Terzi Maddy'nin sözlerine karşılık birden ciddileşerek başını salladı. Sonra Sophie'nin anlamadığı bir cevap verdi. Genç kız sadece *Annabel* kelimesini işitebilmişti.

Sonra herkes normale döndü. "Madam bu güzel bayan

Sophie Langford. İki gündelik ve iki gece elbisesine ihtiyacı var ve bu son derece acil bir mesele. Dilerseniz kendisini hemen soyunma odasına alalım, siz de işinize başlayabilin."

Terzi, "Ama..." diyecek olduysa da Maddy'nin kaş göz işaretini görünce susmaya karar verdi.

Etrafında gelişen hızlı trafikten başı dönen Sophie açık açık sürüklenerek merdivenlerden çıkmaya zorlandı. Başı hızlıca bir o tarafa bir bu tarafa dönerken üst kattaki bir odanın önünde durduklarını fark etti. Kapının önünde siyah saçlı güzel bir kadın daha vardı ve görünen o ki içeri girmeyi planlıyordu. Ne var ki Maddy kadının eline sarılınca duraksamak zorunda kaldı. Şaşırdığı, hatta şoka girdiği belli oluyordu. Sophie bunu yadırgamadı çünkü kendisi de farklı bir durumda değildi.

"Ah nasılsınız hanımefendi?" dedi Maddy.

Sophie kadının nasıl bir cevap verdiğini duyamadı çünkü Madam Bertie küçük eliyle sırtına bastırarak onu odaya doğru neredeyse itekledi ve kapıyı kapadı.

"Sanırım hanımefendinin sırasını aldım," dedi Sophie paniğe kapılarak.

Madam Bertie *önemi yok* der gibi bir hareket yaptı. "Ben sizin için birkaç kumaş getireceğim. Hmmm... Ten renginiz harika. Size hem pastel hem de canlı renkler yakışır. Bir kadın başka ne ister ki? Siz üzerinizdekileri çıkarın, ben birazdan geleceğim."

Kadın konuştuğu hızla dışarı çıktı ve onu serseme dönmüş bir vaziyette odanın ortasında bıraktı. Sophie az önce dışarıda neler olup bittiği hakkında fikir bile yürütemiyordu. En sonunda omzunu silkip boş verdi. Soyunmayı akıl edebildiğinde kendisine verilen sürenin iki dakikasını harcamıştı bile.

Aynanın karşısına geçip elbisesinin düğmelerini çözmeye çalıştı. Tanrı'ya şükür hizmetçilerle arası pek iyi olmadığından giysilerini kendi başına çıkarmaya alışkındı ve korse giymediği için iç çamaşırlarıyla kalakalması çok sürmemişti.

Aynanın karşısında boş boş bekleyerek bir dakika geçirdikten sonra odada gezinmeye başladı. Aşağısı kadar şık bir yer değildi ama Fransız gösterişi burada da mevcuttu. Sophie özellikle işlemeli aynayı çok sevmişti. Aynadaki kusursuz işçiliğin diğer taraflarda da uygulanıp uygulanmadığını kontrol etmek için arkaya doğru geçtiği sırada kapının açıldığını duydu.

Kadife bir perde aynaya doğru bombe yapıyordu. Sophie de tam olarak ayna ve perdenin arasında kalmıştı. Bu nedenle dışarıdan gelenin tek görebildiği genç kızın ince kumaşla örtülü kalçasıydı.

Sophie tam yerinden çıkmak üzereyken duyduğu kalın erkek sesi onu engelledi.

"Annabel," demişti sanki.

Genç kız öyle korkmuştu ki sesini çıkarmayı akıl edemedi. Düşünebildiği tek şey yanlış anlaşılmayı engellemek için dışarı çıkmak ya da yabancı bir erkek karşısındaki uygunsuz durumunu gizlemek için saklanmaktı. Ne var ki herhangi bir tercih yapamadan güçlü bir kol arkadan bedenine sarılıp onu kendine doğru çekince, normal bir birey gibi hayatını devam etmesini sağlayan beyinsel yeteneklerini de kaybetmiş oldu.

"Utangaçlık sana hiç yakışmıyor Annabel."

Bedenine dolanan el göğsünü avuçlayıp hafifçe sıkana kadar Sophie donup kaldığını fark edememişti. İşte o an deli gibi çırpınmaya ve kurtulmaya çalıştı. Bu sırada vücudundaki her bir yumuşak detay arkasındaki adamın sert detaylarında eziliyordu.

"Beyefendi durun," diyebildi soluk soluğa.

"Hanımeli mi?"

Sophie birden perdenin arkasından çekildi ve kendisine inanamayarak bakan, rüyalarının erkeğiyle göz göze geldi. Tanrı aşkına onun burada ne işi vardı?

"Sen!" diye kükredi Brendan Blackmore.

Göğsünü avuçlamıştı... Göğsünü avuçlamakla kalmamış, sıkmıştı da... Sophie bayılacak gibi oldu.

"Beni mi takip ettin yine?" Adam ona öldürecek gibi bakıyordu.

Sophie ise zaten ölmek üzereydi, çünkü nasıl nefes alınacağını hatırlamıyordu. "Ben bilmiyordum. İnanın bilmiyordum."

Adamın ona inanmadığı o kadar belliydi ki Sophie birden üzerindeki uyuşukluğun öfkeye döndüğünü hissetti. Tüm tersliklere isyan ederek, "Asıl sen beni takip ediyorsun," dedi az önceki ödlek sesiyle hiç benzeşmeyen bir ses tonuyla. "Buraya sonradan giren sizsiniz."

"Az önce Annabel'in içeri girdiğini gördüm. O nerede? Yine ne işler çeviriyorsun?"

Sophie isyankâr bir ses tonuyla, "Annabel'e benzer bir halim mi var?" diye bağırdı.

Adamın bakışları artık sadece yüzünde değil görmemesi gereken başka yerlerinde geziniyordu. Sophie az önce mıncıklanan göğüslerinin adamın ağır bakışları altında ısınmaya başladığını hissedebiliyordu. Elleriyle göğüslerini örtmeye çalışırken acı çeker gibi, "Lütfen gidin buradan," diyebildi.

Belki de gidecek ve onu rahat bırakacaktı ama kapının ardında giderek yaklaşan sesler yüzünden ikisi de hareket edemedi. Son anda adam uzanabildiği büyükçe bir kumaşı kapıp Sophie'nin üzerini örtüyordu ki kapı pat diye açıldı ve içerisi çeşitli tonlarda kadın çığlıklarıyla doldu.

"Lanet olsun!"

Pozisyonları tam bir rezaletti. Adam kızın üzerini örtmek isterken kumaşla birlikte kalkan kolları sanki ona sarılmaya çalışıyormuş gibi görünmesine neden olmuştu. Aslında bir nevi sarılıyordu da çünkü kumaş düşmesin diye elleri Sophie'nin omuzlarında kalmıştı.

O sırada iki kişi aynı anda, "Brendan!" dedi. Biri Maddy, diğeri de Sophie'nin sırasını kaptığı esmer kadındı.

"Anne... Annabel... Ah siz de mi buradaydınız Bayan Leeds?" Kısa boyuyla arkalarda göze batmayan Madam Bertie *ben de buradayım* der gibi başını uzatınca kadro tamamlandı.

"Harika," dedi. "Harika."

Sophie kendisi dışında gelişen olayları gökyüzünden izliyormuş gibi hışı içindeydi. Ayaklarının yere bastığını fark edebilseydi hâlâ yarı çıplak bir vaziyette, yabancı bir erkeğin kollarında olduğunu idrak eder ve çığlık atmaya başlardı.

"Brendan neler oluyor burada?"

Sophie için Maddy'nin sesini işittiği an *uyanış anıydı*. Genç kız, "Lanet olsun," diye söylenip başı kopmuş tavuk telaşıyla kendini aynanın arkasına attı. Yine aynı şey olmuştu, yine basılmıştı işte.

"Açıkçası ben de anlayabilmiş değilim." Sıradan sözlerine rağmen kontun annesine hitabında korkunç bir gerginlik vardı.

"Brendan buna inanmıyorum," dedi yabancı bir ses. Sophie konuşanın esmer kadın olabileceğini düşündü.

"Annabel, daha sonra konuşalım lütfen."

Sophie elbisesinin aynanın arkasına doğru bırakıldığını görünce hemen ona sarıldı ve hızla giyinmeye başladı. Dışarıda gergin bir sessizlik vardı.

"Brendan bence gitsen iyi olur. Burada kaldığın her saniye rezaletin büyümesine neden oluyorsun çocuğum."

Kısa bir sessizlik anı daha yaşandığı sırada Sophie kendini zorlayarak dışarı çıktı. Saklanarak yanlış bir şey yaptığını ilan etmekten korkuyordu çünkü. Ancak herkesin gözü üzerindeyken başını kaldırabilmesi mümkün değildi.

"Eve gittiğimde seninle konuşacaklarım olacak anne. Müsaade edin hanımlar."

Sophie onun büyük adımlarla dışarı çıkmasını ve kapının önünü tıkayan meraklı kalabalığın arasından geçmesini hayal meyal görebildi. Sessiz fısıldaşmalardan birkaç saniye sonra Maddy kapıyı kapatıp yanına geldi ve onu kollarının arasına aldı. Sophie'nin ağlamak için daha iyi bir sebebi olabilir miydi?

Uzunca bir süre yaşadığı utancın büyüklüğü kadar ağladı. En sonunda durulduğunda, "Maddy lütfen yardım et. Ya

babam duyarsa... Bayan Leeds ve madam ile konuş lütfen. Diğer kadınla da... Lütfen yardım et."

"Ah kızım benim üzülme. Her şey olacağına varır."

"Ama ben böyle olmasını istemiyorum. Benden nefret ediyor ve şimdi de bu... Ailem küçük düşecek. Lütfen onlara söyle ki konuşmasınlar."

Maddy ona daha sıkı sarıldı ve "Elimden geleni yapacağım," dedi.

Sophie yarım saat kadar sonra dışarı çıkabilecek kadar kendine gelmişti. Madam kızarıklık ve şişlikler için siyah çay demine batırılmış bez parçalarını gözlerine koyarak daha normal görünmesini sağlamıştı. Sophie ona minnettardı ama Bayan Leeds'in baykuş gözleriyle köşeden bir yerden olan biteni izlediğini gördükçe yeniden ağlamak istiyordu.

Kadın üstüne üstlük çenesini de tutamıyordu. "Kızlar sonrasında ağlamak yerine davranışlarına dikkat edebilseler keşke" ve benzeri cümleler sarf edip durmuştu bu süre boyunca. Neyse ki Maddy en sonunda isyan edip kadının ağzının payını verince çenesini kapayabilmişti.

Eve dönüş yolculuğu da berbattı. Yeni bir ağlama nöbetini engellemeye çalışmaktan Sophie'nin başı ağrıyordu. Nihayet vardıklarında hayatının kurtarıcısı olduğunu düşündüğü Maddy'ye yalvararak baktı ve karşısındaki koltukta dimdik oturan Bayan Leeds'in duymayacağı kadar alçak bir sesle, "Sana güveniyorum," dedi.

Sophie babasını bu saatte evde beklemiyordu. Üstelik teyzesi, eniştesi, annesi ve Lily'nin yüzünde kötü haberlerin izleri vardı. Genç kızın ilk düşüncesi her şeyi öğrendikleri yönündeydi ama annesi şoke edici haberi verdi.

"Langford'da yangın çıkmış... Ahırlardan biri yanmış."

Sophie bayılacak gibi yerinde sallandı. "Sheba?"

"Tanrı'ya şükür çalışanlara ya da hayvanlara bir şey olmamış ama küçük ahır küle dönmüş. Bu yüzden Langford'a dönüyoruz. Gözümüzle görmeden rahat edemeyiz. Durum normale döndüğünde de tekrar Londra'ya geleceğiz. Böylece

sezon bitmeden sana ve Liliana'ya tekrar refakat edebileceğim."

Sophie, "Tabii, hemen hazırlanayım," dedikten sonra babasının oturduğu koltuğun kenarına ilişip ona sarıldı. "Baba endişe etmeye gerek olmadığını göreceksin. Bak kimseye bir zarar gelmemiş. Zaten ahırı yenilemek istediğini söyleyip duruyordun."

Edward Langford kızına bezgin bir şekilde gülümsedi. "Haklısın kızım." Çok yorgun görünüyordu.

Sophie onu öptükten hemen sonra odadan çıkınca Lily'nin peşine takıldığını gördü.

Kuzeni onu merdivenlerde yakalayıp koluna asıldı. "Brendan'ın annesiyle arandaki ne? Neden seninle dışarı çıkmak istedi, çabuk söyle."

"Başka derdin yok mu senin? Görmüyor musun babam ne kadar üzgün."

"Ahırlar da atlar da umrumda değil. Benim Londra'da kalmam gerekiyordu ama şimdi o aptal kasabaya dönmek zorundayım."

Sophie çileden çıktı. "Seni nankör. Hâlâ koca bulamadıysan bu senin kabahatin. Ama merak etme, hayranlarından biri yokluğuna dayanamayıp peşinden Langford'a kadar gelecektir."

Lily bu fikri kısa süreliğine kafasında tarttı ve sonuç onu bir nebze memnun etmiş gibi hafifçe gevşedi.

"Haklısın, Brendan benim için gelecektir. Ama sen ayağını denk al Sophie... Arkamdan iş çevirdiğini fark edersem seni öldürürüm."

"Seninle uğraşamayacağım Lily. Hazırlanmam gerekiyor. Sen de hazırlanmaya başla, çünkü babamın parasıyla aldıklarını toparlamak için benden daha fazla zamana ihtiyacın olacak."

Sophie hızla merdivenlerden çıkıp odasına girdi. Sandıkları yolculuk için dışarı çıkarılmış ve kısmen doldurulmuştu. Sophie gidiş sebebi ne olursa olsun Langford'a döneceği için

mutluydu zira bugün yaşananları unutmak için belki de önce kendisini unutturması gerekiyordu. Belki de Londra'yı terk ederse kimse konuşmaz ve olaylar büyümeden sona ererdi.

Onu bir daha görmeme ihtimaline rağmen buradan uzaklaşmak istiyordu. Langford kurtuluşu ve sığınağıydı. Orada her şey yoluna girecekti...

Dokuzuncu Bölüm

Kabullenişler ve Gerçek Bir Öpüş...

Brendan geride kalan üç gün içinde çıkışının olmadığını kabullenmişti. Kabullenemediği tek durum ise oyuna gelmekti. O küçük şıllık ve müttefikinin tuzağına düştüğüne hâlâ inanamıyordu. Annesinin onu evlendirmek için ne kadar ileri gidebileceğini hep merak ederdi, artık biliyordu.

Değerli Leighton Kontesi kendi suçunu hiçbir şekilde kabul etmeyecekti. Konudan böyle bihaber davranırken kızın da olayla ilgilisi bulunmadığında ısrar etmesi ayrıca şüphe çekiciydi. Elbette annesinin ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmamıştı Brendan. Tüm planı terziye gideceğini öğrendiğinde yapmış olmalıydı. Dedikoducu Bayan Leeds'den herkes kadar nefret ederken terziye onunla gitmesi, yakalandıkları an... Her şey gün gibi açıkken yine de kendini savunurken dişi bir kurttan farksızdı.

Düşünüyordu da... Çalışma odasında emeline ulaşamayan küçük kedi için biraz yardımla işi garantiye almak çocuk oyuncağıydı. Annesi kızı özellikle dışarıda bırakarak Brendan'ın ondan nefret etmesini engelleyeceğini düşünmüştü aklınca. İşin aslı biraz geç kalmıştı.

Hiç azalmayan öfkesine rağmen her zamanki gibi sakin ve soğuk görünmeye devam ediyordu. Ne var ki burnundan soluyan Stephan ve *deli gibi merak ediyorum* mesajları veren

Adrian'ın oyun odasına girdiğini görünce tüm çaresizliğiyle başını oturduğu koltuğun sırtlığına yasladı.

"Sen ne yaptın Bren?" dedi Stephan. "Bayan Langford'la Bertie'nin soyunma odasında basıldığın doğru mu?"

"Demek dedikodular başladı?" Brendan sakal çıkarmaya başlayan çenesini sıvazladı.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Görünüşe göre Stephan'ın öfkesi - sebebini Tanrı bilirdi - her geçen saniye kabarmaya devam ediyordu. Brendan'a göreyse asıl sinirlenme ve hesap sorma hakkı kendisindeydi. Bu yüzden ağır ağır koltuktan kalktı ve tüm görkemiyle Stephan'ın tam önünde dikildi.

"Sakın bana ahlak dersi vermeye kalkma Stephan. Sen zararlı çıkarsın."

Adrian, "Beyler sakin olun," diyerek arayı yumuşatmaya çalıştı ama iki erkeğin de gözlerinden çıkan kıvılcımlar onu ilk kez dışarıda bırakmıştı.

"Sophie Langford düzgün bir kız ve aşağılanmayı hak etmiyor."

Brendan keyfi olsa kesin kahkaha atardı. Onun yerine asabiyetle başını iki yana salladı. Düzgün bir kızmış...

"Ona bir şey yapmadın değil mi?"

Stephan'ın korumacılığı can sıkmaya başladığı gibi kızı neden hararetle savunduğu ile ilgili kafasından geçenler sinirlerini iyiden iyiye bozmaya başlamıştı. Neden ilk suçlanan kendisi oluyordu ki? Kötü şöhretine rağmen kimse tedbirsiz ve aptal olduğunu iddia edemezdi.

"Neden seni ilgilendiriyor? Yoksa senden önce mi davrandım Stephan? Adele'in söylediği gibi evlenme vaktinin geldiğini düşünüyorsun belki de. Niyetin buysa maalesef geç kaldın, çünkü kız senden bir ışık alamayınca beni tuzağa düşürmeye karar verdi."

"Tuzağa düştüğüne asla inanmam. Böyle basit olsaydı bu konuşmayı sakalların daha yeni yeni çıkmaya başladığı zamanlarda yapardık. Sen o zamanlarda bile yeterince tedbirliydin."

"Yapma Stephan! Erkeklerin aptallığının kadınların kurnazlığını beslediğini sen söylerdin."

Adrian araya girdi. "Dışarısı kaynıyor. Bu akşam kulüpte Bradford ile karşılaştık. Bayan Langford ve senin soyunma odasında uygunsuz bir vaziyette yakalalandığınızı anlatırken ciddi görünmek için çabalamıyordu bile. Ona inanmak istemeyiz ama durum..."

"Doğru. Durum tam da anlattığı gibi ama tüm ahlaksızlığıma rağmen bu sefer suçu üzerime alamayacağım. Küçük Bayan Langford sandığın kadar masum değil Stephan. Annemle işbirliği yapıp beni tuzağa düşürdü."

"Maddy mi? Nasıl?"

Brendan bir an hiç konuşmayacakmış gibi sessiz kaldı, fakat sonra her anından nefret ederek olanları anlatmaya başladı. Sözlerini tamamlayınca tekrar koltuğuna oturdu ve gözlerini yumdu. Biraz huzur istiyordu.

Adrian, "Sizi Ludlow'un çalışma odasında yakaladıktan sonra olayların durulacağını sanmıştım. Kız düzgün bir aileden geliyor, rezaleti göze alabileceğini düşünmezdim," dedi. Tepkisi tarafsız ve sakindi, sadece anlamaya çalışıyordu.

"Sophie'yle Ludlow'un çalışma odasında mı basıldın?" Stephan'ın asabi sorusu yanıtsız kaldı.

"Isabel'le evlendiğinden beri kadın türünün kurnazlıkları üzerine düşünmeyi kestiğin belli. Neler yapabileceklerini asla kestiremezsin. Baksana ben hâlâ annemi anlamaya çalışıyorum."

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

Aynı anda Stephan'a baktılar.

"Isabel'le birlikte Brendan'ı Sophie Langford'la Ludlow'un çalışma odasında sarmaş dolaş yakalamıştık, fakat ben konunun kapandığını düşünmüştüm." Adrian, burnundan soluyan Brendan'a rağmen olayı kısaca Stephan'a anlattı.

"Tanrım, şimdi de bu... Hiç kabahatin olmadığından emin misin Bren? Çünkü arka arkaya gelen tesadüfler işi tesadüf gibi görünmekten çıkarıyor."

"Tesadüf demedim zaten. Tuzağa düşürüldüm, yani ta-
mamıyla organize bir iş."

Stephan birden gülmeye başladı. Böyle gergin bir zaman-
da ancak o gülmeye cesaret edebilirdi zaten. "Bana yüzde yüz
Maddy'nin işiymiş gibi göründü. Yine de onun bile bu kadar
ileri gidebileceğini düşünmezdim." İnanamıyormuş gibi ba-
şını salladı.

Adrian kendisini eğlendiren fikri açıkladı. "Bir süredir
psikolojik savaş başlatmış durumdaydı. Aklını kaçırsa daha
mantıksız davranamazdı."

İki adam aynı anda gülmeye başladı.

Keyifleri yerinde görünüyordu. Brendan'ın onlara ev-
lenmek için can attığı izlenimini ne ara verdiği hakkında
hiçbir fikri yoktu. Eğlence anlayışları biraz tuhaftı ve çoğu
zaman düşünmek için beyinlerini kullanmıyorlardı ama sırf
bu yüzden onlarla arkadaşlığını kesecek değildi. Üstelik on-
larla konuşmak, bastırmaya çalıştığı öfkenin yatışmasını da
sağlamaya yarayabilirdi. Ne var ki bu gece neşeli varlıklarına
tahammül edemeyeceği kadar karamsar bir ruh halindeydi.

"Hadi gidin ve beni rahat bırakın."

İlk sakinleşen kişi bilardo masasına oturan Adrian'dı.
"Kusura bakma Bren. Şimdi ne yapacaksın?"

Brendan bezginliğini saklamaya gerek görmeden derin,
sıkıntılı bir nefes aldı ve verdi. "Ne gerekiyorsa onu tabii... O
aptalla evleneceğim."

"Hikâyedeki aptalın kim olduğu tartışılır."

Genç adam Stephan'a ölümcül bir bakış attı. "Yerimi al-
mak ister misin Stephan? İçimden bir his kızın sadece koca
peşinde koştuğunu söylüyor. Senin gibi, beyni yerinde bü-
yük bir boşluk taşıyan bir serseriyle daha mutlu olabilir."

Stephan teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı ama sırıtmaya
ve dalga geçmeye devam ediyordu. "Onu Annabel ile karış-
tıran sensin."

"Defol git Stephan!"

Adrian, "Son zamanlarda evlilik fikrine sıcak baktığın bir

sır değildi. Ama herkes gelinin diğer kız olmasını bekliyor-
du." diyerek artık önemini yitiren bir konuya değindi.

Açıkçası bu konu Brendan'ın umrunda değildi. Liliana
Langford biraz bile zekiyse evlilik hayallerinden vazgeçmesi
gerektiğini yakında anlardı, hepsi bu.

"Ona verilmiş bir sözüm yoktu ama bir pislik gibi de dav-
ranmadım." Öpüştükleri gece konusunda da içi rahattı zira
onun loş ortam ve istekli dudakların bir erkeğe neler yaptıra-
cağını bildiğini tahmin ediyordu.

"Senin adına üzgünüm... Tanrı biliyor ya yerinde olmayı
hiç istemezdim... Fakat diğer kızla evlenmeyeceğin için de
memnunum. Canın cehenneme diyebilirsin Bren ama yine
de fikrimi söylemem gerekiyor. O kızdan hiç hoşlanmamış-
tım."

"Haklısın canın cehenneme."

"Biz duyduğumuza göre Langford'lar da skandalı öğren-
mişlerdir. Kiliseyi bile seçtiklerine eminim." Adrian, Step-
han'ın aksine onu kızdırmama konusunda daha dikkatliydi.
Tabii sadece biraz...

İçi sıkılan Brendan, "Baron Langford ve ailesi evlerine
döndüler. Bugün ona kızıyla evleneceğimi belirten bir mek-
tup yazdım ama yarın sabah yola çıkıp yüz yüze görüşece-
ğim," dedi.

"O halde kararlısın."

"Mecburiyet ya da kararlılık, ne derseniz deyin. Onurlu
bir erkek nasıl davranmalıysa o şekilde hareket edeceğim."
Başka bir açıklama yapmaya niyeti yoktu. Öte yandan kafası
saat gibi işliyordu. En iyi bildiği şey, mecbur kaldığı evliliği
sadece kendisi için bir cehennem olmaktan çıkaracağıydı.
Küçük şıllık ideal evlilik hayalleri kurmayı kısa sürede bıra-
kacaktı.

"Şimdi müsaade ederseniz kafayı bulmak, sonra da sız-
mak istiyorum. Bekâr geçireceğim kısacık vakitte ne kadar az
ayık kalırsam kendimi o kadar şanslı hissedeceğim. Kapının
yerini biliyorsunuz. Artık defolun ve beni yalnız bırakın."

Sophie organizasyon becerisine hayran kalarak annesinin hizmetçilere talimatlar vermesini dakikalarca izledi. Misafir ağırlayabilecek kadar toparlanmaları güzeldi. Yangın küçük ahırı tamamen küle çevirmiş olsa da geldiklerinde çalışanlar tüm enkazı kaldırmışlardı. Geriye sadece eskiden ahırın bulunduğu yerdeki iz kalmıştı.

"Misafirimiz mi var anne?"

"Evet hayatım. Hem de çok önemli bir konuk."

Sophie onu gülerken gördüğü için memnundu.

"Sophie Lily'ye bu akşam sen yardım edeceksin. Onu hiç böyle gergin görmemiştim."

Genç kız nedenini sormak yerine yüzünü buruşturdu.

"Hiç gerek yok Rose Anne. Şimdi gayet iyiyim."

Liliana göğüs altından mavi kurdele geçen beyaz muslin elbisesiyle meleğe benziyordu. Hayatın adaletsizliği işte.

"Hayatım biraz daha dinlenseydin keşke. Lord Blackmore geldiğinde mükemmel görünmeni istiyorum."

Sophie o ismi duyduğu an gözle görülür biçimde irkildi. Ani refleksi elbette kuzeninin dikkatinden kaçmamıştı.

"Haberin yok mu Sophie? Leighton Kontu öğleden sonra Langford'a geliyor. Amcama mektup göndermiş. Çok önemli bir mesele için Langford'a geleceğini yazmış. Amcamın söylediğine göre niyetini de açıkça belirtmiş."

Sophie yine de safça, "Niyeti neymiş?" diye sordu.

Lily hoş bir kahkaha attı. "Elbette amcamdan benimle evlenebilmek için onay almak, ne sanmıştın ki?"

"Seninle mi?"

Liliana yalnızca dudaklarını kıpırdatarak, "Aptalsın," diye mırıldandı.

Sophie dalgınca başını salladı. Kalbi parçalara ayrılırken her şey normalmiş gibi davranmak hiç de ona göre değildi. Ağlama arzusuna direnmek ise iğrençti. Özellikle de kısa

karışıklıkla birlikte büyüyen saldırganlığı bastırmaya çalışmak hayatında başardığı en zor işti. Kaşınan avuçlarını eteğinin kumaşıyla törpüledi ve sakince solumaya çalıştı.

Liliana ile evlenmek istediğine göre terzide yaşananlar kimsenin kulağına gitmemişti ya da önemini yitirmişti. İşlerin nasıl yürüdüğü hakkında tek bir fikri bile yoktu. Kesin olan şey adı şimdilik bir rezalete karışmadığı için rahatladı giydi, fakat daha çok içi burkuluyordu. *Akıllı ol Sophie* dedi içinden... Bu belki de en iyisiydi.

"Bir şey mi oldu Sophie'cik. Beyazladın sanki. Aslında sana yakıştı çünkü sadece iki gün içinde at üzerinde fazla vakit geçirmekten tenin sokak kızları gibi kararmış. Çillerin de artmış. Düğünüme kadar krem sür ki eski haline dönebilesin."

Sophie onu duymazdan geldi. "Keşke aklının başına gelmesi için gitmemizi beklemeseydi. Bana kalırsa ikinizin Londra'da yeterince vakti vardı."

Lily'nin yüzünde kafa karışıklığı çeken normal insanlara özgü bir ifade belirdi. "Haklısın ama bu çok da önemli değil. Hatta peşimden buralara kadar gelmesi son derece romantik. Sence de öyle değil mi? Amcam Leighton'ların geleneklere bağlı insanlar olduklarını, her şeyin kuralına uygun gerçekleşmesini istediklerini söyledi. Belki de başından beri niyeti bizi Langford'da ziyaret etmekti."

Sophie söyleyecek söz bulamadığı için sadece başını salladı. Geride bıraktığı iki gün içinde Londra macerasını unutabilmiş değildi, hatta yanından bile geçmemişti. Sadece düşünmemeye çalışmıştı. Gündüzleri kendisini meşgul edecek bir şeyler buluyordu, fakat geceleri kâbustan farksızdı. Birilerinin çıkıp babasına terzide olanları yetiştireceğini düşünürken öyle çok endişelenmişti ki aklını kaçırabilirdi. Kabul ediyordu, Peter ve Sheba ile vakit geçirmek az da olsa ona iyi gelmişti. Ne var ki Leighton Kontu'nun ziyareti - sebebi ne olursa olsun - pamuk ipliklerini geriyordu.

Şimdi bile teyzesinin anlattığı hikâye aklındaydı. İyimser

yanı kendi şöhretinin cemiyetin ilgisine değmeyeceğini söylerken, kötümser ve biraz daha gerçekçi yanı Leighton Kontu'nun şöhretinin ikisine de yeteceğini bas bas bağırıyordu. Yine aynı kötümserlik kalp ritmini bozunca onun Langford'a gelme nedenini hatırlayıp sakinleşmeye çalıştı.

Artık endişelenmesine gerek kalmadığını öğrenmişti, ne güzel. Babasına Liliana ile evlenmek istediğini söylediğine göre skandal adamın umrunda bile değildi ve belki de kuzenine karşı hisleri çok güçlüydü. Bu fikir Sophie'yi öfkelendiriyordu... Öfkelendirmekten öte kahrediyordu. Lanet olsun, ikisi de kendi cehenneminde yansa umursamayacaktı ama onları Langford'da istemiyordu.

Nasıl umursamazdı ki? Tanrı aşkına, evlenilecek dünya kadar kız varken neden onunla evleniyordu ki? Sophie'nin kalbinin kimse için değer yok muydu?

"Bu kadar üzgün görünme lütfen kuzen. Benim adıma mutlu olmadığını, daha da kötüsü müstakbel kocama tutulduğunu düşünmeye başlıyorum. Son zamanlarda senin için üzülmüş gibi yapmak kaldıramayacağım bir yük haline geldi biliyorsun."

Sophie ne kadar üzgün göründüğünü bilmediği için zorla gülümseyerek durumu idare etmeye çalıştı. "Tebrik ederim Lily. Dilerim hep mutlu olursun." *Umarım en kısa zamanda ölürsün* deseydi daha samimi görüneceğinden habersizdi.

"Hiç şüphen olmasın." Lily iki parmağının dışıyla Sophie'nin yanağını okşadıktan sonra arkasını döndü ve hayali bir müzik eşliğinde salına salına uzaklaştı.

Lily'nin gidişini izleyen Sophie'nin içinde insanların mutluluğundan zevk alan kızdan eser yoktu.

Kendini zorlayarak annesine döndü. "Lord Blackmore ne zaman gelecek?"

"Birkaç saat içinde burada olur. Sakın ortalardan kaybolma, misafirimiz geldiğinde herkesi bir arada istiyorum. Seni aramak zorunda bırakma beni."

Sophie'nin niyeti tam aksiydi. Annesine güven verecek

şekilde gülümseyip dışarı çıktı ve ahıra doğru koşmaya başladı. Rüzgâr ya da şahlanan duyguları yüzünden gözlerinde rahatsız edici bir yanma ve nemlenme vardı. Ağlamıyordu, sebebi rüzgâr olmalıydı. Sheba'yı tımar eden Peter'ı bulana kadar etrafına bakındı.

"Peter kendine bir at hazırla da dolaşalım."

Peter güneşten kararmış yüzünde bembeyaz duran dişlerinin tümünü göstererek güldü. Bunun kendisine ne kadar yakıştığını bilecek kadar kadın cinsinden anlardı. Gerçi sürekli somurtsa bile klasik güzellikteki yüz hatları, bebek mavisi gözleri ve açık kumral dalgalı saçlarıyla başlı başına ilgi çekiciydi. Sophie'ye göre kalbini çaldığı kızların çetelesini tutmak pek akıl işi değildi.

"Bugün misafiriniz varmış. Leydim dışarı çıkmandan hoşlanmaz."

Sophie oralı olmadı. "Benim dışımda herkesin haberi var. Hem misafirimiz beni değil Lily'yi görmeye geliyor. Neden bekleyecekmişim ki? Hadi benimle gel."

Delikanlı, "İyi ama... Bir saniye, sen ağlıyor musun?" diyerek onun yüzüne doğru eğildi.

Tepesi atan Sophie, "Ağlamıyorum!" diye bağırdı ve yüzünü ondan sakındı.

Peter'ın anında şartlara ayak uydurmak ve fazla sorgulamamak gibi harika birkaç huyu vardı. Delikanlı Sophie'ye göz kırparak önce Sheba'nın bölmesini açtı, sonra da kendisi için bir at seçip dışarı çıkardı. Sophie atının hazırlanması işiyle bizzat ilgilenmekten hoşlanırdı.

Birkaç dakika sonra ikisi de rüzgâra karışarak atlarını dörtnala sürüyordu. İkisinin arasındaki yarışları çoğunlukla Sophie kazanırdı, fakat Peter'a göre mesele kızlara kibar olmakla ilgili bir şeydi.

Uzun bir süre boyunca, Sophie tüm yaşlarını akıtana dek süratle at koşturdular. Yağmur bulutlarının yaklaştığını fark etmeselerdi günün akşama döndüğünü ve misafirlerinin

çoktan Langford'a geldiğini unutup gidebilirlerdi. Neyse ki Peter sağduyuluydu.

"Hadi artık dönelim Sophie. İşimden olmak istemiyorum. Hem artık üzgün de görünmüyorsun."

Sophie üzgün değilim diyecekti ki vazgeçti. "Sen gidersen ben de giderim. Babam asla bu riske girmez."

Peter'ın koltukları komik bir biçimde kabarmıştı. "Buna hiç şüphem yok küçükhanım ama sırtımı sana yaslayamam. Hem birazdan yağmur başlayacak."

Sophie gökyüzüne bakıp yaklaşan yağmurun kokusunu içine çekti. Özellikle bugün yağmuru daha çok seviyordu. "Hadi eve kadar yarışalım."

Öyle de yaptılar ve kazanan yine Sophie oldu. Biraz ıslandı diye zaferi değerini kaybetmiyordu ya.

Lord ve Leydi Langford misafirlerini erkeksi bir zevke göre düzenlenmiş iki numaralı oturma odasında ağırladılar. Geleneksel konuşmalar ve kibar iltifat faslıyla geçen ilk yarım saat boyunca özellikle Leydi Langford son derece heyecanlıydı. Telaşlı bir tavuk gibi Brendan'ın etrafında koşuşturarak başını döndürmüştü. Belli ki olanları henüz öğrenmemişlerdi.

Nihayet Brendan konuya girmek için ilk hareketi yaptığında kadın gözle görülür biçimde rahatladı ve yerine oturabildi.

"Size geliş nedenimi açıklayan bir mektup göndermiştim Lord Langford," dedi soğukkanlı bir tavırla.

"Evet lordum. Mesajınızı büyük bir memnuniyetle okudum."

Brendan başını salladı. "O halde onayladığınıza inanabilirim." Onlara asıl meseleden bahsedip bahsetmeme konusunda karasızdı. Zavallı adamın kendini ne kadar kötü hissedeceğini tahmin edebilirdi sadece.

Rose Langford elini kalbinin üzerine bastırıp gözlerini yumdu. Mutluluktan rengi atmıştı adeta.

"Teklifiniz bizim için bir şereftir. Eşim de, ben de Liliana'nın yetiştirilmesi hususunda çok hassas davrandık. Kendisini mükemmel bir eş olacak şekilde yetiştirdik ve her anlamda onunla gurur duyuyoruz."

Brendan boğazını temizledi. "Bir yanlış anlaşılma olmasını istemem Lord Langford. Pusulada da belirttiğim gibi niyetim kızınızla evlenmek."

Lord ve Leydi Langford şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Konuşmayı başarabilen evin hanımıydı. "Sophie mi? Ama..."

"Kızınızın adı Sophie yanılmıyorsam."

Baron Langford kelimeleri özenle seçerek, "Ama biz düşünmüştük ki sizin yeğenimle ilgili planlarınız vardı," diyebildi.

Evet, bir ara vardı, fakat kızınız sayesinde artık yok deseydi ne tepki verirdi? Muhtemelen detayları öğrenince Brendan'ın kafasına bir silah dayardı.

"Öyle bir intiba oluşturmak için özel bir çabam olmadı Lord Langford. Yeğeninize her zaman saygıdeğer bir leydiye davranılması gerektiği gibi davrandım ve kendisine evlilikle ilgili herhangi bir imada ya da çağrışımda bulunmadım. Aksini düşünüyorsanız bu beni hayli üzer."

Baron Langford ellerini birbirinin içinden geçirip duruyordu. Duydukları karşısında üzgün mü yoksa memnun mu olduğunu anlamak için şaşkınlığının geçmesini beklemek gerekecekti. Brendan sabırla bekledi. En sonunda adam, "Biz hep Liliana olacak sanıyorduk," diyebildi. Karısı da aceleyle başını sallayarak ona destek verdi.

"Size pusulada, kızınızla evlenmek istediğimi yazmıştım."

"Haklısınız ama ben Liliana'yı kızım gibi görürüm ve sizin de aynı şeyi düşündüğünüzü, yani küçük bir kelime hatası yaptığınızı sanmıştım."

"Böyle ciddi bir meselede asla hata yapmam."

"Elbette, elbette ama... Tanrım, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Rıza gösterdiğinizi söyleyebilirsiniz."

"Rıza gösteriyorum tabii ama merak ediyorum. Neden Sophie?"

Brendan zavallı adamın şaşkınlığını izlerken onun adına içinin burkulduğunu hissetti. Düzgün bir adamdı ve muhtemelen kızının kurnaz bir kaltak olduğundan habersizdi. Sadece onun evlenmek için yeterli olmadığına inanıyordu. Aynı sorun Leydi Langford için de geçerliydi. Kadın şoktan konuşamasa da yüzü inanılmaz hikâyeler anlatıyordu. Mesele ikisi açısından da hayal kırıklığı gibi durmuyordu ama olanlara inanamadıkları ortadaydı. Açıkçası Brendan da inanamıyordu. Üstelik onun kâbusu yeni başlıyordu.

"Evlenme vaktim geldi ve..." Brendan doğru kelimeleri seçmek için duraksadı. "İçinde bulunduğum şartlar altında kızınızdan daha uygun bir gelin bulabileceğimi sanmıyorum." Çalışma odasında üzerine atlamasının üzerinden iki gün geçmeden karşısında soyunarak ne kadar hevesli bir gelin olduğunu kanıtlamıştı Sophie Langford.

"Kızım mükemmeldir. Sizi asla hayal kırıklığına uğratmaz."

Brendan az kalsın gülecekti ama soğuk bir tavırla, "O halde?" demekle yetindi.

"Şaşkınlığımı mazur görün Lord Blackmore. Açıkladığım gibi durum beni şaşırttı. Eğer eşim de onay verirse teklifinizi kabul edebilirim."

Leydi Langford aceleyle, "Kızım Sophie'nin sizinle evlenmesi beni de mutlu eder lordum. Annesi olarak rıza gösteriyorum," dedi.

Brendan berbat hislerini belli edecek bir adam değildi. Bu nedenle sadece kibarca başını sallayıp soğuk bir edayla gülümsedi. "Kızınızla görüşmem mümkün mü?"

"Tabii... Rose sen Sophie'ye haber verirken ben de Lord Blackmore'a bir kadeh brendi ikram edeyim. Dilerseniz harika bir İskoç viskim de var."

"Hayır, brendi iyi olur."

Leydi Langford, "Ben hemen Sophie'yi getireyim," diyerek yalpalaya yalpalaya dışarı çıktı. Bir yandan da sorumsuz kızını evde bulabilmek için dua ediyordu.

Sophie eve geldiğinde sırılsıklamdı. Annesine görünmeden odasına sıvışmak için parmak ucunda merdivenleri geçti ve koridorda hayalet gibi süzüldü. Arkasında sümüklü böceklerinki gibi ıslak bir iz bıraktığından habersizce Lily'nin odasının önünden geçiyordu ki önce kuzeninin çığlığını, sonra da sert bir nesnenin kapıya çarparken çıkardığı sesi işitti.

"Beni küçük düşürdü, hepsi onun hatası," diye ağlıyordu Liliana.

Sophie merakına yenilerek kapıya iyice yaklaştı ama kapıya çarpıp parçalanan cam nesne yüzünden ürküp geriye sıçradı.

"Lily kızım sakin ol." Annesi de içerideydi.

"Hayır olamam. Bu senin de hatan. Nasıl izin verirsin? Nasıl kabul edersin?"

Sophie onun kimden bahsettiğini veya annesine neden bağırdığını anlamamıştı. Canını tehlikeye attığını bile bile içeri girdi. Zaten avuçları kaşınıyordu.

"Neler oluyor? Yine derdin ne Lily? Yoksa kıçın mı büyümüş?"

Liliana onu görünce önce gözlerine inanamadı. Gerçekten karşısında mı diye emin olmaya çalışır gibi bir hali vardı. Sonra fısıldayarak, "Sen..." dedi.

"Ne?"

"Sophie kızım sen git," dedi annesi kaş göz işaretiyle onu ikaz ederek.

Sophie ona kısacık bir bakış atıp Lily tehdidine döndü yine.

"Onu ayartmak için ne yaptın? Fahişe gibi koynuna mı girdin lanet olası? Buna mecbur mu bıraktın onu?"

"Liliana söylediklerine dikkat et!" diye bağırdı Leydi Langford. "Sophie öyle bir kız değil. Hem hanımefendiler asla böyle konuşmazlar."

"Onu korursun tabii. Ben senin hiçbir şeyin değilim. Sadece sığıntıyım bu evde." Lily histerik bir çığlık attıktan sonra haykırarak ağlamaya başladı. Daha önce onun kendini kaybettiğini hiç görmeyen Sophie dehşete düşmüştü.

"Nasıl böyle söylersin? Sen benim kızım sayılırsın. Ben büyüttüm seni."

Sophie annesinin Liliana'ya sarılma çabalarının kuzeni tarafından kabaca geçiştirildiğini görünce küplere bindi. "Anneme saygısızlık etme Lily. Nankörlük ediyor..." Suratına inen tokada kesinlikle hazırlıksız yakalanmış, aldığı darbenin şiddetiyle kapıya doğru savrulmuştu.

"Liliana yapma!"

Annesi bağırmış ve araya girmeye çalışmıştı galiba. Fakat Sophie kırmızı görmeye başladığı için bazı detayları gözden kaçırma eğilimindeydi. Göğsünden yükselen bir haykırışla öne doğru atılıp kuzenine benzer şiddette bir tokat attı ve onu kendinden iyice uzağa fırlattı. Lily ondan daha uzun olsa da Sophie dayak atma konularında uzman sayılırdı.

"Durun çabuk. Birileri duyacak, yapmayın." Rose Langford birkaç denemenin ardından birbirlerinin gözünü oymaya kararlı kızların arasına giremeyeceğini anlayınca koşarak dışarı çıktı.

Sophie kendini savunmak için gözüne kestirdiği şemsiyeyi kapıp iki eliyle kavrayarak önünde tuttu. "Derdin ne senin? Neden vahşi bir hayvan gibi saldırıyorsun?"

Lily cevaben aynanın önündeki müzik kutusunu fırlattı ona doğru. Sophie son anda yana kaçarak canını kurtardı ve yere düşüp parçalanmadan önce detone bir ses çıkaran de-

gerli kutuya inanamayarak baktı. Tam kendini savunmak için saldırıya geçiyordu ki kuzeni dizlerinin üzerinde yere çöktü.

"Onu elimden aldın. Benimle evlenmesi gerekiyordu. Uzun zamandır bu teklifi bekliyordum ama o benim yerime... Benim yerime senin gibi bir sümsükle evlenmek istediğini söyledi... Söyle ona ne yaptın?"

"Ne? Ne dedin sen?"

Sophie'nin dünyadan habersiz tepkisi karşısında iyice çileden çıkan Lily yeniden çığlık attı ve yumruğunu yere vurarak daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. "Biliyordun. Onu bile bile ayarttın."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Bir hata var... O benimle evlenmek istiyor olamaz." Sophie şoktaydı... Tanrı aşkına her şeyi öğrenmişler miydi?

"İnanılmaz ama doğru. Seninle evlenecekmiş..." Liliana sözlerine devam etmeden önce tiksinirmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Senin gibi bir zavallıyla evlenmesi için onu mecbur bıraktın. Onunla yattın, biliyorum."

Anında tepesi atan Sophie elindeki şemsiyeyi kuzeninin burnuna değdirdi. "Sürtük olan sensin unutma. Ben ona yaklaşmadım bile." Tabii ki yaklaşmamıştı. Terzide olanların suçlusu Sophie değildi. Çalışma odasında yaşananlar ise başka meseleydi.

"Ben miyim? Ben mi sürtüğüm? Başkasına ait olana göz koyan sensin. İşte bu da seni baş sürtük yapar." Lily hâlâ ağlıyordu ama en azından çığlık atmayı kesmişti.

"Sen yıllardır benim olanları çalıyorsun unuttun mu? Yıllar önce bana eğer becerebiliyorsam aynısını yapmamı söylemiştin."

"Demek tüm mesele buydu. Benden intikam almak için onu ayarttın."

Gerçeğe yakın bir tespitti. Sophie onu ayartmayı beceremeyişti ama son yaşananlar aralarında mecburi bir bağ germişti. Böyle olsun istemezdi. Genç kız korkudan ağlamak üzere olduğunu fark edince derin bir nefes aldı.

"Cevap vermiyorsun bile. Şimdi anlıyorum... Bir de bana yılan dersin." Lily yavaşça yerden kalktı, sendeleyerek Sophie'nin burnunun ucuna kadar gitti. Kan çanağına dönmüş şiş gözleri ve yaşlardan yol yol olmuş yüzüyle berbat görünüyordu. Acı çekmek onu daha insancıl yapmıştı.

"Benim onunla evlenmek gibi bir niyetim asla olmadı. Evlenmeyi istemiyorum bile."

"Külahıma anlat. O yakınındayken aptala döndüğünü görmeseydim adım köre çıkardı."

"Lily git yüzünü yıka, kendine gel!"

Liliana'nın yüzünden bir nefret bulutu geçti. "Eline geçen fırsatı kaçırmayacaksın, onunla evleneceksin ve tüm o servet senin olacak."

Sophie yüzünü elleri arasına aldı. Tüm bunların başına geldiğine inanamıyordu. Ne yapacaktı şimdi? Ya da nasıl açıklayacaktı ailesine? Babası kahrolurdu... Ne kadar düzgün evlatlar yetiştirdiğiyle övünen annesi ise küplere biner ve çok değer verdiği sosyeteye karşı mahcup olurdu.

"Lily inan bana ben istemedim..." diyecekken yeni bir tokat yanağını alev alev yaktı. Bu kez karşılık vermek yerine sineye çekme nedeni kuzeninin gözlerindeki acı ve üzüntüydü. Aynı zamanda adil bir hareket olduğunu düşünüyordu.

"İstemedin mi? İstemedin mi? Bu evliliği istemeyen tek kişi benim. Kapıda durup onları dinledim, seninle evlenmek istediğini söyledi ve sevgili annenle baban da hemen üzerine atladılar. Senin gibi bir zavallının başına bundan daha iyisi gelemezdi zaten."

"Böyle mi söyledi gerçekten? Başka bir şey demedi mi?"

"Hoşuna gitti değil mi pis fahişe?"

Sophie burnunun ucunda sağa sola hareket eden parmağı sinek kovalar gibi itekledi. Sınıra yaklaşmak üzereydi. "Asıl fahişe sensin ve eğer dediklerin doğruysa bunu çoktan hak ettin."

"Ne... Ne dedin sen?" Bu seferki tokat hedefine varamadan Sophie kendini korudu.

"Onunla evlenmek istemedim ben, bu şartlar altında istemiyorum da... İnanıp inanmaman umrumda bile değil. Ve Liliana... Seninle evlenmek istemediyse başkalarını değil kendini suçla. Tanrı şimdiye kadar yaptıklarını izlerken eminin somurtuyordur."

"Tanrı mı?" Lily gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Tanrı şimdiye dek yaptıklarımdan memnun kalmadıysa bundan sonra yapacaklarımı görünce kahrolacaktır. Neden biliyor musun Sophie? Seni pişman etmek için her şeyi yapacağım. Düşmanlık neymiş asıl o zaman göreceksin ve yaptıkların yüzünden af dilerken ben aptal suratına bakıp cehenneme gitmeni söyleyeceğim... Şimdi odamdan defol git."

"Canın cehenneme Lily."

Artık onunla uğraşamayacaktı. Sophie başını dikleştirip son kez Liliana'ya baktı ve odayı terk etti. Daha iki adım atmamıştı ki annesiyle karşılaştı ve birbirleriyle ne diyeceklerini bilemeden bir süre bakıştılar. *Acaba biliyor muydu? Babası öğrenmiş miydi?*

Nihayet Rose Langford, "O iyi mi?" diyebildi. İkisini ayırması için peşine taktığı genç uşak tedirgin bir halde yanında bekliyordu.

Onun henüz hiçbir şeyden haberinin olmadığını anlayan Sophie mağrur ifadesini bozmadan yanından geçmeye çalıştı ama annesi kolundan tutarak onu engelledi.

"Liliana ile ben ilgilenirim. Sen söyleyeceklerimi dinle."

"Lily'nin dedikleri doğru mu anne?" diyebildi gergin bir ses tonuyla.

Annesi coşkusunu gösteremiyordu ama sevinci gözlerindeki parıltıda gizliydi. "Doğru, seninle evlenmek istiyor. Nasıl oldu, neden daha önce anlayamadık bilmiyorum ama hiç önemi yok." Sesini iyice alçaltarak ekledi: "Lord Blackmore'un seçtiği gelin sensin."

"Anlıyorum. Ben..." Sophie ağlayacak gibi yüzünü buruşturdu.

"Hadi gel benimle de üstünü başını düzeltelim. Seninle

görüşmek istiyor. Böyle pasaklı bir vaziyette karşısına çık-
man iyi olmaz."

"O mu? Hayır, yapamam," diyerek kaçmaya çalıştıysa da iki adım atmadan odasına doğru sürüklenmeye başlamıştı. "Onunla evlenmek istemiyorum." Odaya girmek yerine merdivenlere doğru kaçtı.

Annesi de azimle peşindeydi. "Çocuklaşma. Abbey Kontu'nun keyfini bekleyecek değiliz."

Sophie konu dışına çıktığını bile bile, "Abbey Kontu benimle evlenmek istemiyordu ki. Ve anne sana inanılmaz bir şey söyleyeyim mi? Ben de onunla evlenmeyi hiç düşünmedim," dedi.

"Artık hiç önemi yok. Leighton Kontu niyetini herkesten önce belli etti."

İtiraz edebileceği bir nokta ya da bir çıkar yol olup olmadığını düşündü, fakat Maddy'nin bile içinden çıkamadığı bir meseleyi çözebilecek tek bir yol bile geçmiyordu aklından. Merdivenlerin dibinde aniden durup çaresizlik ve korkuyla yere baktı. "Anne ben kötü bir şey yapmadım. Eğer hakkımda da kötü bir şey duyarsan sakın inanma... Seni de, babamı da bilerek üzmeyeceğimi bil sadece. Lily'nin söyledikleri..."

"Saçmalama Sophie. O konuyu sakın açayım deme, hatta düşünme bile. Lily acı çekiyor, ne dediğinin farkında değil. Ben kızımı, beni ya da babasını utandıracak bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanırım. Düzgün evlatlar yetiştirmekten başka ne meziyetim var ki?" Sophie'nin omuzlarını kavradı. "Bir kere olsun sözümü dinle kızım."

Sophie öyle utanıyordu ki o an düşüp ölse kendini kurtulmuş sayacaktı. Annesine son bir kez daha çaresiz bir halde baktıktan sonra, "Anne bana müsaade et. Biraz hava almam ve düşünmem lazım," diyerek dışarı kaçtı ve annesinin sesi duyulmayana kadar hızlı adımlarla yürüdü.

Artık yağmur yağmıyordu, fakat toprak çamura dönmüştü. Sophie şıpır şıpır sesler çıkartarak evin etrafını dolanmaya

başladı. Büyük meşe ağacının kenarındaki çitlere oturup biraz yalnız kalmaya ve doya doya ağlamaya ihtiyacı vardı.

Denedi ama yapamadı, çünkü aynı anda hem ağlamak hem de kahkaha atmak arasında kalan o dengesiz noktada sallandığını fark etmişti. Keşfettiği şey korkmasına ve kendinden utanmasına neden olmuştu. Yanağına sert bir tokat atıp hızlı bir yükselişten sonra yavaşça çekilen acının tadını çıkardı. Nasıl bir kıza dönüşmüştü Tanrı aşkına?

Yağmura rağmen hava sıcaktı. Sophie elbisesinden buharlar çıktığını görünce yeniden ıslanmak istediğini fark etti. Tam da bu sırada gök yarılır gibi bir ses çıktı ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

Keşke başka bir şey dileseydim.

Çitten atlayıp meşe ağacından iyice uzaklaştı. Yağmur yağarken ağaç altına saklanmaması gerektiğini söylerdi babası. Annesi de yağmurda ıslanmanın onu hasta edeceğini... Sophie baba sözü dinlemeye daha meyilli ve ıslanmaya daha hevesliydi. Yağmur elbisesini aşıp tenine işlemeye başladıkça canlanıyordu sanki. Başını gökyüzüne kaldırdı ve yoğun neme rağmen havayı kokladı. Meşenin kalın gövdesi evdeki meraklı gözlerden sakınmasını sağlayacağı için rahatça yağmurun tadını çıkarabilirdi. Kıyamet kopmadan önce arınarak elde edebileceği huzura ihtiyacı vardı.

"Hasta olmaya çalışarak günah mı çıkarıyorsunuz Bayan Langford?"

Sophie korkudan neredeyse yere düşecekti. Yüzünden, özellikle de kirpiklerinden süzülen sular sebebiyle onu görmekte zorlandı ilk önce. Elinin tersiyle suları silmeye çalışırken adamın kendisine yaklaştığını fark etti. Tam zamanında meşenin geniş kolları altına geçtiği için henüz ıslanmamıştı.

"Anlamadım, ne günahı?"

"Anladığınızdan eminim."

Gerçekten anlamamıştı ama anlamayı denemenin gereksiz olduğuna karar verdi. "Yapabileceğim bir şey olsaydı inanın yapardım. Bu çok utanç verici," dedi. "Maddy'den o

hanımları kimseyle konuşmamaları için ikna etmesini rica ettim ama sanırım işe yaramamış."

"Annemin çok çabaladığından hiç şüphem yok."

"Bakın... Bir yolu varsa bilmek isterim. Ailem henüz duymamışken düzeltmeyi deneyebiliriz. Siz güçlü bir adamsınız, onları ikna edebilirsiniz. Umarım Londra'da işler çığırından çıkmamıştır."

Adamın bakışlarında Sophie'nin kendisini sürüngen ya da daha da kötüsü başka bir sürüngeni yiyen sürüngen gibi hissetmesine neden olan bir şeyler vardı. Genç kız sakin görüntüsünü korumak için dişlerine kadar kasılmıştı. "Çıkmamıştır değil mi? Yaşananlar yüzünden kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Aptal olduğunuzdan şüphe duyarım Bayan Langford."

Sophie bu sözlerin iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu kestiremeden baktı ona. İşte yine aynı şekilde bakıyordu, böcekmiş gibi.

Kelimelerini güçlükle toparlayarak, "Şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Bayan Langford merak ediyorum da... Pişkin davranışlarınızın nedeni rahatlığınız mı yoksa benden korkunuzu saklama biçiminiz mi? Her iki durumda da aynı rahatsızlığı hissediyorum."

Sophie irkildi. Onu tanıdığından beri gözlerinde gördüğü kayıtsızlık, soğukluk ve aşağılamadan nefret ettiğini düşünmüştü ama şimdi sesindeki sakinliğe rağmen gözlerinin derinlerinde yanan öfke alevi karşısında korktuğunu hissediyordu. Neyi ima ettiğini anlamıştı. Tamamen içgüdüseldi... Onu suçluyordu. İçinde yankılanan cevap kesin ve tartışılmazdı.

"Sakın beni sizi tuzağa düşürmekle itham etmeyin," dedi her bir kelimeyi vurgulayarak.

"Bu sizi itham ettiklerimden sadece biri. Diğerlerini duymak isteyeceğinizi sanmıyorum. Olaylardan habersiz ailenizin onayını aldım. İstediğiniz gibi düğünümüz yakında

gerçekleşecek. Sizden ricam, bu süre içinde beni utandıracak davranışlar sergilememeye özen göstermeniz. Şimdi lütfen yanıma gelin."

Sophie'nin tepesi attı. "Ben bir şey yapmadım. Çalışma odasında beni çileden çıkardığınız için düşüncesizce davrandığımı kabul ediyorum ama soyunma odasında olanlarla hiçbir ilgim yok. Çok adice bir suçlama bu!" Yağmur şiddetini arttırdığı ve Sophie duygusallığın en uç noktasında olduğu için bağırmak en doğrusuydu.

"Artık nişanlı sayıldığımıza göre kendinizi kontrol etmeye şimdiden başlamalısınız. Size basit birkaç kuraldan bahsedeceğim. Öncelikle bana karşı sakın sesinizi yükseltmeyin. Benimle ya da bir başkasıyla konuşurken çocuk gibi ayağınızı yere vurmayın. Herkesin sizi rahatlıkla görebileceği yerlerde iç çamaşırlarınızı sergilemekten kaçının ve size ne diyorsam itaat edin."

Afallayan Sophie, "İç çamaşırlarım mı?" diyebildi.

Adam çileden çıkmak üzere olduğunu belli eden bir boyun germe hareketi yaptı ve burnundan bir soluk verdi. "Buraya gelin dedim size."

"Ben böyle iyiyim. Hakaretlerinizi buradan da duyabiliyorum."

Sophie ne olduğunu anlayamadan adam yanına gelmişti bile. Eli bir saniyeliğine havada asılı kaldıktan sonra yanına düştü. Saniyeler içinde sırılsıklam olmasına rağmen onu yerinden kıpırdatacak tek bir hareket dahi yapmaksızın sadece bakıyordu. Sanki ona dokunursa günaha girecekmiş gibi bir hali vardı. "İçiniz görünüyor. Biraz daha ıslanırsanız iç çamaşırlarınız da sizi koruyamayacak."

Sophie komik bir çığlık attıktan sonra şimşek hızıyla ağacın altına attı kendini. Tepesine yıldırım düşüp düşmemesi umrunda bile değildi. Kollarını uçları sertleşen göğüslerini kapatacak şekilde kavuşturdu.

"Böylesi daha iyi Bayan Langford. Babanıza olanları anlatmak isterseniz sizi onunla yalnız bırakabilirim. Eğer hazır

değilseniz bırakalım da vakti geldiğinde kendi öğrensin ya da onunla konuşabilirim. Kendisiyle evlilik hazırlıklarıyla ilgili son bir görüşme yapacağım nasıl olsa. Dilerseniz bize katılabilirsiniz. Dilerseniz ayakaltında dolaşmayarak sizi düğüne kadar görmeme lüksünü bana bağışlayabilirsiniz."

"Anlamıyor musunuz? Benim hiçbir ilgim yok. Maddy'ye sorun, o anlatacaktır."

"Suç ortağınız zaten sizinle aynı şeyleri söylemişti."

Sophie inanamayarak başını iki yana salladı. "Sadece beni değil annenizi de suçluyorsunuz. Ne biçim bir adamsınız siz?"

"Nefesinizi boşa harcamayın lütfen. Artık içeri girelim."

Söyledikleri umursanmadığı için deliren Sophie, "Sizden nefret ediyorum!" diye haykırdı.

"Nefret ettiğiniz erkeklerin üzerine atladığınıza göre hoşlandıklarınıza neler yaptığınızı düşünmek zorunda bırakmayın beni lütfen. Yakında eşim olacaksınız, bırakın da sadakatinizden şüphe etmeyeyim. En azından bunu becerebilirseniz memnun olurum."

Sophie kendine hâkim olamayarak elini savurdu ama adam kusursuz bir refleksle kolunu yakaladı ve tokadı engelledi.

"Bir daha denerseniz karşılık vermeyeceğimi düşünmeyin."

"Kendinizi o kadar beğenmişsiniz ki suçsuz olduğumu göremiyorsunuz. Çalışma odasında sadece çileden çıkmıştım, son anda sizi öpmek aklımda yoktu."

"Bayan Langford bakışlarınızı ne zaman üzerimde hissetsem evlilik çağındaki kızlar gibi kızarmamak için kendimi zor tutuyorum. Lütfen kendinizi savunurken gerçekçi olun. Beni arzuladığınız ve evlenmek için kusursuz bir aday olduğumu düşündüğünüz için annemle bir plan yaptınız. Sonuç da bu..."

Sophie hayatı boyunca böyle öfkelenmemiş, hiç bu kadar haksızlığa uğramamıştı. "Sizinle evlenmeyi istemek mi?

Tanrı korusun! Size karşı en sıcak hissim, kusmadan yüzünüze bakabilmektir. Arzu mu? Ancak rüyalarınızda. Biliyorsunuz... O gece sizi öptükten sonra kendimden öyle tiksindim ki ne yaparsam yapayım ağzımdaki o iğrenç tattan kurtulamayacağımı düşündüm." Öfkesinin çocukça savunmasını anlaşılabilir kıldığını umuyordu.

Brendan Blackmore işte o an ilk defa gerçekten güldü... Kusursuz dişlerini göstererek ve keyifle. Gözleri ısındı, çevrelerinde küçük kırışıklıklar belirdi. Ne var ki gülüşü başladığı gibi kesildi ve kelimelerin her birini özenle vurgulayarak, "Asla beni kışkırtma çocuk!" dedi. Tehlikeli derecede güzeldi.

Sophie çenesini öne doğru uzattı ve korkusuna rağmen meydan okuyarak, "Elinden geleni ardına koyma..." diye fısıldadı.

Adam o an başka çaresi kalmamış gibi onu sertçe kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarının üzerine bastırarak ona hayatının ilk gerçek öpücüğünü verdi.

Sophie şimdiye kadar ondaki gücü defalarca hissetmişti. Bakışı, sesi ya da dokunuşu küçük titreşimler yaratan bir kaynaktı. Ancak şimdiki dokunuş ya da saldırı güçlü depremler gibiydi. Önce korkmasına, sonra da panikle kaçmaya çalışmasına neden olmuştu.

Adamın bir kolu vücudunu taviz vermeden sıkarken, bir eli de başına bastırarak kıpırdamasını engelliyordu. Sophie kaçmaya çalıştıkça daha fazla yakınlaşmaları inanılır gibi değildi. Zayıflığı ise küçük düşürücüydü.

Ama sonra bir şey oldu. Başlangıç anı ya da sebebi belirsiz bir baştan çıkış, direncini yok ederek onu zayıflattı. Sophie'nin kalbinde başlayan çarpıntı, vücudunu baştan sona saran bir ritme dönüşerek akıl almaz bir sıcaklığı beraberinde getirdi. Dizlerinin bağını çözen, gizli sırlarında gezinen hassas dokunuşlar genç kızın bedeninin orta yerine tatlı bir sızı gibi çökmüştü. Adamın dudakları haşinliğinden ya da acı

veren sertliğinden bir şey kaybetmemişti ama bu Sophie'nin umrunda bile değildi.

Beceriksizce ama yine de istekle dudaklarını kıpırdattı. Tıpkı onun yaptığı gibi almaya ve talep etmeye çalıştı. Onu daki değişikliği fark eden erkek bir an için başını kaldırıp karanlık gözlerle kızın yüzünü inceledi, sonra tekrar dudaklarına kapandı. Sırtında ve belinin kıvrımlarındaki eli aşağılara kayarak kalçasının yumuşaklığında gezinmeye başladı. Dudakları haşin bir sahiplenmeyle Sophie'nin tatlı dudaklarını emip bitiriyordu.

Sophie tüm güç bacaklarından çekilince düşecek gibi oldu ama hemen ardından kendini yükselmiş ve adamın bedenine tam teslimiyetle yapışmış olarak buldu. Elleri güçlü omuzlara sıkı sıkıya tutunmuştu. Aralanmış dudakları onu kabul etmeye ve sahip olduğu her şeyi vermeye hazırdı. Belki de bu yüzden erkeğin dili ağzının derinliklerinde dolaşmaya başladığında şaşkına dönmek yerine inleyerek ona daha sıkı sarıldı ve karşılık verdi. Tıpkı onun yaptığı gibi dudaklarını emdi.

Bir anlığına nefes almak için ayrıldılar, fakat kopmaya ikisi de hazır değildi. Sophie ne kadar baştan çıkarıcı göründüğünden habersiz bir halde ona sorgulayarak bakıyordu. Göğüsleri elbisesinin yakasından dışarı taşmıştı ve az önce öpüşmüş değil de sevişmiş gibi görünüyordu. Kaçınılmaz olarak tekrar birleşti dudakları.

Sophie karnına değen sertliği hissedene kadar ona yapıştı. Kulağına çalınan iniltiler öyle baştan çıkarıcıydı ki bu sefer dilini kullanan tüm tecrübesizliğine rağmen oydu. Cesur hareketi adamı çileden çıkarmıştı, genç kız birden sırtının meşenin güçlü gövdesine bastırıldığını, ayaklarının tamamen yerden kesildiğini hissetti.

"Delirdin mi sen?" dedi adam soluk soluğa ve olanları inanamıyormuş gibi.

Sophie'nin rehavetle kapanan gözleri birden fal taşı gibi açıldı.

"Küçük kedi beni gerçekten... Gerçekten rahatsız ediyor-

sun." Kesik solukları yüzünden konuşmakta güçlük çekiyordu. Bir eli hâlâ genç kızın kalçasını okşarken yüzü huzursuz bir karanlığa doğru yol alıyordu.

Sophie korkuyla, "Ben..." diyecek oldu ama uzunca süre devamını getiremedi. "Ben kötü bir şey yapmadım."

Adamın bakışları bir an için onun dudaklarına takıldı, sonra gözlerine odaklandı. Derinlerinde saf bir ateş yanıyordu ama bunun dışında ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

"Başına çok büyük bir iş açtın," dedi. "Daha kötüsünü yapmazdın."

Sophie bu sözleri duyduğunda, o söz konusuyken kelimelerin bile yeterince açıklayıcı olamayacağını düşünüyordu. Başı beladaydı, o başka.

Brendan onu geride bırakıp Langford Malikânesi'ne doğru yürürken hayatı boyunca hiç olmadığı kadar uyarıldığını düşünüyordu. Aslında düşünmüyor, bunu tüm sisteminde hissediyordu. Adımlarının yumuşak toprakta açtığı derin çukurlar gibi az önceki şey de içinde bir yerde iz bırakmış olmalıydı. Kasları derisi altında kopacakmış gibi gerilmişti. Vücudu ateş gibi yanıyordu ve ancak tehlike hissiyle açıklanabilecek bir tedirginlik içindeydi... İkisi adına. O küçük sürtüğün atlattığı tehlikeden habersiz, sersemce arkasından baktığından emindi.

Onu davranışlarını kontrol etmesi konusunda uyardığı kadar kendisini uyarmadığı gerçeği özgüvenine esaslı bir yumruk indirmiş gibiydi. Brendan darbeyi dişlerinde bile hissediyordu. *Lanet olsun* dedi içinden ve yanlış olduğunu bildiği halde onu o ağaca yaslayıp başladıkları işi tamamlama dürtüsünün yok olmasını umdu.

Ummak mı? Brendan ummaktan nefret ederdi.

Onuncu Bölüm

Evlilik...

Rüyaları kontrolden çıkmak üzereydi. Hayır, rüyaları çoktan kontrolden çıkmıştı. Sophie ter içinde kalmasına neden olan o sıcacık rüyadan kâbus görmüş gibi sıçrayarak uyandı. Tek elini hızla çarpan kalbinin üzerine bastırıp nefesini kontrol etmeye çalıştı. Tanrı yardımcısı olsun, işler çığırından çıkıyordu. Aralanmış bacaklarını iffetle birbirine yapıştırdığında bacaklarının arasında aynı ıslaklığı hissetmekten hoşlanmamıştı. İnleyerek kendini yastığa bıraktı.

Bu seferki rüyası diğerlerinden farklıydı. Artık sadece öpüşmüyorlardı, üzerlerinde giysileri de yoktu. Sophie boynundan göğsüne doğru inen sıcak dudakların verdiği hissi şimdi bile aynı canlılıkla hatırlıyordu. Ellerini alev gibi yanan yanaklarına bastırıp yeniden kontrolünü kazanmayı denedi. Erotik rüyalar görecek türden bir kız olacağını hayatta düşünmezdi ama o meşenin altında yaşadığı şey kalıplarını değiştirmişti. Keşke aynı şekilde onun da etkilendiğini söyleyebilseydi. Ruhsuz pislik son tehdidinden sonra hiçbir şey olmamış gibi eve girmiş ve Sophie'yi var olduğundan habersiz arzularını soğutması için orada bırakmıştı. Buna rağmen Sophie'nin kendi gururunu görmezden gelmesi inanılır gibi değildi.

Onu en son görüşü büyük meşenin altındaki ateşli öpüş-

nenin yaşandığı o malum gündü zaten. Dört gündür aklından ve kalbinden atamıyordu onu. Onca hakarete ve açıkça gösterilen nefrete rağmen aptal gibi onu istemeye devam ediyordu. Sadece fiziksel bir arzu da değildi derdi... Sophie onu bütünüyle istiyordu. Mantığını yitirdiğini bilecek kadar aklının başında olması komikti. Keşke müdahale etmenin bir yolunu bilseydi... Keşke ona karşı en güvenli hissin kayıtsızlık olduğunu kalbine anlatabilseydi... Fakat kalbi şu aralar beynini ciddiye almayıp kafasına göre takılmayı yeğliyordu.

Düğün hazırlıkları için bir gün önceden tüm aile tekrar Londra'ya gelmişti. Annesi ve babasının ortak kararıydı bu. En başta Lily için tereddüt etmişlerdi ama kuzeni onları iyi olduğuna ikna etmişti. İşin aslı iyi de görünüyordu. Sadece Sophie'ye her baktığında yüzü cinayet işlemek için ne kadar hevesli olduğunu belli eden ölümcül bir ifadeye bürünüyordu ama Sophie ondan korkmuyordu. Onu düşünemiyordu bile...

Yakında herkes yaşananları öğrenecekti. Az önce gördükleri rüyaysa, kâbusu da buydu işte. Sophie yanaklarına bastırdığı ellerini ağlamamak için bu kez gözlerine bastırdı. İşler hiç de iyi gitmiyordu. Dün geldiklerinde teyzesi ona öyle tuhaf bakmıştı ki Sophie onun her şeyi bildiğini anlamıştı.

"Tanrım bana yardım et," diye dua edip yatağında top gibi kıvrıldı. Çıkış bulmaya çalışacağı yerde bir günahkâr gibi davranıyordu, Tanrı bunu görmezden gelmezdi. Korkuyordu. Onun öfkesinden, ailesinin tepkisinden ve kendi kontrol edemediği hislerinden ödü patlıyordu.

"Tanrım bana yardım et," dedi tekrar ve yorganına iyice sarındı. Yine uzun ve berbat bir gece olacaktı... Sophie utanmaz rüyalarından uyandıktan sonra günahını düşünmek için olsa gerek bir daha uykuya dalamıyordu. Gözlerini karanlıkta bir noktaya dikerek yorulmalarını ummaktan başka çaresi yoktu. Nihayet uykuya daldığında ise gün ağarmak üzereydi.

Ertesi gün onu uyandıran bir gürültü ya da bir mecburiyet değil izlendiğine dair o rahatsız edici hisli. Sophie gözlerini

aralayıp kapıya doğru baktığında omzunu eşiğe dayamış oluşu Lily'yi görünce yerinden sıçradı.

"Ne? Ne var?" dedi. Uyku sersemliği ya da içindeki küsü his yüzünden nefes nefeseydi.

"Demek uyandın küçük fahişe. Saat neredeyse öğlen oldu." Liliana sarı elbisesinin eteklerini tutarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Yüzünde öyle hain bir sırıtış vardı ki Sophie yüzünü buruşturdu.

"Seninle evlenmesi için başka bir yol yoktu zaten. Kendini rezil ettiğin için çok mutluyum Sophie ama sana bu fikri verdiğimi düşündükçe kendime kızıyorum."

Sophie'nin başı dönmeye başladı. Ağzı kum yutmuş gibi kuruydu. Cevabını bile bile, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Keşke aşağıdakilere kendin anlatsaydın. Teyzenin dedikoducu komşularından öğrenmeleri hiç iyi olmadı. Zavallı annenin bayılmamak için nasıl çabaladığını görsen kalbin parçalanırdı. Neyse ki amcam kendini kontrol etmede daha başarılıydı. Bence..."

Sophie daha fazla dinlemeden yataktan fırladı ve Lily'yi iterek dışarı çıktı. Merdivenleri uçarak inerken geceliğinin etekleri bileklerine dolanıp iki kez düşme tehlikesi geçirmesine neden oldu ama bunu umursamaksızın koşarak anne ve babasını bulmayı umduğu oturma odasına daldı. Düşündüğü gibi ikisi de oradaydı ve teyzesi de dahil hiçbirinden ses çıkmıyordu. Sophie yavaşça içeri girip kendini daha mahcup hissettiği babasına doğru yaklaşmaya başladı. Ne var ki ilk tepki annesinden gelmişti.

"Sophie sen ne yaptın kızım?" dedi annesi.

Genç kız kelimeler hariç tüm yöntemlerle ondan özür dilemeye çalıştı. Yüzündeki utanç ve ona doğru uzanarak çaresizliğini belli eden elleriyle açıklama yapmaya çalışıyordu.

"Ben düşünmüştüm ki seninle evlenmek isteme nedeni senin kusursuz bir gelin olacağını düşünmesiydi ama sen... Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Sophie, "Anne benim hatam değildi," dedi ve aynı pen-
şanlıkla babasına döndü. "Baba ben kötü bir şey yapmadım.
Yanlış anlaşılmaydı..."

Edward Langford tek kelime etmeden Sophie'den uzak bir noktaya bakmaya devam etti.

Genç kız çaresizlik içinde annesine döndü tekrar. "Ben prova için hazırlanıyordum. Birden içeri girdi... Benim içeride olduğumdan haberi bile yoktu. Sonra düşünmeye bile fırsat bulamadan diğerleri geldi. Sanki şeytanın işiydi anne... Anne benim böyle bir şey yapacağıma inanıyor olamazsın."

"Sophie işler bu şekilde yürür. Kurallar böyle katıyken dikkatsizlik etmek aptallıktır. Kafanı kullanmalıydın, tedbirli olmalıydın. O kadın buraya gelip iğrenç imalarda bulunduktan hemen sonra çekip gitti. Niyeti bizi üzmekti, kim bilir başkalarına anlatırken nasıl da abartıyordur." Rose Langford mendilini ağzına ve burnuna bastırıp hıçkırdı.

O sırada Liliana da tüm mutsuzluğu ve perişanlığıyla odaya girmişti. Sophie'nin odasındaki iğrenç sinsiliğinden eser yoktu halinde. Sophie ona gözlerini kısarak kısa bir bakış atıp babasının oturduğu koltuğun dibine çöktü ve başını onun dizlerine dayadı.

"Özür dilerim baba... İstemeden de olsa seni üzdüm ama söylemekten hiç bıkmayacağım. Benim suçum değildi."

Liliana dramatik bir iç geçirdikten sonra en yakındaki koltuğa oturdu. Daha uzun mesafe gidecek gücü yokmuş gibi görünmeye özen gösteriyordu. "Çok yazık. Yaptığın şeyden sonra basit bir özür neyi değiştirir ki? Senin yüzünden amcanın saygınlığı sorgulanacak. Onu utandırdığın halde sen ödüllendirilecekken biz senin utanmazlığının bedelini ödemeye devam edeceğiz. Belki de evlenemeyeceğim bile."

Sophie, Liliana başta olmak üzere odadaki herkese inanamayarak baktı. İşlerin o noktaya varma ihtimali var mıydı gerçekten? En son annesiyle yüzleştiğinde duyduklarından hiç de memnun kalmadı.

"Liliana haklı olabilir. İnsanları anlamak zor. Kuzeninin talipleri kendilerini geri çekerse ne yaparız bilmiyorum."

Liliana hıçkırdı. Numaracı sürtük az sonra kendini halının üzerine atsa kim şaşırırdı ki? Sophie onun gerçekten de üzgün olup olmadığını merak etti. Öfke ve hırs ona yakışırdı ama üzgünlük... Sophie bundan hiçbir zaman emin olamayacaktı. Kuzeninin yine saçmalamak üzere olduğunu, drama sahneleyen oyuncu gibi boynuna tuhaf bir açı verip kaşlarını düşürüşünden anlayabiliyordu.

"Tanrım bizi mahvettin Sophie," dedi Lily. "Amcamın haline bir baksana... Rose Anneme... Sen tanıdığım en sorumsuz ve en hafif kızsın."

Sophie son kelimeyle birlikte aniden yerden kalktı ama kendini savunacak tek bir kelime edemeden babasının tok sesini işitti. "Bir daha sakın Sophie hakkında böyle konuşma Liliana," dedi babası. "Bu odadaki herkes onun düzgün bir kız olduğunu bilecek kadar onu tanıyor. O halde dışarıdakilerin ne düşündüğü umrumda bile değil."

Lily kulaklarına inanamayarak, "Amca..." diyecek oldu fakat Edward Langford kesin bir el hareketiyle onu susturdu. "Kızım Londra'ya gelmeyi hiç istemedi çünkü buraya ayak uyduramayacağını biliyordu. Öyle de oldu... Senin yüzünden Rose, senin hırsların yüzünden kızımın başta kendi ailesi olmak üzere kimse karşısında ezilmesine izin vermeyeceğim."

"Edward?"

Liliana amcasına bakarken Sophie ilk kez onun gözlerinde saklayamadığı nefreti gördü. Neredeyse tüm ömrü boyunca sevgi ve ilgi gördüğü adamın verdiği tepki kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu. Neyse ki kontrolünü tekrar sağlayıp kraliçe edasıyla dışarı çıkınca Sophie de uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı. Olanları henüz idrak edememişti.

"Beni duydun Rose. Sophie yakında evlenecek, artık olup biteni konuşmaya gerek yok. Ben ona en az sana güvendiğim kadar güveniyorum. Rica ederim sen de öyle yap. Sabit fikirlerin ve aptal kuralların sadece can sıkıyor. Koca bulamayacağı düşüncesini de Liliana'nın kafasından çıkar. Çocukken de her şeyi dramatize etmeye bayılırdı."

Rose Langford burnunu havaya dikerek kocasına tepeden bir bakış attı. "Rahatlığın beni delirtiyor Edward. Olaydaki kötü karakter ben değilim unutma. Kızımı en az senin kadar seviyor ve ona güveniyorum ama başına ne geldiyse aşırı rahatlığından geldiğini bilecek kadar da tanıyorum onu. Biraz fedakârlık ve özen istiyorum o kadar. İnsanlar gözlerinin içine baka baka hakaret ettiklerinde yanında ne sen olacaksın ne de ben."

Sophie kendince okların güvenli bir yöne dönmesinden ötürü şaşkındı. Babasının sessizliğinden çıkardığı anlam, onu üzdüğü ve hayal kırıklığına uğrattığı yönündeydi ama durum düşündüğü kadar vahim değildi. Hissettiği ferahlık yüzünden derin bir oh çekmenin son anda önüne geçebilmişti. Aynı şekilde karnından yukarı doğru fokurdayan gülme arzusunu bastırmak için de eliyle ağzını kapatıp başını eğmek zorunda kaldı.

"Her neyse, konuyu daha fazla uzatmayacağım. Size göstermek istediğim bir şey var," dedi Lord Langford ve elindeki katlanmış gazeteyi Sophie ile annesinin aynı anda görebileceği bir noktaya doğru çevirdi. "Evlilik ilanı verilmiş. On gün içinde düğünün gerçekleşeceği yazıyor."

"On gün mü? Nasıl olur? Daha gelinlik yok ortada. Hem kilise, düğün yemeği... Tanrım bu adam delirmiş mi?"

Sophie gazeteyi babasının elinden kaptı ve az önce ondan duyduklarını kendi gözleriyle gördü. Ağzı düzenli olarak birkaç kez kapanıp açıldı, ne diyeceğini hatta ne düşüneceğini bile bilmiyordu. Bu arada daha önce tek kelime etmeyen teyzesi de annesinin telaşına katılmıştı. Odada sakin görünen Sophie ve babası kalmıştı ki babasının sükûnetini cinsiyetine bağlamak mümkünken, Sophie'ninki ancak ruhlar âlemine yaptığı gezintiyle açıklanabilirdi.

Topu topu on dakika içince gelinlik modeline, dini töre-

nin yapılacağı kiliseye, düğün mönüsüne ve davette kullanılacak ağırlıklı renklere bile karar verilmişti. Tek mesele her şeyin on gün içinde nasıl yetiştirileceğiydi ama Sophie hiç endişelenmedi çünkü kararlı kadınların yarattığı mucizelerle ilgili birkaç fikri vardı. Annesine baktıkça da fikirlerine yenileri ekleniyordu.

Sophie ilk kez işin ciddiyetini tam olarak anlayabilmişti. Keskin sınırlar artık geri dönüşün olmadığını söylüyordu. Gelmiş geçmiş en nefret dolu, en alaycı ve en ruhsuz adamla evleneceği resmen ilan edilmişti. Kendi adına korkmalı, çıkış aramalı ve gururunun söylediği gibi direnmeliydi. Tüm bunları kabul ediyordu... O halde kalbinden dışarı taşan, beynini gereksiz bir et parçasına döndüren ve hiç anlamadığı halde onu bir İrlanda halk dansı yapmaya zorlayan aptal coşku da nereden çıkmıştı?

Sophie ellerini kucağında kenetleyip sessizce beklemeye başladı. Biri müstakbel kocasının onu kiliseye götürmek için geldiğini haber verene kadar odasından dışarı çıkmamaya karar vermişti. Lily'nin nefreti üzerindeyken gelinliğine bir zarar geleceğinden korkuyordu. Tamam, bu en basit mazeretiydi... İşin aslı gerginlikten ölmek üzereydi. Gelinliğini düzeltmek, saçını kontrol etmek, yanaklarına renk gelsin diye çimdiklemek için etrafında dört dönen kimseyi görmek istemiyordu artık.

Oda kapısının usulca açıldığını duyunca başını merakla kaldırdı. Gelen Maddy'ydi.

"Seni merak ettim. İyi misin kızım?"

Sophie geride kalan dokuz gün boyunca onu neredeyse her gün görmüştü ama yaşanan telaş yüzünden konuşmaya pek fırsat bulamamışlardı.

"İyi sayılırım."

"Annen biraz gergin olduğunu söyledi. Gelinlerin gergin olması adettendir."

Sophie gülümsedi. "Lord Blackmore da geldi mi?"

Maddy kaşlarını çattı. "Lord Blackmore da ne demek? O senin kocan olacak, en iyisi onu artık Brendan diye çağırman... Neden üzgünsün tatlım?"

Ona Brendan demekten mutluluk duyacağını hissetti, fakat düşünecek ve endişe duyulacak pek çok şey vardı. "Maddy korkuyorum. Oğlun benden nefret ediyor, olanlar için beni suçladığını biliyorsun."

"Ah, yine aynı konuyu açma lütfen. Yanlış düşündüğüne eminim. Brendan gibi özgürlüğüne düşkün bir erkeğin içinde bulunduğunuz şartlar altında kendini kafese tıkılmış gibi hissetmesi çok normal. Eğer seni kıracak aptalca bir şey söylediyse sebebi senden nefret etmesi değildir, lütfen güven bana."

Sophie'ye göre Maddy ya oğlunu tanımıyordu ya da yalan söylüyordu ve yine Sophie'ye göre her iki durum da iyi değildi.

"Harika görünüyorsun ama yüzündeki kederden kurtulursan çok daha iyi olacak. Birbirinize kısa sürede alışacaksınız ve sen kocanın ne kadar mükemmel bir erkek olduğunu yakında göreceksin. Hatta bu geceden itibaren işleri hızlandırmak senin elinde." Maddy'nin kaşları neyi ima ettiğini açıkça belli edecek şekilde kalktı.

Sophie dün gece annesinin beceriksizce anlatmaya çalıştığı, kadınların eşlerine karşı yataktaki görevleriyle ilgili konuyu hatırlıyordu. Açıkçası berbat bir konuşmaydı. Sophie öpüşme tecrübesinden sonra onunla sevişmenin harika bir deneyim olacağını düşünmüştü. Annesi de ilk öpüşmenin ve sonrasındaki okşamayla geçen sürecin katlanılabilir, hatta hoş olduğunu söylemiş ama asıl meselenin hoşuna gitmeyebileceğini belirtmişti. Yine de görevini tamamlama ve kocasını memnun etme zorunluluğu vardı.

"Kızardığına göre neden bahsettiğimi anladın."

Genç kız bakışlarını kaçırarak, "Evet," dedi.

"Benden utanmana gerek yok. Annenin sana şimdiye kadar anlattığını tahmin ediyorum, fakat annelerin bu konuda kızlarını korkutmak için özellikle çabaladıklarını düşünmüş şümdür hep. Kendi annemi hatırlıyorum da..." Hoş bir kahkaha atıp daha yumuşak bir sesle devam etti. "Kocamı kaybedeli bir hayli zaman geçti. Yine de bana hissettirdiği bazı şeyleri unutmak için ancak ölmem gerekir."

"Onu sevmiş miydin?"

Maddy alnının ortasından bir boynuz çıkmış gibi baktı ona. "Elbette sevdim... Merhum kocam dünyanın en iyi kocasıydı. Ama konu ben değilim... Brendan birazdan burada olur. Şimdi söyle bana... Ona hâlâ âşık mısın?"

İlk düşüncesi inkâr etmekti. Şimdiye kadar gururu o kadar çok incinmişti ki kendini savunmaya gerek duymadığı kişinin karşısında bile yalan söyleyebilirdi. Buna rağmen bir çırpıda doğruyu söyledi. "Evet, maalesef."

Maddy'nin içi rahatlamıştı. "O zaman bu gece için endişelenmene gerek yok. Aşkın olduğu yerde tutku da vardır. Peki Brendan'a karşı arzu hissediyor musun?"

Sophie'nin rengi kırmızının tüm tonlarını zorluyordu. Boğazını temizleyip hemen yanındaki sehpaya serili dantelin püsküllerini düzeltme işine koyuldu.

"Çalışma odasında onu öptüğünü söylemiştin. Karnında bir kıpırtı hissetmiş olmalısın."

Sophie nereden geldiğini bilmediği bir dürüstlükle, "Aslında biz daha sonra da öpüştük," deyiverdi. Maddy'nin zafer çığlığı odanın duvarlarında yankılandı. Eğer kalkıp odayı takla atarak turlamaya başlarsa Sophie kesinlikle şaşırmayacaktı.

"Demek öpüştünüz. Bu harika, mükemmel bir haber... Bu gece için sakın endişelenme güzelim. Sana şimdi söyleyeceğim için beni affet lütfen. Oğlumun ne kadar mükemmel bir âşık olduğu dedikoduları benim kulağıma kadar geliyor. Sakın gönül maceralarına devam edeceğini sanma. O onurlu bir erkektir ve seni asla aldatmaz. Mutlu bir kadın olman için her şeyi yapacaktır. Dua edelim de bebeğini kucağına almadan önce birbirinizin tadını çıkaracak kadar vaktiniz olsun. Ben bereketli bir kadındım. Brendan ve merhum kızım Eloise'e hamile kalmam için o kadar az çabalamıştık ki hayal kırıklığına uğradığımı itiraf ediyorum. Tabii sen annene çekmişsindir. Ona bunu soramayız değil mi? Tanrım, bu gecenin sonunda bana bir torun verirseniz dünyanın en mutlu insanı olurum. Ne kadar da bencilim, affet kızım."

Sürekli yön değiştiren kelimelerin hızı ve değişken ton yüzünden Sophie'nin başı dönüyordu. Maddy öyle delice konuşuyordu ki genç kızın onun söylediklerini anlayıp kızarması için bile vakti kalmıyordu.

"Onu baştan çıkar. Masumiyet en büyük silahın sakın unutma. Yine de arzunu göstermekten çekinmemelisin. Cesur bakireler erkekleri ilk başta şaşkına çevirir ama sonra rahatlamalarını da sağlar. O ne kadar rahat olursa sana zevk vermesi de kolaylaşır. Ah Tanrım sizin için öylesine mutluyum ki..."

Sophie eldivenli elini tutuşan yanağına bastırdı. Maddy'nin söylediği her kelimeyi beynine işlediği halde rahatlamaktan bir hayli uzaktı. Öncelikle tüm bunları konuşuyor olma düşüncesine alışması gerekiyordu. Ama Tanrı aşkına kadın utanmasına bile izin vermiyordu ki... Annesiyle yaşadığı işe yaramaz deneyimden sonra Sophie şimdi de aşırı bilgi patlaması sorunuyla karşı karşıyaydı.

Neyse ki Maddy tam anlamıyla içini boşaltamadan teyzesi ve annesi içeri girdi. "Artık aşağı inme vaktin geldi kızım. Kiliseye gitmek için nişanlın seni bekliyor... Dur tekrar bakayım sana."

Sophie yavaşça ayağa kalkıp ona sevecenlikle bakan üç kadının karşısına dikildi. Üçü de ellerini göğüsleri hizasından birleştirmiş, gözleri dolmuş halde, aynı ifadeyle bakıyordu ona. Sophie'nin onları anlayabilmesi için çocuk sahibi olması ya da delirmesi gerekecekti muhtemelen.

"Mükemmel görünüyorsun," dedi teyzesi.

Sophie gergin bir şekilde gülümsedi ve arkasındaki aynaya yaklaştı.

Gerçekten de mükemmel görünüyordu. Gelinliği krem rengiydi... Minik karpuz kolları omuzlarının küçük bir kısmını kaplıyordu. Elbisenin dekoltesi Sophie'nin daha önce giydiklerinden çok daha cesurdu ama basitlikten uzaktı. Tam göğsünün altındaki saten şerit belinin inceliğini vurgulayacak kalınlıkta sarmıştı vücudunu. Yere döküllen ipekten eteğ bahar şelalelerin gürlüğünde ve akışkanlığındaydı. Ne var ki Sophie'nin en sevdiği detay duvağıydı. Madam Bertie duvağı yaparken Fransa'nın en pahalı dantelini kullandığını söylemişti. Bir diğer söylediğine göre de müstakbel kocası hiçbir masraftan kaçınılmamasını istemişti.

Bunu hatırlayınca Sophie'nin içi yeni bir umutla doldu. Bekleyen hanımlara döndüğünde kendini daha iyi hissediyordu. Belki de korkuları yersizdi... Belki de onu görmeden geçirdiği iki hafta içinde değişen bir şeyler olmuştu.

Brendan huzursuzdu. Düzenbaz eşini evinden bizzat almak yerine bir araba göndermek genel anlamda tek bir mesaj veriyordu... Ciddiyetsizlik. Ciddiyetsiz bir adam değildi, hatta ciddiyetsiz sıfatının son yakışacağı kişiydi ama bugün içinden daha iyisi gelmiyordu.

Tören başlamak üzereydi, Brendan daha önce tattıklarına benzemeyen huzursuzluğu yine tüm yoğunluğuyla hissediyordu. Kendinden beklenen bilge duruşuyla elindeki İncil'i göğsüne yakın bir yerde tutan piskoposun yanında son derece tehlikeli göründüğünden habersizce gelinini beklemeye başladı.

Babasının kolunda mihraba doğru yaklaşan küçük kedinin yüzü duvağın arkasına gizlenmiş olsa da Brendan o kedi gözlerin kendi gözlerine kenetlendiğini adı gibi biliyordu.

Güzel göründüğünü itiraf etmeliydi... Kaldı ki onun çirkin olduğunu asla düşünmemişti. Sadece düzenbaz bir sürtük olduğu konusunda genel bir kanısı vardı.

Kilisedeki bir düğünde göğüslerini daha az sergilemesi gerekirdi. Ona kuralları hatırlatması gerektiğini düşünürken kayınpederi gelinini kollarına teslim etti. Brendan kendini soyutlamayı iyi becerdiği için şanslıydı. Eğer Stephan şu an hissettiği gergınlığı ve birilerini boğma isteğini sezerse mezara kadar dilinden kurtulamazdı.

Karşılıklı duruşlarını aldılar ve kısa süre sonra tören başladı. Duygusuzdu, donuk ve dışarıda kalmış gibiydi. Gelini yeminini tekrar ederken sabırla saniyeleri saydı, sıra ona geldiğinde duygusuzluğundan ödün vermeksizin yemini yüzeysel bir soğuklukla tamamladı. Lanet tören daha ne kadar sürecekti?

Sonra piskoposun gelini öpme izni verdiğini duydu. Onu öpmek istediğinden emin değildi zira son kez denediklerinde kızın üzerine çıkmasına az kalmıştı. Onu neden öptüğünün tek bir açıklaması vardı... Deli gibi çileden çıkmıştı. O durumda ya zarar verecek ya da öpecekti. Aklı başında bir erkek olarak ikinci seçenek gözüne daha ilgi çekici görünmüştü. Çarpık bir his olduğunu kabul ediyordu, fakat uzun süre geçerli kalamazdı. Onu arzulayacak hale geldiyse ya da bir gün o hatayı yaparsa lanetleneceği kesindi. Neyse ki Brendan o günkü gibi bir öfkenin neleri tetikleyeceğini bilecek kadar tecrübeliydi. Öfke yok olduğunda geriye sadece ince bir toz tabakası ve pişmanlık kalırdı. Bu durumda tekrar aynı öfkenin etkisi altına girmeyeceğini ummaktan başka şansı yoktu.

Yavaşça duvağı kaldırdığında ilk dikkatini çeken, açık renk kumaşla mükemmel bir tezat oluşturan pembe tendi. Nedense gülmek istedi... Zamansız ve tehlikeli isteklerin adamı değildi, genellikle istikrarlıydı. Yani göründüğünden farksızdı. Kanını kaynatan şeyler karşısındaki tepkisini daha samimi ortamlarda göstermeyi tercih ederdi, bir kilise dolusu insanın önünde değil... Mesela yatakta. *Çok uzak bir ihtimal* diye

geçirdi aklından. Dudaklarının tadını hatırlamak kurallarını unutturan tatlı bir ayartıydı. Ayartılmak ise kandırıldığını hatırlatan bir ikaz, yani yeniden öfkelenmek demekti. Sakinleşmeliydi...

Brendan beklenti dolu gözlerin istekli bir kadından çok, süt bekleyen yavru kedilerinkini hatırlattığını düşünüp yeni bir gülme isteği duydu. Bu kız canını kimsenin beceremediği kadar sıkmasının yanı sıra mizahi tarafını da tetikliyordu. *Aman Tanrım ne çelişki!* Daha fazla düşünmeyi kesip dudaklarını onunkilere yaklaştırdı ve tam da olması gerektiği gibi kuru bir öpücük verdi ona.

Bir insan hayal kırıklığını ancak bu kadar belli edebilirdi. Karısı - evet az önce Tanrı huzurunda karısı olmuştu - romantik hayallerin peşindeydi, fakat işlerin kendisi için çok da iyi gitmeyeceğini anlaması çok sürmezdi. *Zavallı kedi* diye geçirdi içinden ve haince bir zevk duydu. Nedenini bilmese de gittikçe sakinleştiğinin farkındaydı.

Elinden tutup yoğun tebrikler altında uzun kilise koridorunu onunla geçti. Dışarısı da bir o kadar kalabalık ve coşkuluydu. Aç kurtlar gibi skandal haberinin peşinden koşanlar sanki onlar değildi. Hepsinin canı cehennemeydi...

Kendini arabanın nispeten rahat ortamına atınca ilk işi boyun bağını hafifçe gevşetmek oldu. Karısı tam karşısında masum bir sakinlikle oturmuş, kendi ellerini inceliyordu.

Brendan ona baktığında içinde büyüyen suçluluk duygusundan hoşlanmamıştı. Derin, sıkıntılı bir soluk aldığında kapalı araba kabinini saran hanımeli kokusu burnuna doldu. Nedense kokunun kaynağının kızın göğüsleri olduğuna dair güçlü hisleri vardı. Niyetini gizlemeden karısının bir hayli açıkta kalan göğüslerine baktı ve kan anında sağlıklı bir adam olduğunu hatırlatmak ister gibi tek bir bölgeye hücum etti.

"Bir sorun mu var lordum?"

Brendan tuhaf tuhaf ona baktı. "Düğünümüz dışında mı demek istiyorsun? Bu arada bana lordum demek zorunda değilsin. Adım Brendan ve ben sana Sophie demeyi düşünüyorum."

Karısı kaşlarını çatarak, "Anladım," dedi sadece ve pencereden dışarı bakmaya başladı. İşte o zaman Brendan hâlâ hareket etmediklerini hatırlayıp arabacıya gitmelerini işaret etti ve pencere önünde sıralanmış gazetelerden birine uzandı. Arabasında her zaman günlük gazeteleri bulundurmayı alışkanlık haline getirdiği için memnundu, çünkü iki saat boyunca kendini karısı sanan şu sersemle iletişim kurmayı düşünmüyordu. Ancak belli ki hisleri karşılıklı değildi.

"Keşke üstü açık bir arabayla gitseydik," dedi karısı.

Brendan ona düz bir bakış atıp tekrar başını gazetesine çevirdi, fakat hemen sonra kendi adını ilk kez onun ağzından duyduğunda tuhaf bir karıncalanma hissiyle ona doğru döndü.

"Brendan?" dedi kız. "Bu akşam düğün yemeğimiz kalabalık olacak mı?"

Ne kadar da salakça bir soruydu bu? "Muhtemelen."

"Öyle mi?" Kız ellerine bakıp söyleyecek bir şeyler düşündü. "Madam Bertie harikalar yaratmış. Kumaşın kalitesini ve işçiliğin kusursuzluğunu görebiliyor musun? Cömertliğin için teşekkür ederim." Sesi fena halde ümitsiz çıkıyordu.

Brendan karşısındaki zavallı konuşma çabasına gülüp geçmek istedi. "Madam işinin en iyisidir Sophie," dedi. "Eğer gelinliğin yakışıp yakışmadığını öğrenmeye çalışıyorsan açıkça sorabilirsin. Güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Hepsi bu kadar... Artık susmuştu. Brendan dikkatini tekrar gazetesine verip sessizliğin tadını çıkarmaya çalıştı.

"Seni memnun etmeye çalışacağım."

Brendan bir an için kızın kendini memnun edebileceği pozisyonları geçirdi aklından. Gözünün önüne gelen görüntüler ani ve yakışıksız bir arzu dalgasını da beraberinde getirmişti. Huzursuzca kıpırdandı zira erkekliği gizlenmesi gereken bir boyuta ulaşmıştı.

"Susmamı istiyorsan söylemen yeterli."

Ona cevap hakkı verecek tek bir kelime bile etmeden il
gisizliğini sürdürdü Brendan. İlgisizliğin kadın cinsini ne
derece çileden çıkardığı gerçeğinden habersiz olmadığı için
karısının yanardağ gibi kabardığını tahmin ediyordu. Kadın
larla ilgili her şeyi biliyordu işin aslı. Fakat düşünmek istemi
yordu. Özellikle de şimdi, bu şekilde tahrik olmuşken.

"Benden hâlâ nefret ediyor musun?"

Brendan ona baktı ve "Nefret etmek için umursamak ge
rekir değerli eşim. Yani... Cevabım hayır," diyerek son kez
gazetesine yöneldi.

On Birinci Bölüm

Her Şeyin Ters Gittiği Anlar Vardır...

Sophie düğün daveti bittiği için hem memnun hem de gergindi. Maddy tüm misafirler dağılır dağılmaz ona odasına kadar eşlik etmiş ve rahatlamasını söyleyip durmuştu. Kaldı ki gerdek odası da kas gerginliğinden sinir gerginliğine kadar tüm dertlere çare olacak şekilde donatılmıştı.

Yüksek arkalıklı büyükçe yatak ve banyo odası bir yana, yanan şöminenin önüne kurulmuş pirinç küvetteki buharlı su, bir şişe şarap ve emir almayı bekleyen Sally isimli genç bir hizmetçi evliliğinin ilk gecesinde keman yayı kıvamına gelmiş her gelin için büyük bir nimetti.

Oda şaheserdi. Mumların ve şömine ateşinin sağladığı kısmi ışık mobilyaların işçiliğini tam anlamıyla takdir etmesini engelliyordu. Yine de Langford'da asla böylesini görmeyeceğinden emindi. Bordo renkli perdeler, pencere kenarındaki uzun koltuk ve yatak örtüleri hoş bir uyum içindeydi. Sophie kendi odasındaki çiçek motiflerini kocasının tercihleriyle kıyaslayınca ne kadar uyumsuz bir çift olduklarını düşündü yine.

İki hafta önce onunla evlenmemeye, hatta Maddy'yi evlilikle ilgili çılgın fikirlerinden caydırmaya kararlıyken şimdiki hevesi anlaşılamaz ve utanç vericiydi. Düşüncelerinden

rahatsızlık duyarak başını iki yana salladı ve ince fikirlerden aklından çıkarmaya çalıştı.

Sophie kocasının ne zaman geleceğini bilmediği için soyunup küvete girmede tereddüt ediyordu. Çırılçıplak vaziyette tam da ayağını küvete atacağı sırada onunla yüzleştirse utancından ölürdü. Öte yandan temizlenmesi ya da sıcak suyla rahatlaması gerektiğinin de farkındaydı. Odanın ortasında boş boş dikilmeyi bırakıp elini gelinliğinin arkasına attığı sırada konuşmayı sevmediğine karar verdiği küçük hizmetçi hemen arkasında biterek ona yardım etti. Dakikalar içinde çırılçıplak kalınca komik bir telaşla kendini küvetin içine bıraktı. Hemcinsi de olsa kimsenin dolunaya benzeyen poposunu ve diğer detaylarını görmesinden hoşlanmamıştı. Hizmetçiye kibarca yalnız yıkanmak istediğini ve artık çekilebileceğini söyleyip başını küvetin sırtına yaslayarak gevşemeye çalıştı.

"Leydim şarabın yanına yiyecek bir şeyler de ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim Sally." Karnı, reddettiği teklife isyan ederek yıkanma suyunu titretecek şekilde guruldayınca kararlılığı hafifçe sarsılır gibi oldu. Düğün yemeğine elini bile sürmemişti. Birden en son aç kaldığında başına gelenleri anımsayıp fikrini değiştirdi ve kızdan yiyecek bir şeyler getirmesini istedi.

Sally saygılı bir reveranstan sonra dışarı çıkıp usulca kapıyı kapadı.

Sophie suyun verdiği hisden hoşlansa da acele etmesi gerektiğini biliyordu. Gerçi hizmetçi bile yemek için vaktinin olduğunu düşünüyorsa belki de o kadar acele etmesine gerek yoktu. Nihayet kız geri döndüğünde Sophie annesinin seçtiği beyaz, neredeyse şeffaf sayılacak ipek geceliği giyip şarabın durduğu masanın yanındaki sandalyeye oturdu.

Tepsidekilere karşı böylesine iştah duyacağını düşünmezdi. Oysa kocasının nefretine bile layık olmadığını açıkça öğrenmişti. Sonrasında ise zoraki kibarlığın gerektirdiği kadar

yakınlaşabilmişti onunla. O anları hatırlayınca yarı çıplak vaziyette onu beklediği için kendinden nefret etti.

Kadehine şarap doldurup büyükçe bir yudum aldı... Sonra peş peşe iki yudum daha. Kalan tek yudumun kadehte ne kadar zavallı göründüğünü düşünüp ondan da kurtuldu. Hızlı gitmemek için ikinci kadehini beş dakika sonra doldurdu. Dakikaları daha önce hiç yapmadığı şekilde dikkatle sayıyordu ve duvardaki saatin acıması bir şekilde gece yarısını hayli geçtiğinin farkındaydı.

Onu masa başında emir almaya hazır bir asker gibi beklediği için kendi kendine ne kadar kızdığını hatırlaması çok sürmedi. Ondan nefret ettiğini ve midesini bulandırdığını adamın gözlerinin içine baka baka söylediği düşünülürse bu gece fazla istekli davrandığını kabul etmesi gerekiyordu. Gurursuz bir aptaldı işte.

Hırsla sandalyeden kalkıp şarabını ve yemek dolu tepsiyi yanına alarak büyük yatağa tırmandı. Koyu renk ağır örtülerin altına girmek yerine dizlerini kırarak gelişigüzel bir şekilde yatağın ortasına oturup tepsiyi karşısına çekti. Asabiyeti yüzünden okunuyordu.

"Maddy her şeyi anlattı ama bu işlerin saati olup olmadığından bahsetmeyi unuttu... Tanrım, deli gibi uykum var benim. Ya geldiğinde uykuya dalmış olursam... Daha da kötüsü tam beni öperken sızıp kalırsam." Tanrı yardımcısı olsun, böyle şeyler düşünmemeliydi. Hatta hemen üzerindeki şeffaf şeyden kurtulup alışkın olduğu pamuklu geceliklerden birini giymeliydi. Kumaşı geren meme uçlarının gölgesini bile gizlemiyordu üstündeki gecelik.

Tabaklardan birindeki ince dilimlenmiş soğuk eti çatal kullanmadan ağzına tıkıp hemen arkasından şarabından kallavi bir yudum aldı. Diğer tabaktaki peynire uzandığında kendi kendine söylenmeye devam ediyordu.

Birkaç dakika içinde tepside ne var ne yok süpürmüş, şarabı da yarılamıştı. Eserine şöyle bir bakıp esnedi. Tepsi-

yi kendinden uzak bir yere iteledikten sonra örtülerin altına girmeden başını kalın yastığa bırakıp ellerini çenesinin altına sokuşturdu.

"Neden gelmiyorsun Brendan?" derken sesi ağlamaklı çıkmıştı. Mantık, zekâ ve sağduyu ile ilişkilendirilebilecek kendi kendine kızma sebepleri ise ortalarda görünmüyordu.

Gözleri gittikçe ağırlaşıyordu. Sophie var gücüyle direnmeye devam ettikçe çabaları sonuçsuz kalıyordu. Sadece dakikalar sonra uykuya daldığında ise kendini rüya âleminin derinliklerinde buldu. Rüyasında kendisine bir tepsi içinde ikram edilen kocasının tadına bakıyordu... Yanında tanrıların içeceği ambrosia vardı.

Ertesi sabah boynu ağrıyarak uyandı. Bu çok normaldi, çünkü gece nasıl uykuya daldıysa sabaha kadar pozisyonunu korumuştu. Sadece tepsi ortalarda yoktu ve üzerine ince bir örtü örtülmüştü. Sophie bu jesti yapanın kocası olmadığından adı gibi emin bir şekilde yataktan kalktı ve yüzünü yıkadı. Sally giyinmesine yardım etmek için tam vaktinde gelmişti.

Kısa süre sonra kahvaltı için yemek odasına girdiğinde Brendan'ın henüz masaya oturduğunu gördü. Açıkçası öfkesinin birdenbire buhara dönmesini beklemiyordu. Sabahları insanların daha sıradan görünmesi gerekirdi.

"Günaydın Sophie," dedi kocası.

Sophie çekilen sandalyeye oturdu ve hisleriyle örtüşmeyen bir sadelikte, "Günaydın," dedi.

"İyi uyuyabildin mi?"

Sophie onun ses tonunda ilginç bir tını ya da sözlerinde zengin anlamlar aramaması gerektiğini kısa süre içinde anlamıştı, fakat kocası bu kez bir şeyler ima etmiş gibiydi.

Bir an için onu şüpheyle süzdü. Hemen sonra, "Evet, teşekkürler," diyerek fikrini kendine sakladığını ortaya koyan özet bir cevap verdi ve çay servisinin tamamlanmasını bekledi. Bu arada Maddy'yi göremiyordu.

"Maddy yok mu?"

Brendan fincanından başını kaldırıp, "Annem dün gece Londra'daki evlerden birine geçti. Bir süre Leighton'da olmayacak," dedi.

Maddy'nin neyin peşinde olduğunu anlayan Sophie'nin yanakları anında ısınmaya başladı. Bir bilseydi...

Fincanını kavrayıp çayından asabi bir yudum aldı. Dün gece neden yanına gelmediğini merak ediyordu. Açıkçası ondan ilgi ve şefkat beklememesi gerektiğini anlamıştı ama kocalık görevini yerine getirmeyeceğini hiç düşünmezdi. Hangi erkek gerdek gecesinde karısını yalnız bırakırdı ki? Özellikle de onu öyle öptükten sonra. Sophie tüm tecrübesizliğine rağmen onun da kendisi kadar etkilendiğinden emindi... Yoksa yanılıyor muydu?

Neredeyse acı çekerek inledi, tabii çıkardığı tuhaf ses işitilebilir kahvaltısını yapan kocasının dikkatinden kaçmamıştı.

"Bir sorun mu var Sophie?"

Sophie onun bu aşırı kibar tavrından tiksinerek başını iki yana salladı. Öfkesini saklamak gibi bir derdi yoktu.

"Asabiyetinin nedeni yorgunluk olabilir. Dün çok hareketli bir gündü. İstersen kahvaltıdan sonra odana çekilebilirsin ya da kendini iyi hissedersen kâhya ile konuşup sana malikâneyi gezdirmesini isteyebilirsin. Bu arada ben de bazı işler için Londra'ya gideceğim, muhtemelen geç saatlere kadar dönmem."

Yorgun olduğunu düşündüğü için mi dün gece yanına gelmemişti? İma ettiği şey bu muydu? Bir saniye... Neden bu kadar kibar davranıyordu? Terzideki rezaletin Sophie'nin başının altından çıktığını düşündüğü varsayılırsa biraz daha nefret dolu olması gerekmez miydi? Ah nasıl da unutmuştu. Sevgili kocası *nefret edecek kadar bile* onu umursamıyordu. Londra'ya mı gideceğini söylemişti? Lanet olsun, daha ilk günden yalnız mı kalacaktı?

"Başımın çaresine bakabilirim," dedi sinirli ve alıngan bir tavırla. Gururu için umursamıyormuş gibi davranacak değildi.

"Hiç şüphem yok," dedi kocası ona bakmadan.

Sophie'ye kendisini böcek gibi hissettiren o bakışlardan bile göndermemesi genç kıza geleceğiyle ilgili karamsar fikirler veriyordu. Acınacak durumdaydı. Evliliğin yakınlaştıracağı çiftlerden biri olmadıklarını kesin bir biçimde anladıktan sonra çatalını tabağındaki pastırmaya batırdı ve eti ağzına attı.

Dakikalar ilerledikçe aralarındaki sessizlik de büyüyordu. Bu süre içinde Sophie evlilikleriyle ilgili pek çok iç karatıcı fikir edindiği gibi sıkıntı anlarında yemeğe saldıran insanlardan biri olduğunu da kabul etmişti. Önündekileri silip süpürmüş, masadaki kızarmış ekmekleri ve tabağındaki kırıntıları eşeliyordu.

Kocası sandalyesini geriye itip kalkınca Sophie de onunla birlikte kalktı. "Gidiyor musun?"

"Niyetim o, bir şey mi vardı?"

"Akşam yemeğinde olacak mısın?"

Brendan umursamaz bir şekilde omzunu silkti. "Akşam yemekleri saat yedide yenir. Eğer o saate kadar gelmezsem bensiz başlarsın."

Sophie henüz pes etmemişti. "Yemek için özel bir isteğin var mı?" diyerek iyi niyetini henüz kaybetmediğini göstermeye çalıştı. Oysa bu manasız sohbet biraz daha uzarsa parmaklarını itinayla onun gözlerine sokabilirdi. Tırnaklarını avuç içlerine iyice batırıp sabırla bekledi.

Brendan dünyanın en önemli meselesiymiş gibi, "Hayır ama özel bir tercihin varsa aşçıyla konuşmalısın," diyerek Sophie'yi çileden çıkmaya bir adım daha itekledi ve sonra çekip gitti. Hepsi o kadar...

Brendan akşam yemeğine gelmedi. Hatta o gece uyumak için bile eve gelmedi... Sophie ertesi gün nedenini sormayı planlıyordu, fakat onu gün boyunca hiç görmedi. Acı verici ama belki de terzide karşılaştığı kadınla geçiriyordu vaktini. Evet, Annabel isimli kadının onun metresi olduğunu biliyordu.

Birlikte kahvaltı yaptıkları sabahın üzerinden geçen ikinci gün, öğle saatlerinde Sophie bahçede bir güneşliğin altında aşçının hazırladığı nefis kurabiyeleri yerken Brendan çıkageldi. Sophie onunla karşılaşmaya öyle hazırlıksızdı ki kocası karşısındaki hasır koltuklardan birine oturunca yerinden hopladı.

"Sen..." dedi. "Beni korkuttun."

"Kedi gibi tüylerini kabartmandan belli oluyor."

Sophie bu hakareti yutup konteslere yaraşır bir sadelikle, "Artık geleceğinden ümidi kesmeye başlamıştım," dedi.

Brendan bacaklarını gerip koltuğa iyice yayıldı. Ciddi kıyafetiyle açık renk hasır koltukta tuhaf bir şekilde yabancı ve insanı huzursuz edecek kadar da erkeksi görünüyordu. Aynı zamanda o tanıdığı en korkutucu adamdı. Toprak rengi ceketinin ve yeleğinin düğmelerini açık bıraktığı için geniş göğsünü sımsıkı saran gömleğinin altındaki kasların hareketi - çok erkek tanımasına rağmen hayatı boyunca pek kas görmemiş - Sophie'nin dikkatini çekiyordu.

"Şitem mi ediyorsun Sophie?" dedi adam rahatını bozmadan. "Sana işlerim olduğunu söylemiştim."

"Özellikle böyle davrandığını biliyorum. Seni tuzağa düşürdüğümü düşündüğün için aklınca beni cezalandırıyorsun. Ama ben bir şey yapmadım. Kendini bu evliliğe mahkûm hissediyorsan bir de benim durumumu düşün."

"Biraz daha devam edersen senin için üzülmeye başlayabilirim."

Yüzünde öyle büyük bir kayıtsızlık vardı ki Sophie onun ömrü boyunca herhangi biri için üzülüp üzülmediğini merak etti. Yorum yapmak için yüksek öngörü ya da ileri zekâya gerek yoktu, bu adam öğle güneşi altında çürümeye terk edilmiş bir katır leşi kadar ruhsuzdu. Genç kızın gözleri çakmak çakmak oldu ve öfke anlarında aklına gelen en zeki karşılığı verdi. "Canın cehenneme."

Brendan'ın dudakları açıklanmayacak bir sebepten ötürü gülümser gibi kıvrıldı. "Öfkenin nedeni soğuk yatağını ısıt-

mamam mı düzenbaz kedi? Eğer bana ne kadar istekli oldu-
ğunu daha uysal bir yolla gösterirsen bu gece seni memnun
etmek için tüm hünerlerimi gösterebilirim. Hadi bana me-
ziyetlerini göster."

Sophie ne yaptığını düşünmeden tabaktan bir kurabiye
alıp kocasının kafasına fırlattı. Mükemmel kıvamlı kurabi-
ye Brendan'ın kalın kafasına çarpınca üç parçaya ayrılıp yere
düştü. Birkaç kırıntı ise durumun tersliğini vurgulamak is-
tercesine kaş ve kirpiklerinde takılıp kalmıştı.

Ağır, insanın içini donduran bir sessizlik girdi aralarına.
Sophie her an gelebilecek fiziksel bir tepkiye karşı kendini
savunmak ya da kaçmak için baldır kaslarını germiş, kurabiye
tabağını kucağından indirmişti. Bakışları Brendan'ın erimiş
altınları andıran gözlerine odaklanmıştı zira o gözleri normal
donukluğundan uzak, böyle akışkan görmek iyiye işaret de-
ğildi. Engelleyemediği korku boğazına doğru sinsice tırman-
maya başladı.

Fakat korktuğunun aksine Brendan sakince yüzündeki
kurabiye kalıntılarını temizleyip ayağa kalktı ve "Tepkilerin
oldukça ilginç ama kendini kontrol etmen konusunda seni
uyarıyorum. Aksi halde ayak tabanların tavana bakar vaziyet-
te romantik hayallerine hoş olmayan bir veda edersin," dedi.

Sophie ağzı bir karış açık halde, ayak tabanlarının tavanı
gösterdiği pozisyonların hangileri olduğunu aklından geçi-
rirken kocası tamamıyla normale dönerek konuşmasını sür-
dürdü. "Annem önümüzdeki hafta sonuna kadar Londra'da
olacak, bilgin olsun. Sana sevgilerini iletmemi istedi... Şimdi
müsaadenle."

Tam o sırada bir uşağın hâkim olmaya çalıştığı duman
renkli iki İskoç tazısıyla hemen yanından geçtiğini - görmek-
ten çok - hissetti Sophie. Anlaşılan hisleri karşılıklıydı çünkü
görkemli iki köpek de bir anda durup koyu renk gözlerini
doğrudan onun yüzüne dikmişti. Tuhaf ama aralarında bir
etkileşim oluştuğuna yemin edebilirdi genç kız. Köpekler-
le arası pek iyi olmadığından bu ilgi gösterisi karşısında ne-

redeyse umutlanarak gülümseyecekken köpekler aniden ve
aynı anda dişlerini gösterip hırladılar. Gülüşü başlamadan ta-
rih olan Sophie farkına varmadan koltuğunda geriledi. Nesi
vardı bu aptal hayvanların?

"Onları huzursuz ediyorsun."

Herkes de onu huzursuz ediyordu, ne olmuştu yani? "Ne
yaptım ki ben şimdi?"

"Gözlerinin içine bakıyorsun Sophie."

"Tanrım bu ne incelik."

Brendan gür sesiyle, "Hector! Achilles!" diye haykırın-
ca köpekler kulaklarını geriye yatırıp sahiplerinin ilgisinden
duydukları mutluluğu kuyruk sallayarak belli ettiler. "Akıl-
lıysan yanlarına pek yaklaşmazsın. Senden en fazla benim
senden hoşlandığım kadar hoşlandıkları anlaşılıyor. Onları
kim suçlayabilir ki?"

Sophie yutkundu ve ne kadar içerlediğini göstermemek
için çenesini gururla kaldırdı. "Aptal köpeklerinin hassas his-
leri umrumda değil. Ayrıca aksini düşünsen de ne senden ne
de sana ait olanlardan hoşlanıyorum. İşlerin varacağı yeri bil-
seydim o terziye gitmektense çıplak kalmayı tercih ederdim."

Brendan Sophie'yi onayladığını belli etmek için başını
salladı ve yine ruhsuzca, "Soyunmak için ne kadar can attığı-
nı biliyorum Sophie," dedikten sonra onu sabırsızlıkla bek-
leyen köpeklerinin yanına doğru ilerledi.

Geride kalan Sophie ise kendini terk edilmiş, dışlanmış ve
hepsinden önemlisi ileri derecede aşağılanmış hissediyordu.

Sophie dakikalardır karıştırdığı çorbasından başını kal-
dırıp Brendan'a baktı. Kendinden emin ve dertsiz görünü-
yordu. Onun boyutlarındaki bir adam ne kadar yemeliyse o
kadar yiyordu, yani çok. Sophie kendi kuş yemi öğünlerini
düşününce hayatın adaletsizliği üzerine içinden söylendi.

Brendan tarafından görmezden gelinmek Sophie'yi inanılmaz derecede incitiyordu. En son duyduğu hakaretlerden sonra uzunca bir süre onu görmekten özellikle kaçınmıştı zira işe yaramaz da olsa bir gururu vardı. Gün içinde karşılaşmamalarına rağmen Brendan'ın Leighton'da olduğu akşamlar yemekte bir araya geldiklerinde nezaket konuşmaları haricinde ikisi de konuşmamaya özen gösteriyordu. Tıpkı bu akşam olduğu gibi...

Sophie böyle zamanlarda öyle kasılıyordu ki omuzlarındaki düğümü çözmek, her gece yapmayı alışkanlık haline getirdiği şömine karşısı banyo keyfi sırasında kendi becerikssiz ellerine düşüyordu. Sonrasında ise boş ve büyük yatağına girip düşüncelere dalıyordu.

Kafaya takacağını asla düşünmezdi ama artık hizmetçiler de hakkında konuşmaya başlamıştı. Aralarındaki haberleşme ağının ne kadar gelişmiş olduğunu annesinden biliyordu. Sophie Leighton'da yaşananların Leighton'da kalması gerektiğine karar vermişti ve itiraf etmesi gerekirse en büyük korkusu ailesinin *kocasının ona dokunmadığını* öğrenmesiydi... Özelikle de Liliana'nın. Eğer kuzeni Brendan'ın soğukluğu ile ilgili tek bir fikir bile edinirse Sophie daha önce girmeye cesaret edemediği batı Leighton kulesinden kendini atardı.

Ne yapacağını bilmiyordu. Birkaç kez daha Brendan'a onu tuzağa düşürmediğini anlatmaya çalıştıktan sonra artık bundan vazgeçmişti. Kocası onu umursamıyordu ve Sophie hiç ihtimal vermezdi ama görmezden gelinmek yerine nefret edilmeyi arzulayacak hale gelmişti.

Kendini yalnız hissediyordu... Langford'da Sheba ve Peter ile birlikteyken sıkılmak aklına bile gelmezdi ama Leighton'ın kontesi olmak bazı kuralları da beraberinde getirmişti. Özetle, insanlardan gördüğü tek şey saygıydı. Oysa o arkadaşlık istiyordu. Kocasının daha konuşkan olduğu bir zaman Sheba'nın getirilmesi ve Peter'ın bir süreliğine de olsa Leighton'da çalışması konusunu onunla konuşacaktı.

Keşke Maddy yanında olsaydı. Yakında, kocasının deyimiyle müttefikine kavuşacağı için mutluluk duymak yeni evli bir kadının zavallılığını daha iyi açıklayamazdı herhalde. Tanrı aşkına, kendi başına hiçbir şey beceremeyecek miydi? Utanıyordu... Gurursuz oluşundan ve daha da acısı onun ilgisini çekmediği için kadınlığından. Bazı günler aynanın karşısında geçirdiği vakit geride kalan ömründe harcadığından çok daha fazlaydı ve genelde çıplaktı. Acaba beni çıplak görse beğenir mi diye düşünen bir zavallıydı işte... Dikkat çekmek istiyordu, fark edilmek ve en çok da önemsenmek. Hiçbir şey yapmadan somurtup oturmanın Brendan gibi tepkisiz bir adam üzerindeki tek etkisi kolu kaşındığında hissettiğinden fazlası olamazdı. Yani kafasına kurabiye atmakla onu görmezden gelmek arasında bir şeyler yapmalıydı.

"Yeterince soğuduğuna eminim."

Onun sesini duymayı beklemeyen Sophie irkildi. "Efendim?"

"Çorbayı sevmediysen diğer yemeklerin tadına bakmanı tavsiye ederim."

Sophie söyleyecek bir şeyler düşündü, sonra başını sallayıp soğuk çorbasından bir yudum aldı. Donmaya başlayan kremanın tadı gerçekten çok kötüydü. Bir saniye... Az önce onun dikkatini mi çekmişti? Yemek yemediğini fark ettiğine göre göründüğü kadar ilgisiz değildi. *Ah Tanrım.* Sophie zavallılığı için kafasını masaya vurmak istiyordu, fakat düşünmeden de edemiyordu. Ya bir yolu varsa? Ona vurulmuştu orası kesin. Aşkın büyük fedakârlıklar isteyen, bencil bir his olduğunu duymuştu. İçine dolduğu kalbin sahibini aptala döndürdüğünü de bizzat tecrübe ediyordu. *Gururunu düşünme Sophie, mutlu olmak istiyorsan öyleymiş gibi davran ve cesur ol. En azından sohbet etmeyi denemekle başlayabilirsin* dedi içinden.

Boğazını temizleyip yüzüne hafif bir gülümseme kondurdu. "Yarın da Londra'ya gidecek misin?"

Brendan ona sakin bir şekilde baktı ve sadece, "Hayır," dedi.

Sophie onun bu soruyu *neden sorduğunu* soracağını um-

muştu. Hayal kırıklığını özenle gizleyerek, "Leighton çok büyük ve ben topraklarının yarısını bile göremedim. Müsaitsen bana at gezmesinde eşlik eder misin diyecektim," dedi. "Yarın yapmam gereken işler var. Çalışmalıyım ama sana eşlik etmesi için birini ayarlarım."

Sophie öfkelendiğini belli etmek yerine içeriden yanağını ısırdı ve zoraki gülümsedi. "Anlıyorum." Oysa hiçbir şey anladığı falan yoktu.

Brendan çok uzlaşmacı görünmese de en azından kibardı. Sophie Sheba ve Peter meselesini açmak için bir şansı olabileceğini düşündü. "Babam düğünden önce istediğim zaman atım Sheba'yı Leighton'a göndereceğini söylemişti. Sheba sıcakkanlı bir hayvan olmasına rağmen bazen huysuzluk çıkarabiliyor. Belki buraya getirilirken Langford'daki seyisimiz de onunla gelir." Duraksadı. "Leighton o kadar büyük ki eminim Peter'ın da bizimle çalışması sorun olamaz."

Yemeğini bitiren Brendan arkasına yaslandı. "Şahsi bir seyis... Bu kadar züppe olduğunu bilmiyordum ama nasıl istersen. Sen artık Leighton'ın hanımısın, her bir eklemin için özel bir hizmetçi istesen bile sorun olmaz. Ben bir adamla babana haber gönderip atın ve seyisin buraya gelmesini organize ederim."

Genç kız aynı anda hem kırılmış hem de umut dolmuştu. Rol yapmaya gerek duymadan teşekkür etti. Kocası uşağın sunduğu tatlıyı reddedince Sophie de önündeki soğuk çorba kâsesini kenara itip devam etmeyeceğini söyledi. Yemek bittiğine göre bu gece bir daha görüşemeyecekleri kesinleşmiş demekti. Sophie yapacak bir şeyi olmadığı için odasına çekilip kitap okuyabilir ya da sadece düşünebilirdi.

Birazdan merdivenlere doğru ilerleyecekler ve Sophie odasına çıkarken Brendan burada olduğu geceler ne yapıyorsa onu yapmaya devam edecekti. Oysa genç kız bu gece yalnız kalmak istemiyordu. En azından bekâretinden kurtulmalı ve evliliklerinin kutsandığından emin olmalıydı... Lily ya da bir başkası öğrenmeden önce. Kendi kendine verdiği

cesaret sözünü hatırladı ve gerisini düşünmeden, "Şimdiye kadar odama gelmemiş olman sadece beni değil seni de küçük düşürüyor Brendan," dedi ve başını eğdi. Tanrı aşkına, bunu söyleyebildiğine inanmıyordu.

Brendan duraksadı, yavaşça Sophie'ye döndü. Genç kız ona bakamadığı için yüzündeki ifadeyi göremiyordu.

"Anlamadım."

Bir keresinde, annesi ve dedikoducu komşuları Bayan Dorothy'nin 'karısı ile yatağa gireməyecek kadar hasta olan bir soylu' hakkında konuşmasını gizlice dinlemişti. Adam o işi yapamadığı için önce evinde çalışanların diline düşmüş, sonra da dedikodu herkesin kulağına gitmişti. Sophie o zamanlar neden bahsettiklerini anlamamıştı, işin aslı anlamamaya devam ediyordu, fakat adamın küçük düştüğünden emindi. Belki de o adamdan bahsederse Brendan'ı etkileyebilirdi. Çekinerek ona baktı.

"Beni cezalandırmaya çalıştığını biliyorum ama... Bak... Çalışanlar hasta olduğun için yanıma gelmediğini sanıp bunun hakkında konuşmaya başlarlarsa küçük düşeceğini düşünüyorum. Onlar bana kızgın olduğun için ikimizin arasında..."

"Ne dedin sen?"

Sophie irkildi ve bir an için Brendan'a bakakaldı. Onu şaşırtacağını tahmin etmişti ama şoka girmesini de beklemiyordu. O kadar mı itici buluyordu onu? Çok ileri gitmiş olabileceğinden endişe edip bir an soluksuz kaldı, eli göğsüne gitti. Yüzünden yükselen ısıya bakılırsa son hız renk değiştiriyordu. Dışarıdan duyulacak kadar sesli bir şekilde yutkunduktan sonra, "Söylediklerimi unut lütfen..." diyebildi.

Utançtan ağlamak üzereydi ve her geçen saniye hislerini gizlemekte zorlanıyordu. Son bir kez daha onun şaşkın yüzüne baktı ve arkasını dönüp hızla merdivenlerden çıkmaya başladı.

Öte yandan Brendan ilk defa ne diyeceğini bilemiyordu. Az önce karısı iktidarsız olduğunu mu ima etmişti? Bir an

için kızın peşinden gidip ona iktidarsız olmadığını kanıtla-
mayı düşündü. Üstelik bunu yaparken kibarlık kaygısı da
taşımayacak, ona ne istiyorsa verecekti. Hem de hâlâ mende-
venlerdeyken...

Tanrı aşkına bu kadar saf mıydı yoksa sadece damarına
nı basmak istemişti? Dayanamayıp güldü, karısının uzakla-
şırken salınan kalçasını seyrederken hâlâ gülüyordu. Bu kez
gerçekten çok tuhaftı.

Sophie'ye göre Maddy'nin eve dönecek olmasından daha
güzeli o öğleden sonra Sheba'nın gelişiydi. Atı geldiği için
kendini daha normale dönmüş ve kısıldığı kapandan kur-
tulmuş hissediyordu. Daha da iyisi Sheba'nın Leighton'a
getirilme işini Peter üstlenmişti ve o da burada olmaktan
memnundu. Genç kız ise onun güven veren tanıdık yüzünü
görmekten ötürü mutluluk duyuyordu.

Malikâne sınırlarında olmasına rağmen bir süredir or-
talarda görünmeyen kocasını düşünmeden Sheba ile yeni
topraklarının tadını çıkarmak karamsarlığına da iyi gelmişti.
Brendan'la konuşmak onu yatağına davet edip reddedildiği
akşam yemeğinden sonra neredeyse imkânsız hale gelmişti.
Sebebi kocasının ondan kaçması değil Brendan'a hasta oldu-
ğunu ima ederek kırdığı pot yüzünden hissettiği utançtu. En
azından bir süre için bile olsa onu düşünmekten vazgeçmeli
ve mümkün oldukça ondan uzaklaşmalıydı.

Leighton muazzamdı. Malikâne ön cepheye kurularak
toprakların büyük bir kısmını zapt ediyordu, fakat Sophie'nin
buraya ilk gelişinde dikkatini çekmeyen zenginlik geride ka-
lan detaylarda saklıydı. Aynı anda dört bahçıvanın çalışmasını
gerektirecek kadar büyük olan bahçe doğuya ve güneye doğ-
ru geniş bir alana yayılmıştı. Hemen bitişiğinde ise meyve
bahçeleri vardı. Henüz kontesliğin inceliklerine alışamadığı

için meyvelere ne kadar yaklaşması gerektiğini bilemiyordu
ama çiçeklerle arası iyiydi. Her sabah odasındaki vazoya taze
çiçekler konuluyordu.

Sophie'yi en çok şaşırtan büyük seraydı. İçeri ilk girdiğin-
de aşırı sıcak havanın etrafını orman gibi saran bitkilere zarar
vereceğini düşünmüştü ama serayla ilgilenen bahçıvan tropi-
kal çiçeklerin özellikle sıcaktan hoşlandığını ve başka birçok
şey anlatmıştı.

Çalışanlarla arası iyi sayılırdı. Maddy'nin yerini almaya ça-
lışmadığını daha iyi ifade edebilirse daha da iyi olacağı kesin-
di. Onlardan Leighton'ın görünen güzelliklerinin yanı sıra
gizli cennetleri olduğunu da öğrenmişti. Ağaçların arasında
kalan göletleri, doğal çiçek bahçelerini ve atıyla gezebileceği
geniş düzlükleri görmek için biraz daha bekleyecekti. Bura-
nın havasında ve kokusunda içindeki yalnızlıkla örtüşmeyen
bir neşe vardı sanki... Sophie'nin kalıplarını zorluyordu.

Sheba yeni evini sevdiğini göstermek istediğinden olsa ge-
rek saatlerce yorulmadan toynak sallamıştı. Rüzgârın burada
daha keyifle estiğini o da fark etmiş gibi mutluydu. Leighton'ı
keşfetmek başlı başına bir mutluluktu aslında.

Sophie malikâne çevresinde sayısız tur attıktan sonra dön-
meye karar verdiğinde akşam olmak üzereydi. Kısacık bir an
için kocasının onu merak edip etmediğini geçirdi aklından,
sonra da aptallığına gülüp geçti.

Sheba'yı ahırlara doğru sürdüğü sırada Peter'ın büyük
ahır kapısının önünde beklediğini gördü. Atını hızlandırarak
yanına geçirmişti ki karşılaşmaktan bilhassa kaçındığı asabi İs-
koç tazılarından biri havlayarak Sheba'ya doğru koşmaya baş-
ladı. Sophie bir atın sırtında, ayakları yere bastığından daha
güvende sayılabilecek kadar iyi bir biniciydi. Langford'day-
ken sık sık karşısına çıkan yaban domuzlarından korkmama-
sının nedeni, Sheba'nın sırtında kendini güvende hissetme-
siydi. Ne var ki şimdiki durum biraz daha farklıydı... Sophie
tehdide karşı kendini hazırlayabilmiş olsaydı atın ürktüğünü
hisseder ve onu sakinleştirebilirdi. Fakat cehennem bekçisi

üç başlı Kerberos'a benzeyen köpeğin havlayışından öyle çok korkmuştu ki dizginleri boşlamış, atının sağrısına bastırdığı dizlerini gevşetmişti. Böylece Sheba ile aralarındaki güven işareti de büyük ölçüde ortadan kalkmıştı.

Birdenbire boşlanmış hisseden Sheba ayaklarının dibinde havlayan köpeği uzaklaştırmak için şaha kalkınca yerini yeterince sağlama alamayan Sophie eyerden havalandı ve sırtüstü yere serildi.

Tanrı aşkına ne nefes kesici bir acıydı bu... Genç kız iki farklı kişinin adını seslendiğini işitti, fakat başını kıpırdatabilecek halde değildi. Kesin bir yerleri kırılmıştı ya da daha kötüsü sakat kalacaktı.

Acıdan yaşaran gözleri yanıltmıyorsa yanına çöken kişi kocasıydı.

"Sophie... Tanrım lütfen... Sophie iyi misin?" diyordu. "Bana bak, gözlerini aç... Lütfen... Bir şey söylesene sersem!"

Yine hakaret ediyordu ama bu seferki hakaretleri ne de tatlıydı. Nedense gülmek geldi içinden. Çektiği ıstıraba rağmen onu ilk defa böyle ilgili görmenin zavallı mutluluğu içinde bir şeyleri kıpırdatıyordu.

"Brendan," dedi yavaşça ve kısmen kapalı gözlerini açabildiği kadar açtı. Yanağında Brendan'ın sıcak avucunu ve tatlı okşayışını hissedebiliyordu. Ağrı ayak serçe parmağını bir yere vurduktan hemen sonra hızla yükselen acının yavaşça düşüşe geçtiği gibi azalmaya başladığında gözlerini tamamen açabildi. Dudaklarındaki minik bir gülümseme miydi yoksa Sophie'nin zavallı umutlarının sisli bir hayali miydi? Tanrı aşkına gerçekten gülüyordu.

O sırada Peter'ın adını haykırarak yanında bittiğini fark etti. Etrafını saran toz bulutuna bakılırsa yolun bir kısmını dizleri üzerinde kayarak gelmişti.

"Sophie, iyi misin tatlım?" dedi Peter nefes nefese.

Acıdan beyni bulanan Sophie bile Peter'ın hitabındaki uygunsuzluğun farkındaydı.

Brendan tam bu sırada, "Delikanlı derhal işinin başına dön!" diyerek onu tersledi. Sesi soğuk değil kesinlikle öfkeli çıkıyordu.

Peter aksi bir şeyler söyleyecek gibi kaşlarını çatmıştı ki Sophie kendini zorlayarak, "Peter ben iyiyim," dedi. "Sadece biraz canım yandı. Merak etme."

Peter yavaşça kalkıp bir adım uzaklaştı. Aklı başına yeni gelmiş gibi görünüyordu ama durumu içine sindiremediğini gösteren öfkeli bir ifade vardı yüzünde. Üç saniye sonra da Sophie'ye dikkatli olması yönünde bir şeyler söyleyip gitti.

Genç kız süren sessizliği fırsat bilerek dirseklerinden aldığı güçle doğrulmaya niyetlendi, ancak yarı yolda pes etmesine neden olan bir ağrı saplandı sırtına. Tam kendini bırakacakken Brendan'ın güven veren koluna yaslandı.

"Kıpırdamadan önce seni muayene etmem gerekiyor."

Sophie panikledi. "Mu-Muayene mi?"

"Yavaşça boynunu kıpırdat... Önce öne arkaya, sonra yanlara... Yavaş davranmaya dikkat et. Ben seni tutuyorum."

Sophie hemen itaat etti. Sonuç olarak kocası boynuyla ilgili ciddi bir sorun olmadığına karar verip benzer kontrolleri beli ve sırtına da uyguladı. Genç kız ağrının giderek hafiflediğini söyleyince Brendan anlaşılmaz bir ses tonuyla, "Güzel," diyerek onu yavaşça kucağına alıp eve doğru yürümeye başladı.

Sophie onun kollarında odasına giderken kendisiyle ilgili bazı yeni fikirler edindiği gibi bildiklerini de pekiştirdi. Öncelikle tam bir zavallıydı. Kocasının güçlü gövdesine yaslanmış onun erkeksi kokusunu içine çekerken durumun romantizmle ilgisi olmadığını bile bile burnunu beyaz gömleğin yaka kenarından görünen esmer tene bastırmamak için kendisini zor tutmuştu. Tam bir kedi gibi...

Bir diğer tespiti ise yerli yersiz tahrik olma eğiliminde bulunduğuydu. Biraz yüz bulsa düşünmeden kendini ona sunabilirdi. Açıkçası bunu da zavallılık kategorisinde değerlendirmek mümkündü.

Ve gurursuzdu... Yani tümüyle bir zavallıydı.

Brendan onu nazikçe yatağa bıraktığında aklına ilk gelen şey *bu odada* ilk kez yalnız kaldıklarıydı. Duvarlar, eşyalar bile ikisi adına söyleyecek güzel sözleri varmış gibi daha sıcak görünmüştü gözüne. Kalbi her nasılsa biraz daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

"Herhangi bir yerinde, belli bir noktada ağrı hissediyor musun?"

Sophie aklını ona verip dürüstçe, "Pek sayılmaz," dedi.

Adam ceketini çıkarıp yatağın yanındaki sandalyeye gelişigüzel bıraktı ve yatağa oturdu. Yüzü dikkatli, özenli bir doktor ciddiyetindeydi ve kızın aklını başından alacak kadar da yakındı. Gözlerinin içindeki hareleri bu mesafeden görmek ne kadar da kolaydı. Nefesinin kokusu baş döndürücüydü. Sophie erkeklerle geçirdiği uzun zamanlarda bir erkeğin nefesinin kokusundan uzak durması gerektiğini öğrenmişti oysa. Hızlandığını hissedince nefes alıp verişini kontrol etmeye çalıştı.

"Görünüşe göre bir sorun yok ama sırtını görmem gerekiyor."

Sophie'nin az önce kontrolden çıkan nefesi anında kesildi. "Ne? Nasıl?"

Brendan yataktan kalktı. "Elbisenin ve iç çamaşırının üst kısmını açman için bir hizmetçi mi istersin yoksa yardımımı mı tercih edersin?"

Evlendiklerinden beri onunla daha yakın ve çıplak anlar paylaşmak istediği düşünülürse itiraz etmesi ya da sorun çıkarması olasılık dışıydı. Hem bu seferki durum biraz daha ciddiydi. Ne var ki ondan ya da bir başkasından yardım da almayacaktı. Başını öne eğerek, "Ben hallederim," dedi ve doğrulup yavaşça arkasındaki düğmelere uzandı. Ancak bir düğmeyi çözebilmişken kocası elini kibarca yakalayıp kucağına bıraktı ve arkasına geçip kaldığı yerden devam etti. İki, üç ve dördüncü düğme... En sonunda bitmişti.

Sophie hissettiği tahriki frenlemek için bacaklarını sıkıca birbirine bastırıp gözlerini yummuştu.

"Korselerden hoşlanmıyorsun."

Gözleri kocaman açılan Sophie cevap veremeden, adam elbisenin küçük kollarını omuzlarından aşağı doğru kaydırdı. Genç kız zorluk çıkarıp komik duruma düşmek istemediğinden kumaşı dirseklerinden aşırdı ve sonunda elbisenin üstü işe yaramaz bir biçimde kucağına düştü. Şimdi sadece ince kombinezonu vardı belinden yukarısını örten.

Sophie burnundan bir soluk verdi. Brendan arkasında olmasına rağmen genç kız kollarını belli belirsiz göğüslerinin üzerine gelecek şekilde tutuyordu. Şimdi ne olacaktı?

Derken göğsünde gerilen ince kumaşın tatlı bir ses çıkararak sırt tarafından yırtıldığını hissetti. Başını geriye atıp, "Delirdin mi sen? O yeniydi," dedi. Durumdaki tek terslik de buydu zaten...

Brendan son derece ilgisizce, "Senden elbisen ve iç çamaşırlarını çıkarıp çıplak vaziyette yatağa uzanmanı isteseydim kabul etmeyeceğini düşündüm. En azından bu şartlar altındayken..." dedi. "Şimdi yüzüstü yatağa uzan. Eğer kendini rahat hissedeceksen üzerini örtebilirim."

Sophie korkaklık etmeyi kesip, "Gerek yok," dedi. Yırtılan kombinezon kayıp düşmesin diye göğüs kısmını sıkıca elleriyle tutup yatağa yüzüstü uzanırken kızarmış yanaklarını özenle ondan sakladı. Kocası daha rahat edebilmek için pozisyonunu değiştirdikten sonra ince çamaşırı Sophie'nin kuyruk sokumuna kadar iyice yırttı. *Ah, ne müthiş!*

Parmakları düzgün bir hat boyunca omurgası üzerinde geziniyordu... Fazlasıyla sıcaktı. Sophie kasıldı, ağzından tek bir ses çıkmaması için alt dudağını ısırdı.

"Kendini kasma küçük kedi... Hmmm... Birkaç önemsiz kızarıklık var. Düştüğün yerdeki taşların verdiği küçük zararlar. Az önce canın yandı mı?"

Sophie verdiği titrek nefesle birlikte, "Hayır," diyebildi.

Sıcak parmakların omurgasının en uç noktasına doğru ilerlemesi üzerine neredeyse yerinden sıçrayacakken kendini son anda frenledi. Lanet olsun, sadece bir parmak aşağısı

poposunun kabartısıydı. Ah işte tam orası... Sahip olduğu iki ganızeyi de içine alan bölümde okşar gibi gezinen dokunuşlar öyle yakıcıydı ki Sophie boğazından kendine yabancı bir inilti dökülmesini engelleyemedi. Çıkan ses tahrik edici parmakların bir an için duraksamasına ve o parmakların sahibinin kısık sesle gülmesine neden oldu.

Brendan, "Canın mı yandı Sophie?" dedi fısıldayarak. Üzerine eğilmiş olmalıydı çünkü soru ses değil de nefes gibi kulağına değen bir dokunuştu. Cevap veremedi...

Sonra kocası avuç içlerini sırtına bastırarak aşağı yukarı hareket ettirdi. "Böyle dokununca ağrıyor mu Sophie?" İsmini kasıtlı olarak tekrar ederek aklını bulandırmaya çalışıyordu sanki. Genç kız cevap vermek yerine zorlu şartlara rağmen başını iki yana sallamaya çalıştı.

"Güzel..."

Kocası masaja devam ederken Sophie altüst olan yüzünü saklamak için kolunu yüzüne doğru çekti ve gözlerini sıkıca yumdu. İçinde büyüyen arzu kendinden geçmesine neden olacak kadar güçlü bir dürtüydü, fakat bu dürtü başka bir dürtü tarafından gizlenmeye zorlanıyordu. Her şeye rağmen kontrolünün yakınlarda bir yerlerde olduğunu bilmek güven vericiydi.

Adamın başparmakları genç kızın omurgası üzerinde birleşerek yukarı doğru ilerlediği sırada, diğer parmakları kaçınılmaz olarak belinin kıvrımlarını terk edip yanlara taşan göğüslerinin kabartısında gezinmeye başladı. Kasılan Sophie titrek bir nefes verdi. Konuşabilecek durumda olsa ona yapma derdi ama dili damağına yapışmış, dudakları uyuşmuştu. Tutku arttıkça karşılık verme cesareti yok oluyordu, çünkü vereceği karşılığın şiddeti ya da neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Karı-koca olduklarından beri hissettiği onu yatağında görme arzusu, şimdiki ihtiyacın yanında bir çocuğun şeker istemesinden farksızdı... Ve artık kontrol namına tek bir işaret bile yoktu. Daha ne istiyordu ki?

"Gergin misin küçük kedi?"

Sesi titreyerek, "Evet, beni geriyorsun," diyebildi.

Brendan üzerine eğilip yanağına hafifçe nefes verecek şekilde, "O halde köpeklerimi tahrik etmeyi kes," dedi.

Sophie'yi kendinden geçmenin eşiğine getiren kırmızı ve pembe tonlarındaki sis tek bir cümleyle dağılmıştı. Kaşlarını çatarak, "Ben bir şey yapmadım. Benden hoşlanmamaları onların kabahati," dedi.

"Haklısın, kedilerden pek hoşlanmazlar... Bu arada seyisle konuşup sana ata binmesini öğretmesini isteyeceğim. Kendine ait bir atın olmasına rağmen üzerinde duramıyorsun."

Sophie işte o zaman yerinden sıçradı. Hayatının en büyük hakaretini işitmişti az önce. Göğüslerinin görünmediğinden emin olduktan sonra, "Ben ata binebiliyorum. Aptal köpeğin atımı ürküttü ve ben de boş bulundum, hepsi bu," dedi.

Brendan öyle derin bir iç geçirdi ki Sophie'ye boşa kürek çektiğini bundan daha iyi anlatamazdı.

"Birkaç gün sırtın ağrıyabilir ama önemli bir şey yok. Bana sorarsan bugünü dinlenerek geçir, tahminimce yarın annem sayesinde uzun bir gün olacak. Şimdi... Eğer benden istediğin bir şey yoksa işlerimin başına dönmeliyim."

Sophie söyleyecek aklı başında tek bir söz bile bulamadığı için yüzünü yastığa gömüp adam odadan çıkana kadar sesini çıkarmadı.

Ondan ne mi istiyordu? O yokken aklına gelen yaratıcı fikir ve fantezilerin onun karşısında - üstelik belden yukarısı çıplakken - zihninden uçup gitmesi ne tür bir akıl oyunuydu, anlamıyordu. Tanrı aşkına, bekâretini kaybetmek isteyen biri için fazla iffetli davranmıyor muydu?

On Ikinci Bölüm

Hikâyelerimden Hoşlanmayabilirsin...
Yine de Seviş Benimle...

Yoğun geçen iş günü ve arsa görüşmelerinin ardından Brendan Leighton'a döndüğünde saat dokuzu geçiyordu. Müttefiki Maddy'ye kavuşan sevgili karısı bu akşam yemeğini yalnız yememişti. Hatta büyük oturma odasından gelen seslere bakılırsa başka misafirleri de vardı. Birden öfkelendi. Dünkü kazadan sonra misafir ağırlamak yerine dinlenmesi gerekirdi. İçeri girip ona yeni kurallardan bahsetmeyi düşündü, fakat hemen sonra öfkesi yerini anlamsız endişesi yüzünden hissettiği şaşkınlığa bıraktı. Birkaç kadın bir araya geldiğinde yorulanın sadece çeneleri olduğunu aklından çıkarmıştı.

Isabel tatlı sesiyle bir şeyler anlatıyordu. Hanımların gevezelikleri, fazla kaçırılan brendi sonrası sabahları hatırlatıyordu ona. Yani kaçınmak için iyi bir gerekçeydi. Tam odanın önünden geçip gitmek üzereydi ki adımlarını şaşırmasına neden olan ve erotik çağrışımlar uyandıran o kahkahayı işitti. Daha önce Florance'ın davetinde duyduğunda nasıl kendini kontrol edemediyse yine bedenine söz geçiremedi ve tahrik gülle gibi çarptı. Sesin Sophie'ye ait olduğunu anlamıştı. Bu kızda daha ne gibi sürprizler olduğunu merak ediyordu. Merakına direnemeyip teklifsizce odaya girdi.

"İyi geceler hanımlar."

Isabel, "Brendan," diyerek yerinden fırladı ve kendini onun kollarına attı. Isabel'in sevgisini göstermedeki cömertliği oldum olası gözünü korkutmuştu. Fakat daha da göz korkutucu olan emektar Morgan ile burun buruna gelmekti. Artık Henfield ailesinden biri sayılan Isabel'in yaşlı dadısını başıyla selamlayıp annesinin tenkit dolu ifadesine bakarak soğuk bir şekilde gülümsedi ve "Leighton sensiz fazla ıssızdı anne," diyerek dalga geçti.

Annesi kaşlarını kaldırıp, "Demek beni çok özlediğin için günlerini evinde eşinle değil de Londra'da geçirmeyi tercih ediyordun," dedi.

"Daha iyi bir seçeneğim olsaydı onu tercih ederdim."

Maddy neyi ima ettiğini anladığı için oğluna kötü kötü baktı, fakat akıllılık edip karşılık vermedi. Biliyordu ki Brendan'ın sakin görüntüsünün altında gizlenen volkan enerjisi açığa çıkarsa anneliğin avantajlarına bile güvenemezdi.

Genç adam hâlâ yakınında tuttuğu Isabel'in saçlarına alışkın olduğu üzere bir öpücük kondurdu ve Sophie'yi görmezden gelerek bir koltuğa oturdu. Onu görmezden gelmek en az annesini görmezden gelmek kadar iyi hissettiriyordu.

"Brendan bizim yanımızda mı oturacaksın? Yapacak daha önemli işlerin yok mu senin? Gördüğün gibi kadın kadına sohbet ediyoruz."

Bu uyarıyla beş yaşındaki günlerine geri dönen Brendan kaşlarını ilgiyle kaldırıp koltuğa daha kalıcı bir rahatlıkla yayıldı. "Az önce karımı ihmal ettiğimi söylüyordun."

Muzipliğiyle ün yapmış biri olduğu söylenemezdi ama birden bu gece eğlenmek istediğine karar vermişti. Kaldı ki içinden geçen his dedikodusunun yapıldığı yönündeydi. Annesi pes etmesi gerektiğine karar verip hanımlara döndü tekrar.

Brendan gayriihtiyari ve biraz gecikmeli olarak ilgisini karısına verince onun elma yeşili elbisesinin eteğiyle oynadığını gördü. Bakışlarını çevirip kedi gözlerini inceledi... Korku,

rahatsızlık ve biraz da öfke vardı dikkatini çeken. Küçük tah-
rik etme oyunu zavallı karısını bir hayli rahatsız etmiş gibi
görünüyordu. Çıplak sırtını kontrol etmedeki amacının ba-
yerlerinin incinip incinmediğini anlamaktan çok, onun ne
kadar ısınabildiğini görme arzusu olduğunun Sophie de far-
kındaydı.

İtiraf etmeliydi ki Brendan da etkilenmişti. Parmaklarıyla
hissettiği ipeksi, krem yumuşaklığındaki tenin verdiği duygu
şimdi bile parmaklarını karıncalandırıyordu. Daha ileri gidip
pürüzsüz yumuşaklığı dudaklarıyla hissetmek, saçlarını açıp
ellerini hanımeli bulutunun içine daldırmak ve küçük ke-
dinin istekle mırıldandığını duymak istemişti. Şimdi bile...
Özellikle şimdi. İnkâr etmenin gereği yoktu, onu arzulamış-
tı ve canını yakmak istemekle birlikte arzulamaya da devam
ediyordu. Tek fark artık onu arzuladığı için lanetlendiğini
düşünmüyordu. Aynı zamanda ondan hoşlanmamaya da de-
vam ediyordu. Kendi kendine yaptığı itirafların çizgisi bura-
ya kadardı. Şehvet onun gibi bir adam için her zaman kabul
edilebilirdi, fakat korkular ve endişeler hakkında düşünmek
istemiyordu. Onu düşerken gördüğünde hissettikleri de bu
kategoriye giriyordu.

Hislerindeki anlık ve değişkenliğe açık yumuşama, ko-
calık görevlerini hatırlatarak merakını gidermek istemesine
neden oldu. İyi olduğunu bile bile onu neden merak ettiği
sorusunu en zararsız haliyle *sadece basit bir merak* diye geçiş-
rip son derece kayıtsız bir sesle, "Kendini nasıl hissediyorsun
Sophie?" dedi.

Sophie'nin o odaya girdiğinden beri süregelen utangaçlığı
ve huzursuzluğu yerini capcanlı bir öfkeye bıraktı. Meydan
okuyan duruşu, dün ne yapmaya çalıştığının farkında oldu-
ğu ve etkilenmediği mesajını veriyordu. Yani Brendan'ın
sadece sırt ağrılarını kastettiğine inanmadığı açıktı. Belki de
kızgınlığının nedeni Brendan'ın geçen haftaki yatak davetu-
ni reddetmesiydi. Buna rağmen sakin görünmeye çalışarak,
"İyiyim, bugün neredeyse hiç ağrım yok," dedi. Yüzündeki

komik savaşı izlemek Annabel'i sahnede izlemekten daha ilgi
çekiciydi.

İşin aslı Brendan'ın öğrenmeye çalıştığı gerçekten de
onun kendini nasıl hissettiğiydi. Karısının verdiği tutkulu,
kontrol edilemez tepkilerin ne anlama geldiğini analiz ede-
bilecek kadar çok kadın tanıdığı düşünülürse Sophie'nin si-
nirden tütmesi ya da tepine tepine inkâr etmesi hiçbir şeyi
değiştirmezdi.

"Kızcağızın başına gelen talihsizliğe bak. Onu bu kadar
yalnız bırakırsan olacağı buydu."

Brendan bir an önce susmasını dilediği annesine insanın
içini donduran gözlerle baktı. Cevap verirse tartışmanın ço-
cukluğuna kadar ineceğini tecrübelerinden biliyordu. Ya da
daha kötüsü aptal yerine konmasının ve küçük düşmesinin
hesabını sormaya başlayabilirdi her an. Ve bu kez soğukkan-
lılığını korumak gibi bir endişesi de olmazdı. Neyse ki gerili-
mi çözen, gerilimin ta kendisi, yani düzenbaz karısıydı.

"Benim hatamdı Maddy. Daha dikkatli olmalıydım."

Annesinin iğnelemeleriyle geçen sıkıcı bir süre boyunca
Brendan Sophie'nin huzursuzluğunun dalga dalga kabar-
masını izledi. Bu durumdan böylesine rahatsızlık duyması
ilginçti. Neyse ki Maddy Blackmore bir süre sonra konuyu
değiştirmeye karar vererek tehlikeli sulardan uzaklaştı.

"Sophie hayatım, hatırlarsan bize hikâye anlatma sözü
vermiştin. Isabel ve Morgan da buradayken neden şimdi an-
latmıyorsun?"

Brendan iç geçirecekken kendine son anda hâkim oldu.
Vahşi yaratılışlarına rağmen kadınların romantik masallara
olan eğilimlerini her zaman anlaşılamaz bulurdu.

Morgan da benzer hisleri paylaştığını belli ederek, "Asla
dantel mendilli dramatik kadınlardan biri olmadım. Eğer hü-
zünlü bir aşk hikâyesinden bahsediyorsanız ben İncil oku-
mak için izninizi isteyeceğim," dedi.

"Keşke biraz romantik olabilseydin Morgan," dedi Isabel.
"Böylece bizim değil kocanın başını şişiriyor olurdun."

"Münasebetsizlik etme Isabella."

Odada gülüşünü gizlemeyen tek kişi Sophie'ydi. O da Morgan'ın aksi bakışlarından nasibini alınca sesini kesti.

Maddy işaret parmağını havada sallayarak, "Bana bahsettiğin şu kadın hakkındaki efsaneyi anlatabilirsin. Hani intikam alan ruh, çiçek kokan kadın..." dedi ama detayları hatırlamadığı için olsa gerek sözlerine devam edemedi.

Sophie gülümsedi. "*Kamelya Kokulu Kadının Efsanesi*... Elbette anlatırım ama biraz ürkütücü bir hikâyesi var. Bu saatte herkes yatmadan önce sizi huzursuz etmek istemem." Bir an için göz göze geldiler, Brendan başını belli belirsiz yana eğdi. Isabel hevesle, "Lütfen anlat," diyerek ellerini kenetledi. Morgan konu ilgisini çekmeye layık değilmiş gibi tekli koltuktaki duruşunu değiştirdi ama Brendan'a göre durum tam tersiydi. Genç adam hanımların neye karar verecekklerini sabırla beklerken koltuğuna iyice yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

"O halde anlatacağım..."

Harika!

Sophie bir anda kendine tuhaf bir şeyler yapmaya başladı. Yaptığı her neyse, karanlık yüzlü, gergin vücutlu bir ihtiyara döndüğüne yemin edebilirdi Brendan. Gözlerini kırpıştırmak ve doğru gördüğünden emin olmak istiyordu ama neyse ki aklını kaçırmadığına ikna olmak için fiziksel bir tepki vermesine gerek kalmadan karısı anlatmaya başladı.

"Margaret Filsham ismi asla korkuyla anılmazdı... Herkese göre o bir hanımefendi, mükemmel bir eş ve harika bir anneydi. Yetiştirdiği kamelyaların ünü neredeyse ülke sınırlarını aşmıştı ve bazı zamanlar meraklı konukları gösterişli evine çekiyordu."

Sophie kadının mükemmelliğini abartılı tasvirlerle anlatırken Brendan onun sonrasındaki drama zemin oluşturmaya çalıştığını düşündü. Sophie birden sustu ve Brendan hariç odadaki herkesi tek tek süzüp gizemli bir şekilde gülümsedi. Gücü elinde tuttuğunu daha iyi ifade edemezdi.

"Elbette az önce bahsettiklerim sadece dışarıdan görünenlerdi... Herkesin olduğu gibi onun da sırları ve korkuları vardı... Hatta kâbusları. Margaret Filsham her gece rüyasında öldüğünü görüyordu..." Genç kız öyle derin ve uzun bir iç geçirdi ki Morgan da dahil olmak üzere tüm hanımlar hafifçe irkildiler. Brendan ise erotik bir çağrıyı andıran jestin yarattığı hissi içine çekmekle meşguldü.

"Kamelyaların arasında yattığını, kanının beyaz taç yapraklarına yayıldığını ve son nefesini verirken aralık gözlerinden kanlı yaşlar aktığını görmediği tek bir gece bile hatırlamıyordu." Sesi iyice alçaldı, hırıltılı bir nefese döndü. "En kötüsü de çocuklarının küçük, cansız bedenlerine ulaşamamak ve onlara yardım edememekti."

"Çocuklarının da mı öldüğünü görüyordu?" Isabel'in bir anne olarak durumu kabullenemeyişindeki samimiyet Brendan'ı neredeyse güldürecekti.

"Söylediğim gibi bu onun kâbusuydu... Kâbusların gerçeklerle beslendiğini bilir misiniz? Gözlerinizdeki korkuya bakılırsa kabul etmek istemiyorsunuz ama gerçek şu ki Margaret bunu bilecek kadar uzun zamandır tanıyordu onu?"

Herkes bir ağızdan, "Kimi?" diye sorunca Brendan da kulak verdi. Herhalde öfkeli bir kocadan bahsediyordu.

Sophie daha öncekilere benzemeyen, bebeksi bir kıkırtıyla sinirleri birdenbire gerilme noktasına getirdi. "Elbette ki kocasını..."

Ne kadar ilginç... Kimin aklına gelirdi ki? Brendan başını iki yana salladı.

Isabel ve Maddy aynı anda kur yapan erkek serçeler gibi kabarıp her nasılsa kadınca tepkiler vermeye başladılar. Ne dediklerini ya da neden söylendiklerini anlamaya çalışmamakta fayda vardı.

"Şşşş... Bu gece sessiz olur ve *Kamelya Kokulu Kadının* ruhuna saygı gösterirseniz duvarlar size sadece görmek istediklerinizi gösterir hanımlar."

Aniden oluşan küçük kargaşa Sophie'nin ürkütücü mü-

dahalesiyle yerini durgunluğa bıraktı ve herkes canlanmış gözlerle gelişmelere odaklandı. Brendan gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu bu arada.

Kocasından dayak yiyen ve muhtemelen daha kötü muameleler de gören çiçekli kadının dramatik öyküsü ara ara yükselen öfke, acıma ve isyan seslerine karışmıştı. Böyle zamanlarda Sophie gizemli tepkiler vererek onları sindirmenin yollarını buluyor, hop oturup hop kalkan kadınları elinin basit bir hareketi ya da bir bakışıyla kuklaya döndürüyordu.

Brendan ise onları inanamayarak izlemekle meşguldü. Başını iki yana sallarken belli belirsiz, "Tanrı aşkına," dedi ama konunun gidişatı üzerine fikir yürütmekten de geri duramıyordu. Ona göre adamın kötülüğünün nedeni bir aldatma hikâyesi olabilirdi. Muhtemelen çocuklar da ondan değildi.

"O gece... O uğursuz gece dışarıdaki fırtınayla başlamıştı huzursuzluğu. Gece yarısı olmasına rağmen kocasının eve gelmeyişi hem korkmasına hem de içinin rahatlamasına neden olmuştu. Belki de ondan ve her gece yaşadığı korkulardan kurtulmasını sağlayacak bir şey gelmişti başına. Tanrım ne mükemmel olurdu."

Karısının mest olmuş bir kadını taklit eden yüzündeki gerçek zevkin izleri Brendan'ın kanında bir ateş parçasının gezinmesine neden oldu. Duruşunu değiştirip pantolonunun içinde büyüyen rahatsızlığını gizledi.

"Fakat o parkasından yağmur suyu damlayarak büyük evin kapısını açtı... Gözlerinde karanlık, yüzünde kötülük vardı. Margaret işkencenin başlamak üzere olduğunu anlayınca koşarak odasına girdi ve iki çocuğunu da kollarının geçici güvenliğine alıp dua etmeye başladı."

Elbette dedi Brendan içinden.

"Onlara zarar vermediğini söyle bana."

Sophie'nin yüzü olayı daha da etkili kılacak şekilde üzgün bir hal alınca Brendan bezgin gülüşünü saklamak için eliyle ağzını kapamak istedi. İşin aslı uzun zamandan beri kendini böyle tuhaf hissetmemişti. Tahrik olduğunda ve sonraki dö-

gal süreçte aldığı keyfi bu geceki eğlencesiyle kıyaslamak hata olurdu zira ciddi bir nitelik farkı vardı. Ancak gerçek anlamda uyarılmıştı. Komik bir şey karşısında gülmek istediğinde ise - ki bunun ne kadar ender gerçekleştiğini düşünüp hafif bir şaşkınlık yaşadı - pantolonunun dar geldiği görülmüş şey değildi.

"Dediğinizi yapabilseydim *Kamelya Kokulu Kadını* anlayamazdık. O gece kapalı kapılar kötülük karşısında çok fazla dayanamadı. Üstelik adam yalnız da değildi... Yanında tıpkı ona benzeyen, belki ondan da kötü şeytanlar vardı."

Brendan gerçek efsane kahramanlarının mezarlarında ters döndüklerinden emindi. Yine de hikâyedeki bayağılığa rağmen kapının kırılma anının, kadının çocukları için mücadele edişinin ve korkunun neredeyse kusursuzca tasvir edilişi karşısında karısını takdir etmek zorunda kalmıştı. Sophie gerçekten de işini iyi biliyordu. Ayrıca çekici göründüğü de bir gerçekti. Anlatırken öyle çok hareket ediyordu ki göğüsleri elbisesinin kumaşını sonuna kadar gererek Brendan'a erotik mesajlar veriyordu. Yine korse giymediğinden emindi. Tekrar Sophie'nin yüzüne bakmak ve konuya odaklanmak büyük bir çaba gerektirecekti.

"Margaret kendini ne kadar savunursa savunsun olanların önüne geçemedi. Onlar... Şey... Onu istismar ettiler ve..."

İstismar mı? Brendan bu noktada hikâyeyi kaçırmak ve aklını kızın göğüslerinden tamamen uzaklaştırmak zorunda kaldı. Sophie'nin karanlığa rağmen saklayamadığı kızarmış yanakları dikkatini dağıtmıştı çünkü. Bir diğer konu da oda da erkek olsun ya da olmasın düzgün yetiştirilmiş leydilerin tecavüz konusundan bahsetmesindeki uygunsuzluktu. Açıkçası bundan rahatsız değildi, hatta kendine güven ve rahatlığın karısının yüzünden dalga dalga çekilişini izlerken hiç olmadığı kadar iyi vakit geçirdiği bile söylenebilirdi. İlerleyen günlerde bu geceyi hatırladığında ne kadar eğlendiğini düşünüp şaşıracaktı ama şimdi sadece ona odaklanmıştı.

"Margaret kâbuslarındaki gibi kamelyaların arasında ya-

uyordu." Sophie'nin sesi çalışmış uzuntüsüyle çatallaş-
mıştı, odada sahipsiz bir hıçkırık sesi duyuldu. Morgan bile
gözlerini Sophie'ye sabitlemişti. Sanki anlattıkları için ona
saygı besliyordu. Brendan'ın ilgisinin dağılması çok sürme-
di. Tanrı aşkına akıllarını kaçırmış bu delilerle ne işi vardı?
Genç adam duygularını saklamaya çalışmaktan tutulan boy-
nunu gevşetmek için birkaç hareket yaptı ve içinde büyüyüp
balon olan havayı burnundan uzun bir nefesle verdi.

"Yemini büyüktü... İntikamını almak için bu dünyaya tu-
tunacağına ant içti Margaret. Ah, ne kadar da aptalım... Artık
onun adı Margaret değildi çünkü son nefesini verdikten son-
ra bedeni et ve kemikten sıyrılıp havaya doğru yükselirken
Kamelya Kokulu Kadına dönüşmüştü bile. Bu onun kurban-
larının son fısıltısı ya da onunla karşılaştıktan sonra hayatta
kalabilen zavallıların ona taktığı isimdi. Çünkü o gelmeden
önce etrafı yoğun bir kamelya kokusu sarardı... Giderken de
ölümün soğukluğu..."

Duygusallığın çıkabileceği en yüksek seviye insanın ne-
fesini kesiyordu, bunu anlamıştı Brendan. Sophie tepkileri
görmek için hafifçe kenara çekilmişti. Brendan annesinin
ateş saçan gözlerini kısıp katillere lanet okumasını, İsabel'in
bozuk ağzıyla ona eşlik etmesini ve Morgan'ın sadece dudak-
larını kıpırdatarak ikisine destek vermesini ibret alarak izledi.
Kısa süre önceki arzusu yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

Çiçek kokan kadının da diğer insanlar gibi ölmemesi ve
berbat efsane bozmasıyla geride kalan kendisi gibi zavallıları
eziyet etmesi ne büyük talihsizlikti. Görünüşe göre - kocası-
nı aldattığı sayılmazsa tabii - düzgün bir kadındı ve onun gibi
birinin çocuklarıyla birlikte cennette ebedi huzura kavuşma-
sı gerekirdi. Sonra odaya dalıp kalmakta ısrar edenin kendisi
olduğunu hatırlayıp durumu kabullendi. Bazı durumlarda
farkındalık acı veriyordu.

Tanrı aşkına Sophie yine şekil değiştirmeye başladığına
göre hikâye henüz bitmemişti. "En sona kocasını bırakacak

şekilde her gece birinden kurtulacaktı," derken kızın gözleri
karanlıktaki kedi gözü gibi parıldadı.

"İlk kurbanı en önemsiz olandı. Ölümünü izlerken pis
dişlerini göstererek gülen o iğrenç herif. Margaret seyisi tanı-
mıştı... Diğerleri gibi o da evlerinin çalışanıydı. Seyis cinayet-
lere karışmamıştı ama diğerlerinden daha az suçsuz değildi.
Onu bir tavernadan çıkarken karanlıkta takip etmeye başladı.
Adam kendi leş kokusuna rağmen kamelya kokusunu duy-
muştu... Soğukluğu ise iliklerine kadar hissediyordu. Ölüm
kendisini almaya geldiğinde Margaret'ın silik hayali et ve ke-
mik halindeki gibi bir an için karşısında belirdi, hemen sonra
soğuk bir buhara döndü. Fakat o sarhoş gözlerine rağmen
görmüştü. Kaçmayı denedi, hatta bir süreliğine başardığını
da düşündü... Evine yaklaşmak üzereyken aynı kokuyu ve ta-
kip eden buz gibi havayı hissettiğinde bir şekilde kaçamaya-
cağını anlayıp dizleri üzerine çöktü, merhamet diledi. Peltek
dili döndüğünce yalvardı, fakat konuştukça ağzının içinde
biriken dişleri yere dökülüyordu. Bu sefer acıdan ağlıyor-
du. Zavallı... Acı neydi görmemişti bile." Sophie sözlerine
devam etmeden önce aşağıdan yukarı doğru herkesi süzdü.
"Derisi yarılmaya, parmakları çürümeye..."

Brendan gözünü kırpmadan onu dinlediğini fark edince
silkindi. Kanlı ve uzuvların etrafa dağıldığı her cinayet, in-
sanı anlatıcının ruh hali üzerine düşündüren başka bir hayal
gücüydü. Özellikle de kalbi sökülüp yerine beyaz bir kamel-
ya konan adamın başka nerelerinin söküldüğünü düşününce
Brendan gülmemek için kendini zor tuttu. Kısa tanışıklık-
larına rağmen çiçekli kadının uzuv koparma işine el, kol ve
parmak yerine tecavüzcülerin bacaklarının arasından başla-
yacağını düşünüyordu.

Brendan daha fazla dayanamayıp, "Artık katlanamayaca-
ğım," dedi ve aynı anda dört çift gözün lanetini üzerinde his-
setti.

"Duygusuzsun oğlum."

Duygusuz mu? Gerçek dışı, kanlı cinayet hikâyelerinden hoşlanmadığı için mi? Brendan tam da annesinin dile getirdiği gibi duygusuzca, "Mantıksız demediğin için mutluyum," dedi.

Sessizliğe bürüneceğini düşündüğü Sophie, "Neden rahatsız olduğunu anlamıyorum," diye tısladı. "Cezalandırılmayı hak ediyorlar, bunu sen de biliyorsun."

"Hiç şüphesiz."

"Yoksa onun göze göz davranması mı seni rahatsız etti? O bir kadın ve kendi adaletini sağlaması sana saçma geliyor."

Brendan birkaç kez gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Ne saçmaladığını sorsa ya da neden bahsettiğini anlayamadığını söylese öfkesi yatışır mıydı? Aksine artacağına dair güçlü hisleri vardı.

"Anlamanı beklemezdim zaten." Genç kız hızla yerinden kalktı ve Brendan'ı hiçe sayarak diğerlerine iyi geceler dileyerek odadan çıktı.

Sophie'nin çıkışını takip eden bir dakika boyunca kimseden çıt çıkmadı ama hemen sonrasında Maddy, "Yaptığını beğendin mi?" diye çıkıştı.

Brendan, "Berbat bir hikâyeydi, kabul edin," diyerek sakince kendini savundu.

"Sana hikâyeden bahseden kim oğlum? Hiç anlamayacaksın değil mi? Onu kırdın."

Brendan samimi bir şaşkınlıkla, "Bunu neden umursayayım ki?" dedi. "Planlarınızı yaparken ideal koca olacağım fikrini size ben vermiş olamam."

"Ah Tanrım..." dedi annesi, ne söyleyeceğini şaşırmış gibi görünüyordu. Isabel ve Morgan özellikle araya girmedikleri gibi, orada bulunmaktan duydukları rahatsızlık duruşlarına yansımıştı.

En karmaşık meseleleri evraklar arasına gömülerek kolayca çözmek ya da zorlu pazarlıklardan alnının akıyla çıkmak Brendan için mesele değildi. Ancak duygusal kadınlar zorlu bir meseleydi. Brendan ağır ağır yerinden kalktı, omuzlarında gerilen ceketini düzeltti ve hanımlara iyi geceler dilediken sonra dışarı çıktı.

Seradan Maddy ve Isabel için birer orkide aşıran Sophie'nin yüzünde ağır ve huzurlu adımlarıyla örtüşen tatlı bir gülümseme vardı. Bahçeye uzanan çiçekli yolun girişine varmak üzereyken onu fark eden hanımlara el sallamak için elini kaldırdı. Havadan mıdır bilinmez kendini mutlu hissediyordu. Tam o sırada Brendan'ın aptal tazılarından biri çiçeklerin arasından başını uzatarak iki kez havlayınca Sophie böğründen kopan bir haykırışla kendini çiçek öbeğinin içine attı. Deli gibi korkmuştu, orkideler hâlâ elindeydi. Yapabileceği başka bir şey kalmamış gibi onları köpeğin suratına fırlattı ve küfretti. İleriden bir yerlerden ahenkli kadın kahkahaları yükseliyordu.

Titreyen dizlerine rağmen bahçeye vardığında Maddy ve Isabel gülmekten konuşabildikleri kadarıyla iyi olup olmadığını sordular. Sophie onlara elbette cevap vermedi, çünkü o sırada köpek zehirlemenin yöntemleri hakkında düşünüyordu.

Yarım saat kadar sonra bulutların arkasından çıkıp arada sırada kendini gösteren güneşin ısıttığı bahçede çaylarını içerlerken üçü de sessizdi. Sophie kocasıyla olan ilişkisinin ne kadar tekdüze olduğundan bahsettiğinden beri genel durumlarıydı bu... Gerçi Maddy oğlunun kocalık görevini yerine getirmediğini ilk öğrendiğinde öyle kızmıştı ki Brendan'ın yakasına yapışmasını engellemek isteyen Sophie ve Isabel ecel terleri dökmüşlerdi.

Sophie'nin dün geceden beri hissettiği bezginliğin üzerine diğerlerinin de karamsarlığı tuz biber ekmişti... İşler pek de iyi gitmiyordu.

"Bir yolunu bulacağız."

Sophie ve Isabel aynı anda başlarını kaldırıp Maddy'ye baktılar.

"Pes edemezsin, bir yolunu bulacağız."

"Maddy, pes etmek için bile enerjim yok. Beni istemiyor, ne yapabilirim ki?"

"Saçmalama lütfen. Seni istemediğini bilmiyorsun, bu sadece bir varsayım. Oğlumun emrivakilerden her insandan biraz daha fazla nefret ettiğini bilecek kadar tanıyorum onu. Düşünsene... Aptal çocuk onu tuzağa düşürdüğünü düşün düğü için seni suçluyor."

Sophie itiraz etti. "Ona açıklamaya çalıştım. Maddy sen de onda bir tuhaflık olduğunu düşünmüyor musun? Kayıt sızlığın böylesi pek insani değil. Tabuta yeni konan cesetler bile ondan daha sıcaktır."

"Benim oğlum asla soğuk değildir. O Leighton gururu nu taşıyan bir erkek, hepsi bu. Bildiğin gibi hayatı büyük bir değişikliğe uğradı. Hem hiçbir şey kusursuz değildir. Karpu zun bile çekirdeği var... Onunla olmayı istiyorsun değil mi?"

Sophie tereddüt etmeksizin evet anlamında başını salladı. Hisleri hakkında konuşmayı artık dert etmiyordu. Maddy'ye kocasının kendisine el sürmediğini anlatırken bunun onu ne kadar incittiğinden ve başta Lily olmak üzere hâlâ bakire ol duğunun öğrenilmesi durumunda yüksek bir yerden atlaya cağından bahsetmişti. Görev, sorumluluk, korku ya da arzu sebepleriyle kendini Brendan'a teslim etmek istediği sır değildi. Hatta artık anlatırken kızarmayı da bırakmıştı.

"En nihayetinde o bir erkek ve en kalın kabuklu erkeğin bile eğer bir manisi yoksa güzel kadınlara karşı dayanması çok kolay değildir. Bence oğlum kendini tutuyor. Birazcık teşvikle..." Maddy parmaklarını şıklatıp gülümsedi. "İkinizin de yüzünde mutlu bir gülümsemeyle uykuya dalacağınızı garanti ederim."

Maddy'nin neyi ima ettiğini anlayan Isabel gülüşünü gizlemek için fincanını ağzına götürdü. Sophie ise anlayamadığı mutlu uyku kısmından çok teşvik meselesine takılmıştı.

"Teşvik derken neyi kastediyorsun?"

"Madem işler normal seyrinde gitmiyor, biz de şartları biraz değiştiririz." Sophie'nin boş gözlerle bakmaya devam ettiğini görünce açıkladı. "Onu baştan çıkaracaksın."

Sophie kulaklarına inanamayarak, "Ben mi?" dedi.

"Gurur bazı zamanlar en büyük düşmandır, unutma."

"Sence gururuyla iyi geçinen biri gibi mi görünüyorum Maddy?"

Isabel bu sefer saklamaya gerek görmeden güldü. "Bence Maddy haklı. Kaybedecek neyin var ki?" İhtimallerin onu ne kadar eğlendirdiği muzip, güzel yüzünden açıkça okunuyordu.

Zavallı gururumdan kalanları diye düşündü Sophie. Üstelik herkesin çaresizliğinden bahsetmesi kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu. "Bilemiyorum... Ben... Bu işlerden pek anladığım söylenemez. Ayrıca yapmak ister miyim onu da bilmiyorum."

"Ah dediğin de laf mı? Bazı şeyler içimizden gelir, bizi arzularımız yönlendirir. İşlerin yoluna girmesini istiyorsan kendine güvenmeli ve cesur olmalısın. Sakın pes ettiğini söyleme bana."

Sophie teyzesinin de buna benzer laflar ettiğini hatırlıyordu. Kadınların içinden gelen güç, sahip olduğu silahlar ve Tanrı'nın lütfu hakkında bir şeyler söylemişti galiba. Madem görmüş geçirmiş iki kadın da benzer şeyler söylüyordu, o halde Sophie neden içinde o gücü hissetmekte zorlanıyordu?

"Oğlum gerçek bir aptal... Seni kırdığını da biliyorum ama aklını başına alması için ona bir şans daha vermelisin."

Aşktan zayıflayan kalbi Maddy'nin sözleriyle kendine gelir gibi oldu. Bir şans... İkisi için de tek bir şans. Mantığı uzak durmasını söylerken kalbi ve onun sıcaklığını isteyen ruhu Maddy'nin sözleriyle coşmaya başlamıştı... İtiraz etmeli ya da artık uğraşmak istemediğini söylemeliydi ama aklına gelen ihtimaller kanını kaynatıyordu işte. Gözlerinin ne kadar

parıldadığından habersiz bir halde Maddy'ye baktı ve "Onu seviyorum ve her şeyiyle benim olmasını istiyorum," dedi.

Maddy ellerini birbirine çarpıp tatlı bir kahkaha attı. "O halde bir plan yapmalıyız. En azından nereden başlayacağınızı bilmemizde fayda var."

Sophie hanımların birdenbire bahar kuşları gibi canlandıklarını görünce gülmek istedi. Tüm yaşadıklarına rağmen onun için de durum pek farklı sayılmazdı, fakat kendine kızmamaya karar vermişti. Evliliği kocasına küskün kalarak heba edemeyeceği kadar değerliydi çünkü... Maddy'nin dediği gibi bir şansı hak ediyordu.

Planlar konusunda doğuştan entrikacı Maddy'ye güvenmek akıllıcaydı, fakat yöntem başka bir meseleydi. Baştan çıkarmak, etkilemek, aklını karıştırmak konularında teorik fikirleri olsa da Maddy pratik yapmayı uzunca süre önce bırakmıştı. Bu nedenle işi, becerikli kocasının öğretmenliğinden kazandığı tecrübeleri paylaşması için Isabel'e bırakmaya karar verdi ve gençler konuşurlarken odasına çekileceğini söyledi.

Sophie ve Isabel yalnız kaldıklarında aralarında gergin bir sessizlik oluştu önce. Planları basitti, Sophie bu gece Brendan'ın odasına gidecek ve sonrasını Brendan halledecekti. Eğer Brendan inat edecek olursa da Sophie işte o içinden gelen kadınsı gücü onun üzerinde deneyerek işi garantiye alacaktı. Bu kadar kolay yoldan çıkması bir yana, içinde olayları fazla hafife aldığı yönünde güçlü bir his vardı.

"Çok güzel bir kızsın, seni daha fazla görmezden gelemeyecektir. Brendan inat etmek için fazla ruhsuz bir adam."

"İnat edemeyecek kadar ruhsuz olması diğer konuda içimi rahatlatmalı mı emin değilim."

Isabel ona endişe etmemesi yönünde manidar bir bakış attı. "Önce birkaç kadeh şarap içip rahatlamaya çalış." Adrian'la sarhoşken, yıldızların altında seviştiklerini ve o gece hamile kaldığını hatırlayıp hafifçe kızardı. Şimdi bile düşünmek kanını ısıtıyordu. Hülyalı bir iç geçirip sözlerine devam etti. "Şeni görünce şaşıracağını düşünüyorum ama bunun seni yıldırmasına izin verme."

Adrian'la ilk sevişmelerinde onu nasıl kışkırttığını hatırladığında ise yüzünde sersem bir sırıtış belirdi. Kocasını o kadar çok özlemişti ki bir an önce gelmesini ve birlikte evlerine gitmeyi istediğini fark etti birden. Sophie'ye Brendan'ı baştan çıkarmak için vücudunu nasıl kullanması gerektiği yönünde ise yarayıp yaramayacağını bilmediği birkaç öğüt verdi. Kızın verdiği utangaç tepkilere rağmen azalmayan cesareti gülmek istemesine neden oluyordu. Ancak en çok da kararlılığından etkilendiğini itiraf etmeliydi. Kanı en ufak ateşte kaynayan Isabel bile böyle bir durumda onun kadar cesur davranamayabilirdi.

Masumiyeti tüm gözeneklerinden dışına taşan Sophie'ye verebileceği tüm öğütleri verdi. Hatta ona hangi özel noktalarına parfüm sürmesi gerektiğinden bile bahsetti. Gerisi Brendan'a kalıyordu... Gece vakti bir erkeğin odasına girmenin vereceği mesaj tüm kadın taktiklerinden daha güçlü bir afrodizyaktı çünkü.

Sophie duyduklarının hepsini aklına yazdı. Dinlerken ne kadarını yapıp yapamayacağını düşünürken hepsinin üstesinden gelebileceğini fark edip şaşırmıştı. Bir kadeh şarap içtikten sonra annesinin sandığına koyduğu geceliklerden birini giyecek ve sonrasını doğal sürece bırakacaktı.

Gerginliği büyük ölçüde azalırken Brendan'ın kucağında Isabel'in yaramaz kızı Kate ile birlikte onlara doğru yaklaştığını görünce kaskatı kesildi. Brendan yanlarına gelince Sophie'ye hiç bakmadan Isabel'e, "Artık kızını alabilirsin," dedi ama Kate buna hazır değilmiş gibi ona yapışmıştı.

Isabel yerinden kalkmadan, hatta hiç oralı bile olmadan, "Uzun zamandır seni görmedi, biraz daha ilgilensen olmaz mı?" diyerek çocuk gibi yüzünü astı. Bu sırada Isabel'in minik bir kopyası olan iki buçuk yaşındaki dünya güzeli Brendan'a ıslak bir öpücük vermekle meşguldü. Manzarada Sophie'yi aynı anda hem duygulandıran hem de güldüren bir şeyler

vardı. İkisinin çocukları olsaydı kocası ona olan sevgisini de böyle saklamaya çalışır mıydı? Kate'i sevdiği açıktı, sadece kendini tutuyormuş gibi bir hali vardı. İkisini izlemek, Sophie'nin gece ile ilgili tüm tereddütlerini ortadan kaldırmıştı. Evet, bir şansa ihtiyaçları vardı.

Sophie Kate'e bayılmıştı, fakat hisleri maalesef karşılıklı değildi. Isabel'in dediğine göre Kate - annesi de dahil - hiçbir kızla anlaşamıyordu ama yakışıklı erkeklere karşı inanılmaz bir zaafı vardı. Brendan küçük kızın kıvırcık saçlı başına bir öpücük kondurup sadece onun duyabileceği bir şey söyleyince Kate kıkırdadı ve tombul parmaklarıyla Brendan'ın burnunu sıktı. Sophie'nin ise içinde çiçekler açıyordu onları izlerken. Umut ne kadar güzel bir histi...

"Stephan olsa kızımı bütün gün göremezdim."

"Stephan kızlarla vakit geçirmeyi sever, çocukken de öyleydi. Benim ise yapılacak işlerim var Isabel." Brendan Kate'i pamuk çuvalıymış gibi annesine uzatınca Isabel söylenerek kızını aldı. Aralarındaki alışveriş bir hayli hızlı ve ruhsuz gelişmişti. Zaten kısa süre sonra da Brendan Sophie'yi başıyla selamlayıp oradan uzaklaştı.

Brendan gömleğini çıkarıp gelişigüzel bir yere bıraktı. Üzerinde sadece pantolonu vardı. Akşam saatlerinde uzunca bir süre ata bindikten sonra yıkanmıştı ama şimdi ılık bir suya hayır demezdi. Saate rağmen banyo hazırlaması için birini çağırmayı düşündüğü sırada kapının tıklatıldığını duydu ve dışarıdaki kişi cevap beklemeden içeri girdi.

Kolay kolay şaşıran bir adam değildi. Ne var ki küçük kedi kısacık tanışıklıklarına rağmen onu hâlâ şaşırtmaya devam ediyordu. Genç adam koyu renk kapının önünde bembeyaz geceliğiyle dikilen karısına bakarken şaşkınlıktan öte gerçek anlamda bir şok yaşadı.

"Sophie?"

Kız bir an çıkıp gidecekmiş gibi geri döndü ama sonra durup tekrar Brendan'a baktı. Sanki savaşıyordu. Halinde bir yabancılık ve erkeğin kalbini hızlandıran başka şeyler vardı. Yavaşça odanın içine doğru ilerlerken Brendan'ın nefesi sıklaştı. Karısını daha önce hiç bu kadar güzel ve cüretkâr görmemişti çünkü. İri dalgalı bal rengi saçlarının büyük bölümü sırtından dökülüyordu, fakat iki kalın bukle tam da göğüslerinin üzerinden beline kadar iniyordu. Küçük yüzünde normalden daha iri görünen gözleri endişeliydi... Dudakları ise her an konuşacakmış gibi aralık. Brendan önce tamamen ona, sonra da dantel geceliğin açık yakasından görünen bembeyaz tene inanamayarak baktı. Sophie gerçekten de çok güzeldi.

"Burada ne işin var Sophie?" dedi. Bu formaliteden bir soruydu, ne istediğini anlamak için gözleri kapalı havayı koklaması bile yeterliydi. Sadece ondan duymak istiyordu.

Sophie gözle görülür şekilde cesaretini topladı. "Ben... Düşündüm ki... Artık gerçek anlamda karı-koca olmamızın vakti geldi ve..." Devamını getiremeden başını eğdi. Demek böyle bir karar almıştı küçük cesur kedi. Brendan ağır ağır ona doğru yaklaşmaya başladı. Hanımeli kokusu baharı ve yazı hatırlatırdı ama Sophie'den sonra artık farklı şeyler düşünüyordu. Seksi şeyler...

Tam önüne gelince durup başını hafifçe yana eğdi. Sophie'nin meraklı bakışlarının vücudunda gezinmesini tepki vermeden izledi. Üzerine doğru sallanmasının ve ellerini ona dokunmak ister gibi kaldırıp sonra yeniden boşluğa bırakmasının verdiği keyfin tadını çıkardı. Cazibesine rağmen masumiyeti öyle baştan çıkarıcıydı ki Brendan onu arkaya doğru yatırıp nefessiz kalana kadar öpmek istiyordu.

Göğsüne dökülen ağır saç buklelerinden birini yavaşça kızın omzundan geriye atıp boynunu açıkta bıraktı. Parmaklarının dış yüzüyle boynunun zarif çizgisini okşarken çok sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi, "Demek sevişmemiz gerektiğini düşünüyorsun," dedi. Sophie aniden başını

kaldırıp ona baktı, farklı görünüyordu... Kavgaya hazır ama bir o kadar da sevişmeye can atar gibi. Brendan kolay kolay heyecanlanmazdı ama bu gece Sophie aklını başından alan bir karışımdı.

Sonra nefesinde şarabın kokusunu duydu... Yoğun ve hoş kın koku hanımların rahatlamak için içtikleri bir kadehten fazlasına işaret ediyordu... Sophie neredeyse bir şişeyi içmişti ve muhtemelen sarhoştu. Sarhoş Sophie'nin yatakta rezil geleceği şeyleri, tutkusunu düşünmek bile kaynayan kanını lava döndürmeye yetti. Ne var ki bir yandan da huzursuzdu. niyeti rahatlamaktan fazlasıydı. Brendan'ın ona ne kadar âşık güvendiğini hatırlatan bir ikaz vardı duruşunda ve tavırların da. Onun bu beklenmedik ziyaretinde Maddy'nin payı ol duğuna bahse girebilirdi ki Brendan kendini tekrar aptal gibi hissetmek yerine buzlu suya dalmayı tercih ederdi.

Belki de artık düşünmemeli ve ikisinin de istediği şeyi vermeliydi ona. Büyük ölçüde emin olduğu şey, Sophie kar şısında masum bir teslimiyetle dikilip dururken kuralları, centilmenlere has erdemleri ve geçmiş hesapları düşünerek aptallık ettiğiydi. Önce bir öpücük verirdi... Sonra da gece liğin ince askılarının birinden kurtulurdu. İpeğin krem gibi tenden kayışını hayal etmek zor değildi. Kıza iyice yaklaştı, bu sefer parmakları yerine avuç içleriyle ince omuzları nı kavrayıp onu kendine doğru çekti. Elmacık kemikleri loş odada bile dikkat çekecek kadar pembeleşmişti. Gözleri ilk andakinin aksine rehavetle kısılmış, minik dişleri alt dudağını hafifçe dişlemişti. Baştan çıkmıştı ve baştan çıkarmaya hazırdı.

Sophie aralarında kalan havayı öyle derin bir nefesle içine çekti ki Brendan kendinden de bir parçanın ona aktığına yemin edebilirdi. Fakat karşısındaki masum ama beklenti dolu kadın, tanıdığı küçük kediye hiç benzemiyordu. Ne kadar çekici görünürse görünsün halinde erkeğin kendini bırakmasını engelleyen bir çaresizlik vardı. Sarhoş küçük bir

kızdan fazlası değildi ve Brendan ona yapacaklarının alkolün uyuşturucu etkisiyle silinip gitmesini istemezdi. Kaldı ki düzenbaz karısını memnun etmek gibi bir kaygısı da yoktu. Kendini ciddi anlamda zorlayarak toparlandı ama ondan uzaklaşmadı... Aksine başını kıza yaklaştırıp dudakları neredeyse tenine değerken kokusunu içine çekti ve kulağına doğru büyük bir yalanı fısıldadı.

"Kalbimi bile hızlandıramadın Sophie."

Sophie'nin birden nefesi kesildi, omuzları kasıldı. Hemen sonra geriye doğru zıplayıp Brendan'dan uzaklaştı. Elini kalbine bastırmış kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Ne diyeceğini bilemeden öfkeden altüst olmuş bir halde başını iki yana salladı, salladı... Brendan ise gittikçe aptallığından emin oluyordu.

"Ben de senin için delirmiyorum, inan bana," diyebildi en sonunda küçük kedi.

"Hiç şüphem yok... Lütfen bu kadar şaşırma Sophie. Şimdiye kadar benden daha fazlasını alamayacağını anladığımı sanıyordum." Brendan ileri gittiğinin farkına varsa da geri adım atmayı düşünmüyordu.

Sophie afallamış haline yeniden kavuşarak, "Sen nasıl bir adamsın? Derdin ne senin?" dedi.

"Aslında tek derdim yatıp uyumaktı ama küçük, sarhoş karım kendini bana sunmanın beni heyecanlandıracağını düşünerek beni şaşırttı."

Sophie daha da öfkelendi. "Ben sarhoş falan değilim."

"Baş aşağı duran şarabın mantarı kadar sarhoşsun."

"Bu geceki hakaretini ömrüm boyunca unutmayacak kadar aklım başımda... Senden nefret ediyorum."

Brendan sakin bir şekilde başını salladı. "Biliyorum."

Kız hakaret edecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kısık ve suçlayıcı bir ses tonuyla, "O kadına gidiyorsun değil mi? Terzideki kadına?" diyerek aynı anda hem bir soru hem de bir tespit olan düşüncesini dile getirdi.

Annabel mi? Onu uzun zamandan beri görmemişti. "Bu kadar meraklı olma Sophie, daha fazla incinirsin."

Sophie hayal kırıklığını saklamadan, şiddetle inip kalkan göğsünü son kez şişiren derin bir nefes alıp verdi ve her bir kelimenin üzerine basa basa, "Dilerim cehennemde yanarsın," dedi.

Kapıyı açıp tam çıkacakken duraksadı, Leighton Kontu'nun karısına yakışan soğuk bir gülümsemeyle Brendan'a baktı ve "Sakın kalbini hızlandıracağım birilerini bulamayacağını sanma sevgili eşim... Sana metresinle mutluluklar dilerim..." dedikten sonra odayı terk etti.

On Üçüncü Bölüm

Yasaklar... Hayaletler... Başka Reddedişler... Nihayet Değişen Dengeler...

Sophie ertesi sabah şafak vaktinde korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Buna neyin sebep olduğunu düşünürken önce içtiği bir şişeye yakın şarabı, sonra da neden içtiğini hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Yaşadığı aşağılamadan sonra odasına kaçıp kendini yatağa atmış, uzunca süre ağlamıştı. Hissettiği üzüntüye rağmen asıl ağlama nedeni öfke, hırs ve onun için yaptığı tüm aptallıklar yüzünden kendine olan kızgınlığıydı. Maddy'nin sözlerine ve öğütlerine de kulak asmaması gerektiğini iyice anlamıştı dün gece. Bugünden itibaren sadece gururunun gürleşen sesini dinleyecekti.

Saat çok erken olduğu için Sally'yi beklemeden eline geçen ilk binici kıyafetini giydi, saçlarını gelişigüzel topladı ve aynada kendini kontrol etti. Dışarı çıkmak için hazır sayılırdı. Yeni yeni hareketlenen Leighton'ın zemin katı güne hazırlanan hizmetçi kalabalığı ile canlanmıştı. Sophie uşaklardan birine kahvaltıya katılmayacağını, kontun ve kontesin kendisini beklemesine gerek olmadığını söyleyip ahırlara gitmek üzere dışarı çıktı.

Sheba'nın tutulduğu büyük ahır kapısının önündeki yaklakta yüzünü yıkayan Peter'ı görünce başını iki yana sallayıp güldü.

"Langford'da bu kadar erken kalktığını hiç görmedim Peter."

Peter saçlarından ve yüzünden süzülen suları sıçratarak Sophie'nin olduğu tarafa baktı ve "Aynı şekilde ben de seninim," dedi gülerek. Onu gördüğüne şaşırmış gibi durmuyordu.

Söyleyecek sözü olmayan Sophie sadece omuz silkti.

"Sheba bu sabah çok hareketli, erkenden gelmen iyi oldu. Kendin mi hazırlarsın yoksa kontes gibi mi davranmak istersin?"

Sophie ona ters ters bakıp delikanlının ittiği kapıdan içeri girdi. Sheba'nın tam da Peter'ın söylediği gibi yerinde durmadığını görünce en az onun kadar sabırsızlandığını hissetti. Atı hazırlaması ve dışarı çıkarması özgürlüğe kavuşma isteğiyle doğru orantılı olarak bir hayli kısa sürmüştü.

"Bana katılmak ister misin Peter?" dedi ama aslında yalnız kalmayı tercih ederdi.

Genç seyis ıslak saçlarını parmaklarıyla tarayıp kıza etkileyici bir bakış attı. "Çok isterdim ama kocanın hoş karşılayacağını sanmam. Hem birazdan döndüğünde beni burada görmezse beni sen bile kurtaramazsın. Sabah çok öfkeliydi..."

Sophie kaşlarını çattı. "Bu sabah ahıra mı geldi? Ne zaman? Neden?"

Peter sıkıntıdan patlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Sophie kusura bakma ama evleneli iki hafta olmasına rağmen kocanın ne zaman yataktan kalktığını bilmediğini mi söylüyorsun bana?"

İlk anda onun neden bahsettiği anlayamayan Sophie olayı nihayet kavrayınca kırbacını Peter'ın bacaklarında şaklattı ve tek ayağını yere vura vura ciyakladı. "Bu seni ilgilendirmez aptal! Kızlara böyle şeyler söylememelisin! Sersem!"

Peter onun öfke ve utançtan kızaran yüzüne bakarak kahkaha attı. "Hadi ama Sophie. Bayan Dorothy'nin ıssız yatak odasıyla ilgili annene hayıflandığını bana anlatan sendin. Şimdi neden bu kadar utanıyorsun anlamadım."

Tanrı aşkına bu çocuk geri zekâlı mıydı? Sophie evlendikten beri kocasıyla aynı yatağı paylaşmayı beceremeyen bir kadının alınganlığıyla daha da öfkelendi. "Utanmıyorum, rahat bırak beni." Sheba'yı dizginlerinden tutarak çekiştirmeye çalıştı ama inatçı atı zorlamaya gelmeyen bir katırdan farksızdı.

"Derdini biliyorum. Senin kocan da karısıyla aynı yatakta yatmayı hakaret sayan züppe soylulardan biri ve seni de kendine benzetmek üzere. Ama biliyor musun, benim senin gibi bir karım olsaydı onu bir dakika bile yanımdan ayırmazdım. Bir gün evlendiğimde..."

Peter'dan daha fazlasını duymaya alışkındı Sophie. Ne var ki konu kendisi olunca sabrı da kolay taşıyordu. Daha fazla saçmalık dinlemek istemediği için o sözünü tamamlayamadan atına atlayıp tırısa geçirdi.

Peter arkasından seslendi. "Kızdın mı Sophie?"

Sophie Sheba'yı normal yoldan geçirmek yerine sağ tarafta uzanan insan yapımı çalı çitlerin üzerine doğru hızlandırdı ve hiç zorlanmadan çiti geçti. Arkasından Peter'ın neşeli kahkahası geliyordu.

Brendan Sophie'nin atını çitlere doğru koşturduğunu gördüğünde aklında onu engelleyecek tek bir fikir bile yoktu. Hayatı boyunca kendini en aciz hissettiği an, küçük kedinin düşüp boynunu kırmasını beklediği o melun andı. Kardeşi Eleanor'un kaybı bile acıyı ve ölümü kabullenişle geçen bir süreçti.

Şimdi eli kolu bağlıydı, boğazında düğümlenen nefes onun adını haykırmasına mani oluyordu. Korku nedir bilmeyen Brendan korkudan kaskatı kesilmişti. Fakat o başardı... Hareketsiz bir atın sırtında bile duramayan karısı, yüksekliği bir buçuk metreyi bulan çiti kuş gibi geçerek rüzgârı kıskandıran bir hızla uçsuz bucaksız Leighton düzlüklerine doğru yol aldı.

İnsanı dizlerinin üzerine çökertip Tanrı'ya dua ettirecek

bir ferahlamayla bacakları titredi. O an, atı Dark'ın sırtında hangi güçle durduğunu bilmiyordu... Ama sonra hissettiği ferahlık yerini öfkeye bıraktı. Onu ilk fırsatta öldürecekti. Gittikçe ufalıp ufukta kaybolmak üzere olan Sophie'nin peşinden gitmeli ve ona haddini bildirmeliydi de ne diyecekti? Beni korkudan öldürdün mü? Sakinleşmek için sevişmeliğe verdi kulaklarını ama havaya yayılan kahkaha dikkatini çekince ahırlara doğru baktı. Sophie'nin genç seyisi, Brendan'ın varlığından bihaber uzaklara bakıyordu.

Brendan sahip oldukları için ilkel benliğinden yükselen bir sahiplenme hissiyle doldu. Delikanlıyı gülmek dışında suçlayabileceği bir delili yoktu ama bir şekilde uyarılmıştı. İplik iplik kaslarının gerildiği boynunu iki yana esnettikten sonra Dark'ı ahıra yönlendirdi.

Seyis onu görünce hemen toparlandı ama duruşunda Brendan'ın daha önce de dikkatini çeken bir meydan okuma vardı.

"Günaydın lordum," dedi delikanlı ama Brendan karşılık vermedi.

"Leydi Blackmore nereye gidiyor?"

Delikanlı kiminle konuştuğunu unutmuş olmalı ki omzunu silkti ve lakayt bir şekilde, "Sophie sabahları Sheba'yla gezmeye bayılır," diye açıkladı.

Brendan soğuk bir tavırla, "Haddini bilmeyen çalışanlara yol vermekle ilgili hiçbir zaman sorunum olmadı delikanlı. Bir daha eşimden adını kullanarak bahsedersen eski evin Langford da dahil tüm krallıkta iş bulamamanı garanti ederim... Şimdi Dark ile ilgilen," dedi ve korkudan kaskatı kesilen çocuğu öylece bırakıp asabi adımlarla eve doğru yürüdü.

Öğle güneşi tam tepedeyken eve dönen Sophie aç, yorgun ama kesinlikle daha huzurluydu. Buna rağmen içeri adımını atar atmaz bir endişe bulutuyla etrafı sarıldı ki sebebini anlaması çok sürmedi.

Burnundan kıl aldırmayan emektar uşak Watson Sophie'ye saygılı bir selam verdi. "Lordum sizi çalışma odasında bekliyor leydim."

Sophie'nin ilk düşüncesi emre itaatsizlik ederek - evet, bu kesinlikle bir emirdi - odasına çıkmaktı ama hemen sonra o odaya gidip kocasına *ona emir veremeyeceğini ve konuşmak istiyorsa kendi ayağına gelmesi gerektiğini* söylemeyi geçirdi aklından. Hayır, bu şekilde sebep ne olursa olsun onun ayağına gitmiş olacaktı. Bir daha Brendan'ın yalnız başına olduğu odaya ondan sonra girmemeye kararlıydı. Ayrıca bu kadar düşünmesine de gerek yoktu zira Brendan için özveride bulunması anlamsızdı.

Kendini beğenmiş bir edayla, "Lorduna yorgun olduğumu ve dinlenmek istediğimi söyle lütfen," dedikten sonra uşağın yanından geçerek çalışma odası yerine merdivenlere yöneldi. Karmaşık biri değildi, eline fırsat geçtiğinde her kız kadar çocuksu güç gösterileri sergilemekten hoşlanırdı. Bu yüzden odasına gidene kadar etrafını balon gibi saran basit ama etkili bir tatmin hissiyle kraliçeler gibi kasıldı.

Brendan'la ilgili hiçbir şeyden emin olamadığından hesap sormak için gelip gelmeyeceğini de bilmiyordu. Üzerini değiştirmeden önce biraz daha beklemeye karar verdi ve bu arada odanın bir köşesinde bekleyen Sally'den atıştırmalık bir şeyler getirmesini rica etti.

O gün Brendan yanına gelmedi, hatta Sophie onu akşam da görmedi. Belki de Sophie'nin kızmaya hakkı olduğunu o da kabullenmiş ve onu rahat bırakmaya karar vermişti. Sophie rahatlatması gerektiği halde hiç de rahatlatmayan bu düşünceyle uzun süre kafasını meşgul etti. Ne istediğini bilmiyordu... Hayır, yanlış ifade etmişti... Ne istediğini biliyordu bilmesine de artık kalbinin isteklerine itibar etmeme kararı aldığından beri arada bir yerlerde kalmıştı. Başına buyruk Sophie her nasılsa daha aklı başında kararlar alabilirdi ama yeterince mutlu olabilir miydi hiç emin değildi.

Sophie ertesi sabah aynı saatte ahıra gittiğinde Peter'ı dün

sabahki yerinde buldu. Tek fark, bu sabah yalakta serinlemek yerine düşüncelere dalmış olmasıydı.

"Günaydın Peter."

Hangi şartlar altında olursa olsun Sophie'yi gördüğüne sevinen Peter bu sefer sıkıntılıydı. Genç kıza kısa bir bakış atıp, "Günaydın," dedi. Derdi her neyse Sophie'yi de ilgilendiriyordu.

"Sorun ne Peter?"

Peter yalağın kenarına oturdu ve dirseklerini dizlerine yaslayıp ellerini bacaklarının arasından sarkıttı. Bir şey söyleyecekmiş gibi bir hali vardı ama hemen sonra vazgeçerek Sophie'yi daha da meraklandırdı.

"Hadi Peter, ne olduğunu söyle bana."

Sabırla beklemesine rağmen delikanlıda tek bir hareket dahi yoktu. Sophie anlayışlı arkadaş bekleme süresini tamamladıktan sonra, "Ben gelene kadar kendini hazır hissedersin umarım," diyerek açık ahır kapısına doğru yürüdü. Ne var ki ancak iki adım atabilmişken Peter'ın sözleri adımlarını şaşırmasına neden oldu.

"Üzgünüm ama Sheba'yı çıkarmana izin veremem Sophie."

Genç kız tek topuğunun üzerinde ağır ağır Peter'a döndü. "Ne dedin sen?"

"Kocan dün öğleden sonra buraya geldi ve Sheba'ya binmeni yasakladığını ve yeni bir emir verene dek atının dışarı çıkarılmayacağını söyledi."

Sophie'nin başı dönüyordu. "Bu imkânsız... O benim atım. Nasıl karışabilir ki? Lanet olsun onu dinleyecek değilim." İçeri girmek üzereydi ki Peter önüne atladı.

"Üzgünüm Sophie, izin veremem. Başım belaya girer."

Genç kız itiraz etmeyi, Peter'ı arkadaşlıklarını bitirmekle tehdit etmeyi ya da en kötü ihtimalle onu öldürmeyi geçirdi aklından ama sonra asıl soruna odaklanması gerektiğini düşündü.

"Bu sabah dışarı çıktı mı yoksa evde mi?"

İsmi vermesine gerek yoktu, Peter kimden bahsettiğini anlamıştı. Bu kez karı-kocanın ortak yataklarıyla ilgili şaka yapmadan, "Bu sabah gelmedi," dedi. "Sophie beni buraya getirmen hiç iyi bir fikir değildi. Langford'da kalmalıydım..."

Sophie ona susması yönünde bir hareket yaptı ve etekleriyle toplayıp eve doğru yürüdü ya da koştu.

Odasında olması gerekiyordu. Reddedildikten sonra o odaya tekrar girmek istediği söylenmezdi, fakat bu seferlik kendini affedebilirdi. Kapıyı vurmaya gerek görmeden hemen içeri daldı. Nedense onu odanın ortasında ayakta dikilmiş ya da Sophie'yi bekler vaziyette herhangi bir şey yaparken bulacağını düşünmüştü ama Brendan yataktaydı...

Sophie duraksadı. Uyuyor muydu bilmiyordu ama gözleri kapalıydı. Genç kız öyle öfkeliydi ki kocasının ince örtünün altında ne ölçüde çıplak olduğuyla ya da uyurken ne kadar güzel göründüğüyle ilgilenmiyordu... Yapmak istediği tek şey şömine demiri ya da benzer bir şeyle onu dürtmek ve gözlerini açmasını sağlamaktı. İyi fikir... Şöminenin önündeki demiri alıp tekrar eski yerine geçmesi birkaç saniyesini aldı.

Neyse ki Brendan bir sebepten tehlikeyi hissederek uyandı, yerinden doğrulup tembelce gerindi ve karısını her zaman elinde şömine demiriyle odasının ortasında görmeye alışkınmış gibi sakince ona baktı.

"Tekrar gelmek için bu kadar acele edeceğini düşünmezdim."

Sophie'nin bir an öfkeden gözü döndü. Demiri elinde sallayarak, "Benimle alay etme! Sen hangi akla hizmet Sheba'ya binmemi yasaklarsın? O benim, anlıyor musun beni? Bana ait! Babamın hediyesi!" diye bağırdı.

Brendan sükûnetini bozmadan yataktan kalkınca Sophie ilk kez öfke perdesinin arkasından da olsa kocasının yarı çıplak vücudunu fark etti. Tanrı aşkına, belden yukarısı çıplaktı... Geçen gece hakkında hatırladığı bazı şeyler vardı ama şimdi gördükleri düşünülünce hepsini yanlış hatırladığını

söyleyebilirdi. Kararlılığı için kötü bir ayartıydı bu, kabul ediyordu. Bu yüzden özellikle bakışlarını kaçırdı.

"Atını geri göndermemi mi tercih edersin?"

Yapar mıydı gerçekten? İhtiyatı elden bırakmadan, "Buna hakkın yok," diye çıkıştı.

"Elbette hakkım var. Bu evdeki nefes alan ya da almayan her şey üzerinde hakkım var." Brendan'a göre son derece basit bir gerçekti bu. Böbürlenme yok, öfke yok... Basit gerçeğin kibirli dile getirilişi, hepsi bu.

Sophie yakın zamana kadar onun tarafından sahiplenilmek istiyordu ama düşündüğü daha öznel bir şeydi. Lanet bir mal gibi değerlendirilip herhangi bir maldan daha kıymetsiz olmanın nesi iyiydi ki? Gururu incindiğinde daha kontrollü ve soğuk davranabilen azınlıktan olabilmeyi isterdi, fakat o incindikçe öfkelenen zavallı çoğunluktandı.

"Neden yapıyorsun bunu?" dedi kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu gizlemeden.

Brendan insanın ruhuna çizik atabilecek keskinlikte bir bakış attı ona. "Bir daha o çitlerden atlamak gibi aptalca bir şey yapmayacağını umarım. Karımın evliliğin ilk ayında boynunu kırıp insanlara bana acıması için bir sebep vermesini istemem."

Demek mesele buydu... Genç kız suçluluktan öte, yakalanmanın pişmanlığıyla başını önüne eğdi. Verecek bir cevabı yoktu, çünkü o bile yaptığının risklerini biliyordu. Diğer taraftan kocası artık ata binmeyi becerebildiğini, hatta artistik hareketler yapabildiğini öğrendiği için çocukça gururluydu. Tabii sözlerdeki duygusuzluk içini sızlatmıştı.

Başını kaldırdığında yüzünde küçük mahcubiyetinin izleri değil yine sinir vardı. "Ben ne yaptığımı biliyordum. Eğer bir tehlike olduğunu düşünseydim Sheba'yı asla riske atmazdım... Hem neden umrunda olsun ki? Boynumu kırsaydım nefret ettiğin evlilikten kurtulmuş olurdun."

"Aklımdan geçmedi değil." Bu sefer alay ediyordu.

Brendan bir süreliğine görüşünden çıktı. Geri döndüğünde saçlarının önü ıslaktı ve daha da çıplaktı. Beline bir havlu sarmıştı... Havlunun kesiti geometrik şekilli karın kaslarının altında başlıyordu. Karnının hemen iki yanında üçgen gibi aşağı doğru daralan başka kas çizgileri vardı. Sophie merakına yenilip şeklin devamını görmek istiyorsa havlunun düşmesini bekleyecek ya da o işle bizzat ilgilenecekti.

Lanet olsun, neler düşünüyordu. Yutkundu, ne diyeceğini tamamen unutmuştu. Elindeki şömine demirinin sivri ucunu halıya saplayıp kendi etrafında çevirdi ve ipliklerin arasında açılan deliğin gittikçe büyümesini izledi. Böylesi daha iyiydi...

"Evlenmeden önce bahsettiğim kuralları ciddiye almadığını gösterdin, seni ödüllendirecek değildim. O halı eşsizdir Sophie."

Sophie koyu yeşil binici elbisesinin eteğini boşta kalan yumruğu arasında sıkarak çalkantılı hislerini dizginlemeye çalıştı. "Kusura bakma ama Leighton'ın hanımı olarak seni utandırmadığım sürece istediğimi yapabileceğimi söyleyen sendin. Umursamazlığına ve hakaretlerine katlanabilirim ama beni kafese koymaya çalışırsan buna asla boyun eğmem."

Brendan geniş, çıplak göğsü tüm görüşünü kaplayana kadar üzerine yürüyünce Sophie ileri gittiğini düşünüp endişelendi. Korkusunu gizleyip gizlemediğini umursamadan geriledi ve orada durduğundan habersiz olduğu bir mobilyaya tosladı. Şömine demiri terli eline fazla gelmeye başlamıştı. Bu yüzden düşmesini engellemeye çalışmadı, elleri mobilyanın keskin köşesini sıkı sıkıya kavradı. Derdi neydi bunun?

Aralarında ancak bir adımlık mesafe kaldığında Brendan durdu. Dudağının kenarı hafifçe kıvrılmıştı... Keyifli görünmüyordu ama Sophie'nin korkusu onu bir an için eğlendirmiş gibiydi. Derken sarılacakmış gibi kolunu Sophie'nin arkasına uzattı ve güzel kokusuyla genç kızın başını döndürecek kadar öne doğru eğilip, "İtaat Sophie, öncelikle bana itaat etmeyi öğreneceksin..." diye fısıldadı.

Kocasının insanda parmak uçlarıyla ya da daha güzeli dudaklarıyla dokunma isteği uyandıran kahverengi göğüs uçlarından gözlerini ayırıp başını kaldırdı Sophie. Elbette yine öfkeliydi. "Atların ya da hizmetçilerin sana itaat etsin Brendan... Benim senin için artık kullanışlı kıpırdatmak gibi bir niyetim yok." Duraksadı ve hemen sonra sesini alçaltarak, "Ben ikimiz için de elimden geleni yaptım," diyerek reddedilmesine göndermede bulundu.

Brendan biraz daha öne eğildiğinde kaçınılmaz olarak yüzleri çok daha yakındı. Hafifçe gülümseyerek, "Elimden gelenin hepsi bu mu küçük kedi?" derken sempatik görünüdüğü bile söylenebilirdi. Kirpikleri onun kadar soğuk bir adama göre fazla uzun ve gürdü... Hatları belirgin dudakları hakaret etmekten daha iyi işler yapabileceğini vaat eden bir renkteydi... Sophie tadını hatırlıyordu ve vaatlerinin ne derece gerçek olduğunu hiç unutmamıştı.

Kızması gerekirdi ama beceremedi... Tanrı aşkına, bu mesafedeyken ona nasıl kızabilirdi ki? Bir aptallık yapmamak için onun çekiciliğini görmezden gelmeye, farklı bir şeye odaklanmaya çalıştı. Yakınlıklarından daha bariz olan tek şey korkuydu, ona odaklanmalıydı... Korku insanı tehlikelerden korurdu, ona kaçmasını sağlayacak gücü verirdi ya da daha kişisel bir değerlendirmeyle Sophie'nin aptal âşık Sophie'ye dönmesini engellerdi.

Yutkundu ama ne gözlerini kaçırdı ne de kırptı. Sadece Brendan'ın dudaklarına dikilen altın rengi bakışlarını ihtiyatla takip ediyordu. Aynı zamanda öpüşmeleri durumunda vermesi gereken tepkileri akından geçiriyordu. Özetle aptal âşık Sophie'ye dönüşmüştü.

Derken Brendan kolunu öne doğru uzattı. Sert göğsü Sophie'ninkine değmişti... Kasıtlı ya da kasıtsız. Genç kız daha fazla tahrik olmaya fırsat bulamadan tahtanın üzerinde sürüklenen metalin sesi kulağına geldi, başını çevirdi. İşte o an adi kocasının tüm derdinin masanın üzerindeki tıraş tasını almak olduğunu anladı. Ne kadar da aptaldı...

"Boyundan büyük laflar ediyorsun Sophie."

"Senden korkmuyorum ve sana arkandan iş çevirmeyeceğini söylüyorum. Beni atımdan ayıramayacaksın."

Brendan derin, dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi bir iç geçirdi ve Sophie'den uzaklaştı. Hayali bir sineği kovalarmış gibi elini havada salladığı o sınır bozucu hareketi yapar yapmaz kıza kendini dünyanın en basit varlığıymış gibi hissettiren kibirli bir bakış attı.

"Binici kıyafetinden kurtul ve kahvaltı için daha uygun bir şeyler giy. Eğer bir mani yoksa kahvaltı ve diğer yemeklerde herkesin uygun bir vaziyette masada olmasını isterim. Bu evin hanımı olmak için çok uğraştın, öyleymiş gibi davran. Son olarak, çalışanlarla kurduğun ilişkiler de Leighton'ın hanımefendisine yakışır olmalı. Beni sana tüm kuralları hatırlatma zahmetine sokma Sophie."

Konunun aniden değişmesi karşısında Sophie boş bulundu. "Ne?"

Brendan arkasını döndü. Konuyu kapattığını daha iyi ifade edemezdi. Genç kız çalışanlar konusunda nerede hata yaptığını bilmiyordu, sormaya da niyeti yoktu. Riskleri görmesine rağmen peşinden seslendi. "Peşini bırakmıyorum Brendan, sen de yakında zorlamaya gelmediğimi anlayacaksın. Ne giydiğim seni ilgilendirmez, istersem bir perdeye sarınıp gelirim çünkü az önce seni utandırmama kuralını da unutup gömdüm, bilgin olsun."

Aldığı cevap ise, "Çıkarken kapıyı kapat Sophie," oldu.

Sophie ciddiye alınmamaktan nefret ediyordu. "Çıkmıyorum," dedi inatla.

Brendan'ın havlusunu yere bırakmasıyla Sophie algılamakta zorlandığı bir manzaraya bakakaldı önce. Sonra bu hoş manzaranın Brendan'ın çıplak kalçası olduğunu anlayarak çığlığı bastı ve telaşla odadan kaçtı. Çıkarken kapıyı kapatıp kapatmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Brendan için çalışma saatlerinin mantıklı bir düzeni yoktu, fakat bu gece sınırlarını fazla zorladığının o da farkındaydı. Saatin gece yarısını bir hayli geçtiğini görünce ağrıyan boynunu ovuşturup yavaşça yerinden kalktı ve masadaki mumları söndürdü. Leighton zifiri karanlıkken bile adımlarını şaşırmadan atmasını sağlayan bir mimariye sahip olduğu için dışarı çıkarken yanına ışık almadı.

Kütüphane tarafından gelen gümbürtüyü ve takip eden çığlığı duyduğunda odasına uzanan merdivenlerden çıkmaya yeni başlamıştı. Hiç vakit kaybetmeden ezbere ve hızlı adımlarla kütüphaneye doğru yürüdü, tam içeri girecekken aralık kapıdan sızan ışığı görüp gayriihtiyari duraksadı.

İçerideki aydınlık onu rahatlıkla görmesini sağlayacak kadar kuvvetli ışık saçan üç mumlu bir şamdandan geliyordu. Sophie ise mumu koyduğu masanın yanına eğilmiş, yere saçılan kitapları toplamaya çalışıyordu. Brendan bu mesafeden hangi kitaplar olduğunu seçemese de ciltlerinden ayrılıp yere saçılmış sayfalara bakınca onların değeri eskidikçe artan klasikler olduğunu tahmin etti. Ayaklı bela sadece zarar vermeyi bilirdi zaten.

Bu saatte kitap okuyacak kadar entelektüel olması umrunda değildi. Ya da atına el koyarak üzerine fazla gittiği, geçen gece onu reddettiği ve bu sabah onu kızıştırdığı için kendini suçlu hissetmesinin de hiçbir önemi yoktu. Hayır, onu kızıştırmaktan zevk almıştı... Sophie hislerini gizleme konusunda bir bebekten farksızdı. Tahrik olduğunda yaydığı hanımeli kokusu artarak tehlike sınırlarındaki herkesi tahrik edebilirdi.

Yine de şu anda tek istediği onun gırtlağına yapışmaktı. Öğleden sonra çalışma odasının penceresinden gördükleri için bile başlı başına cezalandırılmayı hak ediyordu. Hector'ın bağlı olmasını fırsat bilerek - başka türlüsü mümkün

değildi - uzunca bir sopayla köpeğinin hayalarını birkaç kez dürtmesi, Hector haliyle çılgına dönüp havlamaya başlayınca da aynı sopayı hayvanın iki kaşının arasına arka arkaya tam üç kez indirmesi gözünün önünden gitmiyordu. Kaçarken yükünün yere kapaklanmasına rağmen attığı çılgın kalıkahatur da cabası. Bu kız manyak bir köpek düşmanı, yarısı akıllı bir kediydi. *Ondan hoşlanmıyordu.*

Sonunda kitapları toplamayı bitirip parmak ucunda yükselerek hepsini yerleştirdi. Öyle ufaktı ki Brendan başarabildiğine inanamıyordu. İçeri girip ona ne istediğini sorabilir ya da daha güzeli ensesinden tutup onu odadan zorla çıkarabilirdi, fakat ilginç bir şeyler izlemek üzere olduğuna dair bir his vardı içinde. Omzunu kapıya vererek içeriyi daha iyi görebileceği bir pozisyon aldı. Derken bir şey oldu... Brendan'ın anlayamadığı ama Sophie'yi kaskatı kesen bir şey. Kız şamdanı büyük kütüphanenin karanlık derinliklerine doğru uzatarak, "Kim var orada?" dedi. Brendan içeride gizlenen bir tehlike olabileceğini düşünerek gerildi bir an için. Ne var ki içeri girmesini engelleyen yine hisleriydi.

"Tanrım... Tanrım aklımı koru lütfen..." Karanlığa bir adım daha atan Sophie'nin boynunu ileri doğru uzatıp havayı koklaması, sonra da yüzünün dehşetten şekil değiştirmesi Brendan gibi zeki geçinen bir adama bile fazla gelmişti. Kafasını iki yana sallayarak, "Ne yaptığını sanıyor bu?" diye söylendi.

"Bak... Eğer buradaysan bilmeni isterim ki niyetim seni rahatsız etmek değildi ama sen beni korkutuyorsun... Be-ben onlar gibi değilim Margaret... Ben sadece bir kızım."

Margaret mı? Çiçek kokan Margaret mı? Brendan Sophie'yi boş gözlerle süzdüğü beşinci saniyenin sonunda hafifçe silkelendi. Bastırmakta zorlandığı bir gülme isteği içinde büyüyordu. Bu kızın serserilliğinin sınırları var mıydı acaba? İyice meraklanarak neler olacağını daha büyük bir ilgiyle izlemeye başladı. Sophie karanlığa doğru yürümeye devam etmikçe elindeki ışık, kararlılığı gibi titreşiyordu. Sonra zınk

diye durdu, gözleri iyice büyüdü. Beyaz geceliği, örgülü saçları ve ürkek haliyle evli bir kadından çok hayalet görmüş bir çocuğu andırıyordu.

"Lanet olsun... Bu..." Devamını getiremeden rüzgârla kalpmış gibi dalgalanan mum alevi aniden söndü ve bir sessizlik anı yaşandı. Ağır sessizliği bozan tek gürültü, Sophie'nin kulak tırmalayan soluıkları ve geri plandan gelen belli belirsiz bir hışırtıydı. Korkunun en yükseğe tırmanıp gerilim dolu sessizliği en yoğun haline taşıdığı o an Sophie'nin gırtlağından sadece hık diye bir ses çıktı ve kız şamdanı omzunun gerisine fırlatarak kapıya doğru deli gibi koştu.

Olayın hızlı gelişimi ve inanılmazlığı Brendan'ın da tepki vermesini geciktirdi. Sophie'yi uyarmak ya da göğsüne çarpmasını engellemek için yeterince vakit bulamadı. Yapabildiği tek şey çarpmanın şiddetini hafifletebilmek için ona sıkıca sarılmak ve elini ağzına bastırarak kaçınılmaz çığlığı engellemek oldu.

Kollarında yılan gibi kıvrılıp bükülen kızı yatıştırmak için, "Şşşş... Benim korkma," dedi ama fısıltıların onu daha da korkuttuğundan habersizdi. Bir noktadan sonra Sophie'nin direnci kendinden daha zayıf bir erkeği alt edecek kadar güçlü bir kurtulma çabasına dönüşmüştü. Brendan başka çaresi olmadığını anlayınca onu sertçe kapıya yaslayarak kıvranmasını büyük ölçüde engelledi ve ağzına kapattığı eliyle çenesini sabitledi. Böylece onu kendine bakmaya zorlayabilecekti.

"Sophie benim, Brendan... Beni duyuyor musun?"

Sophie bu yumuşak çağrıya anında hareketsiz kalarak tepki verdi. Serbest kalan dudaklarından dua gibi, "Brendan..." ismi döküldüğü an kocasını saran güçlü koruma isteği ikisi arasında yoğun bir atmosferin oluşmasını sağladı. Brendan iyice kendine geldiğinden emin olana kadar karanlığı delerek inceledi onu. Nihayet tehlikenin geçtiğine ikna olan Sophie bir kez daha onun ismini tekrarladı ve ayak parmakları da dahil tüm uzuvlarıyla ona sarıldı. Bu galiba barıştıkları anlamına geliyordu.

"Brendan... Tanrı'ya şükür sensin... Sensin." Elleri adamın saçlarında, burnu ise boynunun sıcak çukurundaydı. Brendan boğazını temizleyerek onu kendinden bir nebze uzaklaştırdı. "İyi misin Sophie?"

Sophie önce utançla durgunlaştı, fakat hemen sonra asıl konuya döndü. "İçeride... İçeride onu gördüm. Beyaz elbiseli... Dalgalanıyordu."

Brendan kendinden emin bir şekilde, "İçeride bir şey yok Sophie, gördüğünü sandığın sadece..." diyordu ki Sophie tepki olarak başını deli gibi iki yana sallayınca teskin edici sözlerin hepsi aklından çıktı. Zaten teskin etmede oldum olası başarısızdı.

"Onu gördüm... Yemin ederim."

"O halde içeri girip kontrol edeceğim."

Genç kız kedi gözlerini sonuna kadar açtı ve onun koluna yapıştı. "Beni yalnız bırakma lütfen."

Brendan sabrını kaybetmek üzereydi. "O halde sen de benimle gel ve yanıldığını birlikte görelim."

Kısa süreli bekleme, düşünme ve tereddüt anı sonunda Sophie arkasına geçip onu odaya doğru itekledi. Brendan omzundan geriye bezgin bir bakış atıp koridordan daha aydınlık olan odaya girdi. Her şey yolunda görünüyordu... Ah, Tanrım bunu nasıl da düşünememişti. Çocukken - en fazla beş yaşında bir çocukken - odasının açık kalan penceresinden içeri giren rüzgâr perdenin uçuşmasına ve Brendan'ın aklını kaçıracak kadar korkmasına neden olmuştu. O zamanki tepkisi Sophie'ninkinden pek de farklı sayılmazdı.

"Sanırım senin hayaleti yakaladım Sophie."

Sophie başını onun kolunun kenarından merakla uzatınca uçuşan tülü gördü ve dudaklarından çocuksu bir nida sıyrıldı.

"Korkacağını bile bile o berbat hikâyeyi anlatmaktan zevk mi alıyorsun?"

Sophie cevap vermek yerine arkasını dönüp aceleyle kapıya doğru yürüdü. Brendan onun karanlık koridora çıkma-

dan önce geçirdiği tereddüt anını arkadan keyifle izliyordu. Muhtemelen dışarı tek bir adım bile atamayacaktı ki tam da düşündüğü gibi oldu. Sophie omzunun üzerinden ona kaçamak masum bir bakış atıp tekrar karanlığa baktı.

Aslında onu sonsuza kadar orada bekletmek ve serseriliğini tekrar görmek vardı ama Brendan gecenin bu vaktinde sağ tarafındaki melekle daha iyi ilişkiler içindeydi.

"Diğer hayaletlerle karşılaşmaman için sana yolu açmamı ister misin küçük kedi?"

Sophie sesindeki alaya içerlemiş gibi ona son kez kötü bir bakış atıp, "Gerek yok," dedi ve karanlığa daldı. Bu cesaret gösterisini beklemeyen Brendan da onun düşüp bir yerlerini kırmasını engellemek için hemen peşine takıldı. Ne var ki tek bir adım atabilmişken Sophie'nin karar değiştirip geri dönmesi gecenin ikinci çarpışmasına neden oldu.

"Tanrı aşkına yine ne var?"

Sophie soluk soluğa, "Ben korktum," dedi. Bu kadarını Brendan da görebiliyordu. Ayrıca bu gece haddinden fazla yakınlaştıklarını da görüyordu... Hatta bugünkü yakınlıkları sınırları pamuk ipliğine çevirmişti. Nasıl dikkatinden kaçacaktı ki? Hanımeli kokusu yolun bu tarafındayken daha yoğundu, hatta yolun bu tarafındayken Sophie'nin göğüsleri kendi sert göğsünde inanılmaz yumuşak bir his bırakıyordu. Yolun bu tarafı kanının daha hızlı akmasına neden oluyordu. Nefes alıp verişi hızlandı, tahrik inanılmaz bir hızla tüm vücudunu ateş gibi sardı.

"Brendan?"

"Efendim Sophie," dedi kalın sesiyle.

"Seni göremiyorum."

"Ben seni görebiliyorum."

"Burası çok karanlık, imkânsız değil mi?"

Brendan bu anlamsız sohbeti uzatabilirdi, fakat onun ne kadar saçmalayabileceğinden emin değildi.

"Kedi gözlerin irileşmiş... Dudakların aralık ve soluğun

sıcacık." Tüm bunları sahiden görebiliyordu ve Sophie'nin hiçbir şey görememesi onu şaşırtıyordu.

"Bunu görmüş olamazsın, sadece tahmin ediyorsun. Ayrıca suratına doğru nefes alıyorum, soluğumun hızlandığını anlaman çok normal."

Brendan belli belirsiz gülümsedi. "Soluğunu hızlandırdığını itiraf etmek için kurnazca bir yöntem."

Hanımeli kokusu öyle artmıştı ki Brendan kokunun bir parfüm değil de Sophie'nin gözeneklerinden yayılan kendi özü olduğuna inanmak üzereydi. Kızın kokusunu içine çekerken gözlerini kapadı.

"Senden nefret ediyorum ve tekrar söylüyorum... Ben sana yalan söylemedim."

Eğer yalanlardan ve tuzaklardan bahsederse onu kollarında tutmak istemeyebilirdi. Bu yüzden konuşmasına izin vermedi ve sadece, "Sus Sophie, artık sus," diyerek dudaklarını onun aralık dudaklarının üzerine kapadı.

O gün aldığı gerçek anlamdaki ilk nefesti bu...

Sophie öpücüğün geleceği anı hissetmişti... Korkusu geçip onun kollarında olduğunu anladığı ilk anda hem de. Karşı koyacak kadar aptal ya da güçlü değildi... Öyle çok ihtiyacı vardı ki... Sadece ona ve dokunuşlarına...

Brendan'ın dudakları dudaklarına değdiği an teslimiyet dolu bir şekilde inledi. Daha önceki gibi hazırlıksız ya da şaşırmış değildi, aksine olacaklara aşina ve hayatı boyunca hiç tatmadığı bir istekle yanıyordu.

Nasıl yanmayacaktı ki... Onu günlerdir yatağında bekleyen, arzulayan kendisiydi. Tüm kızgınlığı ve kırgınlığına rağmen o hep aklında, kalbindeydi.

İnce kollarını onun boynuna dolayıp kendini ona bastırdığında hissettiği ruhunu özgürlüğe kavuşturan bir tutsak-

lıktı. Brendan'a dokunmak buzla yanmaktı... İçten içe kavrulmaktı.

Dudaklarını aralayıp onun sabırsız dilini içeri davet etmek yapabileceği en doğal hareketti, aklına gelen diğer şeyler ise kendisiyle ilgili bilmediği engin sınırlara kadar uzanıyordu. Onu deli gibi istiyordu, her haliyle... Hakkı olduğu kadar, hatta daha fazla... Ona deli gibi ihtiyacı vardı.

Brendan'ın dudakları masum kızları korkudan öldürecek bir şiddetle dudaklarını eziyordu, vahşiydi ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ondan kaçınmak yerine tüm benliğiyle karşılık vermek, vücudunu tamamen ona yaslamaktan başka bir isteği yoktu.

Sophie tekrar inledi ama bu seferki daha şiddetliydi. Sonra dilini onun ağzından içeri kaydırdı ve onunkine temas ederek utanmazca ne kadar ileri gidebileceğini gösterdi.

Brendan bir an için dudaklarını ondan kopardı ve havayı sıkılı dişlerinin arasından içine çekerek, "Sophie..." dedi. "Tanrım..."

Sophie bir cevap verip vermemesi gerektiğini bilemeden, irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. Brendan tekrar dudaklarına saldırıp kafasındaki tüm düşünceleri yok eden bir arzu dalgası daha gönderdi. Dişlerinin vahşi teması dudaklarını acıtıyordu, fakat Sophie için bundan daha doğal bir şey olamazdı. Kabaran eti ateşe yaklaşmış gibi sızlıyordu... Ne kadar da kışkırtıcı. Derken adamın daha da vahşileştiğini, ellerinin saçlarını kabaca kavrayarak başını geriye yatırdığını hissetti. Boynu savunmasızca açıkta kalmıştı. Sophie kocasının dudaklarını boynunda hissetmeyi beklerken, Brendan çenesinden kulağına kadar geçtiği yerleri yakarak ilerledi ve en sonunda kulak memesini dişlerinin arasına alıp emerek onu kendinden geçirdi. Sophie nefesini ıslık gibi içine çekip var gücüyle ona sarıldı... Haz erişilemez bir hızla kasıklarına kadar indi. Düşmek üzereydi, dizleri tutmuyordu.

Sonra boynundaki baştan çıkarıcı dudakların verdiği hissin tadına vardı... Islak ve sert. Ellerini aşağı indirip Brendan'ın göğüsleri üzerinde gerilen gömleğini sıkıca kavradı. İkisinin de ayakta durmakta zorluk çekerek sallandıkları sırada kocası başını kaldırarak, "Benimle gel," dedi.

Sophie sadece deli gibi nefes alabiliyordu, cevap veremedi ama Brendan onun ne istediği zaten biliyordu. Kızı tek bir hareketle kucağına alıp karanlık koridorda hızla ilerledi. Sophie onun gücü karşısında yolunu tamamen kaybetmek üzereydi. Düşünmeden, az önce onun yaptığı gibi dudaklarını onun boynuna bastırdı ve emerek tuzlu teninin tadını çıkardı. Dili baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla sıcak tende kıvrılıyordu.

Brendan nefes nefese anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp onu ancak birkaç basamak çıkabildiği merdivenlere oturttu ve sırtı sert ahşaba değene kadar geriye yatırdı. Sophie için iki kat yukarıdaki oda öyle uzak ve erişilmezdi ki merdiven ya da yakınlardaki başka bir yer olmasının önemi yoktu, onun dudaklarını hissetmeye ihtiyacı vardı. İstediğine kavuşması çok sürmedi... Her nasılsa Brendan'ın dudakları daha istekli, elleri daha vahşiydi. Sophie geceliğine rağmen göğüslerinde gezinen ellerin sıcaklığını çıplak tenindeymiş gibi hissediyordu. Dudakları tekrar ayrıldı... Merdivenler, bir üst kattaki mumlar nedeniyle daha aydınlık olduğu için Sophie onu görmekte artık zorluk çekmiyordu. Ancak ona bakmanın aptallık olduğunu anlaması çok sürmedi. Saçları dağılmış, gözleri ateş gibi yanan, yüzü bilinen soğukluğundan uzak vahşi Brendan öyle güzeldi ki Sophie kendini kontrol edemeyip onun yüzünü elleri arasına aldı ve dudaklarına yükseldi.

Nefesleri kesilene kadar öpüşmeye devam ettiler. Brendan tek eliyle tırabzanı sıkıca kavrayarak ağırlığını kızın üzerinde dengeliyordu, fakat geceliği sıyrılan Sophie uyluklarına kadar çıplak kalan bacakları arasında onu hissedebiliyordu. Hayatı boyunca aynı anda hiç bu kadar korkmamış ve tahrik olmamıştı.

Brendan hızla inip kalkan göğüslerinde ve yüzünde bakışlarını gezdirip, "Tek istediğin beni baştan çıkarmaktı, işte

başardın. Aklımı başımdan aldın... Artık karşı koymak yok Sophie," dedi soluk soluğa.

Sophie'nin o an nefesi kesildi, sözcükler kuruyan boğazından yukarı çıkamadı. Dudakları tahrik edici bir şekilde yeniden birleşirken aralarında büyüyen gerilim ikisi dışında her şeyi silip yok etmek üzereydi.

Aklından uçup giden, gururuyla ilgili şeylerin ne kadar önemli olduğu kimin umrundaydı, Sophie kendini ilk kez birine ait hissediyordu. Sanki şimdiye kadar eksik kalmıştı ve artık tamamlanıyordu.

Brendan'ın dudakları nezaketini kaybetti ve yine ateşi harlayan bir haşinlikle hareket etmeye başladı. Elleri kızın vücudunda geziniyordu... Uzun parmakları belinden yukarı doğru, tekrar göğüslerine uzandı. Sophie dudaklarına temas eden sıcak, ıslak dudakların arasından çıkan iniltiyi duydu... Arkasından yırtılan kumaşın çıkardığı tuhaf sesle irkildi. Ses gerçek dünyadan geliyordu... Kendini yırtılıp atılmaya layık bir paçavra gibi hissettiren bir uyarıydı.

Geceliğin yırtılan yakasından görünen çıplak göğsünün kabartısında serin havanın bıraktığı his, kocasının sıcak dudaklarının yaktığı yerleri tatlılıkla okşayan bir meltem gibiydi ama Sophie gergindi... Ne yaptığını biliyordu, fakat tüm olanlara rağmen nasıl yapabildiğini bilmiyordu. Brendan onu aşağılamıştı... Hem de defalarca. Ona bir hiç olduğunu ima ederken ya da nefretine bile layık olmadığını söylerken gözlerini kırpmış mıydı? Ya da onu odasından gönderirken?

"Küçük kedi sen kazandın," dedi Brendan dudakları onun boynundan çenesine doğru ipek gibi kayarken.

Sophie içindeki yangın büyürken daha da gerildi ve hissettiği öfke yeni bir yangın çıkardı. Çılgın soluklarının arasından cılız bir sesle, "Hayır..." diyebildi ama sesini duyurabildiğini sanmıyordu. Bu yüzden onu göğsünden itip, "Hayır!" diye bağırdı.

Brendan uzaklaşmıştı ama yeterince değil. Eli hâlâ kızın göğsündeydi ve bedenlerinin alt kısmı bir kadınla erkeğin

sahip olabileceği en derin yakınlığa erişmek üzere kenetlenmişti.

Sophie tekrar, "Hayır..." diyerek onun gözlerine öfkeyle baktı.

Brendan'ın gözleri kısıldı ve keskinleşti. Ne düşündüğünü anlamak güçtü, fakat Sophie iyi şeyler olmadığının farkındaydı. Sonra tek bir hareketle üzerinden kayıp kızın oturduğu basamağa tıpkı onun gibi oturdu ve ona bakmadan sadece, "Git Sophie," dedi.

Sophie bir an tereddüt etti. İçinde yer eden boşluk ve mahrum kaldığı sıcaklık eksik bir şeyleri işaret ediyordu... Buna rağmen riske girmedi, kocasının da dediği gibi gitti.

On Dördüncü Bölüm

Kayıtsızlıklar, Kıskançlıklar ve Düşmanın Artan Gücü...

Sophie derin bir nefes alıp adımını attı ama ilerlemeden hemen geri çekildi. Aynı hareketi üçüncü kez tekrar ediyordu. İyi ki kapının kapalı kanadının arkasındaydı yoksa ileri geri hareketlerini gören biri dans provası yaptığını düşünebilirdi. *Aptallık etme Sophie* dedi kendi kendine. Önünde sonunda karşılaşacaklarsa bir an önce olmasında fayda vardı. Elini kalbine koyup yatışmasını beklemek için kendine vakit tanımalı mıydı? Hayır, bu bir ömür sürebilirdi. Cesaretini toplamak için bir önceki denemelerindeki sırayı takip ederek yemek odasına girdi.

İçeri girer girmez Brendan başını kaldırıp her zamanki gibi onu kibarca selamladı. Tek fark, gözlerini genç kızın gözlerinden ayırdıktan sonra vücudunu - özellikle göğüslerini - incelemesiydi.

Sophie yüzünün ısındığını hissetti. Ona göre kocasının göğüslerine gösterdiği ilgi, bir bütün olarak onu hiçe saymasının bir göstergesiydi. Hiçe sayılan biri için daha az kırmızı görünebilmeyi isterdi.

Brendan üzerine tam oturan lacivert ceketi ve beyaz gömleğinin kusursuz duruşu, dün gece Sophie'nin elleriyle dağıttığı şimdiyse alnından geriye doğru taralı ipeksi saçlarının

muntazamlığı, sakinliği ve yüzünün haşin güzelliğiyle geceye dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu. Sophie ömrünün kısacık bir anında bile onun gibi kayıtsız görünüp görünemeyeceğini geçirdi aklından.

Genç kız her zamankinden daha fazla kontes gibi görünmeye dikkat ederek sandalyesine oturdu ve servisinin yapılmasını bekledi. Kendini kasmaktan vücudu kalıp haline gelmişti. Hisleri tarafından sertçe yumruklanmış gibiydi. O sırada Maddy tüm soğukluğuyla içeri girip az da olsa gevşemesini sağlamasaydı bir yerini incitebilirdi.

Maddy'nin neden bu kadar soğuk göründüğünü ilk başta anlayamamıştı, fakat hemen sonra sebebin Brendan olduğunu hatırladı. Oğlunun karısını kibarca odasından kovmasına ve bu da yetmiyormuş gibi atına el koymasına tepkiliydi. Buna rağmen Sophie'ye Brendan'a hesap sormayacağına dair söz vermişti ve somurtarak tepki vermekten fazlası gelmiyordu elinden.

Sophie tüm bunlarla nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Öpücükler ve özel dokunuşların verdiği sarhoş edici his yerini bozuk çilek yemenin keyfine bıraktığından beri tek isteği kendini herkesten soyutlamaktı. Kutsal adalet keşke kendi için de iyi yönde işleyebilseydi ama Tanrı diğer dertlerini çözmek yerine daha büyük bir tane vermeyi uygun görmüştü. Onu reddetme gücünü bulabilmiş olması iyi hissettirmeliydi ama daha çok, bir yanı eksilmiş gibi hissediyordu.

Kahvaltı sessizlik içinde geçiyordu. Sophie değişen bir şey olmadığını düşündü... Sanki dün gece olanlar aslında olmamıştı. Brendan her zamanki kayıtsızlığıyla onu görmezden gelmeye devam ederek iştahla kahvaltısını yapıyordu. Düşünüyordu da... Hayatında onun kadar iştahlı bir başkasını daha görmemişti.

Sophie de görüntüde kayıtsızdı, fakat dönüp duran sorular yüzünden kafası liman kalabalığı gibiydi. Gerçekten umursamıyor muydu yoksa ilgisizliği rol müydü merak içindeydi. İşin aslı umursadığını sanmıyordu, çünkü Brendan arala-

rında ne geçerse geçsin bir şeylerin değişmesini istemezse değişmesine izin vermezdi. Sophie tarafından reddedilmek onu zerre kadar etkilemiş olamazdı. *Umrumda değilsin Sophie, dün gece yaptığın kendini iyi hissetmeni sağlamış olabilir ama unuma ki hükmeden taraf her zaman benim* demesi için ağzını oynatmasına gerek bile yoktu... Bunun için bir bakışı yeterdi. Ne yaşarlarsa yaşasınlar ilişkilerinin en sığ ve en derin yeri her zaman aynı noktadaydı. Yani yüzeye çok yakın bir yerde.

Dün geceki adam bir yanılsamaydı. Gözlerindeki ateş, dudaklarındaki istek ve sözlerindeki itiraf gerçekti ama Sophie kendini özel hissetmemesi gerektiğini biliyordu. O Brendan'ın sevişmek üzere olduğu herhangi bir kadından farklı değildi dün gece.

Sophie'yi düşüncelerinden ayıran Maddy oldu.

"Hayatım ben burada yokken olduğu gibi bugünkü akşam mönüsünü de sen belirlemek ister misin? Ya da önerebileceğin bir şey varsa mönüye dahil edebiliriz. Artık Leighton'ın yeni hanımı sen olduğuna göre bu gibi konular tamamen senin alanına giriyor. Ben seve seve görevlerimden vazgeçebilirim."

Genç kız dalgın dalgın çiğnediği yumurtasını birden yuttu. Ah tabii ya... Artık evin hanımıydı değil mi? Maddy yerini aldığı için ona az da olsa kızgın mıydı acaba? Annesi olsa kesin küplere binerdi ama Maddy'den emin değildi.

Düşüncelerini kendine saklayarak, "Özellikle aklımda gelen bir şey yok Maddy. Ayrıca senin bilgeliğine sırtımı yaslayabileceğimi bilmek içimi rahatlatıyor," dedi. "Ama her şekilde sana yardım etmeyi çok isterim."

Maddy başını salladı. "Ben birazdan akşam yemeği mönüsü için aşçıyla konuşacağım, eklemek istediğin bir şey olursa diye benimle gel. Sana tavsiyem araya uşakları sokmaman, çünkü bir süredir aşçılar arasında kendilerini sanatçı olarak görme modası başlamış durumda ve yemeklerinin yaratıcılıklarını gösterebildikleri tuvaller olduğunu düşünüyorlar. Bana göre yemek fazla yoruma açık bir mesele değildir ve

bunu bizzat belirtmende fayda var. Dilersen sonrasında ikimiz yürüyüşe çıkabiliriz. Ya da daha güzeli güneş tepeye çıkmadan ata binelim. Uzun zamandır ayaklarım yerden kesilmemişti."

Sophie at sözünü duyar duymaz zavallı bir umutla doldu ve ne tepki göstereceğini görmek için gizlice Brendan'a baktı.

"Sophie'nin ata binmesi uygun değil."

Sophie ters bir şey söylememek için dişlerini sıktı, fakat Maddy o kadar kontrollü değildi. "Ne demek uygun değil? En son gördüğümde ata binmesiyle ilgili bir sorun yoktu. Karşında bir çocuk varmış gibi davranmayı kes Brendan. Ona bir kadın gibi davranmak için kafana ne tür bir taş düşmesini bekliyorsun?"

İyi yerden başlayıp yanlış noktaya varan söylev Sophie'nin gelinin ayağının buz kesmesine neden oldu.

Brendan her zamanki sakinliğiyle, "Karımla ilişkimi seninle tartışmayacağım anne. Karıma tavsiyem, aynısını yapmasıdır," dedi ve Sophie'ye soğuk bir bakış attı.

Odadaki hizmetçilere dışarı çıkmaları için bir el işareti yapan Maddy belli ki Sophie'ye verdiği sözden dönmek üzereydi. "Karın mı gerçekten? İkimiz de Sophie'nin kutsal annemiz kadar temiz olduğunu çok iyi biliyoruz."

Sophie çatalını gürültüyle tabağına bıraktı, ömrü boyunca hiç çıkarmadığı tiz bir sesle, "Maddy lütfen," dedi.

Brendan her ölümlüyü çileden çıkaracak şekilde gülümsedi. "Bu sohbet nereye varacak merak ediyorum." Hislerinin etkisine girmiş iki kadından zerre kadar etkilenmediği açıktı ya da mükemmel rol yapıyordu.

Maddy'nin gözleri kocaman açıldı. "Önünde sonunda senin aptallığına tabii ki."

"Ya da sizin oyunlarınıza... Gerçi sevgili karım her fırsatta konuyu kendi masumiyetine getirerek oyuna geldiğimi unutmamamı sağlıyor. Merak ettiğim diğer konu da bundan ne zaman vazgeçeceği. Artık kabak tadı vermeye başladı."

Sophie'nin onu kandırmadığını açıklama çabaları sadece

kendini aklamak için değil ikisi içindi. Üstelik suçsuzdu da... Ne cüretle onunla dalga geçebiliyordu? Merakının sözde kaldığı o kadar belliydi ki utancını bastıran bir öfkeyle dolup taşan Sophie Maddy'ye dönüp, "Kocamla yalnız konuşabilir miyim Maddy?" dedi.

Maddy kahvaltısını bitirmiş olmasına rağmen bir an itiraz edecekmiş gibi tereddüt etti, fakat hemen sonra başını salladı ve Sophie'yi öperek dışarı çıktı.

Sophie yalnız kaldıklarından emin olunca kocasının sinir bozan sükûnetini taklit ederek, "Şimdiye kadar soğukluğunun altındaki nedeni anlayamamıştım ama artık nedenini bastırmaya çalıştığın öfke olduğunu düşünüyorum Brendan," dedi. Bu sadece o an aklına gelen bir varsayımdı, sağlam bir dayanağı olduğu söylenmezdi. Brendan üzerine ne kadar düşünülürse düşünülsün kendisi hakkında fazla ipucu vermeyen bir adamdı. Sophie kendisi için bu tür bir gizem perdesi oluşturmak istese, sadece kayıtsız yüz ifadesi takınmaya çalışmanın bedeli olarak bile iyi bir baş ağrısı ile ödüllendirilirdi.

"Dün gece beni reddettiğin için öfkelendiğimi düşünüyorsun... Eğer vücudundan hoşlandığım kadar senden hoşlansaydım söylediğin kabul edilebilirdi Sophie."

Brendan en son söylemesi gerekeni başta itiraf ederek onun kartlarını etkisizleştirdiğine göre Sophie'nin artık *benden hoşlanmıyorsun ama beni istiyorsun* şeklinde böbürlenmesinin de anlamı kalmamıştı. Üzerinde çok durmamaya karar verdi, çünkü daha ciddi sorunları vardı.

"Neye inandığın umrumda değil, pes ediyorum. Artık sana açıklama yapmaya çalışmayacağım ve kukla gibi senin iplerinle hareket etmeyeceğim."

"Yola gelmeni sağlayabileceğimi biliyorsun."

Evet, bunu yapmanın bir yolunu bulurdu. Kendinden emin duruşu güçlü erkek profilini destekliyor ve Sophie'de yola getirilme arzusu yaratıyordu. Belki de kocasının önündeki tabağı kenara itip yerine uzanmalıydı. Kendinden nefret

etme noktasına hızla yaklaşırken ruhsal manada silkelendi, öfkenin arkasına saklandı. Öfke çoğu zaman pişman ederdi ama bazı durumlarda da korurdu.

"Zorlayarak ve yasaklar koyarak mı? Sen beni nefretine layık görmeyebilirsin ama seni temin ederim ki ben senden nefret etmek için can atıyorum. Ve ben birinden nefret edersem görüp görebileceğin en çekilmez kişi olurum. Yapacaklarımı bilmek istemezsin." Her zamanki gibi laf dalaşında harikaydı.

"Tüm bu yaygaranın sebebi atına kavuşmak istemen mi? Sana son sözü söyledim."

"Sana attan bahseden kim?" diye bağırdı Sophie. "Tabii o da var ama elimden almaya çalıştıkların atımdan çok daha fazlası. Bana kendinden hiçbir şey vermiyorsun ama benden tümüyle değişmemi bekliyorsun. Öfkelendiğimde bağırmam ya da ayağımı yere vurmamdan kime ne? Eğer ucunda aşağılanmak varsa kocama itaat etmemin nesi doğru? İstersem yağmurun altında sırılsıklam kalana dek dans ederim. Bu sadece yağmur, yıldırımlar ve benim aramda. Çalışanlarla ilişkilerim seni ilgilendirmez, senden önce de hayatımda onlar vardı ve şimdiye kadar babamı utandıracak hiçbir şey yapmadım. Ne giyeceğim, nasıl davranacağım da seni değil beni ilgilendirir. Hanımefendiliğe gelince... Ben Rose Langford disipliniyle yetişmiş bir hanımefendiyim zaten."

"Peki kiminle düşüp kalktığın Sophie? Bu konuda söz hakkım var mı?"

Bu nasıl bir çıkarım, nasıl bir mantıktı böyle? Sophie hızla yerinden kalkınca çatalı yere düştü. "Karınla nasıl böyle konuşursun? Herkesi kendi gibi sanan aşağılık, kibirli domuzun tekisin."

Brendan ona dik dik baktı. "Bunun dışında her şeyi saydım. Unutmuş olabilirsin diye özellikle sormak istedim."

Sophie öfkeden gözü karamasaydı kocasının artık umursamaz görünmediğini ve her zamanki kontrolünden uzak olduğunu fark edebilirdi.

"Evli bir kadının saçma özgürlük idealleri kimsenin umrunda değildir Sophie, özellikle de benim. Bu yüzden enerjini çeneni yormaya değil kusursuz bir Leighton kontesi olmak için harcamanı tavsiye ederim."

Söylediklerinin onun için başka anlamı yok muydu yani? Sophie masanın etrafında dolanıp Brendan'ın sandalyesinin yanında dikilerek ondan yüksekte olmanın verdiği cesaretle, nefes almadan içindekilerin bir kısmını döktü. "Umursamazlığın beni delirtiyor Brendan. Evet, sırf bu yüzden seni öldürmek istediğimi itiraf ediyorum... Fakat ayak parmaklarına kadar her yerini kaplayan o buzu kırmanın bir yolunu bulacağım. Sakın bunu örnek eş davranışlarıyla içini ısıtarak yapacağımı düşünme. Sana söz veriyorum, dikkatini çektiğimde artık öfkeni bastırmak istemeyeceksin."

Brendan ağır ağır yerinden kalktı ve yalnızca kapladığı yer bakımından değil daha birçok şekilde Sophie'ye ne kadar küçük olduğunu hissettirebileceğini kanıtlayarak onun üzerine doğru hafifçe eğildi. "Beni neyle tehdit ettiğine dikkat et Sophie. Hâlâ gösterdiğim nezaketten faydalanmak yerine kışkırtmayı denersen alacağın karşılıktan hoşlanmaman için elimden geleni yaparım."

Her ne kadar Brendan'ın soğuk tehditlerine alışmış olsa da Sophie için korku kaçınılmazdı ama belli etmektense Lily gibi bir sürtük olmayı tercih edeceği de bir gerçekti. Hislerini ustaca gizledi, kocasının erimiş altın yoğunluğundaki gözlerini görebilmek için başını olabildiğince geriye attı ve gülümseyerek, "En azından hayatıma renk gelmiş olur," dedi. Bu yakınlıktan görebildiği adamın gözlerinde oynaşan zengin tonlardaki altın rengiydi sadece. Yutkundu, gözlerini kocasının sert hatlı dudaklarına çevirdi.

Bir hakaret, bir vaaz, hatta bir tokat bile bekliyordu, ancak Brendan'ın tuhaf şekilde gülümseyeceğini asla düşünmezdi. Keyifli miydi? Bundan hiçbir zaman emin olamayacaktı Sophie. Emin olduğu tek şey dikkatiydi. Gözleri tüm yüzünü ve belki de derinliklerini inceliyordu... Dikkati öyle yoğundu ki

Sophie yanağında bir dokunuş hissetmiş gibi ürperdi. Evet, bu kesinlikle ürperticiydi ki kabaran tüyleri de onunla aynı fikirdeydi.

Oda birden *Kamelya Kokulu Kadının* varlığıyla dolmuş gibi soğumaya başladı sanki... Brendan'ın gözleri ise inanılmaz güzellikte akışkan, sıcak bir renk aldı. Bunun dışında tümüyle hareketsizdi, fakat Sophie aralarındaki havayı hareketlendiren titreşimleri hissediyordu. Kalbi tekledi... En son istediği şey büyük cesaret gösterisinin her an bir aptallık yaparak gölgelenmesiydi. Bu yüzden riske girmedi ve son kez adamın dudaklarına baktıktan sonra titreyen dizlerinin kendisini yarı yolda bırakmaması için dua ederek dışarı çıktı.

Sophie'nin hayatına girmesini istediği renkler grinin tonları değil de gökkuşağı renkleriydi aslında. En azından yakın geçmişe kadar öyle olmasını umuyordu.

Brendan'la bir haftadır yolda tesadüfen karşılaşan iki yabancıdan daha çok bir araya gelmemişlerdi. Elbette Leighton'ın birbirinden kaçınan iki kişinin sene boyunca birbirini görmeden yaşamalarını sağlayacak kadar büyük olmasının da bunda payı vardı.

Açıkçası Sophie o gecenin ve ertesi sabahki tartışmalarının ilişkilerine hareket getireceğini düşünmüştü, fakat her şey şüphe çekecek kadar sakin ilerliyordu. Onu öfkeden deliye döndürmek için her şeyi yapacağını kocasının gözlerinin içine baka baka söylediği günden beri ilişkilerindeki değişiklik, hareketlilik yönünde değil tam aksineydi. Dinginliğe ihtiyaç duyan yanının keyfi yerindeydi ama Sophie'nin asıl benliğini oluşturan büyük kısım bu sükûneti hoş karşılamıyordu. Acilen ilgiye ihtiyacı vardı.

Sheba'ya ya da başka bir ata hâlâ binemiyordu, yani onu rahatlatabilecek tek şeyden mahrum kalmıştı. Ah, Brendan'a

söylediği gibi denemişti ama sadık hizmetçilerin kibar karar-
lılığı duvar gibi hep önündeydi... Hatta Peter bile ondan uzak
durmak için elinden geleni yapıyordu. Sophie Brendan'ın
onu ne şekilde tehdit ettiğini bilmiyordu ama sadece atından
değil arkadaşından da olduğu düşünülürse etkili olduğuna
hiç şüphe yoktu.

Bu da yetmiyormuş gibi ailesi kısa süre önce Leighton'a
gelmişti, görünüşe göre birkaç gün burada kalacaklardı. Sop-
hie onları özlemesine rağmen bu ziyaretin kendini daha iyi
hissettiği bir zamanda gerçekleşmesini yeğlerdi. Özellikle de
Lily ile karşılaştığı an, yüzünde gördüğü nefret kuzeninin
tehditlerini havada bırakmayacağını hatırlamasına neden ol-
muştu.

Akşam yemeği öncesi Lily'nin piyano dinletisi için büyük
oturma odasında toplanacaklarından ötürü herkes giyinmek
üzere odasına çekilmişti. Sophie için kısa da olsa kendini to-
parlama fırsatıydı bu. Genç kız en çok beğendiği ama giyme-
ye fırsat bulamadığı krem rengi ipek elbisesini giydi yemek
ve öncesi için. Elbise karpuz kollarından, etek uçlarındaki
dantellere kadar bir sanat eseriydi. Sophie özellikle göğüs
kısmına serpiştirilmiş, taktığı inci kolyeyle uyumlu olan in-
cilere bayılmıştı.

Evlenmek yaka açıklığı konusunda ciddi rahatlıklar ge-
tirmişti hayatına. Bu rahatlığı en iyi sergileyebileceği elbise-
lerden biri de üzerindekiydi. Zaten hayatı boyunca göğüs-
lerini gösterememekten daha büyük ne derdi olmuştu ki?
Göğüsleri arasındaki derin çizgiye gözü takılan Sophie'nin
ilk düşüncesi kesin emin olmamakla birlikte Brendan'ın gör-
düğünden hoşlanacağı yönündeydi. Babasının ve Lily'nin ise
farklı nedenlerden aksini hissedeceğini düşünüyordu. Ne
şekilde olursa olsun dikkat çekeceği kesindi.

Sally'nin yaptığı sade topuzunu son kez gözden geçirirken
kapı teklifsizce açıldı ve içeri Lily girdi. Kuzeni şeftali renk-
li elbisesi ve saçlarının parlaklığını ortaya çıkaran kusursuz
topuzuyla her zamanki kadar güzeldi, daha ileri gitmesine

imkân yoktu. Çok güzel kızların sorunu daha güzel görün-
me şansları bulunmadığı için kimseyi şaşırtamamalarıydı. Bu
sanki biraz... Sıkıcıydı. Ayrıca Sophie'yi baştan ayağa süzer-
ken yüzünde beliren kıskançlık da Lily'nin güzelliğini titreş-
tiren zaaflarından biriydi işte.

Lily Sophie'ye bakmayı kesip odayı şöyle bir inceledi ve
yapmacık bir neşeyle, "Güzel odaymış," dedi. Bakışları ya-
tağa gereğinden fazla takılıp kalmıştı ki Sophie tüm sırları
açığa çıkmış gibi bir huzursuzluk hissetti. Lily asla o yatağın
ne kadar ıssız olduğunu bilmemeliydi. Ona soğuk bir edayla
teşekkür edip tekrar aynaya baktı.

Bu sırada Lily'nin oda incelemesi bakışlarla sınırlı kalma-
yan ciddi bir fiziksel araştırmaya dönüştü. Sophie büyük giy-
si dolabının kapısını açan kuzeninin üzerine atlamaktan son
anda vazgeçmişti ama daha ileri giderse diye tetikteydi.

"Hmmm... Burada sadece senin giysilerin var," dedi her
bir elbiseyi eliyle yoklayan Lily. Sayıca o dolaptakilerden
daha fazlasına sahip olmasının önemi yok gibi görünüyordu.

Sophie gerildi... Fakat hemen sonra medeni erkeklerin
eşleriyle belirli haller dışında odalarını paylaşmadıklarını ha-
tırlayıp biraz rahatladı. Lily gibi kurallara sonuna kadar bağlı
bir kızın anlayış göstereceği bir durumdu bu. Yine de sor-
gulamaya başlarsa diye savunması hazırdı. Şimdilik yapaca-
ğı, durumu kendi lehine çevirmek için onun dikkatini başka
noktaya çekmekti.

"O kadar elbiseyi sığdırmak istiyorsam dolabımı paylaş-
mamayı öğrenmem gerekiyor," derken sesi neredeyse şakacı
çıkmıştı. Madem Lily *aramızda sorun yok* oyununu oynamak is-
tiyordu Sophie de kavga anı gelene kadar bu oyuna katılacaktı.

Düşündüğünün aksine Lily konunun üzerinde durmadı,
doğrudan Sophie'nin yüzüne baktı. Sophie'nin görmekten
nefret ettiği o tanıdık ve özlem duyulmayan gülümseme var-
dı dudaklarında. Sebebi neşe olmasa da şen bir kahkaha kadar
etkili ama taban tabana zıt hisler içeriyordu bu gülüş. Derken
Lily bu huzursuz edici gülüşü bozmadan zehrini kustu.

"Kocan odanı yeterince ziyaret etmiyor mu yoksa tatlı Sophie? Açıkçası seni arzulamadığını bilmek beni hiç şaşırtmazdı."

İnsanın en çok sakındığı gerçeği, en çok sakındığı kişinin ağzından duyduğunda vereceği tepki ya da tepkiler ilerisi için ölümcül bir öneme sahipti. Sophie donup kaldığı birkaç saniye içinde bunu çok iyi anlamıştı. Sakince kabullenebilir, hiddetle inkâr ederek bir nevi kabullenmiş sayılabilir ya da kendinden emin bir gülüşle alay ederek üstü kapalı inkâr edebilirdi. İşin aslı Sophie yapısı gereği ikinci seçeneğe daha yakındı ama Tanrı'ya şükür bir şey onu engelledi ve toparlanmasını sağladı.

"Bunu da nereden çıkardın? Brendan son derece ilgili ve sıcakkanlı bir erkek," derken şaşkın ve inandırıcı göründüğünü umuyordu. "Sevgili Lily, annem Abertillery Dükü ile yakınlaştığından bahsetti bana. Kısa süre içinde birçok bale, tiyatro ve bale gösterisine birlikte katıldığınız herkesin dilinden deymiş. Şimdiden örnek çift diyorlarmış sizin için. Sosyal açıdan oldukça aktif bir soylu ve sana istediğin şatafatı sağlayacak kadar da zenginmiş." Sözlerine devam etmeden önce tatlı bir şekilde güldü. "Fakat biraz yaşlı olduğunu da duydum." İşin aslı adamın ellili yaşlarını sürdüğünü duymuştu ve bunun ima ettiği performans üzerinde ne gibi etkileri olduğundan haberi yoktu.

Güzel yüzü kısacık bir an için çarpılan Lily savaş durumlarında zaaflarını belli edecek zayıflıkta bir kız değildi. Gülümsedi ve "Sen de söyledin, beni ilgilendiren konularda yeterince tatmin edici bir aday. Diğer meseleler için sen sakın üzülme... Evli bir kadının yatakta mutlu bir kadın olabilmesi için her şeyi kocasından beklememesi gerektiğini düşünüyorum," diyerek ahlaki değerlerine güzel bir gönderme yaptı.

"Senden de bu beklenirdi zaten."

Lily bunun üzerine omzunu silkti.

Sophie afallamıştı elbette, fakat sergilediği ilgisiz tavırdaki tutarlılığı korumak adına şaşırmamış gibi görünmeyi tercih etti. Yıllarca gerçek yüzünü saklamak için rol yapan Lily'nin bir süredir kendini ifşa etmede bir sakınca görmemesi canını sıkmıyor değildi. Dikkat etmesi gerektiğini bir kenara yazdı ve sözsüz diyalogların yaşandığı gergin sessizliği bozarak, "Artık aşağı inelim, herkes seni bekliyordur," dedi.

Düşündüğü gibi odaya girdiklerinde herkes içerideydi. Birkaç saat öncesine kadar evde olmayan Brendan, Abbey Kontu ile sohbet ediyordu. Abbey Kontu'nun geleceğini bilmeyen Sophie adamı görünce gülümsedi ama yanına gitmeden önce anne ve babasına uğradı.

Rose Langford mutlu ve gururluydu. Kızı yanına gelince oturduğu yerden ellerini uzatıp Sophie'nin ellerini tuttu ve onu baştan ayağa beğeniyle süzdü.

"Harika görünüyorsun yavrum. Melek gibisin."

Sophie onu ve yanındaki Maddy'yi öpüp babasının kolunun kolçağına oturdu, baronun alnına sıcak bir öpücük kondurdu. Konteslik kurallarının ya da dışarıdan nasıl göründüğünün önemi yoktu, daha doğrusu onu özlediğinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Seni çok özledim baba," dedi. Sonra sesini iyice alçaltarak, "En çok seni," diye muzipçe ekledi. Edward Langford'u duygusal bir adam olarak tanımlamak pek doğru sayılmazdı ama Sophie onu daha önce böyle müşfik ve kırılgan gördüğünü hatırlamıyordu. Eğilip adamı tekrar öpünce annesi boğazını temizleyerek küçük bir ikazda bulundu.

Bu sırada Lily kuyruklu siyah piyanonun önündeki sandalyeye kraliçe gibi kurularak odadaki herkesi dinginlikle tanımlanabilecek bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Repertuarı hakkında fikir almayacak kadar kendini beğenmiş olan kuzeni açılışı Mozart'ın yirmi birinci piyano konçertosu ile yaptı. *Kendini beğenmiş* diye içinden geçirdi Sophie. Arkasında klasik bir konçertodaki gibi orkestra olmasına gerek yoktu, Lily tek başına piyanoyla harikalar yaratabilirdi. Öyle ki piyanonun sesi duyulur duyulmaz herkes yaptığı işi kesip tüm dikkatini ona verdi.

Sophie yavaşça kocasının bulunduğu tarafa doğru yürüdü. Gözlerini özellikle ona değil de Abbey Kontu'na çevirmişti. Kontun kıza bakışında samimi bir beğeni ve daha da ötesi vardı ki Sophie önüne geçilemez bir biçimde kızardı Brendan'ın bakışlarını üzerinde hissedince kızarıklığının daha da arttığını biliyordu, görmezden gelerek her ikisine de reverans yaptı.

"Sophie harika görünüyorsun," dedi Abbey Kontu onun elini öperken.

Sophie aralarındaki samimiyetten memnun bir biçimde gülümseyerek teşekkür etti ama isimlerle hitap etme konusunda o kadar da rahat değildi. "Geleceğinizi bilmiyordum lordum."

Adamı daha derinden gülünce çekici kara gözlerinin etrafında Sophie'nin daha önce de dikkatini çeken hoş kırışıklıklar belirdi. "Aslında organize bir durum değildi ama Brendan gelmem için ısrar etmeyince ben de gelmem gerektiğine ikna oldum."

Sophie hoş, küçük bir kahkaha attı. Lily'nin performansını bölecek kadar dikkat çekmediğini umuyordu ki tam o sırada Brendan'ın bakışlarındaki yoğunluğun tenine gönderdiği ateşten oklar ona doğru bakmasına neden oldu.

Gülüşü silinen Sophie ruhunu çıplak bırakan bakışların etkisiyle ürperdi. Elbisesinin altındaki teni yavaşça ısınırken ağzı ateş solumuş gibi kurudu, tüm benliğini bir ateş bastı. Arzu havadaki bir dokunuş gibiydi... Orada öyle dikilip durdukça yüzeyini, nefes aldıkça da içini okşuyordu. Sebebi sadece bakışlardı... Yandıkça yakıyordu. Onunla olan her şeyin ortaya çıkardığı mantıksızlık baş döndürücüydü.

Derken biri boğazını temizleyerek aradaki iletişimi koparınca Sophie komik bir şekilde silkindiğini fark etmeksizin Abbey Kontu'na döndü tekrar. Kontun Sophie'yi inceleyen gözlerinde kurnaz bir ışık parlıyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandıktan hemen sonra gözlerindeki ışık daha da parladı, fakat ne söyleyecekse vazgeçip sadece gülümsedi. Sonrasında ise üçü tek bir kelime dahi etmeden tüm dikkatini Lily'ye verdi. Kelimelerin uygunsuz kaçtığı tufanlardan biriydi.

Tebrikleri kabul eden Lily üçüncü parçadan sonra herkese teşekkür edip yerinden kalktı ve içki almak için uzaklaşan Brendan'ın yanına doğru tereddüt etmeden yürüdü. Yüzündeki tatlı bir gülümseme ve Sophie'yi ilıklerine kadar ürperten bir kararlılık vardı.

Brendan onun yaklaştığını görünce kibarca gülümsedi önce, fakat hemen sonra Liliana'nın söylediği her neyse gülüşü genişledi ve kızın elini dudaklarına götürüp uzunca bir süre orada tuttu. Oda, bir balo salonu kadar büyük değildi elbette. Belki de bu sebeple konuştuklarının duyulmasını istemiyorlarmış gibi alçak sesle konuşuyorlardı. Gerçi sürtük Lily pek de yoruma müsaade etmeyen kahkahalar atarak herkesin dikkatini üzerine çekmeyi başarıyordu.

Sophie elbisesinin ipeğini yumruğu arasında sıkıştırdığından ve kaşlarını neredeyse iki gözünün ortasında birleştirdiğinden habersizce onlara kötü bakışlar atarken Abbey Kontu yumuşak ve sevecen bir sesle, "Aralarındaki şey seni rahatsız ediyorsa belki de bunu ona söylemelisin," dedi.

Sophie irkilerek ona baktı. İkisini izlerken yakalanmış olmak kadar izlerken hislerini gizleyemediği için de utanmıştı. Kocasını kıskanan her kadın gibi öfkelenmenin hakkı olduğunu bilse de kendini çıplak kalmış gibi hissetmekten kurtulamadı.

"Sana olan öfkesi er ya da geç sona erecek. Belki de çoktan dinmiştir bile."

Hangi şartlar altında evlendiklerini tüm krallık bildiğine göre en yakın dostunun bilmemesi kaçınılmazdı, ama Sophie yine de kendini rahatsız hissetti. Buna rağmen ilk defa Brendan'a tuzak kurmadığı konusunda kendini savunma gereği duymamıştı. "Pek sanmıyorum... Yani bana karşı öfkeli olup olmadığından bahsediyorum. Onu öfkeli gördüğüm bile söylenemez. O sadece kayıtsız."

Adam güldü. "Ah, bu konuda sakın yanılgıya düşme tatlı Sophie. Brendan..." Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi gözlerini kıstı ve "Öfkelidir," diyerek cümlesini tamamladı.

Bu içini rahatlatmalı mıydı? O sırada Brendan arkadaşının sözlerini yalanlarcasına kusursuz yüzünü daha da etkileyici kılacak şekilde gülümsedi. Lily ile evlenme ihtimalleri varken bile onunla bu kadar samimi görünmediklerini düşünürken Sophie kocasının ahlaksız bir zampara olduğuna inanmak üzereydi.

"Şu anda ne kayıtsız ne de öfkeli görünüyor."

"Görüntü her zaman gerçeği söylemez Sophie. Bunu çok yakında anlarsın."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kontun esrarengiz kara gözleri düşüncelere kapılmış bir şekilde Brendan ve Lily'ye sabitlendi. Sophie hem güçlü müttefik avantajı hem de sıcak dostluğu bakımından onu arkadaşı olarak kabul etmekten memnundu. Fakat söyledikleri hiçbir şey anlamıyordu. Burada kabahatin büyük kısmı kendisine aitti. Brendan'ın hoşlandığı şeylerden ya da onu etkilemenin yollarından bahsetmesini istese alacağı karşılık pek bir anlam çıkaramadığı esmer yüzüne bakmaktan yüzde yüz daha faydalı olurdu.

"Sana açıklamak isterdim ama henüz çözemediğim şeyler var." Gerçekten de kafası karışmış görünüyordu. "Sen sadece pes etme ve peşini bırakma. Erkeklerin iç dünyaları ile ilgili itirafta bulunarak yüzyılın sırlarını ifşa eden kişi olacak değilim ama dediğimi yaparsan Brendan sana açılmaya mecbur kalabilir, böylece tüm suçu ona atabiliriz... Bu arada bana Stephan dersen daha konuşkan olabileceğimi göreceksin."

Sophie kutsal olan ya da olmayan tüm sırları ortaya dökecek büyülü bir kelimeymiş gibi bilinçsizce, "Stephan," deyince adam gülerek başını iki yana salladı.

"Brendan farkında değil ama seninle evlenerek hayatının en büyük işini yaptı. Sen iyi bir kızsın."

Sophie mütevazı görünmeye çalışamayacak kadar bu sözlerin etkisi altındaydı. "Öyle mi dersin? Bunu fark etmesini beklerken yaşlanmaktan korkuyorum."

"Belki de fark etmek üzeredir."

Aptal kalbine bir can suyu daha... Daha bir gün önce boş yere umut etmeyeceğini söylemişti kendisine. Umut ederek beklemekten yorulmuştu. Başını önüne eğip kırgınlıkla ellerine baktı. Neden birileri Brendan'ın kalbine giden yolun tarifini vermeye başlayınca başını yana eğip sahibinin komutlarını bekleyen uysal köpekler gibi davranıyordu ki? Başını kaldırıp kocasının olduğu tarafa bakınca kalbi tekledi. Liliana'nın eli onun koluna değiyordu... O ise durumu kabullenmiş ve kuzeninin sözlerine dikkatini vermişti.

Mide bulandıracak kadar hoş bir çift olmuşlardı.Brendan Sophie ile evlenerek hayatının en büyük işini yapmış olsa bile şu anda ölümden sonraki ebedi hayatı için büyük işler peşindeymiş gibi duruyordu. Genç kız daha fazla görmek istemediğini düşünene kadar onları izledi, sonra Stephan'a döndü ve "Fark ettiği bir şeyler varsa da ben ne olduğunu bilmek istemiyorum," diyerek zoraki gülümsedi. Stephan ise konuşmak yerine ona anlayış dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi ve onun boynuna değen bir bukleyi okşadı.

O sırada ikisi de Brendan'ın ateş gibi yanan gözlerinin üzerlerinde olduğunun farkında değildi. Brendan için Liliana'nın dokunuşunun ya da vücutlarının kuralların izin verdiğinden daha yakın duruşunun hiçbir önemi yoktu zira yanındaki kıza dair herhangi bir his içinde değildi. Vücudu ise o an kabul edeceği son şey olsa da son derece basit ve ilkel bir amaca hizmet ediyordu. Brendan öfkeliydi... Sophie ve Stephan'a karşı kopkoyu, sağlıksız ve birbirlerinden uzaklaşmadıkları sürece büyümeye devam edeceğini bildiği berbat bir öfke içindeydi. Nedenini tanımlamak ya da açıklamak zorunda değildi.

Akşam yemeği Sophie dışında herkes için neşeli geçiyor

gibi görünüyordu. Kurallar gereği genç kız Brendan'ın kar-
şısındaki sandalyede oturduğu için sürtük Lily'ye kocasının
yanında oturmanın yolu açılmıştı.

Kuzeni eğleniyordu... Bu çılgınca dans etmenin sağladığı
türden bir eğlence değildi ki Lily asla kendini o kadar kaptır-
mazdı. Öte yandan yemek masalarında eğlencenin gidebile-
ceği sınırlar da belliydi. Lily Sophie'nin kendisine baktığında
saklamakta başarılı olamadığı öfkesiyle beslenerek eğleniyor-
du.

Sophie tahammül sınırlarının nereye kadar uzandığını
iyice anladığı yemek süresince kendini zorlayarak iyi vakit
geçiriyormuş gibi davranabildi ama yemek bitince - kim ne
düşünürse düşünsün - yorgunluğunu bahane edip odasına
çekilmek istediğini söyledi.

Niyeti gerçekten de odasına gitmekti. Eğer şanslıysa er-
kenden uyuyabilir ve daha fazla düşünmek zorunda kalmaz-
dı. Ancak merdivenlere geldiğinde uyku fikri cazibesini ve
inanılırlığını kaybetmişti.

Bahçeye açılan büyük kapıdan içeri giren rüzgârın çağrısı-
na uyarak dışarı çıktı. Ayakları evden uzaklaşmak isteyen zih-
niyle aynı fikirdeydi, ne yaptığını bilerek bahçeden de çıktı ve
ahırlara doğru ilerledi. Şansı varsa Sheba'yı görebilirdi. An-
cak ahırlara yaklaşırken yükselen sesler duraksamasına neden
oldu. Köşeyi dönmek üzereyken bir grup erkeğin kafa kafaya
vermiş barbut oynadığını gördü. Sophie bu sahnenin tanı-
dıklığı karşısında gülüşünü engelleyemedi elbette. Yavaşça
onlara yaklaşarak, "İyi geceler beyler. Size katılabilir miyim?"
derken bu akşam belki de ilk kez kendini iyi hissediyordu.

On Beşinci Bölüm

Kırık Kalpler için İçki ve Kumar... Tavsiye Edilir...

Ertesi gün, piknik günüydü. Önceden planlanan bir prog-
ram olmamasına rağmen Sophie de dahil herkes Maddy'nin
ortaya attığı piknik fikrinden hoşlanmıştı. Herkesin ortak
fikri havanın evde tıkılıp kalarak yazık edilmeyecek kadar gü-
zel olduğu yönündeydi. Sophie'ye göre ise huzursuz ruhlar
doğanın bereketi ve heyecanıyla huzura erebilirdi.

Dün akşamki kadroya Isabel ve kızı Kate de dahil olmuştu.
Londra'dan buraya gelmek için bir hayli erken kalkmalarının
nedeni Isabel'in Leighton'da önemli bir şeyler olduğuna dair
içgüdüleri ve Kate'in yatağını ıslattıktan sonra bir daha uyu-
mak istememesiydi. Tabii bu gerekçeler kahvaltı bile yapma-
dan yola çıkmalarına bir açıklama getirmiyordu.

Kalabalık grup Leighton koruluğunda saklı kalmış pik-
nik alanına vardığında saat sabahın onu bile olmamıştı. Sop-
hie'nin daha önce de ziyaret ettiği küçük bir gölün kenarın-
daki düzlük kısa sürede portatif gölgelikler, hanımlar için
tabureler, çeşit çeşit yiyeceklerle donatılarak sükûnetini kay-
betmesine rağmen her nasılsa daha güzel görünmeyi başar-
mıştı. Ağaç gölgesinde kalan zümrüt yeşili çimenler, öbekler
halindeki rengârenk çiçekler göz alıcıydı. Hatta orada burada
uçuşup hanımların saçlarına takılan böcekler bile atmosferin

güzelliğine yaraşır bir hareketliliğin parçası olduğundan olsa gerek kimseyi rahatsız etmiyordu.

Her rüzgâr esişinde yaprakları birbirine değerek hışırdayan iki söğüt ağacının gölgesinde, uşakların kurduğu piknik örtülerinin kenarına bahar çiçekleri gibi dizilmiş olan hanımların keyfi yerindeydi. Züppe Lily bile otların arasında oturmayı kafasına takıyormuş gibi görünmüyordu. Belki de bunun sebebi atlarının sırtında kudretli tanrılar gibi hanımlara doğru yaklaşan Brendan ve Stephan'ı görmesiydi. Amcası da beylerle birlikte olmasına rağmen Lily yüzündeki cüreti saklama ihtiyacı duymadan doğruca Brendan'a bakıyordu. Hasır şapkasını hafifçe geriye atıp Brendan'a karşılık gören işveli bir gülücük gönderdikten hemen sonra Sophie'ye meydan okuyan bir bakış attı.

"Kuzeninin kocana bakışlarında bir tuhaflık sezmiyor musun Sophie?"

Sophie Isabel'e dönmeden önce Lily'nin bakışlarına sonuna kadar karşılık verdi. İşin aslı durumu tuhaf ya da inanılmaz değil rahatsız edici, hatta cinayet işlemek için yeterince teşvik edici buluyordu. Buna rağmen heyecanında bir azalma olduğu da bir gerçekti. Geceki barbut partisi bile heyecanını sadece kısa süreliğine geri getirmişti. "Lily beni kocamı elimden alacağına dair önceden uyarmıştı," dedi durumu meşrulaştırabilecekmiş gibi.

Isabel, "Sen de durup izlemeye mi karar verdin? Korkarım Brendan'la yaşamak senin de ruhundan bir şeyler almış," dedi sakince.

"Her şeyin yoluna gireceğini bilsem gidip Lily'yi döverdim ama Brendan ile aramızdaki mesele sandığından daha derin." Merdivenlerde onu reddettiğini ne Maddy ne de Isabel'e söylemişti. Muhtemelen kocasını elde etmeyi kafasına koymuş bir kadın için yeterince arzulu olmadığını söyleyecekti Isabel. Belki de düşündüğünün aksine gururunun kırıldığını o da kabul eder ve ona hak verirdi. Açıkçası ihtimaller üzerine düşünmek, en kötü ihtimalin gerçekleşeceğini düşünmesine neden oluyordu.

"Sakın bana pes ettiğini söyleme. Artık benim ya da Maddy'nin taktiklerini duymak istememene hak veririm ama pes etmeni kabul edemem. Bir yolu olmalı."

Sophie verecek bir cevap bulamadığı için sustu. Bu sırada piknığin ilk dakikasından beri çimenlerin arasında meraklı tazılar gibi oraya buraya koşturan Kate heyecanla annesine seslendi.

"Anne bunun poposundan bir şey çıktı."

Isabel yüzünü buruşturup kızının gösterdiği şeye bakarken acı çekiyormuş gibi, "Kate sana daha kaç kez böcekleri patlatmamanı söylemem gerekiyor. Onların da yaşamaya ve güzel kızlara âşık olmaya hakkı olduğunu söylediğimde beni anladığını sanıyordum," dedi.

"Ama anne o kendi patladı."

"Böcekler kendi kendine patlamazlar. Yalancılar hakkında babanla ne düşündüğümüzü biliyorsun. Ayrıca elini sakın böceklere sürme ve yerde bulduğun hiçbir şeyi ağzına sokma."

"Ama Mimi onları yiyor," dedi Kate hemen eteğinin dibinde duran çirkin kaplumbağanın başını parmağıyla iki kez dürterek.

"Tanrı aşkına, Mimi mümkün olsa hepimizi yerdi."

Kate bu ihtimal üzerine kısa süre düşündükten sonra komik bir biçimde kıkırdadı. Aklından ne geçtiğini düşünürken Sophie de dayanamayıp güldü. Açıkçası çimenlerin arasında eğilip bükülen ufaklığın her kız gibi çiçeklerin peşinde olduğunu düşünmüştü ilk başta ama hemen sonra evcil hayvanı bir kaplumbağa olan çılgın annenin kızının da normal olmaması gerektiğine karar verdi. İşin aslı küçükken Sophie de böceklere karşı ilgiliydi, fakat Kate gibi lüle lüle saçlı ve fırfırlı elbiseli pembe bir çocuğun kızlara özgü daha farklı merakları olacağını sanırdı.

"Bu kız tam bir çılgın, kime çekmiş bilmiyorum. Geçen-

lerde bir uğur böceğini ağzına atmak üzereyken onu son anda engelledim. Rengi o kadar güzelmiş ki dayanamamış. Hazen öyle uzun cümleler kuruyor ve gözlerini üzerime dikip öyle tuhaf bakıyor ki içime geveze bir büyücünün kaçtığını düşü-nerek korkuyorum. Morgan'ın bile bir keresinde ona bakıp istavroz çıkardığını gördüm. Ben onun yaşındayken ağzım-dan çıkan tek şey salyaymış. Morgan geri zekâlı olduğumu düşündüğü için her pazar kilisede mum yakarmış. Tanrım, benim görmediğim zamanlarda neler yediğini düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor."

Sophie sırıtarak, "Sanırım tek sorunu fazla zeki olması. Hem kaplumbağanı örnek aldığını kendi söyledi," dedi. Ni-yeti ona takılmaktı, ancak Isabel çocuğu dayak yemiş bir anne gibi savunmaya geçti.

"Mimi harika bir kız. Ayrıca Kate'in tuhaflıklarının tek se-bebi Adrian'ın rahatlığı. Onu o kadar şımartıyor ki Kate her şeyin kendisi için mümkün olduğunu sanıyor."

"Anne onlarla gidelim."

Sophie ve Isabel atlarıyla hızla uzaklaşan erkeklerin peşin-den şaşkınlıkla bakakaldılar.

En sonunda Isabel, "Bir merhaba bile demeden gittikleri-ne inanamıyorum," dedi. "Kesin Kate'ten kaçmak için acele ediyorlar. Zavallı kızımın kalbini kırmalarına ne gerek var anlamıyorum."

Kate gittikçe uzaklaşan erkeklerin ardından bir saniye daha baktıktan sonra avazı çıktığı kadar bağırıp kısa bacakla-rını birbirine sürterek peşlerinden koşmaya başladı.

"Ah Tanrım, hemen dönüyorum." Isabel kızının peşine takıldı. Hemen sonra Kate'i düştüğü çalılıkların arasından çıkarıp bağrına bastı ama onu sakinleştirmek için daha fazla-sına ihtiyacı varmış gibi bir hali vardı. Sophie'ye göre Isabel anneliğin bilgeliği ve dinginliğiyle ödüllendirilmemişti.

O sırada Lily Kate'in kaplumbağasını ayağıyla kendinden uzaklaştırıp Sophie'ye sokuldu. "Dün gece seni erkenden yalana gönderen hastalığının adı kıskançlık olabilir mi Sop-hie'cik?" Anında konuya girmek diye buna denirdi.

Sophie onun varlığıyla baş edecek enerjiyi kazanamadan ımalarından nasibini alınca iç geçirdi. "Harika bir kocam, harcayamayacağım kadar çok param ve mükemmel bir evim var Lily. Daha da güzeli âşık olduğun erkeği gözünün içine baka baka elinden aldım ve senden çok daha fazla seviliyo-rum. Söyler misin seni kıskanmak için ne gibi bir sebebim olabilir?"

Lily'nin sevimli ifadesi Sophie'yi tatmin etmeyecek kadar kısa bir süreliğine titreşti. "Sana acımasaydım sözlerin beni kızdırabilirdi."

Sophie iki parmağı arasında evirip çevirdiği papatyayı in-celerken sakince, "Bahse girerim kıçından vurulmuş yaban domuzları bile senden daha sakindir," dedi.

Lily, "O kadar basitsin ki senin adına ben utanıyorum," diyerek hülyalı bir iç geçirdi. "Ama sana nasıl kızabilirim ki? Nefes alışı bile insanı tahrik eden bir kocan var ama ona yaklaşamıyorsun. Kızışmış yerlerini soğutmak için kılını bile kıpırdatmıyor çünkü seni çekici bulmuyor. Ona da hak ver-mek lazım tabii."

Sophie beyninin en tepe noktasından aşağıya doğru bir karınca ordusu yürüyüşe geçmiş gibi aptallaştı. Bunu nasıl bilebilirdi? Tanrı aşkına, Brendan'ın ona elini sürmediğini kim söylemiş olabilirdi? Blöf mü yapıyordu? Ağzı birkaç kez açılıp kapandı, sadece bir tıs sesi duyuldu. En büyük korku-su gerçekleşirken yaşadığı utanç, bu ihtimalin türettiği var-sayımlardan çok daha öteydi. Sesinin çıkıp çıkmayacağından emin olmadığı için işi şansa bırakmadan boğazını temizledi ama Lily alay etmek için önce davranınca hareketi komik bir çabadan öteye gidemedi.

"Öyle aptal aptal bakma. Brendan'ın koynuna giremedi-ğini biliyorum. Dahası da var... Seni umursamadığını ve sen-den nefret ettiğini de öğrendim. Elbette duyduklarım beni

hiç şaşırtmadı, çünkü ne kadar çekilmez olduğunu en iyi bi-
len kişiyim. Zavallı Brendan..."

Sophie titreyen ellerini usulca eteğinin altına sakladı ve soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Rüyalarından bahsediyor-sun sanırım Liliana," dedi. "Brendan'ın sana böyle söylediğine asla inanmam." Daha soğukkanlı davranabilmesi için ölmüş olması gerekirdi.

Lily sevimsiz kahkahalarından birini attı. "Yalan söyleye-mem, bunları anlatan kocan değildi. Aslında düşününce du-rum senin açından daha vahim bir hal alıyor. Kocanın sevgi-sini kazanamadığın gibi çalışanlarına da sana saygı duymaları gerektiğini öğretememişsin. Hizmetçilerin hakkında neler konuştuğunu bilsen utançtan ölürdün."

Hizmetçiler mi? Hain sürtükler! Bu bilgi o kadar can sı-kıcı ve kalp kırıcıydı ki... Kocası onu umursamıyor olsa da Sophie çalışanların sevgisini kazandığını sanıyordu oysa.

Isabel'in sesi kâbusunu dağıtan tatlı çıngıraklar gibi kula-ğında çınladı.

"İyi misin tatlım?"

Sophie silkinerek kendine geldi ve ona zoraki gülümsedi. Lily'nin çığlığı tüm dikkatleri üzerine çekene kadar da boş boş Isabel'e bakmayı sürdürdü.

"Şu lanet hayvanı yanımdan alın. Elbisemi mahvedecek."

Isabel'in kaplumbağası Mimi çenesini Liliana'nın eteğin-deki fırfırlara kilitlemişti. Lily elini ona süremeyeceği için ayağıyla hayvanı itekleyerek uzaklaştırmaya çalışıyordu ama inatçı Mimi yeşil kumaşı marul yerine koymakta ısrar etti-ğinden pek de başarılı değildi. Üstelik çok zalim bir görün-tüydü bu.

Kate, "Sakın ona basma!" diye bağırıp annesinin kucağın-dan eğilerek Lily'nin şapkasını kaptı. Şapka elinde kalınca hırsını alamayıp bu sefer saçına uzandı ve topuzunu komik bir bombe yapana kadar var gücüyle yukarı doğru çekti. Böy-lece Lily alttan Mimi, üsten Kate'in çekiştirmesiyle ciyakla-yarak aptallar gibi tepinmeye başladı.

Sophie şimdiki gibi kötü anlarda izleyerek keyiflenebi-leceği bu güzel manzara karşısında tam havaya giriyordu ki herkes Lily için seferber olmaya karar verdi ve o da bezgince yerinden kalkmaya mecbur kaldı. Ona düşen Mimi'yi deli gibi tepinen kuzeninden uzaklaştırmaktı. İsteksizce ve biraz da ağırdan alarak hayvanın çenesini çözdü, sonra da her ihti-male karşı onu kucağında korumaya aldı. Kaplumbağalar iyi hayvanlardı, onları seviyordu.

Nihayet ortam durulduğunda Lily ümitsizce saçını düzel-miyor. Kate parmakları arasında kalan saç tutamından kurtul-maya çalışıyor ve uşaklar dahil herkes bıyık altından gülüyor-du. Özetle, gün daha tahammül edilebilir bir hal alıyordu.

Sonraki birkaç saat özel konuşmalar yerine neşeli bir pik-nikten beklenen hareketlilikle geçti. Sophie ise doğal olarak kendini diğerlerine ayak uydurma konusunda pek istekli his-setmiyordu. Çok geçmeden önlerindeki ağaç kalabalığının arasından Brendan'ın atıyla yaklaştığını gördü. Ancak ara-larındaki mesafe bir hayli uzak olduğu için yanlarına gelip gelmeyeceğini bilmiyordu.

Dakikalar uzadıkça, tam da Brendan'ın gelmeyeceğine iyice ikna olduğu sırada Lily'nin bir süredir ortahklarda gö-rünmediğini fark etti. İçine düşen kurdun adı kıskançlıktı elbette. Kimsenin kendisiyle ilgilenmemesini fırsat bilerek yerinden kalkıp Lily'nin yürümeye cesaret edebileceği dar patikadan geçti. Tüm kurnazlığına rağmen kuzeni garip bir biçimde tahmin edilebilirdi.

Yol gölün kıyısı boyunca uzanıyordu. Genç kız biraz daha ilerledi. Şapkasını piknik yerinde bıraktığı için saçları, yelpa-ze gibi dans eden ağaçların arasından süzülen rüzgâra karışı-yordu. Derken onları gördü... İkisini...

Sanki sözleşmişlerdi. Gizli âşıklar gibi sevişmek için. Sop-hie elini kalbine bastırıp kırgın gözlerle, daha kötüsünü gör-mekten korkarak onları izledi.

Kate saçlarını yolmasına rağmen Lily güzel görünüyor-du... Daha dağınık ama doğal. Brendan ise sıcaktan bunaldığı

için ya da başka bir sebepten ötürü gömleğinin yakasını bir hayli açmış ağız sulandırıyordu. Sophie onlara iyice yaklaşıp ne konuştuklarını dinlemeye karar verdi. Belki de yapması gereken oraya gidip konuşmalarına mani olmaktı.

Gizlice ilerlerdi, çalıları kendisine siper etti. Lily kıyıda bir ileri bir geri adımlar atarak salınıyor ve Brendan'a bir şeyler anlatırken gülümsüyordu. Brendan ise kibardı... Sophie başka ne düşüneceğini bilemiyordu.

Biraz daha yaklaşmak için kontrolsüz bir adım atınca ayağını kalın çalı öbeğinin kökünü geçirerek tökezledi ama boylu boyunca yere serilmeden önce son anda geri kaçma şansı bulmuştu... Çıkan sesi kimsenin duymadığını umuyordu. Saçını dallardan kurtarır kurtarmaz gözetlemeye devam etmeye niyetlenmişti ki manzara karşısında kalbi duracak gibi oldu.

Lily'nin eli kocasının göğsündeydi ve başını ona doğru kaldırmıştı. Öpüşecekler miydi Tanrı aşkına? Farkına varmadığı bir damla yaş sağ gözünden yanağına süzüldü ve çenesine kadar indi. Brendan Lily'nin elini göğsünden çekip dudaklarına götürdü nazikçe. Kolu neredeyse kızın zarif beline dolanmıştı. Böylece biraz daha yakın ve uyumlu görünüyorlardı. Sophie elini ağzına bastırdı. Ya durumu kabullenip oynaşmalarına izin verir ya da sahibi olduğu varlığı koruma altına alırdı.

Sophie aptal değildi. O hayatına girdiğinden beri çoğu zaman aptala yakın bir yerdeydi ama kimse yüzde yüz aptal olduğunu iddia edemezdi. Ne düşünürlerse düşünsünler çalıları yara yara - hatta elbisesinin yırtılmasına aldırmadan - açıklığa çıktı ve onlara doğru yürüdü. Ne şekilde ve hangi ara uzaklaştıklarını bilmiyordu ama şimdi ikisi arasında daha kabul edilebilir bir mesafe vardı.

"Demek buradaydın Lily..." dedi sesine normal bir ton vermeye çalışarak. "Ben de göle düşüp boğulduğundan korkmaya başlamıştım."

"Bilirsin iyi yüzerim Sophie. Her zaman öyle olmuştur."

Sophie emin olmamakla birlikte onun yıllar önceki boğulma numarasına gönderme yaptığını düşündü. Açıkçası umurunda değildi. İyice yanlarına sokularak Brendan'a, "Döndüğünü bilmiyordum, yanımıza gelmeyince..." deyiverdi.

Brendan başını hafifçe yana eğerek, "Öyle mi?" dedi. Sophie onun ne demek istediğini anlamaya çalışmadı.

"Umarım kocanı meşgul ettiğim için bana kızmamışsındır Sophie. Senin için de bir sakıncası yoksa Brendan'dan beni eve bırakmasını isteyecektim. Güneş ve açık hava beni biraz yordu."

Sophie irileşen gözlerle Lily ve Brendan arasında mekik dokuyordu. Ne yapmalıydı? Gitmelerine izin vermektense göle atlayıp dibe çökmeye razıydı ama taşkınlık ederek aptal gibi görünmek de istemiyordu. İşin kötüsü Brendan da ne diyeceğiyle fazlasıyla ilgili ve keyifli görünüyordu. Durumda alelade hiçbir şey yoktu. "Ben..." dedi ama cümlesini tamamlayamadı zira kocası sözleriyle onu gafil avlamıştı.

"Liliana özür dilerim ama eşimle ilgilenmem gerekiyor. Onu biraz solgun görüyorum. Benim yerime Stephan'la gitmende bir sakınca yoktur umarım. O da birazdan gelir."

Lily kızgınlığını ustaca saklayıp mecburen, "Elbette," dedi.

Sophie bayılacak gibiydi... Lily de farklı sayılmazdı. İki kız düşman olduklarını unutup kızsal bir anlayışla birbirlerine bakarken Brendan Sophie'yi kendine çekti. Belli belirsiz, fazla anlam yüklenirse hayal kırıklığı yaratacak türden bir yakınlıktı bu.

Şaşkınlığını atamadan Brendan belinden kavrayıp hemen arkalarındaki iri atın sırtına oturttu onu ve saniyeler içinde arkasına geçti. Hemen sonra da yola çıktılar... Lily'yi orada öylece bırakarak.

Sophie nihayet konuşabildiğinde, "Ben iyiyim," diyebildi. "Solgun olduğumu söylerken abartıyordun."

"Bayılacakmış gibi bir halin vardı. Seni o halde asla bırakmazdım."

Sophie içindeki duygusal dilencinin sesine kulak verip sı-

rıtı. Yine de ırdelemeye kararlıydı. "Ben gelmeseydim onu götürecek miydin?"

"Sen gelmeseydin belki de onu öpecektim."

Sophie arkasını dönerken az kalsın düşüyordu. "Beni kı... zenimle mi aldatacaktın? Bu çok adice..."

"Bizi izlerken ne görmeyi bekliyordun Sophie?"

Sophie hızla önüne döndü. "Sizi izlemiyordum, Lily'yi aramaya çıkmıştım. Annem onu merak etmişti."

"Eminim öyledir. Çalıların üzerine düşmeden önce de orada olduğunu biliyordum. Saklandığını düşünebilirsin ama avcı görmüş ceylan gibi boynunu uzatmış bizi izliyordun... Bana bak."

"Madem orada olduğumu biliyordun, neden evli ve şerefli bir erkek gibi davranmak yerine bir zampara gibi hareket ettin? Onu kollarına aldığını gördüm."

"Çünkü bunu istedim."

"Ben de senin cehenneme gitmeni istiyorum ama hâlâ buradasın."

"Biraz daha yürekten dilemeyi dene. İkimiz de benim için çıldırdığını biliyoruz." Sıradan, soğukkanlı bir Brendan testiti daha...

"Canın cehenneme."

Brendan bir yorumda bulunmak yerine tekrar, "Bana bak," diyerek Sophie'yi meraklandırdı.

Sophie bu kez denileni yerine getirdi. Onunla en son bu kadar yakın oldukları an hayal kırıklığı ile tamamlanmıştı. Ürperdiğini gizlemek için hafifçe kıpırdandı ama Brendan dikkatle yüzüne bakarken daha ne kadar dayanacağını bilmiyordu. Birden kocası elini uzatıp alnına dokundu.

"Kendini yaralamışsın. Ömrüm seni tedavi etmekle geçecek diye korkuyorum."

"Sen korkmazsın." Bunu söylemeyi istememişti.

Brendan'ın donuk altın gözleri şaşırtıcı bir hızla erimeye ve akışkan bir hal almaya başladı. "Bazen ben de korkuyorum Sophie." Genç kız onu yine anlamıyordu.

"Neden bunu söyledin?" diye sordu saf bir merakla. Gözleri hâlâ onunkilere kenetliydi.

"Aksini iddia ettin. Benimle ilgili peşin yargıların var."

"Seninle ilgili en kesin yargım ruhsuzun teki olduğun yönünde. Diğerleri onun etrafında dolanıyor."

Brendan onun herhangi bir çıkarım yapmaya cesaret edemediği anlamlarla yüklü sessizliğini korudu, sonra hiç beklenmeyen bir şey yaptı. Başparmağını dudakları arasına götürüp diliyle ıslattı, ardından Sophie'nin alnındaki yaranın üzerinde hafifçe gezdirdi. Kocası orada olduğunu söylemesine rağmen Sophie ince sızıyı hissedene kadar yaranın varlığından emin değildi. Büyülenmiş gibi ona bakakalmıştı, dudakları havayı daha derinine çekmek için aralıktı ve tarifsiz bir biçimde tahrik olmuştu. Utanç ve yoğun duygular tanıdık sıcaklığı yanaklarına taşıdığında güçlükle gözlerini ondan kaçırmaya mecbur kaldı ve arkasını dönüp yola baktı. Brendan ise tek bir kelime bile etmedi.

Geri kalan yol boyunca ikisi de konuşmadı. Brendan onu attan indirdikten sonra soğuk bir şekilde, "Biraz dinlen ve daha fazla yemek ye," dedi ve ahıra gitmek yerine geldiği yoldan geri döndü. Tuhaf görünüyordu, Sophie'nin yapabildiği tek yorum buydu. Afallamış bir vaziyette onun yok olduğu noktaya uzunca süre bakakaldı. Açıkçası hiçbir şey anlamıyordu.

Akşam yemeğine kadar onu tekrar görmedi ama içinde tuhaf ve acınası bir umudun filizlendiğini hissediyordu. Yemeğe inerken en sevdiği, gülkurusu rengindeki cesur dekolteli elbisesini giydi. Dikkat ediyordu da Maddy'nin seçtiği elbiselerin çoğunda aynı sorun vardı. Onu etkilemek için saçlarıyla normalden daha uzun süre ilgilendi ve hanımeli parfümünü fazladan stratejik birkaç noktaya daha sürdü. Ne var ki akşam, öğlen yaşadıklarının hayalden ibaret olduğunu düşündüren bir hayal kırıklığından fazlası değildi. Brendan tüm yemek boyunca ve sonrasında Lily ile ilgilenerek Sop-

hie'ye aptallığını hatırlatmada son derece başarılıydı... Sophie daha fazla katlanamadı ve barbut oynamaya gitti.

Brendan purosundan derin bir nefes çekip dumanı karanlık gökyüzüne doğru üfledi. Sessizliğin tadını çıkarabilirdi ama hemen bir adım arkasında, elleri cebinde dalgınca geceyi izleyen Stephan'ın hali bir hayli dikkat dağıtıcıydı... Stephan geceden bile daha sessizdi. Bir süredir aklından onun kafasını patlatmakla ilgili düşünceler geçmesine rağmen Brendan sakince sordu. "Neyin var?"

Stephan dumanlı havayı tembelce içine çekti. "Asıl senin neyin var Bren?"

Neden kızdığını mı merak ediyordu? Açıkçası kendi de merak ediyordu? Stephan bir gece önce karısının omzundaki saça dokundu diye onun kolunu kırmak istemesinin nedenini önce kendisine açıklarsa Stephan'a da kolunu kırmadan önce makul bir açıklama yapabilirdi. Ya da bu akşam yemek boyunca Sophie'yi eğlendirmeye çalıştığı için ona neden öfkelendiğini söylemenin bir yolunu bulabilirdi.

Neyi vardı? Açıkçası cevabı bilmiyordu.

İkisi de sorularının cevapsız kalmasını umursamayarak karanlık geceye bakmayı sürdürdü. İki ya da üç cırcır böceği sırayla öterken bir kurbağa onlara eşlik ediyordu. Bir baykuş hemen üstlerinden uçup geçtikten sonra az ilerideki çalıların arkasında kayboldu ve birkaç saniye sonra pençelerinde tuttuğu fareyle birlikte tekrar yükseldi. Başka bir gece kuşunun tiz çığlığı Leighton'ın arkasındaki korulukta yankılanarak yayılırken bir çakal sanki ona meydan okumak istermiş gibi derinden uludu ve fazla uzak olmayan bir yerlerde Sophie şuh bir kahkaha attı.

İki erkek aynı anda birbirine bakıp sesin geldiği yöne doğru hızla yürümeye başladı. Onu büyük ahırın yanında bul-

maları çok sürmemişti, çünkü Sophie'nin kahkahalarının arkası kesilmiyordu.

Yanında dört erkek olduğunu görünce Brendan'ın ilk tepkisi beynine sıçrayan kan yüzünden zınk diye durmak oldu. Erkeklerin Leighton'ın çalışanları olduğunu görebiliyordu ama bu içini rahatlatmıyordu. Yine de bir süre neler olduğunu anlamak için bekleyebilirdi. Şartlar ne olursa olsun Sophie'nin kaçamaklarını izlemek için beklemeyi alışkanlık haline getirmek üzereydi.

"Beni kandıramazsın Sam," diyordu karısı. "Yaşın benimkinin üç katı olabilir ama yaptığını görebiliyorum." Sözcükleri yayarak dile getirdiği Brendan'ın dikkatinden kaçmadı.

Yaşlı bahçıvan dumanlı bir kahkaha attı. "Leydim size hakaret etmek niyetinde değilim. Ben senelerdir bu oyunu oynuyorum. Zarın nasıl atılacağını iyi bilirim."

"Seneler sana nasıl zar atılacağını değil nasıl hile yapılacağını öğretmiş. Zar tuttuğunu gördüm. Hem nasıl dört kere üst üste altı altı atabilirsin ki? Biraz makul ol. Unutma ki ben bir hanımefendiyim ve senin gülleri budadığın zamanlarda aylak bir kız olarak tüm gün yeteneklerimi geliştiriyordum. Bu da bana fazladan yirmi senelik tecrübe kazandırır. İstersen Peter'a sorabilirsin."

"Evet, fazlasıyla aylak olduğu doğru," dedi Peter Brendan'ı çileden çıkaran bir rahatlıkla. Üstelik eli Sophie'nin omzundaydı.

"Orada neler oluyor dersin?"

Brendan Stephan'a ters bir bakış attı. "Gördüğün gibi karım kendini küçük düşürüyor."

Stephan kulağının dibinde sırıttı. "Bana eğleniyormuş gibi geldi."

Tam bu sırada Sophie Brendan'ı kemiklerine kadar titreten o kahkahalardan birini atarak aynı anda hem tahrik hem de öfkeyle dolmasına neden oldu. Diğerlerinin de aynı şekilde tahrik olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Gerçekten de eğlendiği belliydi. Omuzlarında kime ait

olduğu belli olmayan bir erkek ceketi vardı ve Brendan'ın hisleri o lanet seyisi işaret ediyordu. Ona karısından uzak durmasını çok açık bir şekilde ifade ettiğini hatırlıyordu oysa. Tüm çileden çıkmışlığına rağmen Sophie'nin oturduğu sandalyenin yanındaki bardağı alıp ağzına götürdüğünü görünce Brendan ceketi, Peter'ı ve diğer her şeyi unuttu. Bira mı içiyordu o?

"Bu kız ayyaş gibi içiyor. Baksana bardağı bir kerede yarıladı sayılır."

Stephan söylemeden de bu gerçeği görebiliyordu Brendan. Genç adam boynunu esnetip bir adım ileri attığını ki Stephan onu engelleyince duraksadı. "Rezalet çıkarmayı sakın düşünme. İşte o zaman herkes küçük düşmüş olur ve Sophie seni asla affetmez."

Brendan önce onu engelleyen ele, sonra da Stephan'a tepeden bir bakış attı. Gözleri farkına varmadığı bir yangına mekân olmuş tutuşuyordu.

"Sence bu umrumda mı?"

"Belki de olmalı. Belki de huzuru bulmanın yolu budur. Dikkatini seni mutlu edecek şeylere vermelisin."

Brendan ruhsuz bir şekilde, "Saçma..." diye mırıldandı.

"Senin gibi ruhsuz bir herifin kadınları tatmin edecek kan dolaşımına sahip olması inanılmaz. Kulaklarımla aksini duymasam bacaklarının arasındakinin daha doğduğun gün ömürlük uykusuna yattığını düşünürdüm ama kadınlar sen söz konusuyken konuşmaya fazla hevesli oluyorlar."

"Kadınlarla oturup erkekliğimi mi tartışıyorsun Stephan? Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Stephan alınganlık göstermeden güldü. Son hızla basitleşen sohbetleri Sophie'nin tatlı kıkırtısıyla bölündü ve ikisi de dikkatini ona vermeye bir nevi mecbur kaldı.

Sophie zarları tahta bardağın içine atıp gözlerini yumduktan hemen sonra içinden bir şeyler mırıldandı ve hafifçe öne eğildi. Bu sırada ceketinin yakası açılarak bütün akşam Brendan'ın dikkatini dağıtan göğüslerinin fazla hayal gücüne

izin vermeyen bir açıklıkla meydana çıkmasına neden oldu. Brendan dişlerini sıktı.

"İki bir mi? İki bir mi?" Kız attığı zarların gösterdiği sayılara öyle öfkelenmişti ki fahişeleri bile utandıracak bir dizi küfür sıraladı. Muhtemelen söylediğinin farkında değildi. Öte yandan küfrün ulaştığı kulakların sahipleri - Brendan ve Stephan da dahil - ağızları açık bir vaziyette doğru duyduklarından emin olmaya çalışıyorlardı. Hepsinin silkiniş anı birdi ama bir sebepten kimse gülmedi.

"Bu imkânsız, az önce elim bardağa çarptı ve istediğim atışı yapamadım. Bu da bir şansım daha olduğu anlamına gelir, yemin ederim," diye kurnaz ve bir o kadar da saçma bir talepte bulundu Sophie.

Brendan sinirli olmasa karısının sevimli oyunbozanlığına gülebilirdi. Öte yandan böyle bir kaygısı olmayan Stephan alenen gülüyordu. "Hem ayyaş, hem ağzı bozuk, hem de oyunbozan."

Bahçıvan Samuel, "Bardağa elin çarparsa iş değişir. Barbutun önemli kurallarından biridir bu. Siz söylemeseniz de ben atışı tekrarlamanızı isteyecektim leydim," diyerek uyduruk bir kural ortaya atınca diğerleri de ciddiyetle onu onayladılar. Brendan şu aylak heriflerin kendi aralarında kumar oynarken de böyle esnek davranıp davranmadıklarını merak ediyordu.

Sophie minnetle gülümseyip bardağa attığı zarları sallarken içinden dua olması muhtemel bir şeyler mırıldandı. Her nasılsa göğüsleri biraz daha gözler önüne serilmişti. Brendan kaşlarını çattı. İleri geometri bilgisiyle karısını izleyen dört çift gözün bakış açılarından görünmez oklar çizerek hangi noktayı işaret ettiklerini hesap etmek çocuk oyuncağıydı. Sonuç olarak şanslı hergelelerin kör ya da aptal olduklarında karar kıldı çünkü kendisi Sophie'nin titreşen kremsi göğüslerinden gözlerini zorlukla alırken onlar sadece mutlu yüzünü izliyorlardı.

"O elbisenin parasını sen mi ödedin Brendan?"

İşte kendisi gibi bir pislik daha... Brendan hislerini dışına vurmak yerine sade bir sesle, "Sanırım," dedi.

"Umarım o kadarcık kumaş için bir servet ödememişsin, dir."

"Açıkçası bilmiyorum," diye cevap verdi dişlerini sıkarak. Ona gözlerini diktiği yere dikkat etmesini söylemek üzereyken son anda vazgeçmişti.

Sophie birden ayağa fırlayınca üzerindeki ceketi düşürdü. "Beş beş geldi gördünüz. Bu da benim kazandığımı gösterir. Beyler üzgünüm ama ortadaki on iki şilin benimdir."

"Onların parasını mı alacak gerçekten? Bren karına hayatı zehir etmekten kastın onu parasız bırakmak mıydı?"

"Ne demezsin."

Sophie gerçek olamayacak kadar abartılı homurdanmalar dışında herhangi bir itirazla karşılaşmayınca sırıtarak ortadaki paraya uzandı. İşte tam bu sırada dekoltesi inanılmaz bir fire vererek genç yaşlı herkesin soluğunu kesen bir gösteriye neden olmuştu.

Brendan, "Lanet olsun..." diye fısıldadı.

Stephan boğazını temizledi. "Bence müdahale edeceksen şimdi tam zamanı."

Brendan'ın onun iznine ihtiyacı yoktu. Hatta o daha konuşmaya başlamadan harekete geçmişti bile. Yine de Stephan'ın, "Ona kötü davranma Bren, o iyi bir kız," sözleri bir bekçi gibi arkasından geliyordu.

Sophie'nin onu ilk gördüğünde gerçek olup olmadığını anlamak istercesine ona uzun uzun baktı. Diğerleri ayakta ve suç işlerken yakalanmış gibi biraz mahcuplardı... İşlemişlerdi de.

"İyi geceler beyler," dedi sakince. Hemen arkasından ceketini çıkarıp Sophie'nin omuzlarına koydu, başka bir şey söylemeden onu nazikçe eve doğru sürükledi.

Sophie arkasını dönüp gidişini izleyen oyun arkadaşlarına gülümsedi. "İyi geceler, güzel bir oyundu. Yarın yine aynı saatlerde..." Sözünü bitiremeden hanımefendiliğini sorgulatacak kadar kaba bir şekilde esnedi. "Ortadaki parayı iki katına çıkarmayı teklif ediyorum."

Brendan daha fazla konuşmasını engelleyecek en kestirme yöntemle Sophie'yi daha hızlı çekiştirmeye başlayınca kız bu sefer dikkatini kocasına verdi.

"Çalışanlarla gereksiz samimiyet kurmama konusunda ders verecek sin, biliyorum."

"Niyetim kimseye görünmeden seni odana çıkarmak."

"Bana kızmadın mı?"

"Hayır," diye yalan söyledi. Aslında deli gibi öfkeliydi. İçinden geçeni yapmaya kalksa onu bulduğu ilk duvara yaslar ve hazır olup olmadığına aldırmadan içine girerdi. Bir de... Sophie'nin oyunu kazandığı anki halini hatırlamak gülmek istemesine neden oluyordu. Ayrıca kızışmıştı. Uzun zamandır bu durumdaydı... Yaklaşık iki haftadır...

"Ama kızdığına eminim. Dediklerini yapmıyorum. Sheba'ya binmek için o kadar küçük düşürücü numaralar yapıyorum ki bazen ben bile kendimden utanıyorum." Komik bir biçimde kıkırdadı. "Biraya bayılıyorum ve eğer becerebilseydim bira içtikten sonra geğirirdim. Hem de herkesin yanında... Belki böylece dikkatini çekebilirdim değil mi Bren? Sana Bren diyebilir miyim? Arkadaşların sana öyle diyorlar."

Brendan sadece iç geçirdi. Sophie ne yazık ki içmenin çekicilik kattığı kadınlardan değildi ama bir şekilde Brendan'ın kanını kaynatıyordu.

"Sana soruyorum... Bren demende bir sakınca var mı?"

"Bana Bren dersen Sheba'yı vururum Sophie, yeterince açık mı?"

Sophie'nin ağzı açık kaldı. Şaşkın ve biraz da uçuş halindeydi. Sarhoş sayılmazdı, sadece olayları dışarıdan izler gibiydi. Merdivenlerden yavaşça çıktıkları sırada yan gözle Brendan'a kaçamak bakışlar atarken, "Beni Lily ile aldatıyorsun," deyiverdi. Az önce atının hayatının tehlikede olduğunu öğrendiği halde yeterince kaygılı değildi.

"Evet, bunu yapıyorum."

Sophie merdivenlerde zınk diye durdu. "Bu çok iğrenç. Senden nefret ediyorum." Aklına daha fazlası gelmiyordu ve böyle bir durumda hislerini ifade etmek için ağlamak en iyi yoldu. Ama ağlamadı. "Sheba'yı vurmazsın değil mi? Sadece beni kızdırmak istiyorsun."

"Seni kızdırmak istemiyorum Sophie, sadece uyumanı istiyorum."

"Birlikte mi?"

"Evet, seviştikten hemen sonra."

"Ah... Sevişecek miyiz? Keşke daha önce haberim olsaydı. Hiç hazırlanmadım, belki bir banyo... Benimle alay ediyorsun değil mi?"

Brendan'ın yüzü ifadesizdi.

"Çok zalimsin. Böyle bir konuda şaka yapmanın başka bir açıklaması yok."

"Ben şaka yapmam Sophie."

Dudaklarını balık gibi büzen Sophie'nin gözleri kısıldı. "O halde sevişecek miyiz?"

"Uyuyacaksın, şaka yapmıyorum."

Sophie masumca gözlerini kırpıştırdı. "Lily o işi yapmadığımızı biliyor. Hizmetçilerden biri söylemiş ya da birden fazlası bilmiyorum. Kim olduğunu öğrenip onu kovacağım. O bazen çok zalim davranabiliyor. Bana hakaret etti, senin o işi yapamayacak kadar hasta olabileceğini de söyledi. Ona ağzının payını vereceksin değil mi? Hasta mısın Brendan? Yanıma yanaşmadığın için bazen hasta olduğunu düşünmek işime geliyor ama annen senin sağlıklı bir erkek olduğunu söyledi. Beni memnun edebilirmişsin ve eğer şanslıysak ilk seferde hamile kalmazmışım. Böylece daha fazla sevişebilirmişiz... Ben de bunu isterim. Biliyor musun seni çıplak görmem lazım. Sen beni çıplak görmek ister misin? Göğüslerimin güzel olduğunu düşünüyorum ama boyum biraz kısa. Teyzem bacaklarımın da çok güzel oldu..."

"Sophie lütfen sus." Eğer ayık olsaydı Brendan'ın acı çektiğini görebilirdi. Her neyse...

Sophie yine aynı masumlukla gözlerini kırpıştırdı. "Neden? Benden tiksiniyor musun?" Ne ara yatak odasının kapısına kadar geldiklerini Tanrı bilirdi. "Neden cevap vermiyorsun? Burası benim odam mı? İçeri gelmeni istemiyorum. Girmeye kalkarsan çığlık atarım. İçeri gelecek misin? Çığlık atacağım büyük bir yalan."

"Sophie?"

"Efendim Brendan?"

"Çok konuşuyorsun."

"Öğrenmem gerekiyor."

"Can attığını bilsem de sana elimi sürmeyeceğim, anlaşıldı mı?" Sesi kesinlikle alaycıydı.

"Neden?"

"Başımı ağrıtıyorsun. Havamda değilim."

"Çok yazık."

Brendan başını iki yana sallarken birlikte odaya girdiler. Sophie kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı ve oldukça derin bir nefes aldı. "Nefis kokuyorsun. Biliyor musun karnındaki o çizgili kaslar nefesimi kesti. Dokunabilir miyim?" Teklifsizce elini uzattı ama Brendan onu engelleyince isyanla inledi.

"Yapma küçük kedi. Pişman olmak istemiyorsan uslu dur ve seni soymama izin ver."

"Soyunca ne yapacaksın? Sence ben sarhoş muyum?"

"Değilsin Sophie. Sadece her zamanki gibi sersemsin."

"Aptal değilim ben. Peter tanıdığı en akıllı kız olduğumu söyler."

"O halde Peter bir aptal. Ondan hoşlanmıyorum."

"Kafam karıştı. Peter aptal olmadığımı düşündüğü için aptalsa ben ne oluyorum? Bana hakaret ediyorsun değil mi?"

"Sanırım ediyorum."

"Seni tokatlayabilir miyim?"

"Hayır."

Sophie elbisesinin üzerinden kaydığını hissederken tatlı bir iç geçirdi. "Bu elbiseye bayılıyorum."

"Bense hiç sevmiyorum. Bir dahaki sefere madamın bun-
ğine birlikte gideceğiz."

Sophie sebebini sorgulamayacak kadar yorgundu. "Peki,"
dedi ve iç çamaşırlarıyla yatağa kıvrıldı, arkasını Brendan'a
dönerek ellerini çenesinin altına sıkıştırıp gözlerini yumdu.
"Bana arkadan sarılabilirsin Bren. Sorun değil. Böylece yakın
olabiliriz. Ama bana sadece birkaç dakika uyumam için mü-
saade et, sonra söz veriyorum sevişeceğiz. Bunu becerebilir
misin?"

Muhtemelen rüya görmeye başlamıştı çünkü Brendan
gerçek hayatta asla kahkaha atmazdı.

"Sanırım becerebilirim."

"Harika, sen becerikli bir adamsın. Hadi gel artık."

"Sophie... Bu hiç de iyi bir fikir değil."

"Sırtım üşüyor, attan düştüm biliyorsun. Sırtım üşüyün-
ce ağrım oluyor. Isınmam lazım. Attan düştüğüm gün po-
pomu elediğini hatırlıyorsun değil mi? Bu çok yakışıksızdı.
Eğer sen gelmezsen başkasından istemem gerekecek. Peter'a
söylemeliyim belki de, o her zaman beni düşünür."

"Aklından bile geçirme Sophie."

"Peki, yapmam ama sen de çok inatçısın." Sophie yatağın
gıcırdadığını ve adamın sıcaklığının teninde gezindiğini his-
sedince uzun bir iç geçirdi. Kalçasını arkaya doğru vererek
ona iyice sokuldu. Öyle huzurluydu ki...

"Atımı vurmayacaksın değil mi Bren?"

"Sanırım vurmam gerekiyor."

"O halde ben de seni vurmak zorundayım."

"Deneyebilirsin."

Sophie birden kıkırdamaya başladı. "Ya da köpeğini...
Hmmm... Huzursuz ederim."

"Köpeklerimden uzak dur Sophie, çok ciddiyim."

"Sanırım bunu yapabilirim ama anlaşmamız gerekiyor...
Bren?"

"Kapa çeneni artık Sophie."

"Peki... Sarıl bana, böylece seni hissedebilirim."

Adamın kolu beline dolandı ve onu yakınına çekti. Rüya-
sında kalçası artık tamamen ona değiyordu. Tatlı rüyaların
daha yumuşak olması gerekirdi ama poposuna değen şey ke-
sinlikle taş gibiydi. Rahat edebilmek için kıpırdanınca Bren-
dan inledi. "Rahat dur."

"Popoma bir şey batıyor."

"Evet, battığına eminim."

"Atımı vurmayacaksın değil mi?"

"Belki de seni vurmalıyım sersem kedi."

"Deneyebilirsin."

Brendan kıkırdadı ve burnunu genç kızın boynuna gömdü. "Hanımeli kokuyorsun."

"Evet, her zaman kokarım... Bren?"

"Tanrı aşkına. Efendim Sophie?"

"Lily bir sürtük ve seninle sevişmek istiyor. Ona sakın istediğini verme."

"Bunu düşüneceğim."

"Teşekkürler, şimdi uyumam lazım. Eğer senin için sorun değilse biraz sessizlik istiyorum. Sevişeceğimiz zaman beni uyandır." Sonra düşünmeyi kesti, rüyaları cehenneme gönderdi ve ayyaşlar gibi sızıp kaldı.

Brendan uyandığında her yer zifiri karanlıktı. Bir an nerede olduğunu hatırlayamadıysa da kasıklarına değen yumuşaklığın onu gerçeğe davet etmesi çok sürmedi. Açıkçası gerçeklerin daha sert ve daha tatsız olmasına alışkındı ama bu seferki... İnanılmaz derecede cezbediciydi.

Yavaşça kıpırdanıp durumunu kontrol etmeyi denediği an yaptığından pişman oldu, çünkü ayyaş karısı aradaki boşluğu anında kapatarak kedi gibi ona sokuldu ve yıldırım hızıyla tahrik olmasını sağladı. Bu bir rekordu...

Belki de gitmek yerine sabaha kadar burada kalmalı ve

Sophie uyanır uyanmaz onu baştan çıkarmalıydı. İhtimal-
ler... Bazen kışkırtıcı, bazen gerçekçi, bazen de umut kırıcı
olabiliyordu. Acaba sarhoş Sophie'nin vericiliği sarhoş ana-
biyetiyle uyanacak Sophie'de iz bırakacak mıydı? Belki de...

Hâlâ aynı pozisyondaydılar. Brendan dirseğinden destek
alarak başını kaldırdı ve savunmasız karısını izledi. Pencere-
den vuran zayıf ışık güzelliğinin hakkını vermekten uzaktı
ama o yine de bakmayı sürdürdü. Yol göstericisi kokusuy-
du... Mis gibi hanımeli kokusu. Dayanamayıp burnunu kızın
boynuna yaklaştırdı ve dayanması gittikçe zorlaşınca dudak-
larını ipeksi tenine bastırarak tadını çıkardı. Hafifçe terlemiş-
ti ve tuzlu tadı tam bir afrodizyaktı.

Brendan acı içinde inledi. Eğer biraz daha devam ederse
kızı uyandıracak ve o daha ne olduğunu anlamadan üzerine
çıkacaktı. Belki de bu pozisyondayken alırdı onu. *Lanet olsun*
dedi içinden ve hızla başını kaldırıp ondan uzaklaştı. Neler
olduğunu Tanrı bilirdi... Kendini zorlayarak sessizce yatak-
tan kalkıp ona baktı. Hâlâ çok güzeldi, maalesef uzaklaşmak
etkisini azaltmıyordu.

Mantıklı davranma çabasına karşın ayakları külçe gibiy-
di. Ama Brendan güçlüydü, çeliği bile bükerdi... Ancak bu
seferki çelik kafasında bükülmeye kararlıydı. Istırabını gör-
mezden geldi. Ona uyarsa hata yapardı çünkü. Fakat Bren-
dan hata yapmazdı. Odadan çıkıp giderken kendini asla hata
yapmayan bir geri zekâlı olarak görüyordu.

On Altıncı Bölüm

... Ve Nihayet...

Ertesi gün, güneş batmadan hemen önceki huzurlu saatler aslında Sophie için kâbus gibi anların başlangıcıydı. İkisinin de canına okuyacaktı. Ahırda bir aşağı bir yukarı dolaşırken hırsından köpürmek, delirmek üzereydi. Üstüne üstlük Peter da hiç yardımcı olmuyordu.

"Sophie lütfen sakin ol. Kocan Sheba'ya bir şey olmasına izin vermez."

Sophie ona ölümcül bir bakış attı. "Sence derdim bu mu? Sheba tehlike anında Lily sürtüğünü üzerinden atar ama kendisine bir şey olmasına asla izin vermez. Burada asıl mesele ona atımı vermesi. Başka at yokmuş gibi günlerdir binemediğim Sheba'mı o sürtüğe vererek beni delirtmek istiyor. Birlikte neden ata binmeye gittiklerini ise Tanrı bilir... İkisi, yalnız başına... Peter düşündükçe delirecek gibi oluyorum."

"Tuhaf olduğunu ben de kabul ediyorum ama beklemekten başka şansımız yok. Çıkalı sadece on dakika oldu. İstersen eve gidip kızları dinlendiren şeylerden yap. Ne bileyim nakış işle, çay iç... Sophie aklından çıkarmazsan delireceksin."

Sophie ciyakladı. "Delirdim zaten. Bana bir at ver ki onları takip edebileyim."

"Sophie yapamam," dedi Peter ellerini ona uzatarak.

"Yapamaz mısın? Bu evin hanımı benim, eğer bana bir a
eyerlemezsen sen kovarım."

Peter'ın acıyan bakışları daha da delirmesine neden olu
yordu. Bir an onu tokatlamayı geçirdi aklından. Hatta tam da
bu nedenle üzerine bile atıldı. Ancak Brendan'ın son haka
retinin verdiği acı hissettiği kederi açığa çıkarınca ağlayarak
kendini onun kollarına bıraktı.

"Bana bunu neden yapıyor Peter? Daha ne kadar sürecek
ne zaman bıkacak söyle bana... Ben onu seviyorum. Çok se
viyorum ama o benden nefret ediyor."

Peter bir yandan saçlarını öpüp bir yandan da ona alçak
sesle teskin edici bir şeyler söylüyordu. İyice kendini kay
beden Sophie kollarını onun boynuna daha da sıkı doladı ve
başını boynuna gömerek ona daha fazla sokuldu.

İkisi de an geçtikçe daha derinlemesine bir üzüntünün
içinde kayboluyordu. Bu nedenle Brendan ve Lily büyük
ahır kapısından geçip içeri girdiklerinde birbirlerinden ayrıl
mak için yeterince hızlı davranamadılar.

"Bölmüyoruz ya!"

Lily'nin keyifli sesine tepki olarak ilk önce toparlanan Pe
ter'dı. Delikanlı Sophie'yi ateş parçasıymış gibi kollarından
uzaklaştırıp birkaç adım geriledi. Farkına varmadığı şey ise
bu telaşlı hareketin durumlarını daha da şüpheli hale getir
diğiydi.

Sophie ağlamaktan kızarmış gözlerini kırpıştırdı ve ka
pının önünde dikilen kocasına bakma gafletinde bulundu.
Brendan korkutucu görünüyordu... Bacakları birbirinden
ayrık, elleri iki yanında yumruk halinde ve kaskatıydı. Buna
rağmen yüzünde o bilindik buz gibi ifade vardı, her zaman-
kinden daha heybetliydi ve hareketsiz olsa da her an payla
yacakmış gibi gergindi. Sophie onu daha önce böyle görme
diğine yemin edebilirdi, hatta daha önce onun gibi karanlık
bakan bir başkasını da görmemişti. Sonra kızma hakkının
kendisinde olduğunu hatırladı ve onun üzerine yürüdü.

"Hangi hakla Sheba'yı ona verirsin? Koca ahır onlarca atla
dolu ama sen..."

Brendan donuk bir sesle, "Sesinin tonuna dikkat et Sop-
hie," dedi ve başka bir açıklama yapmaya tenezzül etmedi.

Bu kayıtsızlık Sophie'yi iyice çileden çıkardı. Lily'nin ya-
nında tüm mutsuzluğunu, umutsuzluğunu Brendan'ın yü-
züne haykırmak umrunda bile değildi. Zaten kuzeni bilmesi
gerektiğinden de fazlasını biliyordu.

"İstediğim gibi konuşurum. Benden başka herkes istediği
gibi davranıyor. Ben neden kendimi tutacakmışım ki? Beni
kışkırtmamanı söylemiştim sana Brendan."

"Seninle sonra konuşacağız Sophie," dedi Brendan. *Seni
sonra öldüreceğim* dese bundan daha açık olamazdı.

"Sonra değil, ne varsa şimdi konuşalım. Vakti çoktan geldi
de geçiyor bile."

Brendan can sıkacak kadar kontrollüydü, hislerini çalışan-
ların yanında belli etmezdi ve Sophie'nin canına okumak için
yalnız kalacakları anı beklediği açıktı.

"Sophie hayatım sakin ol..."

"Sen kapa çeneni," diyerek Lily'nin üzerine yürüdü. Lily
belki numaradan, belki de gerçekten korktuğu için Bren-
dan'ın arkasına saklanarak kendini garantiye aldı. *Hangi hak-
la?* Sophie bu hırsla önce Brendan'ı kâğıt gibi yırtar, ardından
Lily'yi öldürürdü ama tam o sırada seyisin yularından tut-
tuğu Sheba ile birlikte kapının önünde dikildiği fark ederek
duruldu. Öfkeden gözü döndüğü için bu koca detayı gözden
kaçırmıştı. Şaşırarak önce Brendan'a, sonra da Lily'ye baktı.
Neden bu kadar erken döndüklerinin cevabı ilk kez mantıklı
bir şeklinde kafasının içinde yankılanıyordu.

Lily ne düşündüğünü anlamış gibi başını Brendan'ın om-
zunun kenarından uzattı. "Vahşi atın pek dost canlısı değil.
Onu nasıl eğittiğini Tanrı bilir. Az kalsın beni üzerinden atı-
yordu ama Brendan onu sakinleştirdi ve beni düşmekten son
anda kurtardı. Sakinleşmem için beni uzunca süre kollarında
tutması gerekti. Bu senin suçun Sophie."

Sophie'nin gözleri iki çizgi haline gelene kadar kısıldı. Sheba ile gurur duyuyordu ama Brendan onu sürekli utandırıyordu. Demek uzunca süre onu kollarında tutarak Lily'ye göre Sophie'nin günahlarına bir yenisini eklemişti. Ne adalet ama! Biliyordu ki kocasının yapması gereken açıklamalar artıkça işler içinden çıkılması imkânsız bir hal alacaktı.

Sinirden titreyerek ağzını açtı ama hemen sonra kapadı. Bunun adı tedbirdi, çünkü Brendan'da onu tedbirli olmaya iten bir şeyler vardı. Neden bir şey söylemiyordu? Neden içi taşla doldurulmuş kalıp gibi ilk andan beri pozisyonunu koruyordu ve neden Sophie'nin içini hem kavuran hem de donduran gözlerle ona bakıyordu? Konuşmuyordu da... Tabii bunun tek bir sebebi vardı. Genç kız Sheba da dahil herkesle göz teması kurarak nabız yokladı ve bunu birkaç kez tekrar etti. Sheba'nın yüzündeki *kaşlarım olsa çoktan kaldırmıştım* ifadesi tam olarak şunu söylüyordu: *Toz ol Sophie!*

Baskın gelmek artık önemini yitirmişti. Yutkundu ve geri adım atıyormuş gibi görünmemek için üstün bir fiziksel güç harcadı. Brendan onu korkutuyordu... Duruşundaki yabancılığın sebebinin öfkesi olduğundan artık emindi. Geç anlama sebebi ise daha önce onu hiç böyle öfkeli görmemesiydi muhtemelen. Herkesin ortasında sesini yükselttiği için mi kızmıştı? Düşününce cevabın bu olduğuna karar verdi ama hemen sonra bir ışık patlamasıyla Peter'ın korkak görüntüsü gözlerinde canlandı. *Lanet olsun* dedi içinden. Gözleri kocaman açılarak arkasına döndü. Peter bembeyazdı ve doğrudan Brendan'a bakıyordu. Sophie Brendan'ın da ona baktığını fark edince yutkundu. Her geçen saniye kocasının onları sarılırken gördüğü için öfkelendiğinden emin oluyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu ve Lily hariç herkes son derece gergindi.

Durup kavga edemeyeceğini kabullenmişti, çünkü her şeye rağmen cesaretinin de bir sınırı vardı. Peter'ı savunmasız bıraktığı için kendinden utanmakla kıçını kurtarmak arasında kaldığı küçük bir karar anı yaşadı ve utanarak kıçının

daha kıymetli olduğuna karar verdi. Kaldı ki Sheba da başını sallayıp dudaklarını titreterek tehlike sinyalleri vermeye devam ediyordu. Sophie çenesini dikleştirdi - en azından bunu yapabildi - ve çıkışa doğru yürüdü. Ne var ki yanından geçerken kocası bileğini kavrayıp onu kendine çekince durmak zorunda kaldı.

"Beni bekle Sophie. Konuşmak istiyordun ya... Konuşacağız," dedi ve sonra gitmesine izin verdi.

Brendan ilk kez kontrolünü kaybetmeye bu kadar yaklaşmıştı. Yumruklarını sıkmaktan eklemleri kasılıyordu ve aynı gerginlik vücudunun her bir noktasını zorluyordu. Sophie'nin gitmesine izin vermek zorundaydı, yoksa elinden bir kaza çıkabilirdi. İlk kez, müthiş bir arzuyla bir kadını dövmenin sınırına gelmişti.

Peter denen aptala ölümcül bir bakış attı ve "Yarına kadar toparlanman için süren var," dedikten sonra ahırdan çıktı. Sinirden titriyordu ve bu histen hiç hoşlanmamıştı. Belki de onu dövmeliydi... Geri dönüp bir adım attı ama peşinden koşturan Liliana'ya toslamamak için durmak zorunda kaldı.

"Ne rezalet ama... Çok üzgünüm Brendan. Sophie ve Peter her zaman çok yakın olmuşlardır ama ben bunun devam ettiğini bilmiyordum."

Brendan aptallık ettiğini bile bile bezgince sordu: "Ne demek istiyorsun?"

"Lütfen delice şeyler geçirme aklından. Eminim ki aralarındaki şey düşündüğümden çok daha masumanedir ama seni rahatlatacak hiçbir söz gelmiyor aklıma."

Brendan onun neyin peşinde olduğunu görüyordu ve normal şartlar altında bu gibi kışkırtmaları asla ciddiye almazdı ama şimdi onunla aynı fikirdeydi. Buna rağmen renk vermemek için soğuk ifadesini takınmak zorunda kaldı. Zira

karısının ve evliliğinin saygınlığını korumak Liliana'yı memnun etmekten çok daha önemliydi. "İyi niyetinden şüphem yok Liliana... Seninle vakit geçirmek güzeldi. Şimdi müsaade edersen yapmam gereken bazı işlerim var."

Kızın güzel yüzü çarpıldı. "Gidiyor musun? Ata bineceğimizi sanıyordum." Brendan tepki vermeyince yumuşacık bir sesle, "Ah, özür dilerim. Sophie ile konuşacağını unutmuşum. Lütfen ona anlayış göster. Kuzenim bazı konularda görgüden habersiz ama bunun tek sebebi saflığı," diyerek sahte iyi niyetini göstermeye çalıştı.

Brendan orada kalıp bu tiyatronun ne kadar süreceğini izleyebilir ve şüphesiz daha fazla şaşırabilirdi, fakat kızı gönderip Peter salağını dövme isteği açık ara ağır basıyordu. "Başka zaman sana zevkle eşlik edebilirim Liliana," diyebildi sadece.

"Elbette... O halde ben de odama çekileyim."

Brendan başını salladı ve kızın elini kibarca öpüp geçmesi için kenara çekildi. Liliana ise Brendan'ın umursamadığı bir şeylerin beklentisiyle vakit kazanmaya çalışıyordu. Nihayet adamın kayıtsızlığı etkisini gösterince kibarca gülümseyerek eve doğru yürüdü.

Gitmek üzere adımını attığı ilk an Liliana'yı aklından çıkaran Brendan'ı tekrar ahıra yönlendiren, azalacağı yerde kabarmaya devam eden öfkesiydi. Seyisi az önce bıraktığı yerde şoka girmiş vaziyette görünce hızla üzerine yürüdü ve çocuk tek bir kelime edemeden onu tahta duvara yasladı. Duvara dayalı duran tırmık ve asılı nalları şiddetle titreten sert darbe seyisin acıyla yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Brendan tek eliyle onu boğazından tutarken diğer elindeki de kırbacı bacağının yanında havada şaklattı.

"Sana karımdan uzak dur dedim mi demedim mi?"

"E-Efendim... Biz arkadaş..."

Brendan onun boğazını saran parmaklarını daha da sıktı. "İstersen papaz ol umrumda değil. Sophie'ye elini sürmemen gerekirdi." Çocuğun yerle temas noktası sadece ayakkabılarının uçları olacak şekilde onu kaldırdı ve kırmızıdan mora dönen yüzüne iyice yaklaşarak fısıldadı.

"Yarına kadar süren var. Eğer seni burada görürsem..." Kırbacı tekrar havada şaklattı. "Güzel yüzünde hayatının izini bırakırım. Anladın mı beni?"

Peter boynunu saran parmaklara rağmen başını salladı. Gözleri korkudan yerinden fırlamak üzereydi. Brendan onu gerçek anlamda hırpalamayı hâlâ deli gibi istiyordu, fakat kendini frenlemeyi zor da olsa başarabildi. Tebrik edilmesi gereken bir denetimi olduğunu bir kez daha fark etmesine rağmen kendisiyle övünecek ruh halinin yanından bile geçmiyordu. Acilen sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Çocuğu yakaladığı gibi aniden bırakıp dışarı çıktı ve ahırın önünde bekleyen at Dark'ın sırtına atlayarak onu Leighton dışına sürdü, rüzgârı peşine katan bir hıza erişene kadar hayvanı zorladı. Dark da sahibi gibi sert koşulları severdi. Bu yüzden koşulsuz itaat ederek Brendan'a ayak uydurması çok sürmedi.

Aralarındaki şey neydi? Liliana'nın ima ettiği gibi bir ilişkileri olabilir miydi? Kontrolünü özlediği nadir anlardan birindeyken doğru sonuca varacak kadar sağlıklı düşündüğünden emin değildi. *Neyse ne* dedi içinden. Sophie karısıydı ve hareketlerine dikkat etmek görevlerinden biriydi. Kaldı ki bunu ona defalarca söylemişti.

Brendan ona elini bile sürmemişken aptal bir çocuğun terli parmaklarının zarif vücudunu yokladığını düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Sebebi her ne olursa olsun... Belki teselli, belki de baştan çıkarma oyunları. İçinden bir his ilk seçeneği işaret ediyordu. Brendan gözlerindeki kırmızı sis kısmen kalkınca Sophie'nin ağladığını fark etmişti. Açıkçası umrunda değildi. Onu teselli edecek tek kişi kocası olmalıydı... Isabel ya da Maddy de değil... O kişi Brendan'dı.

Sophie'yi üzenin genellikle kendisi olduğu düşünülürse son derece uzak bir ihtimaldi bu. Neden ağladığını, ağlamak için hakkı olduğunu bilecek kadar iyi biliyordu. İşin aslı Lili-

ana'ya Sheba'yı vermek aklından geçmemesine rağmen kızın ısrarı karşısında pek fazla düşünmemişti. Ayrıca ahırdaki en küçük ve Liliana'ya en uygun at da oydu. Ne yazık ki at daha ilk dakikadan itibaren huysuzlanarak kızı üzerinden atmaya çalışmıştı.

Geri döndüklerinde karşılaştığı manzarayı hatırlayınca *acaba yolunu devam etseydim neler olurdu* diye düşünmeden edemedi. Dark'ı yavaşlatmaya mecbur bırakan bir kontrolsüzlük sardı yine benliğini. Kanının çekilmesine neden olan, aynı anda hem üşütüp hem de terleten berbat bir hisse bu. Onları gördüğü an elinde bir silah olsaydı kullanmaktan çekinmeyebilirdi. En kötüsü de hâlâ o silahı kullanmak için can atıyor olmasıydı.

Sophie'de içindeki öfkeyi ayaklandıran bir şeyler vardı. Onu başka bir Brendan gibi davranmaya teşvik eden, çoğu zaman canını sıkan bir bozukluk. Mesele sadece öfkesini tetiklemesi de değildi... Sophie onu değiştiriyordu. Brendan huzuru kendi yöntemleriyle bulmayı tercih ederken Sophie onu kendi varlığıyla sınırlayan bir huzura mahkûm ediyordu. Öfkelenmesini söyleyen, gülmesini sağlayan karısının kontrolüydü. Oysa Brendan anlık ve beklenmeyen tepkilerin adamı değildi.

Ona sarılarak uyumak hanımeli bahçesinin ortasına kurulmuş pamuktan bir yatakta dinlenmek gibiydi. Güzeldi ama gecenin bir yarısı uyanıp kalkmak zorunda kaldığında her yerine dikenler batmış gibi hissetmişti.

Onu uzun zamandan beri arzuluyordu. Ona sahip olmazsa patlayabilirdi ve bu durumda kimin kime bedel ödettiği tartışılmazdı bile. Sophie'nin saf ama baştan çıkaran teşvikleriyle yolun sonuna gelmek üzereydi ya da şimdiki durumuna bakılırsa çoktan uçurumun kenarındaydı. Özellikle dün gece sarhoş haliyle saçmalarken sevimli olduğu kadar tam bir kadındı da... Beyni muhtemelen ne dediğini bilmiyordu ama konuşanın beyni olduğu da söylenemezdi.

Belki de arzularını tatmin edecek kocası olmadığına inan-

dığı için şansını başka erkeklerle denemeye karar vermişti... O sinsilik herifle. Boynunu kavradığında o sıska çocuğu öldürebilirdi, bu hırsla öldürecekti de ama önce karısını kelimeleri süngere dönene kadar yatağa çivileyecekti ve bu kez ne kendisi kız gibi itiraz edecek ne de onun karşı koymasına izin verecekti.

Onu istiyordu... Hem de umutsuzca...

Birileri bir bedel ödeyecekse bunun müşterek olmasını tercih ederdi. Bu noktadan bakınca hissettiği kontrolsüz, can sıkıcı ve yoldan çıkaran öfkenin karşılığında birilerinin de yaptıkları için pişman olması gerekecekti zira Brendan şimdiden yapabileceklerinden pişmanlık duyuyordu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Leighton'a döndüğünde düşüncelerine ve eylemlerine daha hâkim sayılırdı. Sophie'nin odasında olduğunu öğrenmek eve girdiğinde yaptığı ilk şeydi. Terliydi, yorgundu ve hâlâ yatışmaya ihtiyaç duyduğu yüzündeki kararlılıktan açıkça okunuyordu. Buna rağmen odasına gitmek yerine Sophie'nin odasının önünde durdu ve bu evdeki sayısız haklarından birini kullanarak kapıyı tıklatmadan içeri girdi.

Onu içeride ne şekilde bulacağıyla ilgili düşünmemesi, onu yanmayan şöminenin önüne kurulmuş büyük pirinç küvette yıkanırken görmeyi beklediği anlamına gelmiyordu. Bir an afalladı ve hisleriyle örtüşen bir durgunluk anı yaşadı. Öte yandan karısı şoktan olsa gerek kıpırdayamıyordu.

Sophie, "Brendan," dedi en sonunda. Belli belirsiz duruşunu değiştirerek toparlanmaya çalışıyordu. Brendan göğüslerine siper etmek için narin dizlerini kırışını alayla izledi. Bakışları huzursuz edici bir şekilde kızın üzerinde özenle ve kasten gezinirken kendi huzuru da kaçıyordu.

Çalışılmış bir kayıtsızlıkla, "Konuşacağımızı söylemiştim. Beni bu halde beklediğine göre başka planların var sanırım," dedi.

Sophie gerilerek sırtını dikleştirdi ama dizleri hâlâ göğüs-

lerini gizliyordu. Brendan ilk kez çıplak bir kadın görüyor-muşçasına içinde bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti.

"Hayır, yanlış anladın. Hemen gelmeyince unuttuğunu düşündüm..." dedi Sophie. "Yemeğe de gelmeyince... Öyle umursamazsın ki belki de hiç gelmeyecektin ve ben de her gece alıştığım için... Neden öyle bakıyorsun?"

Nasıl bakıyordu?

Buraya gelene kadar kesin olmayan şeylerin artık kristal berraklığıyla netleşmesi işine geliyordu. Hakaret eder ve bir kavga başlatabilirdi. Her ne kadar canı sıkılmış gibi davransa da Sophie'nin saçına sapan kavga girişimlerini eğlenceli buluyordu. Ama şu anda bastırmaktan tüm varlığıyla nefret ettiği acı veren arzularını yatıştırmaya odaklanmıştı. Bu bir tercih değil mecburiyetti. Brendan'ın adı gibi bildiği ise başaramayacağıydı. Bu suyun altında nefesini tutmak gibiydi... Denenen ama bir yerden sonra pes edilen.

Sophie'nin kalbi durmak üzereydi. Bundan emindi, çünkü şu kısacık sürede kalbi ömrünü tamamlayacak kadar atmış olmalıydı. Yutkundu ve kollarını dizlerine sardı. Havlusuna uzanıp uzanamayacağını görmek için havluyu koyduğu sandalye ile arasındaki mesafeyi tarttı. Lanet olsun ki yalnız olduğunu düşünüp havluyu erişemeyeceği bir yerde bırakmıştı.

"Bana bir açıklama yapmayacak mısın?" Brendan her zamanki kadar sakindi ama Sophie açıklayamadığı bir farklılık görüyordu onda. Bu seferki kontrolünün zorlama olduğunu düşündüren temkinli, tetikte bir yanı vardı. Sophie ondan bakışlarını kaçırdı çünkü suçlu olmamasına rağmen Brendan aksini hissetmesine neden oluyordu.

Son bir gayret cesaretini topladı. "Bence asıl açıklama yapması gereken sensin. Lily'nin neyin peşinde olduğunu bildiğin halde onu engellemek yerine oyununa ortak oluyorsun."

Brendan soğuk bir şekilde güldü. "Kuzeninin oyunları seni üzmek için. Benim üzerimde hiçbir etkisi yok. Ben sadece bana sunulanı alıyorum."

"İkiniz de iğrençsiniz." *Aferin Sophie, hakaret edersen ne kadar korktuğunu ondan saklayabilirsin.*

"Sophie sana hiçbir vaatte bulunmadığım halde son derece sadık bir koca olduğumu biliyorsun. Liliana söz konusuyken güzel bir yüz ve istekli bir vücut karşısında yelkenleri suya indiren her erkek kadar erdemliyim."

"Biz yemin ettik. İçinden gelmemesi umrunda değil ama o yemine saygı göstermek zorundasın."

Brendan başını hafifçe yana eğdi. "O yemin samanların içinde aptal delikanlılarla oynaşmanı kapsamıyor mu Sophie?"

"Ben Peter'la düşündüğün şeyi yapmıyordum. O benim arkadaşım." Sophie onun gözlerini diktiği yeri anlayana kadar doğrulduğunu ve göğüslerinin suyun yüzeyine çıktığını fark etmemişti. Telaşla suya gömülüp kollarını bedenine sardı. Tabii bu fazlasıyla geç kalınmış bir hareketti.

"Ben de kocanım."

"Bunu unutan ben değilim."

"Hatırlat bana Sophie."

"Benimle alay etme."

Brendan durumlarıyla hiç örtüşmediği halde gülümsedi ve tehlikeli bir zarafetle ona yaklaşmadan önce kapıyı kilitledi.

"Ne yapıyorsun?"

Adam cevap vermeden küvetin arkasına doğru ilerledi. Sophie her zerresiyle onun varlığını ensesinde hissediyordu, fakat dönüp bakacak cesareti yoktu. Brendan'ın eğildiğini anladığında omuzları öne doğru bükülerek kasıldı. Kulağının dibindeki ses ve nefes içinde kaynar bir ısının yayılmasına neden oluyordu.

"Sana istediğini vereceğim ki sadakatinden emin olabileyim küçük kedi. Bacaklarının sadece benim için aralandığını bilmezsem nasıl huzur bulabilirim?"

"Böyle konuşma! Sana aksini düşündürtecek bir şey yapmadım." Sophie karşı koyuşun en zavallı temsilcisiydi.

Ona hakaret eden bu adamı tanımıyordu... Omuzlarında gezinen ellerin sahibiyle aynı kişiydi, hepsi bu. Sonra o eller daha aşağılara, göğüslerine doğru inmeye başladı. Karşı koymak istiyordu ama cesareti yoktu. Soluk soluğa, "Lütfen yapma..." diyebildi.

Brendan umursamadı. Elleri iki göğsünü avuçlayınca Sophie keskin, hıçkırır gibi bir nefes çekti içine. Soluğu kalbi kadar hızlanmıştı.

"Yumuşak, çok güzel... Tadına bakmak istiyorum."

Adam başını eğip önce boynunu, sonra da omuzlarını sırayla öperek onu ayak parmak uçlarına kadar titreten bir heyecanın içine çekti. Telaş ve pes etme arzusu çok da çetin geçmeyen bir savaşa girişmişti. Daha çok baştaydı, çok yeniydi ama Sophie her şeyin sonunda gibiydi. Korkunun zevkin içine karışmış bir zehir olduğunu bile bile kendini bırakırsa ölene ya da bir şeyler sona erene kadar acıyla kıvranmaz mıydı?

Son bir güçle onu engellemek için ellerine uzandı ve "Lütfen..." diye fısıldadı. "Yapma Brendan."

"Şşşş... Bırak artık kendini bana. Sana dokunmazsam öleceğim."

Brendan'ın bu altın kadar kıymetli itirafı onu rahatlatmak yerine daha da korkutuyordu. Nereye kaçacağını bilmeden küvetten çıkmaya çalıştı ama Brendan onu nazikçe engelleyerek oturmasını sağladı. "Odama girip beni baştan çıkaran kız sen değil miydin?"

"Kalbini hızlandıramadığımı söylemiştin."

"Yalan söylediğimi anlamalıydın," dedi Brendan göğüslerini okşarken.

"Yalan söylememeliydin... Ah Tanrım..." Sophie ona direnebilecek kadar güçlü olsaydı onu elde etmenin bir yolunu da bulurdu. Göğüsleri adamın ellerinde yeniden şekillenirken kocasının dudaklarına yer açmak için boynunu eğdi ve sırtı küvetin arkasına değmeyecek şekilde yay gibi kavislendi.

Kulaklarının dibinde onun hızlanan soluğunu duyabiliyordu. Usulca, "Brendan..." diye fısıldadı.

Brendan, "Haklıymışsın," dedi birdenbire. Sesinde bir gülüş gizliydi.

Sophie için konuşabilmek kolay değildi ama yine de, "Anımadım," diyebildi.

"Göğüslerin dediğin kadar güzelmiş."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

Brendan tekrar güldü.

Sarhoşken söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Bu yüzden Brendan'ın sözlerinin bir beğeni ifadesi olduğundan başka bir şey geçmedi aklından.

Meme uçları adamın parmakları arasında iyice hassaslaşırken Sophie dayanamayıp inledi. Cevaben hafif bir gülüş işitti. Birden o maharetli ellerden biri göğsünü terk edip karnı üzerinde kavisli bir yol izledi... Sophie ne olacağını ruhundan gelen bir açıklamayla biliyordu. Adamın parmakları bacaklarının arasına dokunmadan önce bacaklarının birbirine kenetlemesi tamamen içgüdüseldi. Zayıf çabası onu engelleyememişti. Belki de hiç istemiyordu. Brendan içinden geçeni biliyormuş gibi parmaklarını kadınlığının kıvrımlarına nazikçe dokundurduğunda Sophie tekrar onun adını söyledi. Bu seferki telaş ve daha büyük bir heyecan yüklüydü. Sanki içinde bir güç büyüyerek onu kaplamak üzereydi ve Sophie son nefesini alıyordu.

"Efendim küçük kedi," dedi kocası boğuklaşan yabancı bir sesle ve cevabı beklemeden temasını daha özel kıldı. Sophie hiç bilmediği bir ihtiyaçla dolmuştu, düşünmeden başını arkaya çevirip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Öpüşmeleri deliceydi... Sonunda nereye varacaklarını bilen tecrübeli iki âşık gibi hareretli bir şekilde birbirlerine doymaya çalışıyorlardı.

Sophie bir ara sudan çıkarıldığını hissetti. Ayakları hâlâ suyun içinde olmasına rağmen ayakta ve Brendan'ın kolları

arasındaydı. Kollarını onun boynuna doladı, parmak ucunda yükselerek öpüşlerine hassasiyetle karşılık vermeye çalıştı. Bu içinden gelen en masumane ama bir yandan da en tahrik edici karşılıktı. Dudaklarının arasından giren dilin verdiği aşinalıktan hoşlanmıştı. Öyle ki bedenini ona iyice yapıştırıp bundan ne kadar hoşlandığını ona da göstermek istedi.

Brendan alt dudağını ısırıp iki eliyle kalçasını kavrayarak ayaklarını yerden kesti ve küvetten çıkarıp onu yatağa kadar götürdü. Sophie yatağa uzanacağını düşünürken genç adam öpüşmeye ayakta devam ederek onu hem şaşırttı hem de memnun etti.

Onu ruhunun yüksek bir yerden düştüğünü, sonra tekrar bedenine kavuştuğunu hissettiren bir tutkuyla öpüyordu. Sophie'nin ateşi teninden taşmıştı ya da bu ikisinin ateşiydi. Dudaklarını kurtararak adamın boynuna bastırdı... Hafifçe terlemişti ve sıcacıktı.

"Bu kez durmayacağım Sophie," dedi Brendan nefes nefese. Sanki söylemesine gerek vardı ve sanki Sophie aksine izin verebilirdi...

Elleri Brendan'ın açık yakasından süzülerek göğsünde dolaşmaya başladı. Sahiplik ve aidiyet hissini daha iyi açıklayabileceği başka bir an ya da kelime öbeği olduğunu sanmıyordu. Brendan onundu... Geçmişten beri ve sonsuza kadar.

Brendan arkasını döndürdüğünde itiraz etmek istedi, çünkü dudaklarının onun tenini tatmaya ihtiyacı vardı. Ancak adam göğüslerini kavrayıp onu kendi kaskatı bedenine yaslayınca tadılma ihtiyacıyla doldu. Kollarını arkaya doğru bükerek onun boynuna dolayınca Brendan dudaklarını onun dudaklarına bastırıp daha fazla yanmalarını sağlayan fitili ateşledi.

O çıplakken Brendan'ın giyinik olması Sophie'yi inanılmaz derecede tahrik ediyordu. Çıplak sırtı ve kalçası adamın kaliteli kumaştan giysilerine sürtündükçe Sophie kendini daha savunmasız, onun gücünü daha baskın hissediyordu. Öpüşleri derinleşti, Sophie saldırgan bir arzuyla, tüm benliğini katarak ona karşılık verdi. Dudakları acıyana, ikisinden biri inleyene kadar devam ettiler. Sonra Brendan onu yatağa yönlendirdi. Sophie önce elleri sonra da tüm bedeniyle yatağa abandığında arzuların yerini telaş almak üzereydi.

Kesik kesik solurken, "Brendan..." dedi. Ona dokunduğundan beri birkaç kelimeden fazlası çıkmamıştı ağzından.

"Sakın ol ve sadece uzan."

Brendan üzerine eğilerek ensesini hafifçe öptü ve omuzlarında ihmal edilmiş hiçbir yer kalmayana kadar öpmeyi sürdürdü. Elleri, bir kadının sahip olabileceği en tatlı belkça kıvrımında tembelce geziniyordu. Sophie içinden taşan sevgiyle dudaklarını adamın yatağın üzerindeki eline bastırdı ve parmaklarını dudaklarıyla teker teker okşadı. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Bu şekilde yatarak kendini sunması ahlaksızlıktı, kendinden utanmalıydı ama aklı başında değildi. Bir nevi uyuşmuştu ya da yaptıkları doğal geliyordu. Brendan'ın öpücükleri sırtı boyunca değdiği her yeri yakarak aşağılara iniyordu.

"Ulu Tanrım..." Tanrı bunları görmesin, Sophie ahlaksız bir kızdı.

Az önce kalçasını okşayan ellerin yerinde şimdi kuralsız dudaklar vardı. Sophie yatak örtüsünü yumrukları arasında sıkıştırdı.

"Tenin ipek gibi," diye fısıldadı kocası.

Brendan ensesinden ayakuçlarına kadar tek bir noktayı atlamadan tadarak uzunca süre Sophie'ye işkence etti. Görüşünü bulanıklaştıran, zihnini dumanla kaplayan bir yoğunluğun içindeydi. Eğer ayakta olsaydı titreyen bacaklarının onu taşımasına imkân yoktu. Genç kız tam durumu kabullenmek üzereyken kocasının parmaklarını bacaklarının arasındaki o en hassas yerde hissedince gözlerini açtı, dişlerini sızlatan bir keskinlikle havayı içine çekti. Brendan'ın gülüşündeki daha fazla utanmasına neden olan esrarengiz, yaramaz ton kanındaki ısıyı yükseltiyordu.

Usta parmaklardan biri usulca içine girdiğinde aldığı haz-

zı ruhunu besler gibi derinlerine çekerken dudaklarından ancak acıyla açıklanabilecek bir inilti döküldü.

"Sırılsıklamsın ve birazdan tamamen içine girdiğimde daha da ıslanacaksın," dedi Brendan kısık bir sesle, hemen sonra kızın anlamadığı bir sebepten ötürü küfretti. Sophie sırılsıklam olmanın anlamını bilmiyordu, sadece bunun Brendan'ı delirttiğinin farkındaydı. İçinde hareket eden parmağın hoş ritmi vücudunu akışkan bir yığına çevirmişti. Sophie ona uymak için kalçasını hareket ettirince aniden kendini sırtüstü yatarken buldu. Hızlı, vahşi, sert ve Sophie'ye yabancı ama bir şekilde tam olması gerektiği gibiydi her şey. Daha tepki veremeden Brendan onu tekrar öperek kendinden geçirdi. Öpüşleri yine baş döndürücü ve herhangi bir öpüşten çok daha yoğundu.

Sophie alnını onunkine yaslayıp parmaklarını saçlarına geçirdi ve ağzının içinde gezinen dili emerek onun tadına bakmanın özgürlüğünü yaşadı. Sınırlar yeniden çiziliyordu ve Sophie uçsuz bucaksız gökyüzünü görür gibiydi. Brendan'ın elleri ona baskı yapmamak için yatağa abanmıştı ama Sophie daha fazla yakınlaşmanın derdiyle onu kendine çekmeye çalışıyordu. Adam en sonunda direnmeyi kesip bedenini tamamen Sophie'ninkine kenetleyerek inledi. Elleri kızın her yerindeydi... Sophie ise neresi olduğunu bilmediği bir dünyada kaybolmuştu.

Adamın dudakları kızın çenesinden aşağıya, boynuna doğru ateşten izler bırakarak ilerledi. Sophie göğüs kafesine inen dudaklara karşı sırtını yükselterek içgüdüsel bir şekilde göğüslerini ona sundu. Böylece ne istediğini gösterebilirdi. Tanrı biliyor ya ilk öpücükten son dokunuşa kadar ne istediğini bildiğinden hiç bu kadar emin olmamıştı. Arzunun tabu olmaktan çıktığı, eşsiz, samimi ve sımsıcak bir andı ikisinin paylaştığı. Asla tahmin etmezdi ama giderek daha fazla âşık oluyordu ona. Utanmıyordu... En azından şimdi... Soluk kesen ve soluk soluğa bırakan zevke kapılmanın dışında tek bir düşüncesi yoktu aslında.

Brendan kabarık meme uçlarından birini ağzına alıp emince hissettiği keskin zevk, küçük bir çığlık atmasına neden oldu. Göğüslerinin böyle bir zevke hizmet etmesi inanılır gibi değildi... Belki de kalbine bu kadar yakın olmasıyla ilgiliydi her şey. Kendi vücudu ve birbirine girmiş onlarca his hem çok yabancı hem de bir o kadar tanıdıktı.

Brendan onun tadına varırken Sophie ellerini onun başına bastırarak daha fazlasını talep etmeye başladı. Kendi saldırganlığından ya da cesaretinden korkması gerekiyorsa şimdi tam zamanıydı. Fakat korkmuyor, sadece daha yakın olmak istiyordu. Bu yüzden kocası diğer göğsüne uzanmak için başını kaldırdığında uzaklaştığını düşünüp onu engellemeye çalıştı.

"Sakin ol vahşi kedi, bir yere gitmiyorum."

Brendan diliyle meme ucunu örseleyerek iyice sertleştirip büzülene kadar buna devam etti. Hemen sonra eliyle göğsünü yukarı doğru kaldırıp ıslak tomurcuğu bir ziyafet gibi kendine sundu ve tatlı bir pembeden kırmızıya dönen ucu tekrar ağzına aldı. Onu tatmaktan ne kadar hoşlandığı çıkardığı boğuk seslerden anlaşılıyordu.

Öyle tutkuluydu ki Sophie de aynı tutkunun derin denizlerinde boğulmak üzereydi. Brendan dili, dişleri ve dudaklarıyla göğüslerini talan ettiği sırada genç kızın aldığı zevk katlanarak büyüyordu. Bacakları arasındaki baskı giderek kıvrandırıyor, gücünü kesiyordu.

Brendan ihtiyacını anlamış gibi iştahla tadına baktığı meme uçlarına az önceki vahşiliğinden uzak nazik öpücükler kondurup belini kavradı ve kızın karnında ıslak, düzensiz hatlar çizmeye başladı. Sophie ilk anda bunun sonunun nereye varacağını anlasaydı karşı koyabilirdi ama şimdi istemiyordu.

Brendan, "İçinin de güzel tenin kadar tatlı olup olmadığını bilmek istiyorum Sophie," dedi öpüşü gittikçe aşağılara doğru kayarken. İzin istemiyor ya da talep etmiyordu... Sadece alacağını söylüyordu. Sophie yutkundu ve kuruyan

dudaklarını yalayıp başını yatağa bıraktı. İnce bir terle kaplanan teni hiç olmadığı kadar hassaslaşmış, tümüyle o temasa yoğunlaşmıştı.

Brendan onu dizlerinin altından hafifçe çekip yatağın kıyısına kadar getirdi ve bacaklarını geniş omuzlarına dayadı. Sophie bu hareketin müstehcenliği karşısında tuhaf, zayıf bir ses çıkarmaktan başka bir tepki verememişti ve kalbi durmak üzereydi. Onu hiç kimse için hissetmediği derinlikte öyle büyük bir aşkla seviyordu ki yaptığı hiçbir şeye karşı koyamazdı. Sonra onu hissetti... Sıcak, kor gibi yakıcı dudakları kadınlığındaydı. "Ah, Brendan. Bu... Çok sıcak."

Daha önce onun soğuk olduğunu düşünürken aklını nasıl kaçırmıştı? Kaygan dokunuşların ilki kadınlığının en gizli yerinde başlayıp tüm vücuduna yayılan bir yangının ilk kıvılcımıydı. Sophie'nin karnı kasıldı, ayrık bacakları kontrolsüzce titredi.

Erkeğin dili tembelce hareket ederken çıkardığı zayıf sesler güçlü inlemelere ve kesik çığlıklara dönüşmeye başladı. Dili içindeydi, dudakları ise tıpkı öpüşürken yaptığı gibi etini dağlıyordu. Brendan onunla sevişiyordu. Göğüs uçlarını emerken ne kadar iştahlıysa şimdi çok daha fazlası vardı. Sanki susuz kalmıştı ve hayatta kalması buna bağlıymış gibi tadına bakıyordu. Sophie zevkle kıvranırken Brendan da tıpkı onun gibi inleyip kızı daha önce görmediği yüksekliklere doğru çıkarıyordu. Bu işkenceydi... Güzeldi ve öldürüyordu... Sophie gittikçe kendinden başka bir şeye dönüşüyordu.

Onun adını haykırıp her yerini yakan ateşle sayıklamaya Brendan insafa geleceğine daha da vahşileşti. Daha fazla dayanamayan Sophie'nin boynu gerildi, sırtı yay gibi kavislenerek yataktan yükselirken vücudu dakikalarca sürecek titreyiş ve kasılmalarla sarsılmaya başladı. Elleri pençe gibi kavradığı yatak örtülerini dağıtırken derinden, şiddetle inleyerek hayatı boyunca ilk kez doyum anının o özel tadına vardı.

"Harikasın birtanem..."

Brendan ona doyamıyordu... Küçük kedinin tatlı, ıslak bedeni kasılmaya devam ederken bacaklarının iç kısımlarına yumuşak öpücükler konduraraksakinleşmesini bekliyordu. Kokusu başını döndürmüştü, tadı ölümüne neden olabilirdi ama en çok titreyişleri ve çıkardığı o vahşi sesler aklını başından alıyordu. Hayatı boyunca onun kadar kendini vererek ve ruhuyla doyuma ulaşan bir kadınla sevişmemişti. İçi en ilkel sahiplenme hissiyle dolup taşarken istemeyerek bacaklarının arasından çıktı ve yavaşça ayağa kalktı.

Sophie mükemmel görünüyordu... Bir eli karnında, diğeri ise dağılmış yatak örtüsünün üzerinde cansız bir şekilde duruyordu. Gördüğü sert muameleden kızaran güzel göğüsleri şiddetle inip kalkarken Brendan onların tadını hatırlayarak daha fazlasını istedi. Dayanabileceği bir noktada değildi... Bakışlarını yukarı çevirdiğinde karısının baygın, kedi gözleriyle karşılaşmak soluğunu kesti. Sophie, "Sana bana verdiğin zevkin aynısını vermek istiyorum Brendan," dediğinde ise ölüp cennete gittiğinden kesinlikle emindi.

Gömleğini tek bir hamleyle başından geçirip yere fırlattı ve hızla pantolonundan kurtuldu. Sophie'nin kaçamak bakışları erkekliğine dikilip orada takılıp kaldığında yüzünde beliren korku ve endişe neredeyse gülmesine neden olacaktı... Tabii neredeyse.

"Seninle işim bitmedi Sophie..." Onu incitmek istemiyordu ama onun sıcaklığına öyle çok ihtiyaç duyuyordu ki kalbi durabilirdi. Zayıflığını kabullenmekle ilgili bir sıkıntısı yoktu, açıkçası bunu umursamıyordu.

Sophie hafif aralık göz kapakları arasından yoğun bakışlarla onu izlerken bu ifadeyi daha önce gördüğünü düşünüyordu Brendan.

Sophie'yi yatağın ortasına doğru taşıyarak hafifçe üzerine eğildi. Yüzleri birbirine değmek üzereydi ve ikisi de soluk soluğaydı. Sophie uzanıp alnına düşen bir saç tutamına dokunarak ona gülümsedi. Az önce tatmin olmuş ama doymamış herhangi bir kadından çok daha güzeldi. Brendan o karşı

koyamadığı dudakları dudaklarıyla örttü ve kıza kendi tadıyla birlikte tatkusunu verdi.

Şehvet ırkısını de yönlendirirken dilini kızın dudakları arasından içeri sokup onunkiyle buluşturdu. Sophie tecrübesizliğine rağmen ateşliydi ve bir şekilde ne yaptığını biliyordu. Brendan kibar bir âşık gibi onu yeni bir doyuma hazırlamaktaydı belki ama uçlarda gezinirken yeterli gücü bulabilir miydi emin değildi. Dudaklarını onunkilerden ayırdı ve nefes nefese, "İçine gireceğim vahşi kedi, daha fazla bekleyemem," dedi.

Sophie başını sallayıp onu kendine çekti ve yeniden öpüşmeye başladılar. Brendan onun bacaklarını iyice ayırıp bedenine sokuldu. Sıcak, yumuşak ve ıslak kadınlığına dili ve dudaklarıyla dokunmanın nasıl hissettirdiğini hatırlayınca onu yine tatmak istedi ama daha fazla bekleyecek halde değildi. Bir an önce içinde olmalıydı.

Sophie ne yaptığını biliyormuşçasına kalçasını yukarı kaldırarak onu davet ediyordu. Brendan inledi ve erkekliğini ileri geri hareket ettirerek ona dokundu. Sıcak soluğu daha da hızlanan Sophie en sonunda, "Brendan lütfen..." diyerek onun son direnişini de ortadan kaldırdı.

"Canını yakarsam söyle... Durabilirim." Bundan hiç emin değildi oysa.

Sophie güvenle başını salladı, dudaklarını yaladı. Brendan sayısız tecrübesine rağmen bu küçük hareket karşısında savunmasız kalmıştı. Daha fazla dayanamayacağını hissedinceye kadar bekledikten sonra erkekliğini yavaşça kızın sımsıcak derinliğine doğru kaydırdı. Kadınlar Brendan'ın iri bir erkek olmasından hoşlanırlardı, aynı şekilde o da... Fakat şimdi tecrübesiz karısına zarar vereceği endişesiyle daha küçük olabilmeyi dilediği saçma bir an yaşıyordu. "Çok dar... Çok ıslak..."

Kesik kesik solurken ikisinin de gözleri birbirine kenetlenmişti. Brendan onun beklentisiyle besleniyor, cesaretle-

niyordu. Kendini bırakmaya mecbur kaldığı an tek bir hareketle, sertçe kızın derin sıcaklığına girdi.

"Ah Tanrım... Tanrım Sophie..."

Sophie'nin iniltisi onunkine karışıp odada yankılandı. Kızın kasıldığını ve altında hareketsiz kaldığını hissettiği için kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, fazla dayanamayacaktı. Sonra o yumuşadı. Güzel yüzü gevşerken kendini bırakmaya başladı. Canının yandığını biliyordu ama daha büyük bir şeyin beklentisi içinde olduğundan da emindi. *Cesur kedi* dedi içinden ve gülerek içinde hareket etmeye başladı. Üzerine abanmadan, ellerini kızın her iki yanında yatağa dayamış halde yavaşça girip çıkıyordu. Kibar olmayı istedikçe Sophie vahşileşmesi için bir şeyler yapıyordu.

Sophie tekrar inledi ve başını geriye doğru bükerek dudaklarını araladı. Gözleri kapalıydı... Tırnakları Brendan'ın kollarında derin izler bırakıyordu.

"Hoşuna gidiyor mu?"

Sophie başını salladı.

"Cevap ver, seni duymak istiyorum."

"Beni öldürüyor."

O zaman birlikte ölüyorlardı. Brendan kızın kalçasını yükseltip içinden tamamen çıktı, sonra sertçe tekrar girdi. Aynı hareketi şiddetini artırarak birkaç kez tekrar ederken gözleri bir an için bile onunkinden ayrılmamıştı.

Sophie acı çekiyormuş gibi inledi.

"Brendan bir şeyler yap, dayanamıyorum."

Bu yakarışa taşlar bile tepkisiz kalamazdı.

"Benim için gel Sophie."

Brendan giderek hızlanırken karısının göğüsleri artan ritimle birlikte hareket ediyordu. Brendan eğilip meme uçlarından birini ağzına alarak sertçe emmeye başladı. Bunun onu çıldırttığını biliyordu. Daha önce hiç bu kadar kontrolünü kaybetmişti.

Hareketleri giderek şiddetlenirken tekrar yükselip kolla-

rından destek almayı düşündü, fakat hemen sonra tamamen onu hissetme arzusuyla kıza sarıldı. Başını hanımeliyle karışık keskin misk kokusunun geldiği yere gömerek tenının tuzlu tadına baktı. Eğer mümkün olsaydı onu daha yakınına çeker, içine sokardı ama içine giren oydu.

Sophie boynunu ve omzunu ısırıyor, tırnaklarıyla derisini çiziyordu. Çığlıklardan çok daha fazla tahrik eden kadınsı inlitileri adamın aklını başından alıyordu. Brendan kızın bir bacağını dizinden tutup beline sararak daha derine girdi. İhtiyaç duyduğu şey buydu. Ritmi hızlandı ve kontrol edilemez bir hale geldi. Her şey olabildiğince sert ama yine de özeldi. En sonunda vahşi bir doyuma ulaşan Sophie'nin sarsıntılarıyla beslenen Brendan kendisinin bile tanımadığı bir sesle inleyerek hayatının en şiddetli ve en korkutucu doyumunu yaşadı.

Kabul etmeliydi ki bu beklentilerinin çok daha ötesindeydi. Basit, fiziksel bir doyumdan çok daha esaslı ve boğucuydu. Gevşeyen kaslarına rağmen kalbi tekledi ve bundan hiç hoşlanmadı.

Dakikalar sonra kalp atışları normale döndüğünde Sophie yanındaki adama bakabilme cesaretini buldu kendinde. Aslında bir şeyler söylemeyi düşünüyordu ama kelimeleri de yumuşayan vücudu gibi işe yaramazdı ve boğazında sebebini bilmediği bir hıçkırık düğümlenmişti.

Brendan Sophie'nin bakışlarına karşılık vermek ya da onun varlığından haberdar olduğunu göstermek yerine yataktan kalkıp giyinmeye başladı. Huzursuzluk veren bir şeyden kaçmaya çalışırmış gibi acele ediyordu. Üzerine geçirdiği her parça Sophie'den eksiliyordu sanki. Böyle giderse bomboş kalacaktı. Sophie az önce paylaştıkları yakınlığa rağmen onun kaçma girişimini şaşırtıcı bulmadı. Sadece kalbinin kırıldığını hissetti. Boğazında düğümlenen hıçkırık büyürken ağlamaklı oldu.

"Yanımda kalmak istemiyorsun..."

Brendan gömleğini pantolonunun içine soktu ve "Dinlenmelisin," dedi.

Onun kollarında daha iyi dinlenebileceğini söylese ne derdi acaba? Muhtemelen umursamazdı.

Brendan yatağa yaklaştı, çıplaklığını saklamaya mecbur bırakana kadar onu cüretle süzdü ve en sonunda gülümsedi. "Bana öyle üzgün bakmana gerek yok. İstediğin gibi artık evliliğimiz kutsandı."

Sophie hayal kırıklığını neden gizlemeye çalıştığını hiç bilemeyecekti. "Haklısın, daha başka ne isteyebilirim ki?"

İkisi de ne kadar tuhaf göründüklerinden habersizdi. En sonunda Brendan iyi geceler dileyip dışarı çıktı ve dakikalar öncesinde tutkuyla yoğunlaşan odayı derin, sessiz bir kedere terk etti.

On Yedinci Bölüm

Utanç ve Tutku...

Çıplakken saklamanın bir yolu yoktu ama giyinikken sevişiklerini sadece ikisi bilecekti. Bu sırdaki kışkırtıcılık, içine çöken karamsarlığa tutulan bir ışık gibi Sophie'yi çetin geçecek bilecek güne hazırlıyordu.

Kafasındaki cevap bekleyen sorular tüm gece boyunca hiç susmamıştı. Duygusal anlamda biraz hassastı. Onunla sevişmeyi çılgınca istemişti ama sonrasında ne hissedeceğiyle ilgili düşünmeye gerek görmediğini şimdi itiraf ediyordu. Özellikle Brendan açısından yaşananların büyük ölçüde fiziksel olduğunu bilmesine rağmen alelade her kadın kadar etkilenmişti. Ona âşıktı, yani hislerinin vücudunun arzularına yönelmesi kaçınılmazdı.

Aralarındaki tutku yaşananların kalıcı olmasını sağlar mı bilmiyordu. Belki de geçici bir şeydi. İşin aslı Brendan'ın düne kadarki genel tavırları körü körüne kendine güvenmesine izin vermiyordu. Bazı kadınlar gibi aldığı nefesle bile cinsel anlamda fark yaratacak hale gelebilmesi için zaman ve ilgiye ihtiyacı vardı. Başarılı olup olamayacağı ise yılın sorusuydu.

En çok da hamile kalıp kalmadığını merak ediyordu. İçine düşen tohumla birlikte yeni bir duyarlılık kazandıysa bunu hissedebilirdi ya da herkes gibi yakında öğrenecekti. İhtimallerin canlandırıcı bir etkisi vardı, her iki anlamda da - iyi ya da kötü - Sophie'yi düşündürüyordu. Belki de daha önce ciddi anlamda kafa yormadığı her şey bir gecede gözüne ilişir olmuştu.

Vücudu yenilenmiş, cilalanmış gibiydi. Sanki hatları başatı çizilerek şekillenmişti. Göğüsleri hâlâ çok hassastı ve benzer bir hassasiyet farklı bir his bırakarak bacaklarının arasında da sürüyordu. Tatlı bir sızı ve beraberindeki hafif bir ağrıdan ibaretti, fakat çok rahatsız etmiyordu. O kadar güzel hissettiren bir şey için ödeyeceği bedele katlanamayacak değildi. Kaldı ki bedeller ödenmek içindi.

En çok da yanında uyumadığı için ona kırgındı. Aslında onun gece boyunca bir kızı kollarına alıp şefkat gösterebilecek tipte bir adam olmadığını biliyordu ama gitmeden önce tatlı bir söz söylese bile yeterdi. Uzun süren o boşluk hissinden kurtulmaya çalışmak gerçekten korkunçtu.

Utandığı bir gerçekti. Yaptıkları onca yüz kızartıcı şeyden sonra her kızın utanması beklenirdi. Özellikle Sally yatakta ki lekeleri gördükten sonra göz göze geldikleri ve aynı anda kızardıkları andan beri düzenli aralıklarla yüzünü bir sıcaklık kaplıyordu. Buna rağmen lekeli çarşafı bayrak gibi pencereden dalgalandırıp *işte biz o işi yaptık, artık çenenizi kapatabilirsiniz* demek de istiyordu.

Peki onunla karşılaştığında ne yapacaktı? Uzunca süre düşündükten sonra davranışlarını Brendan'ın tepkilerine göre ayarlaması gerektiğine karar vermişti ama her şeyi kontrol edemeyebilirdi. İlk karşılaştıkları yerde üzerine atlamayacağının da garantisi yoktu.

Keşke dün gece odada yalnız kaldığındaki gibi kırgın hissetseydi. Böylece daha kontrollü davranır, hislerini kabul edilebilir bir düzeyde tutabilirdi. Bütün gece her şey üzerine düşünmek kendine acıyarak geçireceği zamanı tüketmişti. Tüm tecrübesizliğine rağmen Brendan'ın iliklerine kadar kendini verdiğini biliyordu. Sonrasında ise onu huzursuz eden her neyse çekip gitmişti. Sophie kendi kendine sevişme

sonrası analizleri yapabilecek hale geldiğine göre Temmuz ortasında kar da yağabilirdi.

Odasından çıkarken kafasındaki bir diğer soru da Brendan'la olanları Maddy'ye anlatıp anlatmayacağıydı. Her ne kadar başarısız da olsalar yapılan onca plandan sonra bilmeye hakkı vardı. Öte yandan özel şeylerin özel kalması gerektiğini de düşünüyordu. Bu ikilemle cebelleşirken koridorun ortasında dikilmiş kendisini izleyen Lily'ye çarpmaktan son anda kurtuldu.

"Neden bu kadar dalgınsın Sophie?" dedi kuzeni artık sinir veren abartılı bir tatlılıkla.

"Senden ne zaman kurtulacağımı düşünüyordum."

"Üzülme hayatım, amcam ziyaretimizin yeterince uzadığını düşünüyor. Evlenme şekliniz yüzünden senden çok kocana kızgın. Rose Anneme seni mutlu edip edemediğini görmek istediğini söylerken duymuştum. Memnun kalmadığına kalıbımı basarım ama o da senden umudu kesmiş olmalı. Açıkçası ben de göreceğimi gördükten sonra tekrar hareketli Londra gecelerini dönebileceğime karar vermiştim. Burası artık benim de evim sayılır, canım istediğinde ya da huzuru bulduğunu düşündüğümde gelip rahatını kaçırabilirim."

Sophie son yorumu duymazdan geldi. "Gidiyor musunuz?"

Lily alınganlık ya da kötü niyet belirtisi göstermeksizin başını salladı. "Bugün dönüyoruz... Peki ya sen nasılsın? Peter'la oynaşmanızın sana nelere mal olduğunu düşünmekten gece gözüme uyku girmedi. Kocan umarım fazla sert davranmamıştır."

Gözünde dün geceyle ilgili sert diye nitelendirilebilecek birkaç görüntü belirince Sophie'yi ani bir sıcaklık kapladı.

"Kızarıyorsun."

Elbette kızarıyordu. "Hayır kızarmıyorum, Lily."

Liliana kahkaha attı. "O kadar kötüydü demek. Sakın yalan söylemeye kalkma çünkü giderek daha fazla kızarıyorsun."

Yüzünden boynuna inen sıcaklık hayaz bir karakteri varmışçasına tekrar yüzüne çıkınca Sophie içten içe küfretti.

"Seni zavallı. Kendini savunmak için bir yolun var aslında. *Ona*, madem bu işi sen yapmıyorsun ben de yapacak birilerini bulurum diyebilirsin."

Sophie dilinin ucuna kadar gelen itirafı son anda engelledi. Bu konuda beklediğinden de tutucu davrandığına göre demek ki artık yeni bir tabusu vardı.

"Onu sen kendi yaşlı kocana söyleyecektin, hatırladın mı?"

Lily müstakbel kocası hakkında konuşmaktan pek hoşlanmadığı için onu duymazdan geldi. "Dün akşam Brendan'ın gözlerindeki nefreti gördükten sonra onu elimden almanın sana hiçbir şey kazandırmadığını fark ettim. Keşke mutsuzluğunun sorumlusu ben olabilseydim ama sen kendi salaklıklarınla bana hiç iş bırakmıyorsun. Seninle uğraşmak bana artık keyif vermiyor... Ayrıca onu idare edebileceğin gibi aptal bir fikre de kapılma lütfen. Brendan senin gibi sümsüğün baş edemeyeceği kadar mükemmel bir erkek."

Sophie burnunu kırıştırdı. "Bu sözlerinden kocamın sana layık olduğu anlamını mı çıkarmalıyım?"

"Doğru söze ne denir?"

"Lily kıskançlıktan yine gözün bulanık görmeye başladı hayatım." Sophie onu umursamadığını belli etmek istercesine duvardaki tablolardan birini inceliyormuş gibi yaptı.

"Gayet net görüyorum. Bence sen... O da ne?"

Sophie neden bahsettiğini anlamak için ona bakmak istedi, fakat Lily çenesinden tutup başını yana çevirerek onu engelledi. "O boynundaki iz de ne? Tanrım... Sakın bana şey olduğunu söyleme." Bakışları Sophie'nin boynunda bir noktaya odaklanmıştı.

Mantıklı ya da mantıksız, biri vücudunuzun son derece sıradan bir yerine üçüncü gözünüz oradan çıkmış gibi dehşetle bakar, aynı zamanda sizi parmağıyla dürterse panikleme ve bunu yapan kişinin akli durumundan şüphelen-

meniz kaçınılmazdır. Sophie tam da bu hisler içinde bağın çevirip kuzeninin elini kabaca itti.

"Rahat bırak beni."

"Boynunu ısıran Peter mı yoksa Brendan mıydı? Çabuk söyle!"

Biri boynunu mu ısırmıştı? Tanrı aşkına... Sophie elini hemen boynunu kapadı. Kim? Kim? Kim? Lanet olsun. Brendan dün gece o kadar çok yerini ısırmıştı ki muhtemelen Leighton koyunları gibi damgalanmıştı.

Lily kolundan çekiştirip onu sarsmaya başladı. "Yine kızarıyorsun. Sakın o izi yapanın Brendan olduğunu söyleme. Asla inanmam."

Aklını mı kaçırmıştı bu?

Sersemlemiş bir şekilde, "Rahat bırak beni dedim. Sana bir şey açıklamak zorunda değilim," dedi. Yılan Lily ile baş etmek kolaydı, fakat deli Lily yeni bir tecrübeydi ve Sophie'yi dehşete düşüren tepkileri vardı.

"Peter sersemini baştan çıkarabilmeni anlarım. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyorsun ki tüm yolları bildiğinden eminim."

"Peter ile yaptığımı en iyi sen biliyorsun Lily. Ondan neden hoşlanmadığını hatırlatmamı ister misin?"

Peter, Lily'ye karşı koyabilen tek erkekti. Lily, Peter'in Sophie ile yakınlığını kıskandığı için onu güzelliğiyle etkilemeye çalışmış ama Sophie'ye sadece bir dost gözüyle bakan ve Lily'yi çocukluğundan beri tanıyan Peter onun ne yapmağını anlayarak oyununa gelmemişti. Bu uzun zaman önceydi ama Lily hâlâ unutamıyordu ve Peter'a karşı hissettiği nefreti dışa vuracağı her fırsatı değerlendiriyordu.

"O zavallı kimin umrunda. Sen Brendan'a layık değilsin."

Sophie gülümsedi. "Dün gece bana kendimi son derece özel hissettirmişti oysa." Sürtükçe bir cevaptı ama hedefi bulduğu Lily'nin buz kesen yüzünden okunuyordu.

"Ancak senin gibi bir zavallı basit bir çiftleşmeyi peri masalına dönüştürebilirdi. Erkekler için öfke ve şehvet öyle yakındır ki birinin bitip diğerinin başladığı anı fark etmezsin bile."

"Ne zamandan beri ilişkiler ve cinsellik konusunda uzman kesildin söyler misin? Boynumdaki ize bakarak yanlış düşüncelere kapılmışsın. Aramızda geçenlerin öfkeyle hiçbir ilgisi yoktu."

"Belki de... Ama ahırda seni âşığınla basan adamın senin için iyi hisler beslemediğini söyleyebilirim. Bu da bana erkeklerin hiç de seçici olmadıklarını hatırlatıyor. Sen onun için özel değilsin. Sadece elinin altındaki en kolay kadınsın."

"Lily gücenme ama sen benden çok daha basit ve çok daha el altındasın. Brendan'ın seninle ilgilenmemesini teorinde bir eksiklik olarak görmüyor musun?"

Lily soğuk bir şekilde güldü. "Bundan emin misin?"

"Son derece..."

"Yakında ağlamaya başlayacaksın. Çünkü sen kocan boynunu ısırdı diye sana âşık olduğunu düşünecek kadar romantik bir aptalsın. Onun için sadece öylesine, sıradan birisin."

Sophie alaycı yanıtlar vererek onunla sonuna kadar savaşabilirdi, ancak Lily'nin içine ektiği şüphe tohumları düşünmesine neden oluyordu. Brendan'ın dokunuşları, öpüşleri ve dün gece yaşadıkları her şey Sophie için inanılmazdı ve sadece ikisine özeldi. Hiç kimse sıradan bir kadına o özel hisleri tattıramazdı. Şu anda kafasını kurcalayan onun da aynı şeyleri düşünüp düşünmediğiydi. Peki ama sonrasında çekip giderken de Sophie'ye kendini özel hissettirmenin derdinde miydi? Tanrı aşkına bunu düşünmek istemiyordu. Eğer sürtük Lily'nin oyununa gelirse bugüne kadarki en büyük kazığı yemiş olurdu.

"Sorun ne? Sözlerim rahatsız mı etti?"

"Hayır... Sadece ne zaman vazgeçeceğini düşünüyordum. Neden kendi hayatına dönüp gerçekten mutlu olmayı denemiyorsun Lily?"

"Beni eğlendiriyorsun."

"Bana küplere biniyormuşsun gibi geldi. Eğlence anlayışın giderek tuhaflaşıyor."

"Bir sorun mu var hanımlar?"

Lily'nin üstün yılan performansıyla baş etmeye çalışan Sophie Brendan'ın geldiğini görmemişti.

"Önemli bir şey yok, sadece kız kıza sohbet ediyorduk. Öyle değil mi Sophie?"

Sophie bu sözleri onaylamak için gergin bir tavırla başını salladı. Rahat görünmek için birkaç kasını feda etmek üzereydi ve fena halde başı ağrıyordu.

"Ben aşağı iniyorum." Lily gitmek üzereyken birdenbire duraksadı ve ilginç bir şey görmüş gibi Sophie'ye baktı. "Bu günlerde fazla mı dikkatsizsin yoksa umursamıyor musun? Boynundaki o iz de ne?"

Brendan aradaki mesafeye rağmen bir saniyede yanında biterek Sophie'nin refleksle boynuna kapadığı eli çekti ve izi kısa süreliğine inceledi. Ne düşündüğünü anlamak için beynine girip uzunca süre orada kalmak gerekiyordu.

"Peter'a öylesine sıkı sarılmıştın ki..."

"Cümleni tamamlamamanı tavsiye ederim Liliana," dedi Brendan ve Sophie'nin de sık sık maruz kaldığı dik bir bakış fırlattı kıza.

Lily o cümleyi dile getirirken aldığı riski biliyor olmalıydı. Bu yüzden alınganlık göstermeden özür diledi. "Niyetim Sophie'yi suçlamak değildi. Böyle konuşmam hiç uygun değil... Rose Annem duyarsa utançtan ölür."

Brendan Lily'nin özrünü duymazdan gelerek Sophie'nin gözlerinin içine baktı. "Benim hatam, canın yanıyor mu?"

Sophie başını iki yana salladı ve kelimeler ağzından bir anda dökülüverdi. "Hayır, sorun yok." Şaşıramayacak kadar uyuşmuştu.

Brendan'ın dikkatli bakışları altında kızarıp bozarırken tüm bunların başkasının başına geldiğinden emindi. Fakat öyle gerçekçiydi ki umuda kapılıp inanmak istiyordu. En sonunda vardığı nokta, olağanüstü geceler ve sonrasındaki saçmalıkların kafa karıştırdığıydı.

"Dikkatli olmalıydım." Brendan hâlâ ona bakmaya devam ediyordu. Bu bakışlar tanıdık ya da artık alıştığı türden yüzeysel bakışlar değil aksine ilgiliydi.

Sophie geceden kalma hislerin üşüşmesiyle ürperdi. Oysa Brendan ona dokunmamıştı bile. Henüz. Sadece tuhaf bakışları üzerinde geziniyor ve Sophie'yi bir şeyler söylemeye zorluyordu.

"Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum," diyebildi mecbur kalarak.

Brendan'ın başparmağı boynunda hafifçe gezinmeye başladı. Sophie'nin görmediği ama orada olduğunu bildiği iz üzerinde nazikçe gidip geliyordu.

"Benim için önemli... Kolay kolay kontrolümü kaybetmem."

Sophie onu yılmaz kontrolünden çıkarabildiği gerçeğini sindirmeye çalışırken Brendan'ın parmağı boynundaki izden aşağı doğru inmeye başladı. Orada ilgisini çeken ne bulduğunu ise sadece Tanrı bilirdi.

"Buna benzer başka izler de var mı?"

Başka izler değil de küçük kızları kadın gibi hissettiren ağrıları vardı. Bir de göğsündeki kızarıklıklar vardı hatırladığı, fakat onlardan bahsetmesine gerek olduğunu sanmıyordu.

"Sanırım yok..."

Ne? Yeterince inandırıcı değil miydi?

Brendan kolundan tutup onu odaya soktu. Bu arada Lily'nin çoktan kayıplara karıştığı ikisinin de dikkatini çekmemişti.

"Dün gece biraz... Sert davrandığımı biliyorum Sophie. Bunun için üzgün olduğumu söylemek isterdim ama hiç değilim. Sadece sana zarar verdiğim için kendime kızıyorum. Vücudunun herhangi bir yerinde başka incinmeler ya da seni rahatsız eden bir hassasiyet var mı?"

Ah Tanrım... Vücudu sevişme beklentisine girdiğini gös-

teren sinyaller veriyordu. Göğüsleri Sophie'ye varlıklarını belli etmek ister gibi ağırlaşmıştı ve uçları iç çamaşırının yumuşak kumaşına değdikçe sertleşiyordu. Bir bakış ve sözlerde gizlenen bir ima kontrolünü tepetaklak etmeye yetebiliyorsa Sophie ne biçim bir kızdı böyle?

"İyi misin Sophie?"

"Sa-Sadece göğüslerim kızarmış... Başka yerlerim de biraz hassas ama canım yanmıyor." Böyle açık konuşabilmesinin nedeni en büyük erdeminin dürüstlük olması değil diline hâkim olamamasıydı. Başka bir deyişle çözülme anı tamamen istem dışıydı.

Eğer Sophie aptal gibi gözlerini kırpıştırıp durmasaydı işleyen zamanın donduğunu ve Brendan'ın da bir yerlerde sıkışıp kaldığını düşünecekti. Görünen tek yaşam belirtisi gözlerinde yer değiştiren akışkan altın rengi ve boynunda sürekli kıpırdayan çıkıntıydı. Görünüşündeki tuhaflığı açıklamak için Sophie'nin aklına gelen ilk kelime yoğundu... Evet, Brendan'a son derece yoğun bir şeyler oluyordu. Derken kendine geldi. Bu öyle Sophie'nin uyanışları gibi silkinerek ya da titreyerek değildi ama Sophie ondaki değişikliği net olarak görebilmişti.

Brendan konuşmadan önce boğazını temizledi. "Bugün evde olmayacağım."

Sophie afalladı. Hem konunun hızla değişmesi hem de Brendan'ın ilk defa bir planından ona bahsetmesine şaşırmıştı. Ancak sormaya korkuyordu. Neyse ki Brendan salgın yüzünden ölen hayvan haberlerinin geldiği civar köylerden birine gideceğini söyleyerek onu mutlu etti. Elbette hayvanlar öldüğü için mutlu değildi, hatta coşkusu yüzünden kendinden utanıyordu ama... Lanet olsun, Brendan çıkmadan önce ona çok tuhaf bakmıştı.

O gittikten çok sonra gözü aynadaki yansımasına ilişince önce boynunda gördüğüne inanamadı, sonra da ciyakladı. "Tanrı aşkına, bu da ne?"

O geceden sonraki üç gün, Sophie'nin coşkusunu kaybetmemesi için gereken heyecandan uzaktı. Peter tekrar Langford'a dönmüştü. Sophie sebebin Brendan olduğunu biliyordu, fakat Peter ısrarla Leighton'daki strese dayanamadığını ve buradan kurtulmak için can attığını söylemişti.

Öte yandan Brendan salgının vurduğu köyde öyle uzun saatler geçiriyordu ki Leighton'a sadece geceleri dönüyordu. Bunu bilme sebebi kocasının geceleri yanına uğrama alışkanlığı değil Leighton içi haberleşmeydi. Brendan yanına yaklaşmadığı gibi görüşebildikleri ender zamanlarda onunla ilgilenmiyordu bile. Belki de artık onu istemediğine karar vermişti ya da Lily sürtüğünün söylediği gibi Brendan'ın gözünde öylesine biriydi.

Maddy durumuna çok üzülüyordu. Brendan'ın rutin ilgisizliğine bir de işlerinin yoğunluğu eklendiği için kendini suçlama yoluna gitmişti. İşin aslı son zamanlarda suçlu olan Sophie'nin ta kendisiydi zira ona Brendan'la seviştiklerini söylemeye cesaret edememişti.

Günlerce onu ne kadar sevdiğini, onunla gerçekten karı-koca olmak için can attığını söyleyip durduktan sonra şimdi neden böyle ketum davrandığını bilmiyordu. Tek teorisi fazla utangaç olduğuydu. Belki de ileri görüşlülüğü yüzünden sessiz kalmak istiyordu. Maddy'yi biraz tanımışsa o işin detaylarını öğrenmeden peşini bırakmayacağını biliyordu. Aynı şekilde Isabel'in de öyle...

Maalesef Isabel ile bir süre görüşemeyeceklerdi. Bath şehrinde yaşayan babası hasta olduğu için Adrian ve Morgan'la birlikte onu görmeye gitmişlerdi. Durumun ciddiyeti hakkında bilgileri olmadığından giderken Kate'i yanlarında götürmek yerine onu dadısıyla beraber Londra'daki evlerinde bırakmaya karar vermişlerdi, fakat Kate babasından ayrılmamak için direnmişti. Isabel'in parlak fikrine göre Kate'i uy-

sallaştırabilecek bir Adrian yoksa geriye sadece iki alternatif kalıyordu... Brendan ya da Stephan.

Açıkçası evli ve daha yerleşik bir hayatı olan Brendan ilk tercihi olmuş ve bu fikrini iki saat kadar önce Kate'i bir haftalık giysileri, bakım malzemeleri ve şaşkın dadısıyla birlikte Leighton kapısına bıraktığında herkesle paylaşmıştı.

Sophie, Maddy ve dadısı Bayan Hull'un arasında bebekleriyle oynayan Kate'i izlerken gülümsedi. İnanılmayacak kadar güzel bir çocuktu... Renkleri ve genel duruşu bakımından annesine benzemesine rağmen Sophie onda babasına ait tanımlayamadığı bir şeyler de görmüyor değildi. Acaba kendi çocuğu olsa kime benzerdi? İçindeki his bu işlerin hangi karakterin baskın gelip gelmediğiyle ilgili olduğunu söylüyordu. Kate'e bakmak da fikrini doğrulamak gibi bir şeydi. Bu durumda kendi çocuğu Brendan'a benzerdi büyük ihtimalle. Hülyalı bir iç geçirdi ve hasır koltuğa yaslanıp bebek hayalleriyle gülümsedi.

"Brendan burada."

Sophie ayağının dibindeki minderde oturan Maddy'ye baktı. "Evet, haberim var ama pek heyecanlı değilim. Birazdan geldiği gibi gider."

"Hayır, hayır... Sanırım işi halletmişler. Bir saat önce banyosunun hazırlanmasını istedi. Birazdan bize katılır."

Sophie gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını iki yana salladı. "Bir şey yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Maddy onun dizine dokundu ve yaklaşmasını işaret etti. "Aslında evet... Isabel'in Kate'i sadece Brendan için buraya getirmediğini bilmende bir sakınca yok. Kate ve sen yakınlaşırsanız ve Brendan da bunu fark ederse çocuk sahibi olması gerektiğini düşünür diye umuyoruz. Çocuk yapmak için bilinen tek bir yöntem olduğuna göre size de o işi yapmaktan başka çare kalmaz. Ne harika bir fikir değil mi?" Kendisiyle gurur duyan Maddy'nin omuzları hayali bir müzikle hareket etmeye başladı.

Sophie alnının ortasına ateş sıçramış gibi geri kaçtı. Kendini dünyanın en zavallı insanı gibi hissettiren bu aptal planı saçma değil de mantıklı bulma nedenini anlayabilirse hayata dair büyük bir sırra da erişmiş olacaktı şüphesiz. Belki de Maddy ve Isabel kadar deliydi... Hatta belki onlardan da fazla çünkü planı onlar yaparken uygulayan kendisi oluyordu.

"Aklına yatacağını biliyorduk. Tek mesele onu öfkelendirmemen." Başıyla Kate'i işaret etti. "Bu yüzden ani hareketlerden kaçın ve uzun süre gözlerine bakma. Onu en son kucağına aldığımda burnumun ucuna gelen sineği kovalamak için kolumu kaldırma hatasında bulundum ve Kate'in tokadıyla tanıştım. Sanırım bir çeşit refleks olduğunu söylemişti annesi. Niyeti bana zarar vermek değilmiş ama bundan hiçbir zaman emin olamayacağım. Kate güçlü olduğunu biliyor ve herkes bilsin diye bilinçli hareket ediyor. Onunla konuşurken sesinin yumuşak çıkması çok önemli. En sevdiği şeyler hakkında ona sorular sor. Örneğin babası ve hayatındaki diğer erkekler olabilir. Asla senden hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmeye çalışma. Muhtemelen hoşlanmamıştır. Hemen sana vereyim mi yoksa biraz zaman ister misin?"

Sophie afallamış bir halde uzunca bir süre Maddy'ye baktı. Aklı hâlâ ani hareket ve gözlerine uzun süre bakmamakla ilgili meseledeydi. Küçük bir çocukken babasıyla birlikte devasa bir geyik görmüşlerdi. Babası atını uzak bir yere bağladığı için geyiğin saldırması durumunda koşarak kaçmaları gerekecekti ki Sophie bile şanslarının çok zayıf olduğunu anlamıştı. Babası o zaman hayvanın dikkatini çekmemek için ani hareketlerden kaçınması ve uzun süre gözlerine bakmaması gerektiğini söylemişti.

Sophie silkinip toparlandı. "Ağlamayacaksa onu alabilirim."

Maddy gözlerini devirdi. "Kate'in ağlamayacağının garantisini kim verebilir ki?"

"Teşekkürler Maddy, içimi rahatlatıyorsun."

"İhtiyacın olan huzur değil sadece biraz hareket."

Birkaç dakika sonra Kate şüphe çeken bir uysallıkla Sop-

hie'nin kucağında oturuyordu. Sophie ona babası ve kaplumbağası hakkında aklına ilk gelen soruları sordu. Taktik hatası yapmamaya fazlasıyla özen gösterdiği için Kate de nazik ama ilgisiz cevaplar veriyordu. Yine de Sophie'nin üzerindeki gerginlikten kurtulması kolay olmayacaktı.

Kısa süre sonra Brendan akşam güneşiyle ısınan bahçeye çıkıp yanlarına geldi. Ceket giymediği için normalden daha az ciddi ve her zamankinden harika görünüyordu. Saçları hâlâ nemli olduğuna göre belki de on dakika önce çıplaktı. Her ne hikmetse o an eser rüzgâr losyonunun kokusunu zavallı burnuna taşıyarak gözünün önündeki çıplak vücut sayısını birken ikiye çıkardı. Tanrı aşkına... Hissettiği gerginlik ve vücudunu saran karıncalanma yüzünden Kate'i sıkmamak için dua ederken Brendan tam önünde durdu, Sophie'ye çok fazla fikir vermeyen kısacık bir bakış attıktan sonra da adını sayıklayan ufaklığı kucağına alıp uzaklaştı.

"Demek prenses bizimle kalmaya karar verdi. Uzun zamandır aldığım en güzel haber bu. Annene söyleyelim de seni..."

Sophie kulak kabarttıysa da devamını duyamadı. Zaten bir süre sonra da renkli bebek düşleri içinde kaybolmuştu.

Maddy yerden kalkıp yanına oturduğunda boş bulunup irkildi.

"Bir çocuğu olmalıydı. Neden böyle direniyor anlamıyorum. Bir yolunu bulup Kate'i tekrar sana vereceğim."

"Onu Brendan'dan koparırsan ikimizin de canına okur. Riske girmeye değer mi emin değilim."

"Korkak olma ve bana güven. Hem biraz risk almazsak zaferi rüyamızda görürüz." Brendan'la sevişmesi neden herkesin zaferi oluyordu, Sophie'nin hiçbir fikri yoktu.

Maddy gerçekten de bir yolunu bulmuştu. Çay servisi yapıldığı sırada Kate elinde suluboya fırçası ve boya paletiyle tekrar Sophie'nin kucağındaydı.

Kate tek bir fırça darbesinden sonra eserine baktı. "Bu bir Mimi..."

Kate'in Mimi dediği mavi renkli bir çubuktu. Sophie elinde tuttuğu tuvali titreterek güldü. "Haklısın bu bir Mimi ama rengi yeşil olmalıydı. Sen ne dersin?"

Kız kafasını hafifçe yukarı kaldırıp Sophie'ye susmasını sağlayan dik bir bakış attı. Çocukları parmağında oynatan, efsane Sophie kahrından ölmüş olmalıydı çünkü ne kadar denerse denesin ona ulaşamıyordu. Bu durumda susmak kesinlikle en iyisiydi.

"Bu bir Mimi..."

Mimi'nin yanına paletinden seçtiği üç rengi karıştırarak bir çubuk daha çizdi. Bu çizginin hangi zavallı olduğunu Tanrı bilirdi. Üstelik rengi de çok kötüydü.

"Mimi ve Brendan..."

Ne kadar mükemmel bir bakış açısı... Sophie ciddiyetle başını salladı. "Sana katılıyorum, Brendan'ı hiçbir ressam senin gibi başarıyla resmedemezdi. Neden yanlarına anneni ve babanı da çizmiyorsun? Sen harika bir ressamsın."

Bu yağcılığı karşısında en azından bir gülücük alabileceğini düşünerek Kate'e bakınca kızın dikkatinin minik tuvalde değil de göğüslerinde olduğunu fark ederek şaşırdı. Neden ufak kızların göğüslerini her zaman ilgi çekici bulduğunu asla anlayamayacaktı.

Kate paletini rastgele bir yere koyup tombul eliyle Sophie'nin yakasından taşan göğüs çıkıntısını yokladı. Nazik ve ilgiliydi ama neyi amaçladığı hakkında Sophie'nin tek bir fikri bile yoktu. Sonra eli daha da ileri giderek göğsünün görünen kısmını mıncıklamaya başladı. Bu sırada parmakları da elbisenin içinde gittikçe görünmez oluyordu.

Tamam, küçük bir kız göğüslerini elledi diye paniklemek istemezdi ama kendini ileri derecede tacize uğramış hissediyordu. Biri durumu fark etmiş mi diye hızlıca etrafına bakınca Brendan'la göz göze geldi. Kocası bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslanmış, kalkık kaşlar ve çarpık bir sırıtışla onları izliyordu.

Sophie ne yapacağını bilmez bir halde Kate'e baktı tekrar.

Tanrı'ya şükür tam bu sırada ufaklık elini göğüslerinden çekmeye karar vererek Sophie'nin ani bir harekette bulunmasını engelledi. Brendan'a ne kadar mükemmel bir anne olacağını kanıtlamaya çalıştığı sırada Kate'i kızdırırsa kahrından ölürdü.

Kabul ediyordu ki Kate'i kullanmak aptalca bir fikirdi. Sophie çocukları sever, korku hikâyeleriyle onları korkutur, hatta ağlatırdı ama asla kullanmazdı. Tatlı görünmeye çalışarak kızın üzerine eğildi. Niyeti onu öpmek, sonra da dadısına teslim etmekti. Ne var ki Kate takip edilemez bir hızla az önce mıncıkladığı yere dudaklarını yapıştırdı ve Sophie'nin etini vantuzlayarak henüz hiçbir yere gitmek istemediğini bahçedeki herkese ilan etti.

"Ah Tanrım!"

Brendan gizlemeye gerek görmeden gülümsedi. Maddy ise yardım etmek yerine Bayan Hull'a, "Isabel bana onu emzirdiğinden bahsetmemişti," diye söylendi. Dadı da cevaben, "Belki de annesini özlemiştir, baksanıza ne kadar da iştahla emiyor," dedi.

Sophie öyle utanmıştı ki aklında Kate ile ilgili uyarıların hiçbiri yoktu. Saldırı anlarında ilk etapta insanları yönlendiren mantıkları değil içgüdüleri olurdu. Kaldı ki Sophie mantıklı biri de değildi. Kate kucağınayken hızla yerinden kalktı, ancak bu hareket ona sağ kaşından sol dudak kenarına kadar uzanan bir çizgi olarak geri döndü. Ömrü boyunca bundan daha aptal görünmemişti.

Eğer Kate'in resim becerisi çizgi ve çubuklardan ibaretse bu çarpık çizgi Sophie'den başkası olamazdı. En azından Brendan'la aynı karaktersiz renkteydi.

Kate yaptığından hoşnut kalarak kıkırdadıkça Sophie onu fırlatıp atmamak için kendini zor tutuyordu. Kendinden korktuğu ve daha fazla zarardan kaçındığı için çocuğu kibarca Maddy'ye teslim ederek birkaç özür mırıldandıktan sonra kimseyle göz teması kurmadan eve girdi. Yapılacak çok iş vardı. Yüzündeki boya kurumadan ondan kurtulmalı ve

mümkünse ömrünün kalanını geçireceği bir yer altı deliği bulmalıydı.

Kendini odaya atar atmaz aynanın karşısında acceleyle temizlendi. Sildikçe meydana çıkan aptal ifadesi hem gülmesine hem de sızlanmasına neden oluyordu.

Brendan'a bebek istediğini, daha da önemlisi onun da bir bebek istediğini bildiğini göstermek istiyorsa bunu bir bebek kullanmadan yapmaktan başka çaresi kalmamıştı. Bundan böyle herhangi bir bebeğe yan gözle bile bakarsa Kate'in memesine yapıştığı anı hatırlayacaktı. Bu da artık bir stratejisinin olmadığı anlamına geliyordu. Tanrı aşkına tüm bu fikirleri Maddy kafasına sokuyordu. Dakikalar önce huzurla bahçede güneşlenirken de bebekler hakkında hayaller kuruyordu ama bu meseleyi bir taktik oluşturacak kadar kafaya takmamıştı. Şimdi ise onu bir bebek için nasıl ikna edeceğini düşünüyordu. Yanardöner, dengesiz bir zavallıydı.

Yüzünü elleriyle kapatıp bir süre öylece kaldı. Kapının açıldığını duymasına rağmen başını kaldırmak istemiyordu. Ne var ki onu görmek, varlığından haberdar olmanın binlerce yolundan sadece biriydi. Sophie içerideki havayı yoğunlaştıran ona ait zerreleri burnunda, hatta dilinin ucunda bile hissedebilecek kadar onunla kafayı bozmuştu.

Başını kaldırdı ve hemen sonra ağır ağır üzerine yürüyen adamı karşılamak için ayağa kalktı.

Elindeki nemli bezle yüzünde kalan lekeden kurtulduğundan emin olduktan sonra, "Aşağıda kendimi aptal gibi hissettim," dedi. Bunu söylemesine gerek yoktu. Eğer bir şey söylemeye mecbursa ona neden burada olduğunu sormalıydı.

Brendan güneşin kızıla boyadığı odayı düşünceli bir ifadeyle inceledi. Sophie'ye göre duvarlarda bile o geceden kalan izler vardı ve Brendan onları görüyor gibi bakıyordu.

"Kate diğer çocuklardan farklı tepkiler verir."

Sophie gülümsemeye çalıştı. "Biliyorum..."

"Aynı zamanda her çocuk kadar ağzının tadını bilir."

Sophie'nin gülümseme çabası yerini nefesine ve rengine hâkim olma çabasına bıraktı. Her şeyden bahsediyor olabilirdi. Cinsel manalar aramak için yanlış bir konu olduğunu kendini inandırmaya çalışırken yutkundu. Bu hareket bir an için adamın gözlerinin boynuna kaymasına neden olmuştu.

Brendan ağır geçen bir saniyenin ardından kızın elinde sallanan bezi aldı. Bakışlarında bu basit hareketin ifade ettiğinden çok daha fazlası vardı. Sophie onu izlediği sırada neyin değişmek üzere olduğunu söylemeye cesaret edemediğini fark etti.

Brendan çenesini yukarı doğru kaldırırken Sophie'nin aklından dakikalar sonrasının görüntüleri geçip duruyordu. Bazıları gidişatı yanlış yorumlamaktan korkarak türettiği masum sahnelerken, bazıları kanını tutuşturacak kadar cesurdu. Burnunun üzerinde gezinen nemli kumaşın verdiği hiss tüm vücuduna cinsel tatmini andıran bir seğirmenin yayılmasına neden oldu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın masum sahneler için uygun bir an değildi.

"İskoç savaşçılarının savaşa gitmeden önce böyle boyandıklarını biliyor muydun?"

Sophie'nin kanı kaynayıp buharlaşırken Brendan'ın onu heybetli erkek güruhuna dahil etmesi cesaret kırıcıydı.

"Bir yerlerde duymuştum."

Aynı zamanda onu espri yaparken görmekten de hoşlanmıştı. Brendan'layken o kadar çok şeyden mahrum kalmıştı ki aynı anda hepsiyle baş etmeye çalışmak yorucu ama çoğu açıdan heyecan vericiydi. Dünyası dehşet veren bir hızla değişmeye devam ediyordu.

Bez masum olmayan bir yavaşlıkla dudağının kenarına indi ve Sophie'nin daha önce temizlediği yerde nazikçe gezindi.

Brendan gözlerini Sophie'nin dudaklarından ayırmadan, "Ne yaptığını biliyorum küçük kedi. Kate, oyunların... Beni hâlâ tanımaman düşündürücü," dedi.

"Her yaptığımın planlı olduğunu düşünürsen sana aslâ dürüst davranamam." Sophie de onun dudaklarına odaklanmıştı. İkisi arasında ne zaman başladığı belli olmayan bir çekişme anıydı bu.

"Sen dürüstlüğüyle tanımlanacak kişilerden değilsin."

"O halde neyim ben Brendan?" Yüzleri her kelimeyle birbirine yakınlaşıyordu.

"İnan bana ben de bilmiyorum Sophie ama tekrar içine girmezsem her an delirebilirim."

Sophie'yi sarsan bu itirafın yalınlığından çok daha fazlasını söyleyen ihtiyaç dolu gözlerdi. Bir şekilde dudaklarını kıpırdatarak, "Brendan..." diyebildi. Gerisi zaten söylenmek zorunda değildi.

Kollarının arasına girmesiyle dudakları birbirine değdi. Brendan aç ve muhtaç bir arzuyla öpüyordu onu. Sophie dudaklarını aralayıp aynı şiddetle, tüm benliğini katarak karşılık veriyordu ona.

Adam elini başının arkasına bastırıp onu iyice esir aldığında, Sophie bayılmamak için daha sıkı tutundu ona. Eğer Brendan destek olmasaydı düşmesi kaçınılmazdı. Öpüşleri her nasılsa biraz daha derinleşti, ikisini soluk almaya mecbur bırakana kadar aynı açlıkla sürdü ve en sonunda soluk soluğa ayrıldılar.

Sophie'nin dizleri deli gibi titriyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparken nefesi kesiliyordu. Sonunda Brendan boğuk bir sesle, "Ağrın ya da hassasiyetin var mı?" dedi.

Genç kız cevap vermeden önce kabaran dudakları üzerinde dilini gezdirdi. "Ben iyiyim... Ama düş..."

İkinci kez dudakları birleştiğinde yarım kalan kelimeler unutulmuştu. Sophie onun omuzlarına tutunup parmak ucuna yükseldiğinde bile istediği kadar yakın olamıyordu. Ona doyamamak böyle zamanlarda kışkırtıcı ve yol göstericiydi, fakat Sophie korkuyordu. Parmakları bükülerek ve sürtünerek kollarında geziniyor, giysilerin altındaki sıcak tenin hayaliyle karıncalanıyordu. Brendan onu güçlü koluyla sararak kolayca yerden yükseltti ve hemen arkalarındaki du-

vara sertçe bastırdı. İkisi için de çarpıcı bir andı... Özellikle de Sophie için. Brendan fiziksel olarak vahşiydi. Alnına dü-şen saçları her zamanki muntazamlığından uzak, olabildiğin-ce dağınıktı ve Sophie'yi delice baştan çıkarıyordu. Gözleri... Tanrı biliyor ya gözleri ateş gibiydi.

Kenetlenmiş gözlerinde bir duygu akışı devam ediyordu. Sophie onun da aynı şekilde kendini kaybettiğini görmenin tatminiyle inledi. Tam bu sırada sırtındaki düğmeler koparak etrafa saçıldı ve elbisesinin önü hayal gücüne yer bırakma-yacak biçimde gevşedi. Elbisesi önce kollarından, sonra da belinden aşağı kayarken Sophie Brendan'a tutunmaya devam ediyordu. Gerçek anlamda birbirlerine temas etmedikleri halde genç kız vücudunda gezinen zevk dalgalarına teslim olmak üzereydi.

Sarhoşluk anı iç çamaşırları üzerinden kayıp gittiğin-de berrak bir gerçeklikle yıkandı. Daha önce ona her yerini göstermiş bile olsa o bakışlar altında utanmaması mümkün değildi. Dudaklarını tekrar birleştirmek, onu yeniden tada-bilmek için uzandı ama Brendan açlığını bastırmak yerine onu engelleyerek kulağına fısıldadı.

"Eve neden uğramadığımı biliyor musun? Çünkü ken-dini hazır hissetmeden seni yeniden altına almaktan kor-kuyordum. Sana yapmak istediklerimi yaparsam uzun süre yürüyemeyeceğini bildiğim için senden özellikle kaçındım."

Onun gibi bir erkeğe bunu yapanın kendisi olduğunu bilmek Sophie'yi büyülemişti. Göğüsleri sızlıyordu ve has-saslaşmıştı. Çıkardığı inilti teslimiyet doluydu. Brendan es-rarengiz bir şekilde gülerek boynuna uzandı ve onu başka bir heyecan dalgasının içine çekti. Kalçası sert duvar yerine Brendan'ın avuçlarında eziliyordu. Brendan onu kaldırıp er-kekliğine bastırdığında Sophie inledi ve başını arkaya doğru eğdi.

Göğüslerini özellikle onun aç ağzına sununca Brendan meme ucunu yalamaya başladı. Öldürdüğü avı yiyip bitir-meden önce diliyle tadan büyük bir kedi gibiydi... Sophie'yi

her şekilde tadıyordu. Aynı işkence diğer göğsünde sürerken Sophie ellerini onun ipek gibi saçlarına bastırarak hislerinin derinliğini, zevkinin coşkusunu ve utanmaz serbestliğini ona gösterdi. Ona bunu göstermek zevkini katlıyordu çünkü.

Brendan gömleğini çıkarmak için doğrulduğunda ona yardım etti. Bir saniye sonra pamuklu gömleği yerdeydi. Aceleci parmakları hemen arkasından pantolonunun düğ-melerine uzandı ama Brendan gülerek onu engelledi. Sophie hislerine öyle kapılmıştı ki bu engelleme vahşi yanına iğneyle dokunmak gibiydi. Saldırganlaştıran bir etkisi vardı.

"Sakin ol... Vaktimiz var."

Bir ömürlük vakitleri olsun umrunda değildi... İstediği o an, hemen ve şimdiydi. Her geçen saniye büyüyen bir tut-kuyla tekrar öpüştüler. Sophie onu daha fazla istemesi kar-şısında dehşete düşüyordu. Mümkün olsa tek bir vücut gibi onun içinde yaşayabilirdi ya da ona karışabileceği herhangi bir şekilde... Onu seviyordu, ona ihtiyacı vardı.

Dili onun ince bir terle parıldayan geniş göğsünde her bir santimin tadını çıkararak ilerledi. Brendan'ın derinden gelen inilleri bundan hoşlandığını anlamasını sağlıyordu. Sophie diliyle birlikte dudaklarını da kullanarak tıpkı onun kendisi-ne yaptığı gibi göğüs ucunu emmeye başladı. Tırnakları ise karın kaslarına anlamsız şekiller çizerek kasılmasını sağlıyor-du.

"Sophie... Seni küçük düzenbaz kedi..."

Brendan onu kaldırdı, elini ıslak kadınlığına götürdü ve kızın gözlerinin içine bakarken parmağını içeri kaydırdı. Sophie içinde kabaran zevkle sınıra gelene kadar güçsüzce ona yaslandı ve başını onun omzuna dayayıp içinde gezinen parmağın deliye çeviren ritminin hissettirdiği tatlı güçsüzlü-ğün tadını çıkardı. Brendan bir elini bedenlerinin arasına so-kup pantolonunun önünü açtı ve erkekliğini serbest bıraktı.

"İçinde olmalıyım... Bir an önce."

Sophie başını salladı, cevap verecek durumda değildi. Nihayet kızın ince ve sıkı bacaklarını beline dolayıp nere-

deyse vahşi bir sertlikle içine girdiğinde Sophie çığlık atarak ona sımsıkı sarıldı. Büyük ve sertti... İçine girişi zorlu ve son derece çetindi. Sophie terk edildiği an yaşadığı boşluğun bü- yüklüğünü hatırlayınca yutkundu. Brendan her şekilde ha- yatında büyük bir yer kaplıyordu.

Birleşme anında ikisi de hareket edemeyecek kadar hassas durumdaydı. Alınları birbirine değiyordu... Dudaklarının arasında gezinen hava ortak nefesleriydi, kime ait olduğunu söylemek mümkün değildi.

Brendan duruşunu değiştirmeden Sophie'nin dudakları- na doğru fısıldadı. "Durmamı ister misin?"

"Sakın... Lütfen, tekrar olmasını sağla."

Brendan onun dudaklarına uzanıp dilini içeri soktu. Kal- çası ileri geri hareket ederken dudakları Sophie'yi yiyip bitiriyordu. Uzunca bir süre içine girip çıkarak ikisini de deliten ilkel bir ritimle hareket etti. Sophie kalçasını ona doğru iterek uyumlu danslarına eşlik ediyordu. Sona yaklaşırlarken adam içinden çıkmadan onu yatağa taşıdı ve serin örtülerin üzerine kabaca bıraktı. Ürpermesine neden olan serin örtüler, Brendan üzerine eğilince önemsiz bir detaydan ibaretti.

Brendan onun içten tepkilerini mükemmel ve baştan çıkarıcı gülüşüyle izliyordu. Sophie kendini daha çaresiz hissetmesine neden olduğu için bu gülüşten nefret etti ve tırnaklarını onun göğsüne batırarak bambaşka içtenlikle bir tepki verdi. Gülüşü birden korkutucu bir ciddiyete bürünen Brendan kızın bacakları arasına eğilerek daha önce yaptığı gibi dudakları ve diliyle onu tatmaya başladı.

Sophie hassasiyetten patlamak üzereydi. Brendan'ın ilk dil darbesine huysuz bir iniltiyle yanıt verdi. Kalçası Brendan'ın avuçları arasına hapsolmuştu, artık kendinden sorumlu sayılmazdı. Binlerce parçaya bölünmek üzereydi.

"Tanrım, tadın hanımeli özü gibi..."

Brendan hassas bir noktayı kuvvetlice emince Sophie sırtını gerdi ve çığlık attı. Hareketlerindeki çaresizlik istila edici dokunuşlara verebildiği bir karşılıktı aslında.

"Lütfen... Lütfen..." diye yalvardı hangi sebeple olduğunu tam anlamıyla bilmeden.

Brendan onun üzerinde yükseldi ve Sophie'nin bacaklarını iyice aralayıp yine aynı sertlikte içine girdi.

Aldığı darbeyle yatak başına doğru yükselirken, "Tanrım sen bana yardım et..." dedi Sophie ve Brendan güldü.

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

Tekrar hareket ediyordu... Bu kez suyun içinde salınan deniz yosunları gibi yavaş ama derinlemesineydi hareketleri. Sophie hıçkırdı, nefesini içine çekti ve en sonunda sızlanır gibi inledi. Artık sırılsıklam olmanın ne anlama geldiğini biliyordu, çünkü ıslaklığının ikisi arasındaki bu şeyin samimiyetini artırdığını anlamıştı. Tahrik oldukça daha yakın ve daha ıslaktı...

Gözlerini onunkine kenetledi, erimiş altının yoğunluğundan boğulacak hale gelene kadar ona baktı, sonra başını çevirip adamın yataktan destek alan kolunu öptü. Duygusal anlamda uyarılmıştı, cinsel ve tensel hazdan aklını yitirecek durumdaydı. Bu haldeyken dışarıda savaş çıksa ruhu bile duymazdı. Bu yüzden oda kapısı açılıp Maddy, "Sophie hayatım nasılsın? Umarım Kate..." dediğinde bile tepkisizdi. Kapıda dikilip öylece duran Maddy ile anlamlı birkaç saniye boyunca sessizce bakıştılar. Pozisyonlarından çok ilettikleri mesaj önemliydi. Maddy'nin *siz şey mi yapıyorsunuz?* sorusuna gözleriyle *gördüğün gibi* cevabını verdi. İnsanın konuştugundan daha hızlı düşünmesi böyle bir şeydi galiba...

Sophie'nin gerçek dünyaya dönmesini sağlayan Brendan'ın, "Lanet olsun anne!" demesiydi. Brendan hâlâ içindeydi... Lanet olsun Brendan hâlâ içindeydi!

Sophie kocasının altından kalkmak için debelenmeye başladı ama Brendan üzerine kapaklanarak kıpırdamasını engelliyordu. Maddy ise kesintisiz çığlık atıyordu.

"Çok üzgünüm... Tanrım çok aptalım."

Sophie ölmeyi dileyerek gözlerini yumdu.

Brendan, "Anne git artık," diye tısladı.

Maddy, "Ah tabii... Tabii gidiyorum. Siz devam edin. Ben gidiyorum... Lütfen devam edin," dedikten sonra dışarı çıkıp ve yeterince rahatsızlık verdiğine karar vermiş gibi arkasından usulca kapıyı kapadı.

"Gitti Sophie, gözlerini açabilirsin."

Gerçek dünyayla yüzleşmek için daha berbat bir yol olamazdı. Bir erkekle kadının paylaşabileceği en samimi pozisyondaydı ve kayınvalidesine yakalanmıştı.

"Ölmek istiyorum."

Brendan iç geçirip, "Kimse ölmeyecek merak etme," dedikten sonra parmağının dışıyla kızın yanağını okşadı ve hiçbir şey olmamış gibi sevişmeye kaldığı yerden devam etti.

"Brendan az önce... Tanrım sen yine de..."

"Annem devam etmemizi söyledi, sen de duydun." Brendan'ın sesi şaka yapıyormuş gibi çıkmıyor, aksine her an kontrolünü kaybedeceğinin sinyallerini veriyordu. Nefesi kesik kesikti.

"Ama..." Sophie devamını getiremedi çünkü Brendan bir büyücüydü. O mükemmel bir erkekti ve dünyasını döndürüyordu. Sophie bir dakika sonra Maddy'nin geldiğini tamamen aklından çıkarmıştı. Brendan'dan başka her şey silinip gitmişti ve Sophie giderek artan ritimle zevkin kucağına çekiliyordu.

"Daha hızlı..."

Brendan kulağına doğru gülerek fısıldadı. "Yalvardığını duymak istiyorum."

Sophie hiç direnmedi. "Lütfen, daha hızlı ol!"

"Gözlerime bak."

Sophie ısrarla gözlerini yumuyordu.

"Gözlerime bak Sophie, gelirken seni izlemek istiyorum."

Ona nasıl direnebilirdi ki?

Brendan en sonunda ona istediğini verdiğinde aradan neredeyse rahat bir nefes alacak kadar çok zaman geçmişti. Bacaklarını adamın beline dolayıp ona sıkıca tutundu. Brendan geniş gövdesiyle boylu boyunca üzerine kapanmış, yüzünü

Sophie'nin yatağa dağılmış bal rengi saçlarına gömmüştü. Sophie terden ıslanan göğüslerinin onunkilerin altında hapsolmasından hoşnuttu, böylece onun kalp atışlarının hızını hissedebiliyordu...

Kasıkları kalçasının her bir salınımıyla birbirine değip uzaklaşıyordu. Çarpışlar gittikçe hız kazanıp Sophie'yi zirveye taşıdığında, kız sadece inlemekle kalmayıp şiddetli, derin ve upuzun bir çığlık attı ve beraberinde Brendan'ı da zirveye taşıyan kasılmalarla sarsılarak yorgun, huzur dolu bir sessizliğe kavuştu.

On Sekizinci Bölüm

En Ateşli Gün... En Şefkatli Gece...

Havanın belki de yaz boyunca en sıcak olduğu Ağustos ayının son günü Leighton olağanüstü bir sessizlikteydi. Sophie huzurla nakış işleyen Maddy'ye kötü bakışlarından birini daha attı.

"Londra'daki daveti kabul etmediğimiz için pişmanım. Biraz hareket ikimize de iyi gelirdi."

Maddy başını kaldırdı. "Londra'dan daha bugün döndük Sophie... Dönene kadar her gün ne kadar sıkıldığından şikâyet edip durdun. Kalmak istediğini bilseydim bu geceki daveti de kabul ederdim."

"Öyle söyledim çünkü Brendan yanımda değildi. Ben gece eğlencelerinde dans ederken kocam çalışmayı tercih ediyor. Tuhaf gelebilir ama ben ondan beni kıskandığını hissettirecek yasaklar beklerken o bana ne istersem yapabileceğimi söylüyor... Sanki bunun için onun iznine ihtiyacım varmış gibi. Ne zaman birlikte bir şeyler yapmak istesem başka işleri olmasından nefret ediyorum. Kasıtlı yaptığına eminim. Baksana eve dönüyoruz ama o bizi karşılamak yerine yine ortalarda yok."

Maddy bilmiş bir şekilde gülümsedi ve elindeki kasnağı koltuğa bırakıp Sophie'ye yaklaştı. "Huysuzluk ediyorsun. Sana karşı eskisi gibi kayıtsız değil, artık daha fazla vakit geçiriyorsunuz. Kabul et..."

Sophie hızla araya girdi. "Bana karşı yatak dışında tamamen kayıtsız. Geceleri yanımda bile kalmıyor. Bir ay önce olsaydı hayatımdan şikâyet etmezdim ama artık bıktım Maddy. Ben onu özlüyorum... Hem de her şekilde." Öfkeyle başlayan sözleri yumuşak, hüzünlü bir tonla sona ermişti.

"Seni anlıyorum ama sen de evli bir kadın olmanın zorluklarını anlamalısın. Erkekler için evlilik kurallardan ibaret bir anlaşmadır. İyi eşler bu kuralları eksiksiz yerine getirerek karılarını memnun ederler. Fakat sakın onlardan kadınlarınkine benzer bir duygusallık bekleme hayatım. Bu seni üzmekten başka bir işe yaramaz."

Sophie tanıdığı en hayat dolu ve sıra dışı kadın olan Maddy'nin bu klişe kabullenişi karşısında şaşkına döndü. "Kocasının metreslerine ses çıkarmayan uyumlu eşlerden biri olmamı tavsiye etmenden korkuyorum."

Maddy'nin sevimli yüzünde komik ama öfkeli bir ifade belirdi. "Metres mi? Öyle bir şeyi sezersem onu kendi ellerimle öldürürüm. Sen benim ne dediğime bakma. Niyetim seni rahatlatmaktı ama kendi söylediklerime kendim inanamazken bunu nasıl yapabilirim bilmiyorum? Özür dilerim hayatım."

"Kendini suçlaman daha aptal hissetmemi sağlıyor. Tüm zamanımı onunla birlikte geçirmenin hayalini kurmak yerine şu anda gerçekten yanında olmalıydım ama ne yaptığını da nerede olduğunu da bilmiyorum."

"Geçen hafta yağan yağmur köye en yakın köprünün yıkılmasına neden olmuş. Brendan da durumu görmeye Little Brompton'a gitti. İşçilerle birlikte çalıştığına eminim."

Sophie'nin bir an için parlayan gözleri tekrar donuklaştı. "Ben Brendan'ın Leighton'da olup olmadığını bile bilmezken senin nasıl her şeyden haberin oluyor?"

Maddy sahip olduğu yılların tecrübesini hatırlatan dingin gülümsemesiyle hem huzur hem de güven veriyordu. "Anne olunca böyle saçma sorular sormana gerek kalmayacak."

Genç kız, "Haklısın," dedi alınganlık göstermeden. "Belki

de gidip ona sürpriz yapmalıyım." Biraz düşündükten sonra heyecanla ekledi: "Şimdi mutfağa inip bir sepet hazırlamalarını isteyeceğim. Şöyle aynı anda iri yarı birkaç erkeğin doyacağı türden büyük bir şey olmalı." Bir yandan da eliyle iri yarı adamların doyacağı türden sepetin boyutunu gösteriyordu. "Böylece hem onu görebileceğim hem de ona düşünceli bir eş olabildiğimi göstereceğim. Ne dersin?"

"Ne hoş bir fikir! Brendan yemeğe asla dayanamaz."

Sophie de aynı fikirdeydi. Eteğini toplayıp ayaklarını koltuğun üzerine çekerek şevkle Maddy'ye sokuldu. "Sence beni görmekten hoşlanır mı? Çoğunlukla mantıksız davranıyor."

Maddy omzunu silkti. "Bu kimin umrunda? Oraya gidip sepeti açarsın ve kalplerine girersin hepsi bu. Kendini işine kaptıran bir erkek dumanı tüten tabağı görene kadar ne kadar aç olduğunu anlamaz. Anladığında ise sana tanrıça muamelesi yapar."

"Hepsi mi?"

"Şansımız varsa hepsi."

"Brendan kızmaz mı? Yani diğer erkeklerin karısına tapınması canını sıkabilir."

"Sen onların hanımısın. Elbette buna kızmayacaktır."

"Bu çok züppece."

"Mütevazılık sempati kazandırır, züppelik ise dikkat çeker. İhtiyacın olan tek şey biraz dikkat çekmek. Hadi şimdi git ve benim gördüğüm kararlılığı ona da göster."

Harika görünerek dikkat çekmek isterdi, fakat Maddy'nin işe yaramaz planları sonrasında akılda kalan hep aptallıkları oluyordu. Belki bu kez daha basit bir plan işe yarayabilirdi.

"Son bir şey daha... Brendan'ın köylülerin köprüyü onarmalarına yardım ettiğinden emin misin? Oraya gittiğimde elinde kırbaçla insanlara emir verdiğini görürsem sepeti içindekilerle birlikte kafasına fırlatabilirim."

"Ah saçmalama lütfen. Brendan boş durmayı sevmez. Nasıl o kadar kusursuz ve formda göründüğü sanıyorsun?" Birden gözleri parladı, dudakları komik bir biçimde kıvrıldı.

Gülmek üzereydi ve Sophie neye gülmek üzere olduğunu biliyordu. İkisini sevişirken bastığını unutması için aradan kaç sene geçmesi gerekeceğini ona sorduğunda, mezarında çürürken bile bunu hatırlayıp kahkaha atacağını söylemişti.

"Bana öyle bön bön bakma da git artık. Güneş battıktan sonra istesen de bulamazsın onu. Arabacı seni bırakır, sakın o koca sepet kucağındayken tek başına ata binmeye kalkma."

Sophie hızla kalkıp mutfağa koştu. Bir şeylerin gerçekleşmesini beklemekten öyle sıkılmıştı ki sadece hazırlanmak bile hayat suyu gibi canlılık ve umut vermişti ruhuna. Açıkçası umudunu kaybetmek üzere olduğu bir geçiş sürecindeydi. İki hafta önce Maddy'ye yakalandıkları günden beri Brendan Leighton'da olduğu her gece onu ziyarete gelmiş, Sophie'ye her seferinde daha fazla ileri gittikleri müthiş anlar yaşatmıştı... Öyle tutkulu ve açtı ki ikisi için bundan daha fazlası olması gerektiğini düşünüyordu Sophie. Geceyi onun kolları arasında uyuyarak tamamlayabilseydi şikâyet etmezdi ama Brendan doyuma ulaştıktan sonra bir dahaki sevişmelerine kadar onu görmezden gelerek gururuna ve sinirlerine dokunuyordu. Kocasının gündüz ve geceki tutumu ortada bir yerde değil açıkça iki uçtaydı. Ortadaki boşluk ise sadece Sophie'nin çabalarıyla dolamayacak kadar devasaydı.

Son sevişmeleri farklıydı, anlamadığı bir yönden diğerlerinden ayrılıyordu. Londra'ya gideceğini söyledikten sonra Brendan ona çıldırtan bir kayıtsızlıkla davranmıştı. Öyle ki Sophie gece yanına gelmeyeceğini bile düşünmüştü ve Brendan da onu haklı çıkarmak ister gibi ancak gece yarısını birkaç saat geçtikten sonra ziyaretine gelmişti. O sırada Sophie uyuyordu. Brendan geceliğinin önünü kabaca açana kadar onun geldiğini fark etmemişti. Sophie kocasının haşinliğinden ürktüğünü hatırlıyordu. Ayrıca daha önce o şekilde tahrik de olmamıştı... Brendan ona sahip olduğu her iki seferde de daha öncekilere benzemeyen bir sertlikte hareket etmişti. Sanki kızgındı. Buna rağmen ikisi de şimdiye kadarki en şiddetli doyumu yaşamıştı. Hatta Sophie birbirlerinin kolların-

da soluklanırken Atlantis'i yok eden şeyin böyle bir patlama olabileceğini geçirmişti aklından. Sonra kocası Sophie'yi derin yalnızlığını en çok hissettiği o karanlık gecede, gece kadar karanlık hisler içinde bırakıp gitmişti. Fakat Sophie durumu ne kadar vahim bulursa bulsun vazgeçecek değildi.

Little Brompton Köyü malikâne arazisine en yakın köylerden biriydi. Dolayısıyla oraya varmak yarım saatlerini bile almamıştı. Ana geçiş yollarından biri olan köprüye geldiklerinde Sophie büyük sepeti alıp arabadan indi.

Köprüden geriye kalanların arasında çalışan beş kişinin üzerinde de pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Yarı çıplak erkek görmekle ilgili bir sıkıntısı olmasa da yakışıksız bir durumla düşmek de istemezdi. Bir süre için Brendan'ın onların arasında olmaması durumunda ne yapacağını düşünerek tereddüt etti. Hatta tam da onu orada bulamayacağından emin olmak üzereyken kocası köprünün yarım kalmış kemerinin altından çıktı.

Beş günlük Londra ziyaretleri süresince bir şekilde onun hayaliyle yaşamış ve her dakika onu özleyerek eğlenme şansını da büyük ölçüde ortadan kaldırmıştı. Onu her şekilde düşlemişti. Çoğunlukla yatakta ve ikisi de çıplakken. Ya da o yemek masasında Sophie'ye kimsenin görmediği ateşli bakışlar atarken. En özeli ise kocasının ona ruhunu katarak gülümsediği hayallerdi. Sahip olamadıkları her zaman daha değerliydi. Masum ya da cesur daha birçoğunu sayabilirdi, fakat Brendan'ı yıkık köprünün altından çıkarken gördüğü an hiçbir fantezisinin bu kadar ileri gidemediğini kabul etmek zorunda kaldı. Manzara gerçekten ağız sulandırıcıydı.

Brendan öyle erkeksiydi ki Sophie tam vaktinde davranmasaydı elindeki sepeti düşürebilirdi. Üzerinde sadece koyu renk dar bir binici pantolonu ve hiç çıkarmadığı nefes kesen cazibesi vardı. En son gördüğünden beri bronzlaşan teni ağır çalışmaktan olsa gerek kir ve terle kaplıydı. Güneş, yağla ovulmuş gibi duran kaygan teninde parıldayarak kaslarını iyice belirginleştiren oyunlar oynuyordu. Biri adını seslenince elini gözüne siper edip ondan tarafa baktı. Sophie neden bahsettiklerini bilmiyordu, fakat Brendan bembeyaz dişlerini göstererek güldüğüne göre duyduğu şey her neyse hoşuna gitmiş olmalıydı.

Sophie kuruyan dudaklarını yalayıp civardaki tüm havayı içine çektiği sırada Brendan onu fark etti ve bir an için ikisinin de hareketsiz kaldığı tuhaf, Sophie'nin isim veremediği bir şey geçti aralarında. Ne düşünmesi ya da ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Sadece orada öylece dikilip kalmıştı. Sonra o tuhaf şey her neyse ortadan kalktı ve kocası geniş adımlarla üzerine yürümeye başladı, iki adım kala durdu.

"Ne işin var burada?"

Düşündüğü karşılamanın çiçekleri kapsamayacağını biliyordu, fakat böylesi bir kabalığa da hazır değildi. Gözlerini kısıp, "Leighton'da mı yoksa Little Bompton'da mı?" dedi. "Leighton'ı kast ediyorsan çok geç kaldın. Madamın butiğinde metresin yerine beni mıncıkladığını anlasaydın sana bu sepeti ben değil Liliana getirirdi. Ayrıca sana döneceğimizin haberini bir gün önceden göndermiştik." Böylece ona Londra'dan döndüklerini ama onları karşılamak için evde olmadığını hatırlatmanın yolunu bulmuştu. Gerçi ruhsuz kocası etkilenmiş görünmüyordu.

"Geleceğinizi biliyordum Sophie," dedi bezgince ve elindeki koca sepete baktı. "Bu da ne?"

Sophie sepetin örtüsünü kenardan sıyırdı. "Siz beyler için soğuk et, ekmek, bolca tavuk ve güvercin eti... Bir de çilek var. Etler soğumasın diye sıkıca sardık... Açsınız değil mi?"

Brendan gözlerini kırpıştırarak onu dikkatle süzdü. En sıcakkanlı günlerinden birinde değildi ve Brendan'ın en sıcakkanlı gününün bile Kuzey İskoçya'ya yüzyılın kışını getireceği düşünülürse Sophie açısından durumu idare etmek biraz zordu. Yine de yutkunarak sindirmeye çalıştı, hatta gülümsedi.

"Sana koskoca köyde aç kalacağımızı düşündüren nedir bir süredir onu düşünüyorum Sophie."

Aniden tepesi atan Sophie parmağıyla onun göğsünü dürttü. "Ben de neden bu kadar kaba olduğunu düşünüp duruyorum ama cevaba ulaşamadığım için hayatım sona ere- cekmiş gibi de davranmıyorum. Korkma, teşekkür edersen birine kibarlık ettiğini dünyaya ilan ederek seni utandıracak değilim." Bu esnada teninin çıplak olduğunu ve ona dokun- duğunda başına neler geldiğini hatırlayıp ısınmaya başlamış- tı.

Brendan göğsünü dürten parmağı nazikçe kendinden uzaklaştırdı ama bırakmadı. "Elinde bir sepetle geldiğine göre çalıştığımızı biliyorsun. Daha uygun bir kıyafetin yok muydu?"

Sophie hemen göğüslerine baktı. "Bence kıyafetim gayet uygun." Buraya gelirken bir grup terli işçiyle karşılaşacağını bildiği için en derli toplu kıyafetini giymişti ama yeni kıyafet- lerinin - her zaman dert yandığı üzere - göğüslerini yeterince kapamama gibi genel bir sorunu vardı.

"Evet, seni yatağa atmamı istiyorsan gayet uygun."

Sadece yatakta alışkın olduğu bu açıklık karşısında genç kızın teni ateş gibi yanmaya başladı, elini ondan kurtardı. Yine de kızgın ve hayat dolu bir tepki alabildiği için birazcık umutluydu.

"Bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama ruhsuzluğunu öfkene tercih edebilirim. Öyleyken daha tahmin edilebilir tepkiler veriyorsun."

"Burada Leighton'ın hanımı olarak bulunuyorsun. Nasıl göründüğün beni olduğu kadar seni de ilgilendirmeli. Sop- hie yine bir nutuk peşinde misin?"

Sophie az önce ona ruhsuz hallerini özlediğini söylediği için önce kendine, sonra da coşkusunu içi çöp dolu sığ bir göle çevirmeyi becerdiği için ona küfretti. En kötüsü de için- de büyüyen isyanı kelimelere ve eylemlere dökmek yerine soğukkanlı görünmekti. Yani başka bir deyişle susup somurt- maktı.

"Londra'da sadece iki gün kalacağını söylemiştin ama beş

gecedir oradasın. Dans etmeyi ve hayranlarını bu kadar öz- leyeceğini bilseydim Londra'daki evlerden birinde kalmana izin verirdim." Sophie onu dinlerken aynı anda fazlasıyla hararetli ve yabancı göründüğünü düşünüyordu. Bu halinin bir kıskançlık gösterisi olup olmadığını bilmiyordu çünkü... Tanrı aşkına ne düşüneceğini bilmiyordu. Sadece giderek daha fazla öfkelendiğinin farkındaydı.

"Hayranlar mı? Brendan sen de biliyorsun ki dansla ve hayranlarla aram hiç iyi olmadı. Dans kartımı görmemiş gibi konuşma. Ben sadece kibar davranmaya ve sorumluluk al- maya çalışıyordum. Hangi şartlar altında evlendiğimiz düşü- nülürse davetleri kabul etmem keyfi bir durum değil senin kontesin oluşumun bir gereğiydi. Ben görevimi yerine ge- tirdim sadece. Sen de aynısını yapıp yanımda yer almalıydın. Böylece çıldırmış gibi davranmaz, seni utandırmadığımdan emin olabilirdin. Sahi neden benimle gelmedin?"

Brendan bezgin bir şekilde iç geçirip başını salladı. "Bu- günlük işimiz bitti. Herkes evlerine dönmek üzereydi." Sesi biraz yumuşamış olsa da bakışları hâlâ aman vermiyordu.

Sophie başını uzatıp Brendan'ın arkasındaki adamlara baktı. Hepsi de işlerini bitirmiş ya da ikisi arasında neler ol- duğunu merak ettikleri için ara vermiş görünüyordu. "Sepeti alacak mısın Brendan? Böyle bekledikçe ağırlaştığını hisse- diyorum."

Brendan söylenerek sepeti elinden alınca Sophie de erkek- lerin yanına yürümeye başladı. İçlerinde varlığını hoş karşı- layacak birini bulurdu elbette. Fazla ilerleyemeden Brendan geniş adımlarla yanında bitip elini beline koydu ve birlikte yürümeye mecbur kaldılar. Onu böyle sahiplenici ve haşin görmek Sophie için yeni ve ilginç bir deneyimdi.

"Beyler bugünlük bu kadar yeter. Gömleklerinizi giydik- ten sonra eşim Leighton Kontesi ile tanışabilirsiniz." Sophie gülecek gibi olsa da hemen kendini tuttu. Beylerin, gözlerinin içine baktıkları Sophie ile hemen o an tanışmakla Brendan'ın talimatına uymak arasında kaldıkları sarsak hareketlerinden

belli oluyordu. Ne yapacaklarını bilmez halde birbirlerine ve Brendan'a bakıp bir şeyler geveliyorlardı. Sophie ise karma şanın artması üzerine kendini tutmayı kesmiş, gülüyordu. Nihayet Brendan da dahil herkes giyindiğinde Sophie teker teker hepsiyle tanıştı.

Erkeklerle her zaman iyi geçindiği için onlarla kaynaşmak kolay olmuştu. Hem samimi hem de becerebildiği kadar otoriterdi. Hiç anlamadığı halde, hatta çoğunlukla pot kırarak köprünün durumu ve ne kadar ilerledikleri hakkında ciddi bir rapor bile istedi. Kollarını kavuşturup yanında sessizce dikilen Brendan'ın yoğun varlığını görmezden gelip erkeklere özel hayatlarına kadar birçok soru sormayı da ihmal etmedi. Nihayet sorulacak sorular bittiğinde karşısındaki çeşitli yaşlardaki beş kişi hakkında belki de Brendan'ın bildiğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Gitmeye hazırlandıklarını hissedince, "Sizin için hazırladıklarımı yemeyecek misiniz?" dedi biraz sitem ederek. Brendan'ın elindeki sepeti kaparak masa olarak kullandıklarım düşündüğü kesik bir ağaç gövdesinin üzerine koydu ve örtüsünü açtı. Jestinin onları etkilediğini umuyordu.

"Leydim çok düşüncelisiniz," dedi Aidan isimli en yaşlı olan adam. Sophie küçük mavi gözlerinin aksine kırmızı, büyük ve damarlı burnu yüzünün yarısını kaplayan İrlandalıya en sıcak gülüşlerinden birini yolladı.

"Hepiniz yorgun ve aç görünüyorsunuz."

Hepsi bir ağızdan onayladıktan sonra paylarına düşeni almak için sepettekilere saldırdı. Sophie de büyükçe bir but ve kapabildiklerini alıp biraz gerisinde duran kocasına yaklaştı.

"Sen de yemelisin. Bu sepeti özellikle senin için hazırlattım. Sırf bana kızdın diye açlıktan bayılmanı istemem. Gerçi neden kızdığını da anlamış değilim ya..."

"Erkekler bayılmaz Sophie."

Brendan başka bir şey söylemeden onun elindekileri aldı. Sessiz, düşünceli ve yorgun görünüyordu, belki de bu yüzden itiraz etmedi. Sophie defalarca onu yemek yerken izlemesine

rağmen bu seferki tecrübesinde inanılmaz bir mahremiyet, büyük ihtimalle sadece kendisinin fark ettiği bir ayrıcalık hissediyordu. Durumlarındaki bir şey onu hayatındaki her şeyden daha fazla sevdiğini hatırlatıyordu. Sakin gülüşüyle kıvrılan dudaklarının arasına bir çilek attı ve tekrar ona baktı. Göz göze gelmeyi beklemediği bir andı, fakat Brendan Sophie'yi daha önce gördüğü o huzursuz edici bakışlarla izliyordu. Bakışları yine fazlasıyla yoğundu. Sessizleşmesine neden olan şeylerin ona verdiği yoğunluk Sophie'nin hep kafasını karıştırıyordu. Sophie çileğini güçlükle yutup bakışlarını ondan kaçırmaya mecbur kaldı.

"Harika bir yemekti leydim," dedi Aidan dakikalar sonra. "Eşim şu aralar kızımızın başından ayrılamadığı için doğru dürüst yemek bile yapamıyor. Yakında doğum yapacak..." *Kızıyla gurur duyan heyecanlı bir baba* diye düşündü Sophie. Birden adamın kızını ve karısını tanımak istediğini fark etti.

"Tebrik ederim... Şey, eğer sakıncası yoksa kızınla tanışmak isterim. Yardım edebileceğim bir şeyler olabilir." Yan gözle Brendan'a baktığında tepkisizliğinin devam ettiğini gördü. Kimse ona bir leydinin topraklarında yaşayanlarla ilişkilerini belirleyen kurallardan bahsetmediğine göre ilişkiyi kendi yöntemlerine göre başlatmasında sakınca yoktu.

"Elbette leydim. Sizi ve lordumu ağırlamaktan şeref duyarız," dedi adam heyecandan neredeyse kendini kaybederek.

Brendan başını sallayarak onayladı. Leighton sınırları içindeki onlarca köyde yaşayan binlerce kişinin hepsiyle tek tek ilgilenmesine gerek olmadığını bildiği için Sophie Brendan'ın inceliği karşısında duygulanmıştı. Kocası yüzeyindeki sert kabuğun altında pamuk gibi yumuşak olmasa da duyarlı bir adamdı. Yanıldığını görmeyeceğini umuyordu. Bir süre sonra yanıldığı tek konunun köylüler hakkında Brendan'dan daha fazlasını bildiğini düşünmek olduğunu anladı. Kocasının ilgisizliği sadece Sophie'yi içine alan dar bir alanı kapsıyordu.

Ziyaretten sonra Brendan'ın atına binip eve dönmeye ka-

rar verdiler. Yol boyunca ikisi de sessiz ve dalgındı. Sophie onunlayken sessizliğe alışkındı, artık eskisi gibi rahatsızlık duymuyordu. Özellikle de şu an bu sessizlik onu daha iyi hissedebildiği için daha fazla hoşuna gidiyordu.

Üzerinde ter ve ona has erkeksi bir koku vardı. Sophie onunla ilgili her şeye karşı öyle büyük bir zaaf duyuyordu ki sırtını yasladığı sert göğsün sıcaklığı ve adamın baştan çıkarıcı kokusu gözlerini doldurdu. Başını hafifçe yana çevirip tüm gözeneklerini Brendan'la doldurabilecek derinlikte bir nefesle kokusunu tekrar içine çekti. Aldığı tat acı vericiydi...

"Bir sorun mu var Sophie?" dedi Brendan tuhaf ve boğuk bir sesle.

Sophie telaşla başını salladı.

"Gömleğimi yıkamak için can atan ev kadınları gibi beni kokluyorsun."

Sophie'nin gözleri büyüdü, böyle yakalandığı için utanmıştı. "Öyle bir şey yapmadım."

Brendan'ın gülüşü kulağında tatlı bir esinti hissi yarattı. Kesinlikle daha sık gülmesi gerektiğini düşündüğü sırada konuyu değiştirmek için aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Sence benden hoşlanmışlar mıdır?"

Brendan Sophie'nin artık cevap beklemekten vazgeçmek üzere olduğu sırada sakin bir sesle, "Onlara başka şans vermeyecek kadar inatçısın," dedi.

Bu adam doğru düzgün iltifat edemez miydi Tanrı aşkına. "Seni utandıracak bir şey asla yapmazdım ama ilgili görünmenin de ne kadar faydalı olduğunun farkındayım. Gerçi benim için görev değil bir zevkti. Buna inanıyorsun değil mi?"

Kocası cevap vermeyince Sophie gözlerini kapatıp içinden bir dua mırıldandı. "Cevabı tahmin ediyorum ama yine de sormak istedim. Beni özledin mi Brendan?"

Brendan bu kez hiç tereddüt etmeden yanıt verdi. "Hayır. Ya sen?"

"Elbette hayır, aklımı kaçırmadım ya."

"Yalancı."

Sophie kocası kaşlarını çattığını görebilsin diye başını arkaya çevirdi. "Cevabımı şöyle değiştiriyorum o halde. En azından beni özlediğin kadar özledim seni." Ne tepki vereceğini görmek için akşam güneşinin mükemmel bir canlılık verdiği altın gözlerini dikkatle izliyordu.

"Küçük kelime oyunlarını ne kadar çok sevdiğimi çözmüşsün demek, kurnaz kedi."

"Sen de bazen uzun cümleler kurmalısın Brendan. Belki birilerine duygusuz bir pislik olmadığını ispat edecek birkaç kelime kaçırabilirsin ağzından."

"Belki de..."

"Hakaret etmek istememiştim. Konuşarak başını mı ağrıtıyorum?"

"Çoğunlukla ama daha kötülerini de gördüm. Seninle evlendiğime en fazla pişman olduğum gün, sarhoş gevezeliğini dinlediğim gündü."

Sophie'nin gözleri büyüdü. "Ben sarhoş olmam, uyduruyorsun."

Brendan sakince atını sürmeye devam etti.

"Neden öyle söyledin?"

"Çünkü sarhoşken çok gevezesin."

"Tanrı aşkına ne zaman?" Aklına barbut oynadığı akşamlardan biri geldi. Brendan'ın aniden karşısına çıktığını hatırlasa da sonrası çok silikti. Sophie rüya gördüğünü düşünmüştü... Lanet olsun!

Sophie dehşetten büyümüş gözlerle dizlerine, ellerine ve atın simsiyah yelesine baktı. "Galiba hatırlıyorum. Beni odama götürmüştün ama ben rüya olduğunu... Sana ne söyledim? Sana anlamsız bir şey söyledim mi?"

"Çoğu anlamsızdı zaten. Artık çok iyi bildiğim şeylerden de bahsettin."

"Ne gibi?" diye korka korka sordu.

"Göğüslerinden ve bacaklarından..."

"Hayır, yapmadım," diye ciyakladı Sophie.

"Öyle diyorsan."

"Uydurduğunu biliyorum. Dediğin kadar kendimi kaybetmiş olsaydım hatırlardım." Biraz düşününce söylediğinin ne kadar anlamsız olduğunu fark etti.

"Sevişmeye o kadar istekliydin ki senden kurtulmak için sızmanı beklemek zorunda kaldım. Zor bir geceydi."

"Brendan yapmadığımı söyle."

"İstersen söylerim elbette."

"Tanrı'ya şükür sana inanmayacak kadar kafam çalışıyor. Beni kızdırmak istiyorsun."

Bunun üzerine Brendan güldü ve başını kızın boynuna yaklaştırıp kokusunu içine çektikten sonra kokladığı yere küçük bir öpücük kondurdu.

"Güzel kokuyorsun."

Bu ani ilgi karşısında hem afallayan hem de tahrik olan Sophie, "Bana daha önce hiç iltifat etmemiştin," diyebildi sadece.

"Aklımdan sıklıkla geçiriyorum ama bu bir iltifat değil analitik bir tespitti."

"Brendan, Aidan'ın kızı Nadine'i görmeye gidebilir miyim? Böylece kendimi işe yarar hissedebilirim."

"Sen yola çıkmadan önce bir şeyler mi içtin? Sarhoşken de böyle anlamsızca konu değiştiriyordun."

"Elbette içmedim. Sadece beni tekrar görmezden gelmeden önce kafamdan geçen tüm soruları sormaya çalışıyorum."

"Öyle mi yapıyorum gerçekten?"

"Çoğunlukla... Belli haller dışında." *Yani geceleri* demek istemişti ama o kadar cesaretli değildi.

"Hangi haller?"

"Brendan benimle dalga geçtiğini biliyorum. Bence bu kadar yeter."

"Karımla asla dalga geçmem."

Sophie tekrar ona baktı. "Değişik bir ahlak anlayışın var. Karınla dalga geçmezsin ama ona hakaret edebilirsin."

"Bazen ben de kendimi anlamıyorum Sophie."

Bu bir şaka mıydı yoksa Brendan yapmam dediği şeyi yapıp onunla dalga geçmeye devam mı ediyordu?

"Beni yoruyorsun Brendan."

"Sana hayatının zor olacağını söylemiştim."

"Söylemedin ama sorun değil. Ben zaten biliyordum."

"Sophie bilmediğin o kadar çok şey var ki..."

"Öyle mi?" Ona bilmediklerinin neler olduğunu sormayı düşündü ama içinden bir his tatmin edici bir cevap alamayacağını söylediği için vazgeçti. Üstelik aralarında güldüren bir iletişim hali vardı şu ara. Üstelemek yerine sessiz kalmayı yeğlerdi.

İstemsizce başım onun göğsüne yasladı. Bu yakınlık ona diğer yakınlıklarını çağrıştırıyordu ki Sophie bayıldığı kokusunu içine çekerek daha samimi bir an yakalamaya çalıştı özlemle.

"Kötü koktuğumu biliyorum. Bana biraz müsaade eder sen yolun geri kalanını senin için daha çekilir bir hale getirebilirim. Biraz ileride güzel bir göl var." Sözleri alaycı olsa da sesi şüphe çeken bir boğuklukta çıkmıştı.

Sophie kulaklarına inanamayarak ona baktı. Açıkçası kocasının çıplak vaziyette berrak bir gölde yüzerkenki görüntüsünün uyandırdığı heyecan, teklifindeki tuhaflığın verdiği şaşkınlıktan çok daha öte bir etkiye sahipti. İtiraz etmeye fırsat bulamadan ana yoldan çıkıp dar bir patikaya saptılar. Birkaç dakika sonra da Sophie'nin şimdiye dek gördüğü en güzel, cennetin en kuytu noktasına saklanmış hissi veren gölgeler içindeki küçük bir su kaynağına vardılar.

Duvar gibi yükselen yosunlu kayalıklardan şelale denemeyecek kadar zayıf miktarda akan su kristal gibi parıldayan göle çarparken tatlı bir ses çıkarıyor ve ağaç dalları yüzünden zar zor güneş alan göl yüzeyinde titreşimler oluşturuyordu.

Sophie büyülenmiş gibi manzarayı izlediği sırada Brendan attan inmesi için onu belinden kavrayınca şaşkın, küçük bir ses çıkardı. Brendan ilgisiz görünüyordu... Bunun dışında tavırlarında Sophie'yi kesin fikirlere itecek bir açıklık ya

da çözülmeyi bekleyen gizli imalar yoktu. Sophie onun peşinden yavaşça su kenarına doğru yürüdü, önce Brendan'ın geniş sırtına sonra da suya özlemle baktı.

"Sen de yüzecek misin?" dedi Brendan bunu istediğine dair herhangi bir yorumda bulunmaksızın.

Sophie yüzmek istiyordu istemesine de cesaret edebileceğinden emin değildi. Brendan'ın korkusunu sezdiğini biliyordu.

"Katılmak istersen davet bekleme," dedi Brendan ve Sophie'ye arkasını dönüp üzerindekileri çıkarmaya başladı. Sophie'nin boğazı kurumuştu, elleri titriyordu. Gözleri ise hiçbir detayı kaçırmadığından emin olmak için Brendan'ın son giysisini üzerinden çıkarmasına odaklanmıştı. Gözünün önünden geçen eşsiz renklerdeki bir kelebeği sinek kovalar gibi eliyle itekledi ve ağzı sulanarak onun pantolonuyla berber iç çamaşırından kurtulmasını dikkatle izledi.

Brendan harika bir erkekti. Sophie bir keresinde annesini soylu erkeklerin tarlada çalışan işçiler gibi kaslı ve bronz bedenlerinin olmaması gerektiğini söylerken duymuştu... Erkek ne kadar sıska ve beyaz tenliyse statüsü yükseliyordu ona göre. Sophie'ye göre ise annesi ve onunla aynı fikirdeki herkes birer aptaldı.

Brendan'ın kaslı kalçasına, geniş sırtına ve ince beline hayran kalarak baktı. Adımları ağır ve her hareketini daha akıcı kılan bir zarafetteydi. Sophie'nin nefes alıp verişi hızlandı... Brendan suya girip güzel bedenini gözden saklamasaydı ölüp gidebilirdi.

Brendan dakikalarca yüzdü, Sophie ise onu izlememek için etrafında ilgi çekici ne varsa hepsiyle ilgilendi. İleri derecede tahrik olmuştu... Nihayet Brendan dışarı çıktığında onun çıplak güzelliğini görmemek adına insanüstü bir çaba harcadı.

"Buraya gel Sophie."

O sırada yutkunmakta olan Sophie bu sözler üzerine boğulacak gibi oldu. Brendan giysilerini çıkardığı yerde heykel

gibi hareketsiz ve ancak Tanrı'nın elinin değmesiyle erişilebilecek bir mükemmellikte parıldayarak duruyordu. Saçlarından damlayan sular omuzlarından süzülüyor, kaslarının kabartılarına geldiğinde yollarını değiştirerek daha kuytu bir yol izleyip göbek deliğine doğru kayıyordu. Sophie kaçınılmaz olarak bakışlarını aşağılara indirdi ve kocasının tahrik oluşunun mucizevi değişikliğini gözleriyle gördü. O sırada boğazından yaralı bir hayvan iniltisi çıktığının farkında değildi.

"Buraya gel Sophie," diye tekrar etti Brendan ve Sophie bu kez denileni yerine getirip onun tam önünde durdu.

"Şimdi tekrar söyle... Beni özledin mi küçük kedi?"

Sophie yanaklarındaki sıcaklığın ateşe döndüğünü hissetti. "Evet, ya sen?"

Brendan çarpık bir şekilde gülümsedi ve kızın elini uyarılmış erkekliğine bastırdı. Sophie öyle büyülenmişti ki onun kastettiği cevabı vermediğini fark edememişti. Ona çekinerek dokunurken en büyük zevki kimin tattığından emin olamayacaktı. İnleyen Brendan mı yoksa Brendan'a hükmedebilme keyfini yaşayan kendisi mi?

Hangi işaretle ya da kimin yönlendirmesiyle bilinmez dudakları birbirine değdi. Yumuşaklık iki saniye kadar tüy gibi dokunuşların yolunu açtı. Ancak hemen sonra alışkın oldukları bir şehvetle dolup taşarak ikisini birbirine karıştıran tutkulu bir öpücüğü paylaştılar. Brendan buz gibi sudan çıkmasına rağmen sıcacıktı, Sophie ise titriyordu. Kollarını Brendan'ın boynuna doladı, kocası dilini dudaklarının arasından kaydırdı. Sophie de aynı şevkle karşılık verdi. Tükenten bir öpüşmeydi, yorucuydu, çünkü tüm benliğini vermeye mecbur kılıyordu Sophie'yi.

Birden Sophie yere yatırıldığını hissetti. İlk düşüncesi *burada mı?* oldu... Evet, burada olsun istiyordu. Hemen şimdi. Dudaklarını daha güçlü bir açlıkla onunkilere kenetleyip inledi, aldığı karşılık ise dudaklarını acıtan bir şiddetle geldi. Elbisesi hâlâ üzerinde olmasına karşın Brendan elini eteğinin

altına atıp iç çamaşırının ince kuşağını bir çırpıda çözerek ça-
maşırı çıkardı ve parmaklarını kızın bacakları arasındaki has-
sas tende gezdirdi.

"Hazırsın," derken sesi bir inilti gibi çıkmıştı. Güzel yü-
züne, lav gibi eriyen gözlerine bir teslimiyet, bir zayıflık hâ-
kimdi. Sophie sebebini bilmeden başını salladı.

Brendan bacaklarının arasma yerleştiğinde son derece ha-
zırdı Sophie, kocası içine tek seferde girdiğinde ise bu hisse
hangi koşullarda olursa olsun asla hazırlanamayacağını düşü-
nüyordu. Vücutları birleştiğinde birinin iniltisi diğerininkini
bastırdı.

Koskoca beş gün duygularını keskinleştirmişti, belli ki her
ikisi için de durum aynıydı. Salınımları hızlandı, Brendan'ın
hareketleri vahşi bir hal almaya başladı. Sophie ciddi anlam-
da dağılmak, parçalanmak üzereydi. Ona tutunmazsa düşüp
yok olabileceğinden korkarak tırnaklarını kocasının güçlü
kollarına batırdı ve boynunu arkaya doğru gerdi.

"Sana doyamıyorum," dedi Brendan çaresizlikle. Çare-
sizliğinden onu sorumlu tuttuğunu anlamasını istermiş gibi
daha sertti artık. Sophie dayanamayacağı o noktaya geldiğinde
derinden inleyerek zirveye yükselirken Brendan ona sımsıkı
sarıldı ve mükemmel uyumlu kasılmaları ikisinin vücudu-
nu aynı anda esir aldı. Sophie çığlık attı, Brendan Sophie'nin
adını haykırdı... Yine aynı çaresizlikle...

Dakikalar sonra solukları hafiflediğinde Brendan yavaşça
kenara kaydı. İkisi de üzerlerine gölge yapan geniş dallı ağa-
cın rüzgârla kıpırdayan yapraklarını izliyordu. Brendan anı-
den, "Bir daha beni bırakmayacaksın Sophie," diyerek sessiz-
liğe anlamlı bir müdahalede bulundu.

"Londra'ya gidişimden mi bahsediyorsun? Bana gitmem-
de bir sakınca olmadığını..."

"Ne dediğimi duydun."

Sophie içinde kabaran mutluluktan boğulacak durum-
daydı. Sırıtarak, "O halde beni gerçekten özledin," dedi.

"Hayır... Sen benim karımsın, tek sebebi bu."

"Öyle diyorsan..."

"Evet, öyle diyorum."

Sonra ikisi de sustu.

Göl kenarındaki tutkulu sevişmelerine rağmen Brendan o gece onunla sanki yıllardır hasretini çekiyormuş gibi, bir-birlerini görmeden geçirdikleri beş günün acısını çıkararak uzun uzun tekrar sevişti ve Sophie'ye tüm tereddütlerini unutturan müthiş anlar yaşattı. Geceyi yanında geçirmek ye-rine kendi odasına gittiğinde Sophie ilk kez ağladı... Ve gece boyunca ağlamaya devam etti.

Sophie sonraki iki gün boyunca köprünün onarımı bitene kadar Brendan'la birlikte Aidan'ın kızı Nadine'i görmek için köye uğradı. Ona yardım etmek faydalı olabildiğini gördüğü için hem kendini iyi hissettiriyor hem de ruhuna yarıyordu. Brendan Little Brompton'a gelmeyi kesse bile Sophie doğu-ma kadar Nadine'i ziyaret etmeye devam edecekti... Neyse ki ziyaretinin üçüncü gününde güneş batmak üzereyken Nadi-ne ilk çığlığını attı ve saatlerce sürecek doğum bitene kadar da hiç susmadı.

"Ne demek Sophie evde değil!" diye kükredi Brendan. Bütün günü işleri yüzünden Londra'da geçirmişti ve eve döndüğünde saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Maddy ne yapacağını bilemez halde, "O kızı görmeye gi-decekti..." dedi telaşla. "Hani şu hamile olan kız... Her gün onu ziyaret ediyor ama gün batmadan dönmüş oluyordu. Muhakkak başına bir şey geldi. Ya tekrar attan düştüyse?"

Brendan hızla kapıya doğru yürürken bağırmaya devam ediyordu. "Daha önce birini göndermeliydin anne! Dönme-mi beklememeliydin!"

"Londra'da olduğunu bilmiyordum. Sophie de seninle

birliktedir diye düşündüm. İşlerine daha az vakit harcasaydın şimdi Sophie için endişelenmek zorunda kalmazdık."

Brendan annesine öldürücü bir bakış attıktan sonra dışarı çıktı ve Dark'ı hazırlatıp hızla Little Bromptone'a doğru sürdü. Tepede dolunay olduğuna şükretse de yol düşünerek bile dikkatini dağıtamayacağı kadar karanlıktı ve kubbe şeklinde eğilen ağaçlar yüzünden daha da tehlikeli bir hal alıyordu. Brendan bunu ne umursuyor ne de hızını kesiyordu zira Sophie'ye ulaşmadan duramazdı.

Fenerlerle aydınlatılan köy meydanından geçip Aidan'ın evinin olduğu tarafa yönelince yol boyunca uzanan evlerin hepsinin karanlığa gömülmüş olduğunu fark etti. Hissettiği panik başını döndürüyordu. Tam o sırada ilerideki evden gelen cılız ışığı gördü. *Tanrı'ya şükür...*

Tam olarak durmasını beklemeden atından atladı ve onu kendi haline bırakıp eve yürüdü. Sadece üç adımlık yol boyunca kafasında binlerce rezil senaryo üretmişti. Ya orada değilse? Ya başına bir şey geldiyse? Boğazında yutkunmasını, hatta nefes almasını engelleyen bir yumru büyüyordu. Buraya kadar gelirken gösterdiği telaşla hiç örtüşmeyen bir yavaşlıkla elini tokmağa uzattığı sırada içeriden yüksek perdeli bir bebek ağlaması geldi. Yumruğu yanına düştü, gözleri doldu, nuklaştı ve her yerini kaplayan rahatlamayla birlikte omuzları çöktü. Bir şekilde o bücürün içeride olduğunu ve hararetle doğuma yardım ettiğini biliyordu. Rahatlama korkuyu yok ederek yerine kızgınlığı getirecekti birazdan... Kendine gelmek için buna ihtiyacı vardı. Fakat olmadı... Brendan bekledi ama kızamadı.

Gerileyerek karşıdaki evin bahçe çitine kadar yürüyüp oraya bıraktı kendini. Otuz üç değil yüz üç yaşındaymış gibi hissediyordu... Elini gözlerine bastırdı ve belki de ilk nefesini o zaman içine çekti. Kalbini kontrol etmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Dakikalar sonra kapı açılınca başını kaldırdı. Nedense dışarı çıkan ilk kişinin Sophie olmayacağını biliyordu. Tanıdığı Sophie verebileceği ne varsa verir, sonra da kendinden ne kaldıysa onunla idare ederdi. Birlikte geçirdikleri yaklaşık iki ay boyunca onunla ilgili öğrendiği onlarca şeyden biri de onun merhametiydi.

Sonra onu gördü... Pembe elbisesinin önü, elleri, hatta kolları kan içindeydi. Sanki bir savaştan çıkmıştı. Kontrolü ve neredeyse herkesten ayrılmasını sağlayan güçlü fiziksel özellikleri olmasaydı Brendan ayakta bile duramayacağını biliyordu. Gözlerinin önünde seneler öncesindeki bir doğum ve hiç durmadan akan kanın görüntüsü vardı. Kan öyle çoktu ki Brendan onun öleceğini daha ölmeden önce biliyordu. Kardeşi Eleanor ölmeden, hatta kanamadan önce. Sophie'yi gördüğü an, yaşadığı o hissi asla unutmadığını anladığı zehirli bir andı.

Derken toparlanması gerektiğini hatırladı ve karanlıktan sıyrılmak için ayağa kalktı. Böylece Sophie de onu görebilecek, orada olduğunu bilecekti. Bu, küçük kediyi kesinlikle rahatlatacaktı.

Sophie onu görüp inanmaz bir ifadeyle gözlerini kırpıştırınca Brendan öfkelendi. Ne bekliyordu ki? Onu gecenin bir vakti tek başına bırakacağını ya da umursamayacağını mı? Belki de beklemekte haklıydı. Birbirlerine yaklaştılar. Sophie yavaş ama Brendan asabi bir hızla aralarında tek bir adım kalana kadar ilerledi.

Üzerini kaplayan kanın bir kısmı yüzünde kurumuştu. İki parmağının iziydi bu... Yakından daha kötü görünüyordu ama Brendan en çok da onun gözlerinde gördüğü korku ve dehşeti hayatı boyunca yok etmek isteyeceği kötü bir anı olarak hatırlayacaktı. Hangi şartlar altında olursa olsun, sıradan ya da olağanüstü hiçbir şeyin onu bir daha böyle korkuttuğunu görmek istemiyordu.

Sophie kekeleyerek, "Ben... Ben... Kızdığını biliyorum," demeye çalıştı. "Biliyorum haber vermeliydim ama her şey o kadar... O kadar hızlı ve korkunçtu ki..." Devamını geti-

remeyip sustu. Güzel kedi gözlerine dolan yaşlar karanlıkta parlıyordu.

Ellerini iki yanına açmış çaresizce bir şeyler anlatmaya çalışıyor, başını sürekli iki yana çevirip sallıyordu. "Ne yapacağımı bilemedim. O kadar zavallı bir haldeydim ki... Ebe gelene kadar onu sakinleştirmeye çalıştım, ağrısını dindirmek için aslında doğru olup olmadığını bilmediğim şeyler söyledim." Bir damla yaş sağ gözünden akıp çenesine yuvarlandı. Brendan ona dokunmadan nasıl durabildiğini bilmiyordu.

"Çok canı yanıyordu... Bana kızdığını biliyorum, haklısın ama... Brendan ben çok ama çok korktum... Elimde öleceğini sandım... Tanrım..." Şiddetle ağlıyordu, çok geçmeden bu yükü taşımaktan yorgun ona yaslanınca, Brendan o an göğsünde bir şeylerin yer değiştiğini hissetti.

Elini başına koyup onu göğsüne bastırdığı zamanı tam olarak hatırlamıyordu. Sophie öyle şiddetli bir şekilde hıçkırıyordu ki onu korumaktan başka her şey önemini kaybetmişti. Sakinleşene kadar öylece dakikalarca durdular... Gömleği yaşlarla ve diğer şeylerle sırılsıklam olana dek.

Sophie burnunu Brendan'ın gömleğine sürtüp sildikten sonra tanınmayacak bir sesle konuşmayı sürdürdü. "Ebe iyi olacağını söyledi. Onca kan aktıktan sonra... Buna inanamıyorum... Kanı durdurmaya öylesine kendini kaptırmıştı ki doğar doğmaz bebeği bana verdi. Elimde bir havlu bile yokken onu kucağıma aldım." Kollarındaki kuruyan kanı göstermek için başını kaldırmaya çalıştı ama Brendan onu sıkıca tutmaya devam ediyordu. "Küçüktü ama sağlıklıydı. Her şeye rağmen çok güzeldi... Brendan..." Brendan'ın adını haykırarak tekrar ağlamaya başladı.

"Şşşş... Buradayım."

"Beni bırakma lütfen."

Brendan gözlerini kapadı ve Sophie'nin hâlâ hanımeli kokan saçlarını kokladı. "Bir yere gitmiyorum."

"Hiçbir zaman mı?"

"Hiçbir zaman..."

"Teşekkür ederim."

Geri dönüş yolu boyunca Sophie sürekli uyudu. Brendan onu sarsmamak için Dark'ı ancak yayan gidebilecekleri bir hızla kullanmaya çalıştı. Bu yüzden eve vardıklarında gün ağarmak üzereydi.

Kucağında Sophie ile içeri girerken bütün hizmetçiler kapıdaydı. Maddy de ayaktaydı ama Sophie'nin halini görünce dizleri büküldü ve tam düşmek üzereyken Watson onu tuttu. Dudaklarından tiz bir çığlıkla birlikte Sophie'nin adı sıyrıldı.

"Sophie'nin kanı değil. O iyi... Hemen banyo hazırlayın." Brendan gerekli diğer talimatları verdikten sonra Sophie'yi odasına taşıdı ve banyo hazırlanırken onun üzerindekileri çıkarmaya başladı. Maddy ihtiyaç duyabileceklerini düşünüp sıcak suyu hazır ettiği için küvetin doldurulması çok sürmemişti. Brendan rahatsız edilmemelerini söyledikten sonra kendi giysilerinden de kurtuldu ve yarı uyuklayan Sophie ile birlikte küvete girdi. Yaptığının cinsel ya da erotik hiçbir yanı olmaması gerektiğini kendine hatırlatmasına gerek yoktu. Tek derdi onu temizlemek, sonra da rahatça uyumasını sağlamaktı. Sophie yaşadığı deneyim yüzünden sarsılmış ve saatlerce ayakta kaldığı için yorulmuştu. Öleceğini düşünen bir kadını rahatlatmak, sonra da onca kan akarken ölmemesi için yardım etmek onun için kolay bir deneyim olmamalıydı. Üstelik annesinin rahminden yeni çıkmış kan içindeki bir bebeği kucağına almak zorunda kalmıştı.

Brendan Eleanor'un doğduktan hemen sonra ölen bebeğini gördüğü an hissettiği kalp sıkışmasını ve onu kaybettiklerinde yaşadığı üzüntüyü asla unutamazdı. Keşke unutabilseydi.

Bacaklarının arasında huzurla uyuklayan Sophie'ye bakıp iç geçirdi. Başı teslimiyetle omzuna düşmüş, çıplak sırtı göğsüne dayanmıştı. Bir kısmı suyun altında kalan saçları mis gibi kokuyordu. Karısı karmaşık saç tuvaletlerinden hoşlan-

madığı için saçlarını açmak her zaman kolaydı. Korse giyme-
diği için onu soymak da öyle...

Çıplaklığına rağmen onu hiç bu kadar masum ve el değ-
memiş görmediğini düşündü Brendan. Kan, giysilerinin al-
tına geçmediğinden cildi her zamanki mükemmelliğiyle par-
lıyordu. Parmağını su damlacıklarının parladığı göğsünün
kabartısında dolaştırdı. Ona dokunmaya bayılıyordu... İşin
aslı ona dokunmadan duramıyordu.

Yıkanma suyuna Sophie'nin çok sevdiği parfümüyle aynı
kokudaki hanımeli yağından karıştırılmıştı. Muhtemelen ya-
rın sabah kız gibi kokacaktı ama umrunda bile değildi. Bu
kokuyu Sophie de dahil dünya üzerinde ondan daha çok se-
ven kimse olmadığına emindi.

Banyo süngerini köpürtüp onu omuzlarından başlayarak
hafifçe yıkamaya başladı. Dokunuşlarının Sophie'nin hoşu-
na gittiği tatlı mırıltılarından ve ince parmaklarını bir müzik
aletiymiş gibi Brendan'ın kollarında gezdirmesinden belli
oluyordu. Süngeri dikkatle vücudunun her yerinde, sadece
temizlemek maksadıyla gezdirmeye devam etti. Sophie'nin
gittikçe hızlanan soluğu işini kolaylaştırmıyordu ama yine
de özenle, yoldan çıkmadan yaptığı işe daha da yoğunlaştı.
Bacaklarının iç kısımlarındaki kaslardan omuzlarına kadar
vücudunda tek bir yumru kalmadığından emin olana kadar
masaj yaptı. İstediği tek şey onu rahatlatmaktı ve bunu ken-
dine hatırlattığı sürece sorun yoktu.

Sophie, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı uykulu bir
sesle. Onu yıkadığı için mi yoksa başka bir sebepten mi-
di bilmiyordu Brendan. Açıkçası umrunda değildi... Süngerı
tembelce kızın göğüslerinin arasındaki derinlikle tatlı bir
tembellikle hareket ediyordu. Oraya nasıl gittiğini Tanrı bi-
lirdi. Dudaklarını onun saçlarına değdirip gülümsedi. Yakın-
lıklarını sevmişti, yakınken onunla ilgili her şeyi seviyordu
zaten. Bilmediği, neden onu gördükçe görmezden gelmek
istediği ve geceleri aralarında hiçbir kural kalmazken gün-

düzleri neden onu kırmak için can attığıydı. Sophie hayatın-
daki en büyük çelişkiydi.

Birkaç gün içinde köylülerle kurduğu ilişki annesinin bile
beceremeyeceği kadar güçlüydü. Brendan onunla gurur du-
yuyordu ama Sophie'nin bunu bilmesini istemiyordu. Sebebi
yoktu... Önce onu tuzağa düşürerek evlendiği için Sophie'yi
cezalandırmaya devam ettiğini ve kayıtsızlığının altında bu
savunmanın yattığını düşünmüştü. Fakat artık madamın so-
yunma odasında yaşananlarla onun bir ilgisinin olmadığını
biliyordu. İşin aslı buna uzun zaman önce karar vermişti. Bu
da şimdiki açıklanamaz dengesizliğini daha kafa karıştırıcı ve
huzursuz edici bir hale sokuyordu.

Eskiden düşünmek daha kontrollü hareket etmesini sağ-
lardı. Şimdi ise düşündükçe öfkeleniyordu. Sebebi de çö-
günlükle onu düşünmesi ve düşüncelerinden bir anlam çı-
karamamasıydı muhtemelen.

Gözlerini yumup başını geriye attı. Yorgundu ve onu
elbisesi kanlar içindeyken gördüğü anı unutamıyordu. Bir
bebek... Her gece sevişmeye devam ederlerse onu hamile
bırakması kaçınılmazdı. Bazen öyle şiddetle boşalıyordu ki
hayatının da onun içine aktığını hissediyordu. Bir bebek...
Tanrı biliyor ya istemediği bir bebek değil bir bebek yüzün-
den bir ölüm daha görmekti. Riskler sadece varsayımlarda
bile olsa Sophie hamile kalmamalıydı. Bu hiç kolay olmaya-
caktı, çünkü Kate'in Leighton'da kaldığı bir hafta içinde söy-
lememesine rağmen her kadın gibi Sophie'nin de bir bebek
arzuladığını görmüştü.

Derin, sudan yükselen buhar kadar ağır bir iç geçirdi.

"Canın mı sıkkın?"

Brendan başını kaldırıp karısının meraklı yüzüne baktı.
Sophie son derece... Pembe görünüyordu. Çenesindeki kan
lekesini de temizlerse daha hoş görüneceğini düşündü.

"Uyu Sophie," dedi parmaklarıyla onun çenesini okşar-
ken.

Sophie hafifçe yan dönerek omzunu onun göğsüne yaladı. Böylece yüzleri birbirine dönük olabilecekti. "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın orada yığılıp kalırdım. Şimdi daha iyiyim."

"Sabaha kendini daha iyi hissedeceksin."

O uykulu yemyeşil gözlerde yaramaz bir ışığın oynaştığına yemin edebilirdi Brendan. Karısı başını eğip aralık dudaklarını göğsüne bastırdığında ise neyin peşinde olduğundan kesinlikle emindi. Sophie çok ateşliydi. Tanıştıkları ilk gün ona anlamsızca bakan kızın bu kadar tutkulu olabileceği kimin aklına gelirdi? Brendan dişlerini gıcırdayana kadar sıkıp sesli bir şekilde yutkundu ama ona hiç dokunmadı.

"Seni istiyorum... Buna ihtiyacım var." Sophie'nin öpüşü dilini kullandığı bir okşayışa dönüştü. Elleri suyun altında geziniyordu. Geceleri aralarında oluşan büyülü atmosfere ikisi de alışkındı. İkisi de ateşli ve her zaman hazırdı, fakat bu gece Brendan ona sadece tek bir amaçla dokunmak zorundaydı. Sophie'nin minik eli çoktan sertleşen erkekliğini kavradığında, zorunluluklar ihtiyaçların altında ezilip gidecek gibi oldu.

"Yapma küçük kedi. İkimiz de yorgunuz," diyebildi nefesi kesilmesine rağmen.

Sophie yılmadan onu okşamaya devam ediyordu. Acımasız ve kararlıydı, gücü fiziksel değildi, fakat Brendan'ı bir şekilde etkisiz bırakıyordu.

Brendan onun elini tutmak istedi, fakat Sophie diğer eliyle onu engelleyip dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Uyumadan önce bir kez... Lütfen..."

Bu kız onda iyi niyet adına hiçbir şey bırakmıyordu. Brendan birden onu çekti ve bacaklarını ayırarak üzerine oturttu. Yüzleri birbirine değmek üzereydi... Dudakları birleşmeden önce vücutları arasına giren eli içine girişini sağlayacak hareketi yaptı ve aynı anda hem dudakları hem de bedenleri şiddetle birleşti.

Ön sevişme, kurlar ya da başka baştan çıkarışlar olmadan hızlı bir yoğunluk ve sertlikle gelen birleşme ikisinin de canlanmasına neden olmuştu. Sophie aldığı hazza dayanamayıp çığlık atmak için dudaklarını ondan kopardı ve ince bedenini arkaya doğru kırdı. Bal rengi ipeksi saçları büyük ölçüde suyun içindeydi. Brendan karşısındaki güzel manzara karşısında şaşkındı ve ona sahip olduğu için ilkel bir tatminle dolmuştu. Bu güzel yaratık sadece onundu...

İki eliyle kızın belini kavrayıp hareketlerinin şiddetini artırdı. Güzel göğüsleri öyle baştan çıkarıcıydı ki onu kendine çekti ve meme uçlarından birini ağzına alıp emmeye başladı. Onu tatmaya bayılıyordu. Çok anlıydı, fakat dayanma sınırına gelmek üzereydi. Kontrolünü daha hızlı kaybettiği başka bir an hatırlamıyordu. Daha yakın, daha sıcak ve daha fazla ne varsa hepsine sahip olmak istiyordu. Sadece ona... Sophie'yi sırtından tutup kendine bastırdı, içinde gidip gelirken ona sımsıkı sarıldı. Göğsünde yer değiştiren şey tekrar yerine oturmuştu sanki. Tatlı karısının iniltileri kendi güçlü sesine karışıyordu. En sonunda Sophie tatminle kasılıp titrerken Brendan da kendini tutmayı bıraktı ve son birkaç kez daha sertçe gidip geldikten sonra vücutlarını ayırıp Sophie'nin sıcak derinliği yerine dışarıda tükendi.

Sophie hâlâ kollarındaydı. Öyle sakin ve öyle derinden soluyordu ki Brendan onun uyuduğunu düşündü. Fakat yavaşça, onu sarsmadan sudan çıkarırken Sophie kedi gibi sürtünerek, "Bu gece benimle kal lütfen," diye fısıldadı.

Brendan yatağa gidene kadar cevap vermedi, hatta örtüleri kızın üzerine çektiği sırada da. Sophie'nin gözleri kapalı olmasına rağmen eli Brendan'a doğru uzanmıştı. "Lütfen bu gece kollarında uyumama izin ver."

Ona sarhoş olduğu gece zaten bunu yaptıklarını söyleyecekken vazgeçti, çünkü ne demek istediğini biliyordu. Direnebileceği kadar güçlü ya da istekli değildi... Bu yüzden direnmeyi denemedi ve yuvasını arayan kedi gibi ona sokulan kızın çıplak, sımsıcak vücudunu kollarına alarak huzurlu bir uykuya daldı.

Brendan'ı uyandıran ne bir gürültü ne de sabah alışkanlıklarıydı. Uyanma nedeni alışkın olmadığı bir huzur ve sessizlikti. Sophie'nin yumuşak nefesini dinlediği bir süre hayretle gözlerini açmadan, huzur ne zaman yok olacak diye kabul edemeyeceği bir endişeyle beklemeye başladı. Bariz bir farklılık vardı havada... Yavaşça gözlerini açıp ona döndü.

Güzeldi... Fakat daha çok masumdu. Hafifçe aralık perdeden içeri süzülen güneş, yüzünün bir yanını örten bal rengi saçlarında altuni ışıltıların oynaşmasına neden oluyordu. Bu pırıltının yansıdığı havada renkli geometrik şekiller asılı duruyor ve toz zerreleri etrafında uçuşuyordu. Brendan gözlerine inanamayarak izledi onu... Yaydığı renkleri, tenının duruluğunu, uçları açık renk kirpiklerinin uzunluğunu ve minik dolgun dudaklarını uyanmasına neden olan huzuru kaybedene kadar izledi.

Sophie eskisinden daha güzel değildi... Sadece daha önce dikkat etmediklerini izlemenin verdiği tadı şimdi çıkarıyordu. Özellikle de örtülerin altında çıplak olduğunu bildiği için. Sonra ince örtünün onu saklamadığını fark ettiğinde bir uyanış anı yaşadı. Örtü tek göğsünü açıkta bırakacak şekilde çapraz olarak kasıklarına kadar iniyordu. Sophie bir bacağını diğerinin üzerine atarak kumaşın kaymasını engellemiş ve yumuşak kadınlığını gizlemişti. Saçlarını aydınlatan güneş çıplak kalçasının hatlarına ışıktan bir çizgi çekmişti... Brendan ona tekrar dokunabilme arzusuyla sarsıldı, kendini bir şekilde engelledi. Sabahların büyüsü gecelerden farklı bir nitelikteydi ama daha çarpıcıydı. Sadece görüntülere değil hislere de ışık tutuyordu.

Parmağını kızın çıplak meme ucuna dokundurup sertleşmesini izlerken fiziksel uyarılmanın yanında hisleri de bilenmiş gibi keskindi. Uyurken bile vücudu Brendan'ın dokunuşlarına tepki veriyordu. Hızlanan soluğunu bastırmak için daha derinden nefes almayı denedi. O her zaman kontrollüydü.

Onu korumak istiyordu. Onu aşağılamak için yaptığı

onca şeyden sonra belki de günah çıkarmaya çalışıyordu, kar kalbindeki değişikliği bu mazeretle açıklayıp açıklayamayacağından emin değildi. Hayır, onunki sadece alışkanlıktı... Kolay adapte olabilen biri değildi ama evet, uyum sağlamanın rahatlatan bir yanı olduğu gerçeğine ona alıştığı kadar alışmıştı.

Ve bu noktadan daha ilerisi yoktu... Brendan dün gece bebekle ilgili aldığı kararı ona kabul ettirecekti. Tatlı dille ya da zorla... Ama bu kez büyük ölçüde uyum sağlayan Sophie olacaktı. Kanı parmağındaki kesikten bile sızmamalıydı, çünkü ondan bebek fikrinden hoşlandığından çok daha fazla hoşlanıyordu. Başka bir deyişle onu yanında tutmak şu an için bir vâristen çok daha önemliydi ve en kestirme çözüme göre ancak içine boşalmadığı ya da başka korunma yönetimi kullandığı sürece bunu garanti edebilirdi.

Brendan kendini tutamayıp Sophie'nin üzerine eğildi. Köpek düşmanı çılgın karısı nefes alarak bile tahrik edebiliyordu onu... Gerçi bu kez son derece basit ve sade bir yöntemle yoldan çıkmıştı. Nefes kesen göğüslere, yumuşacık mis gibi kokan bir tene ve çıplak masumiyete zaaf duyan herhangi bir zavallıdan daha güçlü değildi. Neyse ki Brendan'ın erkek olmanın zaaflarıyla ilgili bir takıntısı yoktu. Ne var ki bu kez kendini tutmaya mecburdu. Usulca, onu uyandırmamaya özen göstererek dudaklarını aralık dudaklara değdirdi ve ne görmek istediğini bilmediği bir manzara için birazcık uzaklaştı ondan.

Ne isabetli bir karar... Sophie'nin gözleri hâlâ kapalıydı ama dudakları tatlı bir gülüşle kıvrılmıştı. Brendan da dayanamayıp gülümsedi, başparmağıyla yanağını okşadı. Dünya üzerinde Sophie kadar hislerini gizlemede beceriksiz bir başkası olmadığına emindi. Bazen sadece ona bakarak bile söylediklerinden fazlasını anlayabiliyordu.

Dün gece yaşananların kokusunu burnuna taşıyan derin bir nefes aldı yine. Hanımeli, ten ve onun nefesinin koku-

su... Tanrı biliyor ya ona zarar vermek istemiyordu. En basit, en salt gerçeğe göre sadece onu istiyordu.

Sessizce yataktan kalkıp gece çıkardığı kıyafetlerini giyerken ise aklından ona zarar gelmesini engelleyecek yolları geçiriyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Bazı Sözler Acı Verir...

Sophie ertesi gün Brendan'ı kız kardeşinin mezarı başında öylece dikilirken buldu. Üzgün, dalgın ve izoleydi... Aralarındaki mesafe bir hayli kısa olmasına rağmen Sophie'nin varlığını sezmemişti ya da bir sebepten ötürü umursamıyordu. Her iki şekilde de bu Brendan'ın tarzı değildi. Dün gece ilişkilerinde ilerleme kaydettiklerini düşünmesine karşın Sophie kocasının bu özel anı onunla paylaşmak istemediğinin bir şekilde farkındaydı ve bu farkındalık kendini hiç olmadığı kadar gereksiz hissetmesini sağlıyordu.

İşin aslı o değişmez gerçeği unutturan bir mutlulukla uyanmıştı bu sabah. Kalktığında kocasını yanında bulamayınca Watson'dan nerede olduğunu öğrenmiş ve tereddüt etmeksizin peşine takılmıştı. Oysa Sophie'ye göre mezarlıklar özel alan çizgisi içinde yer alırdı. Biri yalnız kalmak istiyorsa ya yalnız kalmak istediğini söyler ya da sevdiği birinin mezarını ziyaret ederdi... Tek başına. Brendan şu haliyle anahtarı olmayan kapalı bir kutuya benziyordu, açmaya çalışmakta fayda yoktu.

Eleanor hakkında Maddy'den o kadar çok şey dinlemişti ki onu neredeyse tanıyordu, fakat kafasındakilerin hiçbirini Brendan'la ilişkilendirmeye çalışmamıştı. Sanki Eleanor sadece Maddy'nin kızı ve Adrian'ın eski karısıydı. Tabii şu ana

kadar. Şu andan itibaren ise Eleanor onu çok fazla özleyen bir adamın kardeşiydi.

Gitmeden önce son bir kez daha ona baktı ve sessizce uzaklaştı.

Eve geri döndüğünde Maddy elindeki mektuplarla onu doğru koşturuyordu. "Abertillery Dükü'nden bir davetiye geldi. Londra'daki evinde iki gün sonra vereceği baloya bizim de katılmamızı istiyor. Çok fazla detay yok ama annemden gelen pusulaya göre Liliana ile nişanlarını ilan edeceklermiş o gece."

Sophie ilgisizce başını salladı. Açıkçası Lily'nin bir an önce evlenmesi ya da kız kurusu olarak ölmesi umrunda bile değildi. Hayatından uzak durduğu sürece canının istediği her şeyi yapabilirdi.

Maddy birden ciyakladı. "Ah ne kadar da düşüncesizim." Evet, bir insanı ölümüne neden olacak şekilde korkuttuğu için fazlasıyla düşüncesizdi. Yetmezmiş gibi elini kalbine bastıran Sophie'yi karga tulumba en yakın koltuğa itekleyip hemen yanına ilişti. "Nasıl oldun hayatım? Dün seni öyle görünce hepimiz çok korktuk. Brendan iyi olduğunu ama hâlâ uyuduğunu söylediği için yanına gelemedim. Sonra da mektuplara dalmışım... Zor bir geceydi değil mi?"

Sophie insanları endişelendirmekten nefret ederdi. Mahcup hissederek ona Nadine'in doğumundan ve bebekten bahsetti. Kızını doğum yaparken kaybeden bir anne için dinlemesi zor bir hikâyeydi ama Maddy Sophie'nin heyecanına içinden gelerek ortak oldu. Düşündüğünün aksine Maddy'yi rahatsız eden Sophie'nin çektiği eziyetti.

"Orada olman eminim herkesi memnun etmiştir ama sen daha küçük bir çocuk sayılırsın. Yaşadıkların en deneyimli kişileri bile beşik gibi sallardı. İleride senin de çocukların olacak, dün geceyi düşünüp korkmanı istemem hayatım."

"O an hiçbir şey düşünecek durumda değildim. Zor olduğu doğru ama o bebeği kucağıma aldığımda *işte bu bir mucize* dedim Maddy. Orada durduğuma, o kıza ve bebeğine yardım ettiğime inanamıyordum. Tanrı'nın bahşettiği en ilahi şeyin bir parçasıydım, sence bir insan kendini bundan daha özel hissedebilir mi?"

Durgunlaşan Maddy'nin bakışları duvardaki bir noktaya sabitlendi. Konuştuğunda sesinde bir özlem ve burukluk vardı. "Kendini en özel hissettiğin an kendi bebeğini kucağına aldığın andır... Bunu ileride anlayacaksın."

Sophie onun elini ellerinin arasına alıp dudaklarına götürdü. "Bunu ben de çok istiyorum. Bir bebeğim olursa Brendan da bana..."

Sophie sözünü bitiremeden biri boğazını temizleyerek dikkatini çekti. Brendan hemen arkalarında Sophie'ye o çok tanıdık gelen donuk gözlerle bakıyordu. Yine mi? Bebeği mi duymuştu? Yüzde yüz duymuştu çünkü böldüğü sohbet bebek üzerineydi. Bebek istemiyor olabilir miydi? Tanrı aşkına hangi soylu bir vâris istemezdi ki? Keyfi bir tutum değil bir mecburiyet söz konusuydu. Leighton soyunu devam ettirecek bir kuzen çocuğu elbet bulunurdu, fakat kim baş belası, rahatsız edici bir kuzenin yerini almasını isterdi ki? Ayrıca Sophie daldan dala atlamaya meyilli bu hislerle baş etmenin yolunu ne zaman bulabilecekti?

Sophie'nin sonraki iki saniye içinde vardığı bir diğer sonuca göre kocası tavırlarını istikrarlı bir çizgide tutmayı beceremiyordu. Sonra bu sonuca o an değil de çok önce vardığını hatırladı. Kabullenmek istemediği için her seferinde şaşırıyordu.

Bunun sebebi kafasını karıştıran o soğuk gözlerdi. Sanki dün geceki şefkatli adam gitmişti ve gelmesi an meselesi gibi de görünmüyordu. Sophie bu muameleye alıştığını ne kadar tekrar ederse etsin her seferinde beyninden vurulmuşa dönmekten kurtulamıyordu... Özellikle de onca duygu yoğunluğundan sonra.

"Kendini iyi hissediyor musun Sophie?" dedi Brendan birdenbire. İlgili ama temkinliydi.

"Teşekkür ederim, daha iyiyim." Tam *sayende* diye ekleye-

cekti ki lafının *benimle seviştiğin için mükemmel bir uyku* çekilmesini istemediği için vazgeçti. *ayrıca kollarında uyumak müthişti, seni çok seviyorum* anlamına

O sırada Maddy - muhtemelen aralarındaki gerginliği o da hissetmişti - Abertillery Dükü'nün davetinden bahsetti.

"Eğer daha önceden bilseydik Londra'da kalırdık. Bu se fer sen de geleceksin değil mi oğlum?"

Brendan hiç duraksamadan, "Elbette," dedi. "Davete bir likte katılacağız."

Sophie *birlikte* derken kocasının özellikle gözlerine bakma sından etkilenmişti. Göl kenarındaki sevişmelerinden sonra Brendan'ın bu konudaki hassasiyetinden haberdardı. Buna rağmen şimdiki söylemde daha özel bir şeyler vardı. Sanki bu birlikteliğin sadece fiziksel olmayacağını vurgulamak iste mişti ya da Sophie zavallılığın en ileri seviyesine geçiş yaptığı için hayaller kuruyordu. Onu gerçekten anlamıyordu. Aynı anda hem içindeki güzel şeyleri yok edip hem de içinde yeni güzel şeyler yeşermesine neden oluşunu açıklayabileceği o ilginç mantığı kurmanın bir yolunu bulabilseydi kesin ve sa lantısız mutluluğu da bulabilirdi belki. Haliyle sessiz kaldı.

"Dün gece söylemek için fırsat bulamadım. Adrian ve Isa bel bu akşam yemeğine bizi bekliyor."

Maddy insanı telaşlandırmaktan çok gülümsetecek türden bir panikle ayağa fırladı. "Londra'daki evinden bahsediyor sun değil mi? Öyle olmalı. Yoksa akşama kadar Cambridge'e varmamız mümkün değil."

Brendan annesine öyle büyük bir sıkıntıyla baktı ki kafa karışıklığı içindeki Sophie'nin bile gülecekmiş gibi dudakları titredi. "Sana daha önce bir dahi olduğunu söylemiş miydim Maddy Blackmore?"

"Benimle alay etme. Unutma ki altını ben temizledim. Bu da her zaman anlatacak bir hikâyem olduğu anlamına gelir."

Brendan çocukluk ya da bebeklik maceralarından bahsedilmesinden hoşlanacak türde bir erkek değildi. Kaldı ki

Maddy de oğluyla övünmeyi seven bir anne değildi. Bu yüzden annesini özellikle duymazdan geldi.

"Sophie?"

Sophie masum bir merakla gözlerini kocasına dikti.

"Efendim Brendan?"

"Londra'dan döndüğümüzde Little Brompton'a bir süre uğramanı istemiyorum."

Genç kızın kaşları çatıldı. "Neden? Nadine'i görüp iyi olduğundan emin olmak istiyordum."

"Böyle bir zorunluluğun yok. Ben Aidan ile konuşup sana haber getirim."

"Bunu kendim de yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum ama buna gerek olmadığını düşünüyorum. Sen yeterince sorumluluk aldın."

"Niyetim sadece sorumluluk almak olsaydı dediğin doğru olabilirdi ama seninle aynı fikirde değilim. Bence..."

"Aynı fikirde olman gerekmiyor zaten."

Sophie tokat yemiş gibi irkildi. "Neyin var senin?"

"Kararlarımı sorgulama Sophie. Hoşlanmadığımı biliyorsun."

Bu adam tepesini attırmada kusursuz bir iş çıkarıyordu. "Bana hoşlandığın bir şey söyler misin? Şüphesiz kısa listende adım yoktur. Benimle ne derdin olduğunu anlayana kadar seni hoşnut etmek gibi bir kaygı taşımayacağım. Beni yoruyorsun Brendan."

Maddy arkalarda bir yerde ara bulucu bir sesle bir şeyler söylüyordu ama Sophie'nin kulağı onda değil Brendan'daydı.

"Konu kapanmıştır."

"Ne yapacağımı söyleme bana."

"Tartışmayacağız Sophie."

"Ne zaman tartışabildik ki zaten? Sen kurallardan bahsediyorsun ve bana çenemi kapamamı söylüyorsun, hepsi o kadar. Bana ya da etrafındaki her şeye hükmetmenden, özellikle de bunu yapma biçiminden nefret ediyorum."

"Önemli olan ne yapmam gerektiği Sophie. Ben karımı koruyorum."

Başka şartlar altında olsalardı Sophie bunu duymaktan hoşlanabilirdi ama şimdi sadece kendini daha da küçülmüş hissediyordu.

"Kimden? Neden?"

Brendan cevap vermeden önce duraksadı. "Hayallerden. Ne hayali Tanrı aşkına? Hayal kurmanın nasıl bir şey olduğunu bile zor hatırlıyorum." Daha birkaç saat öncesine kadar kurduğu hayaller duman gibi dağılıp yok oluyordu.

"Böylesi daha iyi," dedi Brendan.

Sophie'yi çılgına döndürecek kadar sakindi yine. Hızlı ve keskin bir ruhsal değişiklik önce kafasına, sonra da tüm iradesine hükmedip genç kızın neredeyse titremesine neden oldu. Öfkesiyle birlikte artan zihinsel yorgunluğun yanı sıra onun neyin peşinde olduğuyla ilgili tüm sorular kafasından silinip gitmişti. Farkına vardığı tek şey, eğer içinden geleni yapsa ona saldıracağı ve en çok da küçük düşeceğiydi. Tanrı'ya şükür kontrolünü bir şekilde kazanmayı başardı ve başını kaldırıp soğuk bir şekilde onu süzdü.

"Çünkü sen böyle buyuruyorsun. Tamam... Meşe ağacının kökleri kadar sağlam sinirleri olan sensin Brendan, pes ediyorum. Artık sana kendimi anlatmaya çalışmak yerine istediğin gibi soğuk ve kibirli bir kontes olabilirim, yapabilirim bunu. Soğuk demişken Brendan... Bu gece yanıma gelmezsen memnun olurum. Geceler ne kadar güzelse sabahlar sayende çekilmez oluyor."

Henfield'ların Londra'daki evi Mayfair'deki en büyük evlerden biriydi. Rahat ve şık dekore edilmişti. Ayrıca hoş zevki olan bir kadın eli değdiği de belliydi. Brendan kendisine sınırsız haklar tanıdığını söylese de Sophie aynı şeye cesaret

edebileceğinden emin değildi. Belki Leighton'a yeni döndüğünde Brendan'ın çalışma odasındaki deri koltuğu sarı pufla bir başkasıyla değiştirebilirdi. Bu güzel fikri aklının bir köşesine yazıp diğer konuklarla birlikte yemek odasına geçti.

Yemeğe onlar dışında Stephan Ramsey ve Catherdam Kontesi de davet edilmişti. Masa düzenine göre Sophie Brendan'ın karşısındaydı ve her iki yanında Maddy ile Abbey Kontu oturuyordu. Sabahki tartışmalarından sonra Brendan'dan bilhassa kaçındığı için onunla yakın oturmak zorunda kalmaması iyi bir şeydi. Etini delen dik bakışlara bir şekilde karşı koyabileceğini umuyordu. Elbette henüz o tür bir bakış görmemişti Brendan cephesinde, hatta biraz düşününce bunun mümkün olmayacağını da söyleyebilirdi. Brendan'ın güzel gözleri zengin bakışlarını sadece yatağa saklardı. Tam da düşündüğü gibi oldu ve yemek süresince Brendan özellikle Sophie ile temas kurmaktan kaçındı. Ya öfkeliydi ya da Sophie'nin sakinleşmediğini anladığı için ona bulaşmıyordu. Her iki durumun Sophie üzerindeki etkisi, artan ve genç kızı üşüten bir ıssızlık hissiydi.

Erkekler ayrıldıktan sonra hanımlar oturma odasına geçtiler. Aynı zamanda müzik odası olarak da kullanılan bu oda yine Isabel'in zevkini taşıyan pastel renklerdeydi. Catherdam Kontesi burnuyla Morgan'ı işaret ederek, "Yemek sırasında söylemekten özellikle kaçındım. Bu kadın da bizimle oturmak zorunda mı Isabel? Hizmetçilerle aranda o kabul gören ilişkiyi kuramazsan asla mükemmel bir kontes olamazsın," diyerek züppe bir söylevde bulununca Sophie dikkatini ona verdi. Morgan araya girene kadar açıkçası kimden bahsettiğini anlamamıştı.

"Orta çağda tüm cadıların yakılmaması kötü olmuş." Sıkıca topladığı gri saçları ve siyah sade elbisesiyle her nasılsa odadaki soylu takımından daha soylu görünüyordu. Sakin ve kendinden emindi.

"Cadı mı? Asıl sen kendine bak uyduruk şifacı. O kokmuş odanda kurumuş otların yanında tütsüler ve iğne batmış be-

bekler sakladığını biliyorum. Sen bu evden gidince Isabel'in üzerindeki lanet kalkacak ve yeğenime bir erkek evlat vere-cek."

Isabel, "Adele lütfen," dedi biraz bezgin bir tavırla.

"Tanrı seni çağırıyor yaşlı bayan. Gitmemek için bir sene daha direnirsen onu gücendireceksin. İstersen gidişini hız-landıracak bir büyü yapabilirim."

"Morgan sen sus lütfen."

Morgan Isabel'e umursamaz bir bakış atıp çayını yudum-lamaya devam etti.

Sophie iki yaşlı kadının atışmasını bir hayli ilginç buldu-ğu için keyifle arkasına yaslanmıştı. Açıkçası ikisini ayrı ayrı düşündüğünde her birini kendi alanlarında bilge ve kadim olarak değerlendirebilirdi ama bir araya geldiklerinde ancak kuduz sincaplar kadar mantıklılardı.

"O kadar geçimsizler ki sırf onları bir araya getirmek için sebepsiz davetler organize etmek istiyor insan. Eğer kontrol bende olsaydı gerçek bir kavga çıkana kadar ortamı kızıştırır, sonra da karşılarına geçer izlerdim. Gerçek bir kavgadan ne kastettiğimi anladın değil mi?"

Sophie belli etmeden omzuyla Maddy'ninkine vurdu. Ellili yaşlarda bir anne olduğunu hatırlaması için acımasızca dürtülmesi gerekiyordu bazen.

"Brendan da yerinde sayıyormuş gibi geliyor bana. Ne şartlar altında evlendiğiniz düşünülürse şimdiye kadar bir bebek haberi gelir diye bekliyordum. Sen bu çocuklara akıl vermiyor musun Maddy?"

Kulaklarına kadar kızaran Sophie önce Catherdam Kon-tesi'ne, sonra da Maddy'ye baktı. Kontesin kibarlık gibi bir derdinin olmaması ne kadar da kötüydü.

"Tavsiyeme ihtiyaçları yok Adele. Vakti geldiğinde güzel haberleri önce sana vereceğim."

"Bu çocukların tavsiye almadan attıkları ilk adım rezalete neden oldu. İkinci adım nereye gider bilmiyorum."

Sophie hâlihazırda hassas hisler içindeydi. Bu yüzden

kontesin göndermesi biraz canını sıktı. "Madamın butiğinde olanlar bir yanlış anlamaydı. Siz de hakkımızda konuşan her-kes gibi bunu biliyorsunuz ama ahlaksız olduğumuzu dü-şünmek işinize geliyor."

"Ahlaksız mı kızım? Bu yaşıma kadar şahit olduğum ah-laksızlıkları görseydin süt kadar temiz olduğunu düşündüğü-mü anlardın. Seninki sadece aptallıktı... Bu arada bana kimi hatırlattığını buldum. Gençliğimde aynı senin gibiydim. Bazen kendimi tutamaz saçmalardım, sonra da pişmanmış gibi davranmak zorunda kalırdım. Şimdi ise çenemi tutmak zorunda değilim. Eğer yaşlı biriysen yaptıkların için değil sa-dece geçmişte yapamadıkların için pişmanlık duyuyorsun."

"Tutamadığının sadece çenesi olmadığına bahse girerim," dedi Morgan kontesin yaşına gönderme yapmak için.

Kontes kötü bir bakış atmak dışında Morgan'ı umursa-madı. "Öfken bile bana tanıdık geliyor kibirli küçük leydi."

"Size benzediğimi sanmıyorum. En azından kibir konu-sunda." Sophie savunduğu basit bir gerçekten bahsetmişti ama bu cümlede hangi hislerle söylenirse söylensin kulağa ukalaca gelen alt çıkarımlar ve açık manalar vardı.

"Küstah."

"Özür dilerim, kabalık etmek istemedim. Ayrıca pişman-lığım konusunda da rol yapmıyorum."

Kontes manidar bir şekilde gülümsedi. "Bana benzediğin için şanslısın. Renkli bir hayatın olacak... Tabii Tanrı'nın bana bahşetmediği çocukların da olursa..."

"Zavallı kızı rahat bırak. Güzel kızları çekemeyen buru-şuk bir ihtiyarın çarpık kadınlık hisleri, dolu mideme hiç iyi gelmiyor."

"Şu kadını ait olduğu yere göndermezsen Adrian'ı mira-sımdan mahrum ederim Isabel haberin olsun."

Isabel sadece iç geçirdi.

"Adrian'a vermeyeceksin de ne yapacaksın? Ellerinle ya-karsın da yine bağışlamazsın cimri ihtiyar. Sen öldükten son-

ra Londra'daki evine ben yerleşeceğim ama önce küf kokusu çıksın diye evi bir sene havalandırmam gerekecek."

Dul kontes sinirden titreyerek bir şeyler söyledi ama başı dönen Sophie kulak vermeyi reddetti. Çok geçmeden Isabel yanına gelip ona sokuldu. "Bazen ikisini de öldürmek istiyorum."

"Seni duyuyorum Isabel."

Isabel, "Neden hiç şaşırmadım acaba?" diye bağırdı. Sonra sesini sadece Sophie'nin duyacağı kadar alçalttı. "Uzun zamandır konuşamıyoruz... Hadi bana neler olduğunu anlat."

Sophie başına gelmek üzere olan şeyi neredeyse gözüyle görebiliyordu. Hafifçe pembeleşen yüzünü kısmen gizleyerek gülümsedi ama cevap vermedi.

"Benden utandığına inanamıyorum. Konuştuğumuz onca şeyden sonra emeline ulaştın, bence kendinle gurur duymalısın."

Dünya üzerindeki milyonlarca kadının Sophie'nin binde biri bile çaba göstermeden yaptığı, erkeklerin karşı koyamadığı şey yüzünden mi? Sophie bu kez açık açık güldü. "Gurur duymak mı? Normal dürtüleri olan bir erkeği kendini ona defalarca sunmanın da dahil olduğu küçük düşürücü bir sürü plandan sonra baştan çıkarmam neredeyse bir ayımı aldı."

"Ah bu hiç önemli değil. Bazen zorlukların çıkması doğaldır, bazen de her şey beklemediğin kadar kolay olur... Her neyse sana detayları sormayacağım, korkma." Isabel'in güzel gözleri biraz daha ışıldadı. "Babamı ziyarete gittiğimiz hafta Kate'i size bırakırken niyetim olayları hızlandırmaktı biliyorsun. Eh, artık o işi hallettiğine göre sıradaki konuya gelebiliriz. Bir bebek istiyor musun? Ya da belki de çoktan hamilesindir."

Yanı başlarındaki Maddy kıkırdadı. Dinleme kapasitesinin bir kısmını Catherdam Kontesi'ne vermişse de bir kulağı Sophie ve Isabel'deydi.

Sophie Maddy'ye doğru bir saniyeliğine dönüp tekrar Isabel'e baktı. "Olmadığımı biliyorum. Geçen hafta kanamam vardı... Ayrıca olur mu emin değilim."

"Onu da nereden çıkardın?"

Sophie kısa kesilmiş tırnaklı ellerine baktı. "Bunu sana söyleyemem çünkü yanılıyor da olabilirim."

Yanılma ihtimali olan konu dün gece Sophie'nin bitkinliğine rağmen dikkatini çeken bir hareketti. Emin değildi ama dün gece ne kadar harika tamamlanmış olursa olsun en sonunda yaşadıkları karşılıklı zevk Brendan için erken bitmiş gibiydi... İçinden çıkarken acele etmişti... Hem de hâlâ titrerken. Bunu Isabel'e ya da bir başkasına soramazdı.

"Bana anlatabilirsin."

Sophie kararlılıkla başını salladı. "Hayır... En azından şimdi değil."

Isabel peşini bırakmadı. "Burası kalabalık ve ihtiyarların kulakları şaşırtıcı derecede iyi duyuyor. Hadi, yalnız kalıp konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

"Buna gerek yok Isabel. Dediğim gibi emin bile değilim."

"Tamam işte, birlikte emin olabiliriz." Isabel yerinden kalkıp ona elini uzattı. "Sophie'ye yeni aldığım elbiseyi göstereceğim. Birazdan geliriz."

Bir şeylerin döndüğünden emin olan Maddy gözlerini kısarak ikisini süzdü, sonra aklından her ne geçirdiyse gözle görülür biçimde yumuşadı. "Elbette canlarım."

"Elbiseymiş... Bu kız gittikçe aptallaşıyor," dedi Morgan.

Isabel Sophie'yi elinden tutup dışarı doğru çekiştirirken Morgan söylenmeye devam ediyordu.

"Şehir merkezindeki evlerin en kötü yanı yeterince odalarının olmaması. En iyisi küçük oturma odasına geçelim, bizi orada kimse rahatsız etmez."

Sophie babasının Londra'daki evinin bunun yarısı kadar olduğunu söyleyecekken vazgeçti. Isabel'e katıksız bir züppe olduğunu söylemeye kadar varabilirdi bu sohbet ve bunu gerçekten istemezdi.

Sözü edilen oturma odası bir üst katta, neden adına küçük

dendiğinin Sophie tarafından anlaşılamayacağı kadar hüzünlü bir odaydı. Fazla kullanılmadığı için olsa gerek içeride hafif bir nem kokusu vardı. Aynı kokuyu hissedip yüzünü buruşturan Isabel ona özür dileyen bir bakış attıktan sonra onu koltuklardan birine çekip karşısına oturdu.

"Bebekle ilgili kafanı karıştıran şeyi anlatacaktın."

"İşin aslı anlatmayacaktım, sen öyle apar topar çıkmak istedin ki itiraz etseydim olay çıkaracağımı düşündüm. Aşağıdakiler bir kurt sürüsünden önce yaralı geyiğin kokusunu alabilirler."

Isabel omzunu silkti. "Morgan'a göre ben her zaman bir şey saklıyorumdur. Adele ise yeniden hamile kalmamanın sebebinin ona bahsetmediğimiz bir sır olduğunu düşünüyor. Yani yeni bir durum değil... Hadi anlat bana. Merak ettiğim doğru ama öncelikli derdim endişelendiğin şey konusunda sana yardımcı olmak."

Sophie'nin de bundan hiç şüphesi yoktu. Yumuşayan yüzünde hüzünlü ve buruk bir gülümseme belirdi. Nereden başlayacağını ya da bunu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Belki önce kibar davranıp ona neden ikinci kez hamile kalmadığını sormalıydı. Ağzını açıp doğru kelimenin çıkması için kendine fırsat tanımasına rağmen beyniyle sesinin bir türlü uyum tutturamadığı birkaç saniye sonunda oda boğuk ve gür bir kahkaha sesiyle doldu.

Ses, yanmayan şömineden geliyordu. Sophie ve Isabel şaşkınlıkla birbirlerine bakarken biri konuşmaya başladı. Sophie kısa sürede sesin sahibinin Brendan olduğunu anlamıştı. Yerinden kalkıp şömineye koştu.

"Kadınlarla ilgili uzmanlığınızı sizi dinlemeye istekli birileriyle paylaşın beyler. Ayrıca hangi şartlar altında olursa olsun beyinleri şeyinden küçük olan hiç kimseden tavsiye almıyorum."

Sesi biraz boğuk ve yankılı geliyordu. Isabel parmağıyla şöminenin içinden aşağıyı işaret etti ve Sophie'ye sessiz kalması yönünde bir hareket yaptı.

"Her erkeğin beyni benim şeyimden küçüktür. Ya da tam tersi," dedi biri. Konuşan Stephan ve egosu olmalıydı. Kızlar birbirlerine bakıp başlarını ıkı yana salladılar.

"Belki sadece Mimi'nin."

"Mimi bir kız değil miydi?"

Hepsi birden kahkaha attı, en sonunda Stephan, "Isabel hâlâ Mimi'nin dişi olduğunda diretiyor mu sahi? Neden Mimi'ye vakit geçirebileceği bir kız bulmuyorsun?" diye sordu.

Konunun varacağı yeri merak eden Isabel neredeyse şöminenin içine girmek üzereydi.

Adrian, "Bunu yaptım... Kesin öyle bakmayı," dedi. "Mimi için bir kız bulmadım elbette, o zaten bulmuştu ve biz onları bastığımızda işi yarılamıştı bile. Isabel hiç bozuntuya vermeden uzunca süre izledi ve en sonunda bana ikisinin birbirine çok benzediğini, Mimi'yi ayırt etmenin imkânsız olduğunu söyledi. Bu arada Mimi yeşil, dişi olansa kahverengiydi."

Oda yine kahkahayla doldu. "Her şey bitip de Mimi'nin şeyi büzülüp yok olunca Isabel onu zavallı dişinin üzerinden aldı ve göğsüne bastırıp oradan uzaklaştı."

"Ben böyle bir şey yapmadım," diye fısıldadı Isabel. Öfkesi de saçlarının kızıllığı kadar çarpıcı ve çok güzeldi.

"Çok inatçı."

"Bana mı söylüyorsun?"

Isabel sıkılı dişleri arasından uzun uzadıya fısıldadı. "İnatçı? Demek bir araya geldiklerinde hakkımda konuşuyorlarmış. Her zaman Stephan'ın bu kadar çok şeyi nereden bildiğini merak ederdim. Bu gece yanıma geldiğinde karşılaşacağın sürprize hazırlıklı ol sevgili Adrian"

"Sophie'nin az önce ima ettiğin şeyden haberi var mı?"

Mimi'nin cinsiyetinden mi? Açıkçası erkek olduğunu biliyordu. Fakat Stephan'ın sesindeki ani ciddiyet Mimi ile ilgili değil de duymak istemediği bir şeylerin konuşulmak üzere olduğuna işaret ediyordu. Isabel'e baktığında onun da kendisi gibi gerildiğini fark etti.

"Açıkça bilmiyor ama kabul edecektir."

"Kadınlar doğalarında makul yaratıklar değildir. Böyle bir konuda seni anlamasını bekleme. Kaldı ki bekârlık kalesinin son gardiyanı olan ben bile seni anlamıyorum."

"Stephan hassas hislerin umrumda değil. Sophie de yakında bebek fikrini aklından çıkaracak. Ondan bir çocuk istemiyorum."

Şömine boşluğundan yukarı doğru tırmanan sesler bir noktadan sonra anlamını yitirip sadece bir uğultu olarak Sophie'nin kulaklarında yankılanmaya başladı. Genç kız duvara tutunup soluk almayı denedi ama uğultu bir koza gibi etrafını örmeye ve nefesini kesmeye çalışıyordu.

Isabel'in uzaktan bir yerden adını söylediğini işitti. Elini kalbine bastırıp başını göğsüne doğru eğdi, bir eliyle de Isabel'i kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Nefes almaya ihtiyacı vardı.

"Sophie tatlım iyi misin?"

Böyle bir zamanda sorulabilecek en gereksiz soru iyi olup olmadığıydı. Tanrı aşkına ölmek üzereydi... Nefes alıp verişini kontrol etmeyi bir şekilde başarıp kapıya doğru yürümeye çalıştı. Zayıf dizleri her an ihanet edebilirdi ama Isabel arkadan yetişip beline sarılınca kendini güvende hissedebildi ve ona minnetle baktı. Birazdan ağlamaya başlayacağını bildiği için odadan çıkıp çıkmama konusunda tereddütlüydü. Kimsenin ağladığını bilmesini istemiyordu. Ne var ki ağlamadı... Var gücüyle derin nefesler alıp kırılan kalbinin acısını bastırmaya çalışarak kendine vakit tanıdı. Ruhsal sarsıntının ardından gelen fiziksel depremi atlatmaya çalıştığı o son birkaç saniye boyunca Isabel yanında olduğu için derin bir minnet duyuyordu.

"Daha iyiyim."

"Bembeyazsın, istersen biraz uzan. Ben aşağıdakileri idare edebilirim."

"Hayır gerek yok. Ortadan kaybolursam Maddy peşimden gelir."

Isabel başını salladı. "Seni buraya getirdiğim için özür dilerim. Bilseydim..."

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim Isabel. Bana Brendan'ın hakkımdaki hislerini anlama fırsatını verdin. Duyduklarımdan hoşlanmamam senin kabahatin değil."

"Belki yanlış anladık. İstersen dinlemeye devam edelim ya da aşağı inip o aptala hesap soralım."

Sophie şömineden gelen boğuk sesleri duyabiliyordu, fakat sesler anlamlı kelimelere dönebilmiş değildi. Kaldı ki anlamlı sözcüklerin de artık bir anlamı yoktu. Başını olumsuz manada sallayıp Isabel'in elini sıktı. "Gerek yok... Brendan o kadar kalbimi kırıyor ki eminim bunu da atlatmanın bir yolunu bulurum. Hadi şimdi aşağı inelim."

Muhtemelen bu söylediği en büyük yalandı.

"Bunu ona söylediğinde seni öldürmek isteyecek. İşine burnumu soktuğumu düşünme ama normal olan hiçbir kadın kocasının ondan bir çocuk istemediğini duymaktan hoşlanmaz."

Brendan da Stephan'la aynı fikirdeydi. "Bugüne kadar size kendimle ilgili parlak bir sürü fikir verdiğim ortada. Benim gibi ruhsuz bir pislik bile bu haberi verirken incelikli davranabilir. Sophie anlamak zorunda." O sırada aklından sabah ona karşı hiç de incelikli davranmadığı geçti.

Genellikle suskun kalmayı tercih eden Adrian gergin bir sesle, "Neyi anlayacak Bren?" diye sordu. "Ne kadar yumuşatırsan yumuşat kendini berbat hissetmesini engelleyemezsin. Kadınlar doğurmak isterler. Üremek, çoğalmak... Artık nasıl adlandırırsan. Karın şimdi olmasa bile doğa kendisini çağırdığında yakana yapışınca mı söyleyeceksin bunu? Isabel'i düşünüyorum da ağzımı açtığım an beni hadım ederdi."

Brendan muhalefetten herkes kadar hoşlanırdı. Ne var ki

dostlarının Sophie'yi korumasından da memnundu. Sonuçta kendi yaptığı da yöntem farkına rağmen aynı şeydi. Tek mesele bunu onlara nasıl anlatacağıydı.

"Ona zarar gelmesini istemiyorum."

Stephan ve Adrian her nasılsa Brendan'ın gizli bir çaresizlikle sarf ettiği sözlerin altında yatan korkuyu görebilmişti. Belki de sebebi üçünün aynı kadına olan derin bağlılığıydı.

Brendan başını yumruğuna yaslayıp gözlerini onlardan kaçırdı. "Sophie o kadar ufak ki... Başarabileceğini sanmıyorum."

Adrian yüzünü buruşturdu. "Yapma Bren..." Konunun nereye varacağını en iyi o biliyordu.

"Dün gece bir doğuma yardım etti. Onu aldığımda kanlar içindeydi ve bayılmak üzereydi." Brendan başka ne diyebileceğini bilmediği için duraksadı. Odada daha fazla devam etmesine gerek olmadığını hatırlatan huzursuz ama saygı dolu bir sessizlik vardı. En sonunda Stephan boğazını temizledi. "Eleanor en çok sevdiği iki erkeğin kendisi yüzünden eşlerine çektirdiklerini bilseydi eminim çok mutlu olurdu."

Brendan ve Adrian biraz daha durgunlaştılar.

"Senin gibi mantıklı geçinen bir adam bundan daha aptalca bir şey söyleyemezdi. Brendan dostum, bir ihtimal varsa diğeri de vardır."

Brendan an itibariyle muhalefetten diğer herkesin hoşlandığından daha az hoşlanıyordu. Stephan'a özellikle en soğuk bakışlarından birini atarak, "Sonucu kendim belirlemeyi tercih ederim," dedi.

Stephan sakin bir şekilde ama kelimeleri özenle vurgulayarak, "Başından beri bunu yapıyorsun. Her şeyi kontrol etme huyundan vazgeç artık. Sophie'nin ne hissettiği umrunda mı? Ah tabii ki umrunda. Onu kuzeniyle kıskandırmaya uğraşırken hisleriyle fazla ilgiliydin," dedi.

Brendan çenesini sıktı ama kaskatı duruşunu bozmamıştı. "Sophie seni ilgilendirmez Stephan. Bir daha bunu söylemeyeceğim... Karımdan uzak dur."

Adrian canı sıkılmış gibi iç geçirip, "Tanrı aşkına bunları konuştuğunuza inanamıyorum," deyince bu kez kimse onu ciddiye almadı.

"Eğer Sophie'de gözüm olduğunu bir kere daha ima edersen seni öldürürüm. Aptallığının nedeni kıskançlık da olsa artık canımı sıkıyor. O kızı tıpkı Isabel gibi seviyorum, hepsi bu."

Stephan genellikle kolay kolay öfkelenmeyen gamsız adam portresine uygunmuş gibi görünse de en yakın dostları durumun belirli haller söz konusuyken hiç de göründüğü gibi olmadığını iyi bilirlerdi. Özellikle kara gözleri ateş saçarken bunu bir kez daha hatırlamışlardı. Öte yandan Brendan Sophie'yi kıskandığını itiraf etmektense elindeki boş kadehi yemeyi tercih ederdi o başka.

"Ondan bilmemizi istediğinden çok daha fazla hoşlanıyorsun değil mi Bren?"

Brendan Adrian'a sert bir bakış attı. Kendini dört koldan saldırıya uğramış gibi hissediyordu.

"Elbette hoşlanıyor. Sadece süreci senin kadar kolay atlatamayacak. Isabel'e çektirdiklerini hatırlarsan sen de pek uysal davranmamıştın ama Brendan tam bir ahmak."

"Yeter artık Stephan. Sabrım taşıyor."

Stephan muhtemel kavgayı başlatacak bir cevap verecekse de aklına gelen her neyse duraksadı, sonra aniden güldü. "Nasıl istersen." Gerçekten de gamsız ve çoğu zaman fazlasıyla tuhaftı.

"Stephan haklı... Eleanor benim karımdı, kaybettiği de benim bebeğimdi. Buna rağmen Isabel'le ilgili olacakların önüne geçmeye çalışmadım. Sence de biraz fazla tepki göstermiyor musun?"

"Eleanor benim kardeşimdi. Hatırlarsan ölürken bir elini de ben tutuyordum. Aynı şeyi tekrar yaşamak istemediğim için olasılıkları ortadan kaldırmak istemem size neden garip geliyor anlamıyorum."

Brendan hislerini doğru biçimde ifade edip etmemeyi ka-

fasına takacak bir adam değildi, hatta ne düşündüğünü öğ-
lemekten özellikle hoşlanırdı ama şimdi Adrian'ın kendini
anlamaması canını sıkıyordu. Histerik tepkiler verme sını-
rına ciddi ciddi yaklaştığı bir konumdaydı ve kafasındaki se-
naryolar utanç vericiydi.

"Seni böyle düşünceli ve evhamlı bir adam olarak bilmez-
dim. Cenazede bile fazla sakindin."

"Ağladığınız için siz mi normal oluyorsunuz? Kusura
bakma Adrian ama ufaklığın geri döneceğini bilseydim se-
ninle evlenmesine asla izin vermez, sonsuza kadar bekâr bir
kız olmasını garanti ederdim. İşte onu o kadar çok özlüyo-
rum ve artık Eleanor'dan bahsetmek istemiyorum."

Adrian alınganlık göstermek yerine başını göğsünde ka-
vuşturduğu kollarına doğru eğip oda içinde sessizce gezin-
meye başladı.

"Sophie için endişeden ölüyorsun değil mi?" Stephan'ın
ki basit bir tespitti. İşin aslı Brendan en kolay yola kaçarak
inkâr edebilir ve her zamanki ketumluğuyla kimsenin sor-
gulamasına izin vermezdi ama karşısındaki iki adam tanıdığı
en zeki iki adamdı. Gerçi aksi bile olsa Brendan bu kadar açık
ettikten sonra yapacakları tek şey iki ile ikiyi toplamaktan faz-
lası değildi. Az önce Sophie'nin ufacık bedeniyle bir bebek
doğurmayı başaramayacağından korktuğunu söylemişti. On-
lara karısının kendi bebeğini doğururken ölmesini isteme-
diği için bir vâris düşünmediğini de söylediğine göre karısı
için endişelendiğini de itiraf etmiş bulunuyordu. Bu nedenle
daha başka bir açıklama yapmaya gerek görmedi.

"Bu da bir şeydir... Hastalıklı metotlarına rağmen duygu-
sal bir adam olma yolunda ilerliyorsun. Umarım Sophie de
benim kadar iyimserdir yoksa onu hamile bırakacak fırsatı
bulamayabilirsin."

Brendan hızla yerinden kalktı ve Stephan'ı yakasından
yakaladı. "Annabel'den bahsetmiyorsun Stephan. Sophie be-
nim karım ve eğer onun adını yatak, hamile bırakmak, tutku,

aşkı ya da benzer herhangi bir kelimeyle aynı cümle içinde
kullanırsan canına okurum."

Adrian hak verdiğine dair başını salladı.

Stephan yakasını Brendan'dan kurtarıp, "Burada bebekler
hakkında konuşuyorduk hatırladın mı?" dedi.

"Ben bebek istemiyorum dedim. Onun doğum yapma-
sını istemiyorum da dedim ama asla ağzımdan onu hamile
bırakmakla ilgili bir şey çıkmadı. O başka bir konu."

"İyi de hepsi aynı şeyle ilgili."

"Değil!"

"Bebeklerin hangi yolla yapıldığını herkes bilir. Bunu
söylemeyince insanlar başka bir yöntem bulduğunuzu mu
düşünecekler sanıyorsun?"

Brendan omzunu silkti. "Yöntem kelimesini de yasaklı
listeye ekliyorum."

"Beynin gittikçe büzüşüyor Brendan. Hiç mantıklı dav-
ranmıyorsun!" dedi Stephan şaşkınlıkla onu süzerken.

Adrian bu mantıksız sohbeti dinlemeye mecbur kaldığı
her saniye başını iki yana sallayıp duruyordu. İşin aslı ikisine
de tahammülü kalmamıştı. "Sizi daha fazla çekmeyeceğim.
Defolun gidin evimden."

Brendan ve Stephan aynı anda Adrian'a baktılar. Az önce-
ki öfkelerinin yerini komik bir şaşkınlık ifadesi almıştı. Sonra
üçü birden gülmeye başladı. "Bizi evinden mi kovdun sen?"

"Evet, Brendan bunu hep yapıyor."

"Ben yapabilirim ama seninki hiç hoş değil. Üstelik karım
ve annem de burada."

Adrian kendini haklı çıkaracak bir şeyler düşündükçe
mantığın netliğinden uzaklaştığını fark edip pes etmeye karar
verdi. "Lanet olsun sizden bıktım. Özellikle dönüştüğün şu
adam yüzünden senden Brendan. Hadi artık çıkalım bura-
dan, Isabel'i görmeye ihtiyacım var."

"Nasıl bir adama dönüşmüşüm açıkla bana."

Stephan ve Adrian aynı anda kaşlarını kaldırınca Bren-

dan da aynı şekilde baktı onlara. Sonra üçü birden gülmeye başladı.

Genellikle akılları başlarında heriflerdi ama bu gece ne dendir bilinmez sersemlikleri üzerlerindeydi.

"Yarın Abertillery'nin davetine gidecek misin?" dedi Stephan.

Brendan yüzünü buruşturdu. Davet gelene kadar karısının kuzeninin nasıl bir pislikle evlenmek üzere olduğu kafasını kurcalayan bir konu değildi. Şimdi ise Sophie'nin nefret dolu kuzeni için endişeleneceğini bildiği için Abertillery'nin Liliana ile evlenecek olması huzurunu kaçırıyordu.

"Sıra dışı bir durum. Adama akraba olacağımızı hatırlatma fırsatı vermeden eve dönmeyi düşünüyorum. O herifi Leighton hanımlarının yanına sokulmasına izin verirsem vurun beni."

Dışarı çıkarken Stephan Brendan'ın sırtına hafifçe vurdu ve "Özellikle de Sophie'nin. Bugünleri göreceğimi hiç düşünmezdim," diye fısıldadı. Brendan ise üzerinde durmadı çünkü aklına bu sabahki kabalığına karşılık Sophie'nin gönlünü almak için birkaç fikir gelmişti. İlk olarak gözleriyle aynı renkte zümrüt bir kolye alacaktı. Daha sonrası içinse yaratıcı bir şeyler bulurdu.

Sophie o gece yatak odasının kapısını kilitlemeyi düşündü ama bunun korkakça olduğuna karar verip fikrinden vazgeçti. Güçlü olduğunu kapıların arkasına saklanarak değil onu sözleriyle reddederek kanıtlaması gerekiyordu.

Arabada neredeyse hiç konuşmamışlardı. Tabii bunda evler arasındaki on dakikalık kısa mesafenin de payı vardı. Sophie huzursuz ve mutsuzdu. Öfke aşamasını atlatmak duygularına istemediği bir sükûnet ve hüzün getirmişti ki Sophie kendini daha canlı hissedebilmek için ona ömrü boyunca öfke duyabilmeyi tercih ederdi. Ayrıca onu reddederken ateşli olması gerekiyordu. Derken kapı açıldı. Ne usulca ne de şiddetle... Tam Brendan tarzıydı işte, yorumlamaya çalışmak faydasızdı.

Sophie örtüyü çenesine kadar çekip kıpırdamadan bekledi. Kocasının üzerindekileri çıkardığını duyabiliyordu. Tanrı yardımcısı olsun onu çıplak düşünmekten vazgeçmezse aptalca bir şeyler yapabilirdi.

Brendan yavaşça yatağa girdi. Sanki Sophie uyanmasın diye özellikle dikkat ediyordu. Bu düşünceli hareket Sophie'nin gözlerinde tehlikeli bir yanma hissi yarattı.

"Sophie uyanık mısın?" dedi Brendan gece sesiyle. Gündüzleri daha sert ve daha donuk olurdu sesi ama geceleri meltem gibi eser ve dudaklarıyla parmaklarından önce her yerini okşardı.

Sophie cevap vermediği gibi uykudaymış gibi sakin nefesler almaya çalıştı. Brendan'ın yatakta iyice yakınlaştığını hissetti önce, sonra güçlü kolunun beline dolandığını... Bu durumda rol yapmak gittikçe zorlaşacaktı.

Boynuna değen nefesi hissettiğinde soluğu bıçak gibi kesildi. Brendan en çok yapmayı sevdiği şeyi yapıyordu... Kızın boynundaki hanımeli kokusunu içine çekiyordu. Sophie'nin gözünden bir damla yaş yastığına düştü, sonra onu ikincisi takip etti. Onun gibi keskin hislere sahip birinin yanında uyumadığını gizlemesinin hiçbir yolu yoktu. Fakat Brendan tek bir kelime bile etmeden ona sarılmayı sürdürdü. Yüzü kızın saçlarının arasındaydı ve Sophie gittikçe iki kaşık gibi birbirlerine sokulduklarını hissedebiliyordu. Tıpkı kalçasına değen sertliği hissettiği gibi...

Öyle sıcak ve öyle özel bir andı ki tadını çıkarabilmek için bu akşam duyduğu sözleri hiç duymamış olmayı dilerdi. Ya da yarın akşam üzülebilirdi. Tanrı aşkına ona karşı o kadar zayıftı ki Sophie evlilikleri için yaptığı onca saçmalığa rağmen ilk defa arkasını dönüp ona sarılmaktan korkuyordu.

Basit bir jest... Hakkı olan bir davranış hepsi bu ama yapa-
mazdı. Artık kullanılmak istemiyordu çünkü.

Beklenmeyen bir yaş diğer gözünden süzülüp burnundan
aşağı doğru yastığa düştü tekrar. Brendan akıttığı yaşların far-
kına varmışçasına ona daha da sokuldu, sonra kulağına fısıl-
dadı.

"Şimdi uyu küçük kedim..."

Yirminci Bölüm

Abertillery Dükü...

Uyandığından beri üzerinden atamadığı yoksunluk hissi bütün gün boyunca Sophie'nin peşini bırakmadı. Kendini zihnen terk edilmiş ve parçalara ayrılmış hissediyordu. Daha da fazlası aldatılmış, ihanete uğramış gibiydi. Brendan'ın tanıştıkları andan beri hakkındaki hislerini saklamaması dün geceki itirafının ağırlığını hafifletmiyor, aksine içten içe kabullenemediği tüm hakaretlerin aslında gerçeği yansıttığına inanmasını sağlıyordu. Sophie böyle derin bir kayıtsızlığa hazırlıklı değildi ve bunu kesinlikle hak etmiyordu.

Bir gün önce duydukları yüzünden Brendan'la arasına mesafe koymak haysiyetine olan borcuydu. Üstelik tepkisini göstermek için kendini zorlamasına da gerek yoktu. Kırgın ve kızgındı... Ama daha çok kırgındı. Kalbindeki ağrı, öfkenin yüzeysel çiziklerinden çok daha derin bir hasara işaret ediyordu.

Öte yandan kocasının geceki tavırları da kafasını karıştırıyordu. Sophie'yi bebeğini taşımaya layık görmediğini açıkça söylemesine rağmen gece boyunca onu kollarında tutup şefkat göstererek büyük ihtimalle günah çıkarmaya çalışmıştı. Yüzde yüz bunu başardığına inanıyordu kendini beğenmiş bencil pislik... Ya da Sophie'yi baştan çıkarmak niyetindeydi. Gerçi çıplak olarak yatağa girmesinin dışında dün gece-

ki davranışlarından cinsel bir ima çıkarmak güçtü. Belki de duyarsızlığı konusunda yanılıyordu. Lanet olsun, hislerini umursadığını düşünmek aptallıktan başka bir şey değildi. Düşünüyordu da ne zaman Brendan'ı duygusal ve cinsel anlamda veto etme kararının üzerinden geçse sonunda onu temize çıkarmaya çalışıyordu.

Brendan geceki davete daha sonradan katılacağını, öncelikle yapması gereken işler olduğunu söylemişti. Tabii Sophie haberi birinci ağızdan değil Maddy'den öğrenmişti ki bunda şaşılacak bir şey yoktu. Zira Sophie onu bütün gün görmemişti. Ne kadar da ilginç ve beklenmedik...

Acaba birlikte uyudukları geceler hayal ürünü olabilir miydi? Yalnız uyanmak, hatta yastıkta ona dair tek bir iz bile bulamamak düşündürücü olduğu kadar şüphe çekiciydi. Birlikte geçirdikleri son iki gece... Hayır, Sophie hayal kurabilecak olsa kocası yasaklamasına rağmen daha sağlam olanlarını tercih ederdi. Ayrıca bu gece hayal kurmayacak ve hislerini ailesinden saklayacaktı.

Abertillery Dükü'nün davetlerinin tüm Avrupa'ya yayılmış ününden bahsetmişti Maddy ama içeri girdiğinde gördüğü ihtişam beklenmedikti. Sophie'nin ilk dikkatini çeken binlerle mi yoksa milyonlarla mı ifade edebileceğini bilmediği mumlardı... En parlak yaz günlerinde bile güneşin böyle bir aydınlık yayabileceğini sanmıyordu Sophie. Göz alıcı bir sürü detay vardı. Altın rengi üniformalar giymiş uşakların perukları bile altın pudra ile kaplıydı ve kızlar... Tanrı aşkına altın rengi peruk takan hizmetçi kızların her biri skandal sayılacak üniformalarının içinde misafirlere arzu ettikleriyle birlikte göğüslerinin neredeyse tümünü sunuyorlardı.

Sophie kendisi gibi pespembe olan Maddy'ye bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Demek bu seneki taşkınlığı da bu. Adam aklını kaçırmış olmalı. Nişanını ilan edeceği daveti biraz daha usturuplu organize edemez miydi?"

"Bu onların sorunu, baksana herkes eğleniyor."

Sophie omzunu silkti. Açıkçası Maddy kadar tepkili değildi çünkü açık görüşlü kayınvalidesini bile çileden çıkaran detayların cemiyet kurallarına İncil'in üzerinde bir sadakatle bağlı kuzenini kahrettiğini tahmin ediyordu. Eğer Lily bir yerlerde utançtan can çekişmiyorsa Sophie saçlarını feda etmeye hazırdı.

"Elbette eğleniyorlar ama yarın herkes bu rezaletten bahsedecek. Ah zavallı Rose... Utançtan kahrolmuştur şimdi."

"Dükün tarzını herkes gibi o da biliyorsa bu gibi bir taşkınlığa hazırlanmıştır kendini. Hem kızların kıyafetleri dışında pek de kötü sayılmaz."

Maddy yelpazesini sallayarak Sophie'ye gülümsedi. "Liliana'nın biraz utanması iyi bir şey aslında. Baksana eteğinin alında kirpi saklıyor gibi görünüyor. Yanındaki de nişanlısı."

Sophie Maddy'nin gösterdiği yöne bakınca kuzeninin uzun boylu, şık bir beyefendinin kolunda onlara doğru isteksizce yaklaştığını gördü. İkili yanlarına gelince önce Maddy'ye yöneldi. Sophie aralarında geçen konuşmaya kulak vermek yerine dikkatini düke vermişti.

Abertillery Dükü'nde insanı huzursuz eden, uçuk mavisi gözlerine baktıkça kaçma arzusu uyandıran bir şeyler vardı. Sophie adamı ilk gördüğünde etkilendiğini itiraf etmeliydi. En azından gülüşü harikaydı ve o rahatsız edici haline bürünmeden önceki büyüleyici dakikalar kocasına deli gibi âşık olmasaydı Sophie'nin kalbini hızlandırabilirdi. Yakışıklı ve çekiciydi...

Ellili yaşların başlarında olduğunu önceden öğrenmişti, fakat daha genç görünüyordu. En azından aynı yaşlardaki babasından daha genç gösterdiğini söyleyebilirdi. Sophie bu kıyaslamayı yaptığı sırada içinde bir burkulma, midesinde bir ezilme hissetti. Babası yaşındaki bir adam ve Lily... Gerçi adamın hakkını yememek lazımdı. Buğday sarısı saçları arasında göze çarpan tek tük kırlar ve yılların ya da fazla neşenin sebep olduğu mimik çizgileri her nasılsa onu daha etkileyici

kılmıştı. Kısacık bir el öpme merasimi esnasında dikkatini çeken şey neydi o zaman?

Belki de gözlerindeki aşırı dikkat ve yüzeyin altını görmedeki iğfal eden ısrarcılığı olabilirdi. Ayrıca Maddy'ye kıyasla öpmek için uzandığı Sophie'nin elini bırakmamakta kararlıydı.

"Sizinle tanışmak onurdur Leydi Blackmore," dedi dük. "Liliana sizden o kadar çok söz etti ki tanışmak için kendisine ısrar etmek zorunda kaldım."

Sophie kibarca gülümsemeden önce Lily'ye kaçamak bir bakış attı ve becerebildiğini umduğu bir nezaketle birkaç teşekkür kelimesi mırıldandı. Öfkesini fark etmemiş olmasaydı bile kuzeninin hakkında iyi şeyler söylemediğinden eminmiş gibi hissetmekten kurtulamıyordu. Ani ve vurucu bir tehdit hissi boğazına yumruk gibi oturmuştu. Adamın yorumundaki üstü kapalı kötü niyetten ve dalga dalga yaydığı habis titreşimlerden bir an önce kurtulmazsa boğulabilirdi. Eldivenine rağmen tüylerini ürperten ve elini elbisesinin eteğine silme hissi uyandıran kirlenme duygusu içinde bir yerlere balçık gibi yapışmıştı.

Derinlemesine karakter ayrıştırması yapacak kadar insanları tanımazdı, fakat bu adama bakarken onun katmanlarını ayırıp ruhunu görebileceğinden korkuyordu. Korkuyordu çünkü adamda korkutucu olan her neyse gittikçe büyük bir alan kaplıyordu ve içinden ne çıkacağı belirsizliğini koruyordu.

Sonra rahatladı... Serinlik arkasından tatlı bir rüzgâr gibi gelip tenine dokundu ve belinde onun güven veren kolunu hissetti. Daha önce yapmayı akıl edemediği şeyi yapıp elini dükten kurtararak Brendan'a baktı. Brendan'ın dikkati ise onda değil Abertillery Dükü üzerindeydi.

Sophie bu anları, kapışmak üzere olan iki horozun sakin kalabildiği iki saniyeye benzetti. Birazdan her yer uçuşan tüylerle dolacaktı. İşin aslı daha ciddi görünen Brendan'dı ve yaydığı tehdit havada bir ağırlığa neden olmuştu. Sanki...

...ikisi arasında belirgin olmayan bir güç savaşının galibi uzak ara kocasıydı. Dükü etkileyici kılan tüm özellikler Brendan'la karşılıklı durduğu her saniye basitleşiyordu. Daha kısaydı ve ince vücudu artık zarif değil sıskaydı. Adam ancak Brendan'la karşı karşıya gelen herhangi biri kadar dikkat çekiyordu. Yani çok değil... Duruma göre belki de hiç. İnsanı huzursuz eden bilinmeyen yönü dışında eksilmiş gibiydi. O yönü ise olduğu yerdeydi.

"Uzun zamandır seni görmüyordum Leighton. Düğününe de davet edilmeyince aramızda bir sorun mu var diye düşünmeden edemedim."

Brendan her zamanki soğuk tavrıyla, "Davetiye postada kaybolmuş olmalı," dedi.

Abertillery Dükü gamzelerini göstererek gülümsedi. "Yakında akraba olacağız, artık daha sık görüşmeliyiz. Güzel eşine tam da bundan bahsediyordum ki sen geldin."

Sözlerinde anormal sayılabilecek herhangi bir şey olmasına rağmen Sophie ürperdi. Brendan'ın kolu daha da sarıp hiplenici bir biçimde belini sardığında ise kendini güvende hissetti.

"Gerektiği kadar görüşeceğiz, hiç şüphen olmasın." Brendan'ın sesi son derece rahattı ama Sophie ondaki gerilimi hissedebiliyordu. Birbirlerine olan bakışlarına bakılırsa dük de bir o kadar gergindi. Sophie adamın yüzünün gittikçe asıldığını fark edince onu bu kadar etkileyenin ne olduğunu görmek için hemen Brendan'a baktı ve kocasının suratında gördüğü karanlık ifade yüzünden geri kaçmak istedi.

Geri kaçmak isteyen sadece o değildi tabii. Abertillery Dükü kibarca gülerek Sophie'ye çevirdi bakışlarını. Kızın elini tekrar dudaklarına götürmeden önce, "Tekrar görüşeceğiz güzel leydim," dedi ve sonra Lily'yi de sürükleyerek yanlarından uzaklaştı. Gittikleri için kendini iyi hissediyordu, fakat Lily'nin beyaz eteğinin dalgalanışı ve çekiştirilen gövdesinin duruşundaki tuhaflık gözlerinin kısılmasına neden oldu. Biraz daha hızlanırlarsa Liliana yerle oluşturduğu

açı yüzünden düşebilirdi. Kuzeninin kolu adamın ince, kemikli parmaklarının arasında sıkışmıştı. Sürüklenmek, çekiştirilmek, alıkonulmak... Zorbalık... Bu kelimeler beynimde gezinip duruyordu.

Sophie tüm yaşananlardan sonra Lily için zerre kadar üzülecek değildi ama merakı peşini bırakmıyordu.

"Bence de ilginç bir çift."

Sophie Brendan'a bakmadan, "Ondan hoşlanmıyorsun. Sanırım bir sebebi var. Neden daha önce dükün konusu geçtiğinde bir şey söylemedin?" dedi. Bakışları bir misafir grubunun yanında duraksayan çiftin üzerindeydi hâlâ.

"Onu umursamıyordum. Aklı başında hiç kimse onu umursamaz ama artık onun da dediği gibi hayatımıza bir adım yaklaşmış durumda. Yine de sana yaklaşmasını istemiyorum."

Sophie bu kez ona bakmaya mecbur kaldı. Sözlerinin ne anlama geldiğini yüzünden okuyabileceğini umuyordu zira Brendan'dan daha detaylı bir açıklama gelmeyeceğinden emindi.

"Kuzenin için endişeli misin Sophie? Hani tırnaklarını gözlerine sokmaya can attığın, aynı şekilde seni bir kaşık suda boğmak isteyen kuzenin için? Beni şaşırtıyorsun." Bu fikir onu eğlendirmiş gibi gülümsedi.

Sophie kocasının söz ettiği *dükün kendisine yaklaşmaması* ile ilgili kafa karıştıran yorumu göz ardı edip ona burun kıvırdı. "Merak ettim sadece. Lily'ye biraz kaba davranıyor gibi..."

Yorum, cevap vermekte isteksiz görünen Brendan yerine Maddy'den geldi. "Hiç sanmıyorum. Kuzenin gereksiz hallerde bile yeterince saldırgan. Eminim kendini savunmakla ilgili bir sorunu yoktur... Düşünme onu Sophie."

Onu düşünmemek zor değildi tabii, özellikle de Brendan gibi bir sorunu varken. Maddy çok geçmeden yanlarına katılan Sophie'nin anne ve babasıyla birlikte hararetli bir sohbete - konu davetin yaratacağı skandal potansiyeliydi - daldığında kız kendini yavaş yavaş geri çekmeye çalıştı. Böylece babasının anlattığı bir şeyi kibarlıkla dinleyen Brendan'ı daha iyi izleyebilecekti.

Lanet serseri dedi içinden... Onu seviyordu ve özellikle bu gece sevgisi anlamsız bir biçimde daha da yoğundu. Oysa nefret etmesi için onca sebep vardı... Hislerini bir daha asla kontrol edememekten korkuyordu.

Brendan siyah takımı içinde yine mükemmeldi. Kendi beyaz elbisesi aralarındaki uçurumu ortaya çıkarmasına rağmen Sophie onu başka bir kıyafetle görmek istemeyeceğini düşündü. Belki sadece çıplak ve daha samimi bir ortam bu tercihini gözden geçirmesini sağlayabilirdi. Tanrım ne büyük iffetsizlik...

Sophie onda isim veremediği bir farklılık seziyordu. Önce görünüşüyle ilgili bir değişiklik olabileceğini düşündü ama ne kadar bakarsa baksın Brendan'a ilk tanıştıkları günden daha az mükemmel diyemezdi. Ya da tam tersi...

Belki de sebebi dudaklarına çok yakışan gülüşüydü. Sophie şeytan işi diye düşündü. Ne var ki meleklere ilahiler okutacak kadar da tatlı bir gülüştü bu. Derken göz göze geldiler. Sophie birdenbire onu alıp savuran güçlü akıma kapılmasaydı ayıplanacak bir şey yaparken yakalanmış hissine kapılabilirdi, ancak Brendan altınımsı gözlerinden başka her şeyi unutturarak bakıyordu ona.

Bir adımda yanına gelip koluna dokunduğunda da etkiden çıkmamıştı. Sonrasında kulağına doğru eğilip hafif bir sesle mırıldandı Brendan. "Gözlerin üzerimdeyken dikkatimi toplayamıyorum. İstediğin yalnız kalmaksa çıkıp gidelim buradan."

Sophie'nin kalbi tekledi, sonra çılgın gibi atmaya başladı. Bu açıklık karşısında şaşkın ve uyarılmıştı. Bedeni ona ihtiyaç duyuyordu, ruhu da öyle... Ama Sophie kafasını kullanmayı yeğlerdi. Brendan'ın aç bakışlarının dudaklarında olduğunu görene kadar dilini dudakları üzerinde gezdirdiğinin farkında değildi. Anladığında kışkırtıcı hareketi hemen kesti.

"Bu hiç de iyi bir fikir değil."

Brendan bu sözlerden hiç etkilenmedi. "Bence evlendiğimizden beri ikimizden birinin ortaya attığı en iyi fikir."

"İlişkimizin ne kadar sığ olduğunu mu hatırlatmaya çalışıyorsun Brendan? Kalbimi kırmak için başka şeyler denemelisin."

"Sığ mı? Bana âşıksın Sophie."

Sophie son derece yalın bir ifadeyle sarf edilen bu sözler karşısında irkildi. Fena halde gafil avlanmıştı. Brendan'ın bunu bilmemesi gerekiyordu... Aptal değilse tabii. Bir kilde sakin görünmeye çalışarak, "Hayal görüyorsun," dedi. Brendan ise cevaben gülümsedi.

"Sana küçük bir hediye aldım." Sesi boğuk çıkıyordu.

"Hediye mi?" *Neler oluyordu Tanrı aşkına?*

"Daha erken verebilmeyi isterdim ama işim düşündüğümden daha uzun sürdü. Balkonlardan birine geçelim mi?"

Sophie durumdaki tersliği görebiliyordu, çünkü bu işlerden anlamamasına rağmen kocasının flört çabaları kardaki kömür kadar göze batıyordu. Kirpiklerini kırpıştırarak onu izlerken cevapların o kusursuz yüzdeki mimiklerden birinde ortaya çıkacağını umuyordu... Tabii bir mimik yakalayabilirse. Çaresiz bir halde gözlerini kaçırdı ve daha neler göreceğinin merakıyla başını sallayıp elini Brendan'ın koluna koydu. Birlikte salona açılan sıralı balkonlara doğru yürürlerken kalbi göğsünde değil avuçlarındaydı.

Hava güzeldi. Sophie taş korkuluklara iki avcunu dayayıp aşağı baktı. Binanın bu yüzü caddeye değil büyük evin bahçesine baktığı için dışarısı sessiz sayılırdı.

"Daha önce düşünmem gerekirdi ama bildiğin sebepler yüzünden..." Brendan devamını getiremediği gibi başını önüne eğdi. Sophie onu ilk kez böylesine kibar görmenin şokuyla ağzını birkaç kez açıp kapadı, fakat anlamlı tek bir sözcük çıkaramadı. Kocası ceketinin cebindeki siyah kadife kutudan göz alıcı bir zümrüt bileklik çıkarıp Sophie'nin eline uzandığında genç kız dikkatle onu izliyordu.

"Takımın diğer parçalarını eve göndermelerini söyledim. Ceketimin cebine sadece bu sığabildi."

Bunu düşünmeye korkuyordu ama... Tanrı aşkına o gördüğü mahcubiyet miydi? Gözlerine bakmaması, sesindeki açıklayıcı ton... Açıkçası sevimliliğini açıklayabilecek başka bir neden gelmiyordu aklına.

Sophie öyle şaşkındı ki bilekliğin güzelliğini fark etmede yeterince hızlı davranamadı.

"Beğenmedin mi?"

Paniğe kapılarak, "Hayır... Yani evet... Bu harika. Teşekkür ederim," dedi. Düşünceleri birbirine girdiği için zümrüt mücevher bileğine takılırken tek kelime edemedi.

"Bana gözlerini hatırlattı."

"Öyle mi? Benim gözlerim biraz daha açık renk ama..." Aklına gelen en zekice cevap buydu.

Brendan başını belli belirsiz iki yana salladı. "Küpeleri senin için biraz büyüktü. Bu yüzden özel bir tane seçtim. Ama istersen değiştirebilirim."

Küpeler umrunda değildi, fakat onaylar gibi başını salladı. İpek ağlı bir tuzağa doğru çekilmesi an meselesiydi ve kurtulmak için son fırsatını ona öylece bakarken kaybediyordu. Boğazını temizleyip kontrollü bir sesle, "Teşekkür ederim, buna gerek yoktu," dedi.

"Dediğim gibi daha önce düşünmeliydim."

"Bana zaten bir sürü şey aldın Brendan. Elbiselerim servet eder."

"Bana hatırlat da kışlık dolabını birlikte seçelim."

Sophie'nin gözleri büyüdü. Sırada çekirge istilası mı vardı yoksa mahşerin ilk atlısının mührü mü kırılacaktı?

"Neyin peşindesin Brendan? Sarsılmaz kendine güvenin beni memnun etmekle yara almayacağına ikna olduğun bir rüya mı gördün?"

Brendan'ın yüzündeki o yüzyılın ifadesi yok oldu ve Sophie'nin onu sevimli olarak nitelediği tüm özellikler soğuk bir gülüşün ardında kaybolup gitti.

"Memnun edilmeye doğal bir eğilimin var vahşi kedi. Bunu keşfeden birinin vahiy beklemesine gerek yok. Tek bir öpüş ya da dokunuş yeterli..."

Ne demek istediğini daha iyi anlatabilmek için sözünün en can alıcı yerinde parmağının dışıyla kızın boynunu ve göğüslerinin kabartısını okşadı. Sophie öfke ve heyecanla nefesi kesilirken *memnun edilmeye doğal eğilimlerini* göstermeden Brendan'ın parmağını kibarca teninden uzaklaştırdı. Hemen şimdi kendini safça savunabilir ve küçük tartışmayı dün gece duyduklarının hesabını sorabileceği bir kavgaya döndürebilirdi. Rezaleti engellemek de Brendan'ın keskin zekâsı ve hünerli ellerine kalırdı. Fakat bunu istemiyordu... En azından şimdilik.

"Sen de biliyorsun ki sana olan zaafımı saklamak gibi bir derdim hiç olmadı. Sürprizler hep senin başının altından çıkıyor."

Brendan'ın gülüşü çapkın bir hal aldı. "Oysa her zaman istikrarımla övünürdüm. Belki de sen bazı ipuçlarını yakalayamayacak kadar toydun."

"Toydum ve hâlâ toyum. Ama neden küçük ipuçlarının peşinden koşmam gerektiğini anlamadım. Bana yeterince sıkıntı ve utanç yaşattın."

"Değip değmediğini anlamam gerekiyordu."

Küstah pislik işin şeklini değiştirmek istiyordu anlaşılan. Sophie de ona uydu. "Değdi mi bari?"

Brendan küçük balkon için büyük bir adım atarak Sophie'ye yaklaştı. Gözleri karanlık gecede sarı bir ışık gibi yanıyordu.

"Fazlasıyla."

Küstah, kendini beğenmiş, züppe pislik! "Eşit koşullarda değiliz. Ben de kıyaslayabilseydim daha adil olmaz mıydı?" Bunu söylediğine inanamıyordu.

Brendan'ın gözlerindeki sıcaklık yangın çıkaracak kıvılcımlara dönüştü. Duyduklarından hoşlanmadığını gizlemiyordu. "Adalet mi? Kadının elinde adalet kılıçtır Sophie. Terazi ise tamamen göstermelik. Elde ettiğiniz her güç gibi kötüye kullanılmaya müsait."

Sophie kocasının adalet tanrıçasına yaptığı haksızlık karşısında gülüşünü engelleyemedi. *Themis* bildiği kadarıyla yumuşak başlı bir tanrıçaydı. Bu sırada vücutları arasındaki boşluk gittikçe kapanıyordu, fakat birbirlerine henüz dokunmamışlardı.

"Korktuğunu mu ima ediyorsun?"

"Zaman zaman..."

Sophie yıldızlı gökyüzüne bakıp sahte bir endişeyle yüzünü buruşturdu. "Bunu senden ikinci kez duyuyorum. Dünyanın başı dertteyse lütfen söyle. Ölmeden önce söylenmemiş tek sözüm kalsın istemem."

Brendan kızın çıplak kolunu kavradı. "Tatlı olanları tercih ederim."

Dudakları birbirine değmek üzereyken Sophie dayanamayıp, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Ne yaptığını görmesine rağmen sormak istemişti.

"Sana kur yapıyordum ve birazdan da seni öpeceğim. Senin de istediğin bu değil miydi?"

"Biz evliyiz, bu işlerin... Şey... Daha önce olması gerekir sanıyordum," dedi Sophie. "Ayrıca öpüşmek... Pek de iyi bir fikir değil."

"Eğer sana evlenmeden önce kur yapsaydım düşüp bayılırdın küçük kedi." Parmaklarının dışıyla Sophie'nin yanağını okşadı. "Sendeki hazineyi o zaman fark etmediğim için şanslısın... Ve Sophie... Öpüşmek mükemmel bir fikir."

"Endişeyle gurur arasında sıkışıp kaldım. Ama evlenmeden önce ilgini çektiğime asla inandıramazsın beni. İşin aslı şu anda bile ilgini çektiğimden emin değilim. Bence sadece eğleniyorsun... Öpüşmekle ilgili fikrimi değiştirmedim."

Brendan'ın gülümseyerek, "Nasıl eğlendiğimi tahmin bile edemezsin," diye fısıldadı.

Sophie yüksekliği beline gelen balkon korkuluğuna kadar gerilediği için daha fazla kaçamazdı. Ellerini onun göğsüne

koyup onu kendinden uzaklaştırmayı denedi ama Brendan taş gibiydi. Sophie onunla öpüşmeyi deli gibi istese de az önceki oyunu öpücükle mühürlemeden bitirmekten yanaydı. Bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Dükten neden hoşlanmadığını söylemedin." Sesinin kayıtsız çıkmasına özellikle dikkat etmişti.

Brendan uzaklaşmadı ama duraksadı. "Sormadan da nedenini tahmin edebilirsin Sophie."

"Neden? Bence son derece hoş bir erkek."

Brendan'ın bu kışkırtmaya gelmeyeceğinden o kadar emindi ki kocası kolunu sıkıp onu tamamen kendine yapınca haddinden fazla gafil avlandı. Artık yüzünde denenmiş bir kayıtsızlık yerine korku ve heyecan vardı.

"Buna benzer tek bir kelime daha etme."

Sophie onu kışkırtmaya devam edebilirdi, fakat Brendan az önceki çapkın erkek ruh halinden tamamen sıyrılmıştı. Ortamdaki havada kızın saçlarını kabartan bir güç gezinmeye başlamıştı sanki. Yine de yılmadı.

"Ne yapacağımı söylemek yerine açıkla o halde. O benim kuzenim ve..."

Sözünü bitiremeden Brendan zevk vermekten çok ikaz eden sert, kısa bir öpücük vermek için dudaklarını dudaklarına bastırdı. Birkaç saniye sürmüştü ama inanılmaz derin ve amacına göre fazlasıyla ateşliydi. Bittiğinde ikisi de sarsılmış görünüyordu.

Brendan'ın haşin yüzünü incelerken Sophie konuyu Lily'nin nişanlısına getirmeseydi bu öpüşün niteliğinin nasıl olacağını düşünmeden edemedi.

"Kurnazlık etme Sophie."

"Etmiyordum. Sana karşı şansım olmadığını bilecek sağduyuya sahibim."

"Sağduyun beni kışkırtmanı engellemiyor."

"Tamamen özgür irade Brendan. Kurnaz olamayacak kadar açığım."

"Ben de açık olayım o halde. O heriften uzak dur."

Sophie'nin gözleri kısıldı. Böyle yaparak merakını cezbettiğini anlamıyor muydu acaba?

Brendan gitme şansı verecek kadar Sophie'den uzaklaştı. "Gözlerinde savaş ışıkları görüyorum Sophie. Deneme! Hatta bence içeri gir ve beni baştan çıkarmanın sonuçlarına hiç katlanma. İnsanlar hakkımda konuşmamaları gerektiğini iyi bilirler ama dilim boğazında, elim de uygunsuz bir yerindeyken yakalanırsak ortaya istisnai bir durum çıkabilir."

Sophie sanki her şeyi açıklayabilirmiş ve kritik nokta buymuş gibi aniden, "Ama biz evliyiz," dedi.

Brendan'ın sert yüzünden meltem gibi bir gülüş geçti. "Seyredilmekten mi hoşlanıyorsun?"

Seyredilmekten neyi kastettiğini anlaması biraz zaman aldı ama rengi çok daha hızlı değişmişti. "Kabalaşma."

Brendan öylece onu izliyordu. Sophie en sonunda panik içinde parmaklarını birbirine geçirip yere baktı ve "Sanırım gitsem iyi olacak," diyerek duvar kenarından çıkışa yürüdü. Öylece çıkıp gidebilirdi ama Brendan ikazını tekrar hatırlatma ihtiyacı duyunca duraksadı.

"Ne dediğimi unutma Sophie."

Kim kimi kışkırtıyordu acaba? O adamı mümkün olduğunca az görecekti zaten. Fakat böyle söylemek yerine başını arkaya çevirip hafifçe gülümsedi ve "Bunu düşüneceğim," diyerek balkondan çıktı.

Heyecanlıydı, kanı damarlarında daha sıcak ve hızlı akıyordu. Komik olan şeyse hâlâ canı sıkkın olmasına rağmen tuhaf derecede canlıydı. Birkaç gündür öyle yoğun, tezat ve karmaşık hisler içindeydi ki ruhsal durumu için istikrar uzak bir ihtimaldi elbette.

Maddy ve diğerlerinin yanına giderken aklında son öpücük değil kendini gerçek bir kadın gibi hissettiren o küçük sohbet vardı. Onunla flört etmişti, hem de kızarıp bozarmadan. Muhtemelen kocasının metresleriyle yaptığı cinsten. Metreslerle yapılan cinsten sohbetlerin içeriğini bildiğinden değil kendini bir metresin çekiciliğinde hissettiği içindi bu

tespiti. Ayrıca metreslerle ortak bir özelliği de vardı. Kimse bir metresten çocuk sahibi olmak istemezdi.

Aile grubunu bıraktığı yerde, teyzesi ve eniştesini de dahil olmuş halde buldu. Teyzesini görmek kendini daha normal hissetmesine neden olmuştu. Buna rağmen onunla sohbet ederken bir yandan da paranoyakça Lily'nin hareketlerini izliyordu. Dük hâlâ yanındaydı... Sanki kasten ondan ayrılmıyor ya da Lily'nin uzaklaşmasına izin vermiyordu.

Uzunca bir süre onu yalnız yakalayacağı anın gelmesini bekledi. Nihayet onu içecek servisi yapılan masanın başında tek başına görünce teyzesine kısa bir özür mırıldanıp izin istedi.

Lily'nin elindekinin limonata olacağını düşünmüştü ama kız şampanya içiyordu. Aslında içmiyor, şampanyayı sömürüyordu. Sophie tek kaşını kaldırıp ona iyice yaklaştı.

"Canın mı sıkkın Lily?" Lily de dahil Sophie'yi tanıyan herkes bu sorunun ardında kötü bir niyet olmadığını bilirdi.

Lily sesi ilk duyduğunda belli belirsiz irkilmek dışında Sophie'nin varlığına on saniye kadar tepki vermedi. Sonra yavaşça ona döndü.

"Bak sen, mutlu gelin mi gelmiş? Senin yerinde olsam çıkardığın rezaletten sonra en az birkaç sene daha davetlere katılmazdım. Sense çoktan kendini göstermeye başladın bile."

"Sen de biliyorsun ki benimle ilgili haberler eskidi. Hem insanların ne dediğinin de bir önemi kalmadı."

Lily şampanya kadehini masaya bırakıp elini Sophie'nin omzuna koydu. "Şuradaki grubu görüyor musun?" Parmağıyla dört kadın ve iki erkekten oluşan grubu işaret edip Sophie'nin gördüğünden emin olduktan sonra sözlerine devam etti. "Mavi elbiseli yağ tulumu nişanlımın annesi... Şimdilik benim unvanımın sahibi olan moruk Abertillery Düşesi. Etrafındaki yaltakçılar da senin cıvıldayan kayınvalideninden kadar cemiyette sözü geçen diğer aptallar. Yaltakçılar diyorum çünkü düşesin eteğini öpmek için birbirlerini öldürebilirler."

Sophie hiç de ilgisini çekmeyen bu bilgilendirme üzerine iç geçirdi.

"Hemen sıkılma hayatım... Düşesin az önce onlara senin ne cür bir fahişe olduğunu anlattığını kulaklarımla duydum. Benim bile kalbim sızladı. Yani seninle ilgili haberler asla ilginçliğini yitirmeyecek. Elbette ben de bu konuda mükemmel bir iş çıkarıyorum sevgili kuzenim."

Sophie'nin Brendan'la ve duygularıyla o kadar ciddi sorunları vardı ki insanların hakkında söyledikleri şeyler ancak bir sinek vızıltısı kadar canını sıkabilirdi. Bu nedenle gülüşü son derece doğaldı. "İnsanları eğlendirebildiğim için memnunum. Ama nişanlın bunu benden daha iyi yapıyor. Söyler misin, bu balonun organizasyonunda senin de payın var mı? Senin daha pastel tonlardan hoşlandığını düşündüğüm için soruyorum. Yoksa tüm bu parlak fikirler dükün ve annesinin başının altından mı çıktı?" Lily bu kadar kaşınmasa belden aşağı vurmak aklına gelmezdi.

Lily'nin yüzünden ufak bir panik ifadesi geçti ama kaybolması çok sürmedi. O sırada hizmetçi kızlardan biri herhangi bir arzularının olup olmadığını sormak için yanlarına gelince kıza, "Defol git buradan," diyerek kontrolsüz bir tepki verdi. Sophie'nin ilk düşüncesi kuzeninin ciddi bir sinir bozukluğu sorunu olduğu yönündeydi ve onu böyle görmek düşündüğünün aksine eğlenceli değil endişe vericiydi. Afallayan hizmetçi kız koşar adımlarla gittikten sonra Sophie kuzenine yaklaştı.

"Sen iyi misin Lily?"

Lily cevap vermek yerine, "Bence Charles son derece sıra dışı bir adam," dedi. "Rahatlığı ve vurdumduymazlığı ilk başlarda beni biraz endişelendiriyordu ama artık ondaki hayat görüşü ve eğlence anlayışına bayılıyorum... Evet, bayılıyorum. Evlendikten sonra vereceğim davetleri düşünüyorum da... Tanrım gerçekten çok şanslıyım."

Şanslı mı? Sophie yalanın kokusunu genellikle alamazdı ama bunun kokusu kesif ve son derece keskindi. Ayrıca

abartılı neşenin kötü şeyleri maskelemenin bir yöntemi olduğunu herkes kadar bilirdi. O da olmadı Lily asla bu kadar salakça tepkiler vermezdi.

Bu sırada Lily masaya bıraktığı kadehine uzanmak için kolunu uzatınca koltuk altına yakın yumuşak derisindeki morluklar Sophie'nin dikkatini çekti.

"Koluna ne oldu?"

Lily öyle ani ve keskin bir paniğe kapıldı ki kadehi yere çarpıp parçalanmadan önce hızla kollarını kavuşturdu. Yüzündeki vahşi hayvanlara has savunmasıyla Sophie'nin bildiği Liliana'dan çok farklıydı.

"Basit bir şey sordum Lily. Ne saklıyorsun sen?"

"Sana ne? Defol git yanımdan. Aslında evimden defolmanı tercih ederdim ama henüz buranın sahibi değilim."

"İnan bana senin yılan dilini çekmekten mutlu değilim. Annem ve babamı düşünmesem cehenneme bile gitmeni umursamazdım ya... Bana koluna ne olduğunu söyle hemen. Yoksa annemi çağırır birlikte bakarız."

"Cehenneme gitmemi isteyen biri için fazla ilgilisin. Neden? Açığımı mı arıyorsun?"

"Benden ne kadar nefret edersen et seni bile düşünecek kadar yüce gönüllü olduğumu bilirsin."

Lily histeri krizi geçirme belirtileri gösterdiği ya da daha iyimser bir tahminle çığlık atacakmış gibi göründüğü için Sophie ona biraz daha yaklaşıp sesini alçaltmıştı. Aslında çekip gitmeliydi ama onu tutan ve kuzeninin gözlerindeki korkuyu anlamaya iten merakı - aynı zamanda vicdanı - diğer gereklilikleri önemsiz kılmıştı.

Yakın mesafeden burnuna gelen kötü kokuların yoğunluğu da artıyordu. Sonra kızın elmacık kemiğindeki lekeyi fark etti. Pudra ile ustaca gizlenmişti ama Sophie oradaki maviliği görebiliyordu. Birden, hiç belirti vermeden Abertillery Dükü'nün Lily'ye vurduğu bir görüntü gözünde canlandı. Neden olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde o lekenin sebe-

binin o adam olduğunu anlamıştı. Brendan bu adamla ilgili ne biliyordu Tanrı aşkına?

"Sana zarar veriyor," dedi kendi kendine mırıldanır gibi. "Sana vuruyor."

Lily hararetle karşı çıktı. "Saçmalama." Uzaklaşmak niyeindeydi ama Sophie izin vermedi.

"Buna nasıl izin verirsin? Hiç mi kendine saygın yok? Baban duysa kahrolur."

Lily birden itirafçı bir ruh haline büründü. "Baban umrumda değil. Charles ile evlenmemi hiç istemiyor ama işime karışmamaya da çalışıyor çünkü Brendan konusunda bana haksızlık ettiğini biliyor. Gerçeği bilmek ister misin? Brendan'ı elimden almana seyirci kaldıkları gün annen de baban da benim için öldü. Senden ise nefret ediyorum."

"Çok da umrumdaydı."

"O zaman bunu da umursama."

Sophie bunu yapabilirdi, ancak Lily'nin sözlerinin altındaki ümitsizlik kanlarını müşterek yapan şeyi hatırlamasını sağladı ve içi ona karşı hissetmekten hoşlanmadığı bir koruma güdüsüyle doldu.

"Onunla evlenemezsin. Şimdiden sana zarar veriyorsa evlendiğiniz zaman... Tanrım düşünemiyorum."

Lily'nin gözleri kısıldı. "Kıskanç sürtük. Benim olandan uzak dur artık, yoksa gözlerini oyarım."

"Eminim yaparsın ama konu bu değil. Şimdi annem ve babamla konuşup onlara bu evliliğin olmayacağını söyleyeceksin. Eğer o pislikten çekiniyorsan Brendan icabına bakar. Hem..."

"Sakın bana karışma, senin acımana da bakıcılığına da ihtiyacım yok. Eğer bu konuda birilerine küçücük bir şey söylersen seni rezil etmek için öyle hikâyeler anlatırım ki kurtulmak için canına kıyarsın."

Kulaklarına inanamayan Sophie'nin ağzı birkaç kez açılıp kapandı. Kuzeninin kini mi daha şaşırtıcıydı yoksa sağduyu noksanlığını mı bilemiyordu.

"Charles bazen sert davranabiliyor ama bana verdiklerinin yanında hiçbir önemi yok. Onlardan asla vazgeçemem. Özellikle de senin gibi bir sıçan yüzünden onu terk edersem adım tarihin en büyük aptalı diye kitaplara geçer."

"Bu gidişle geçecek zaten."

Birdenbire öfkeli ifadesi silinen Lily'nin yüzünde büyüleyici ama yine de sinsi bir gülümseme belirdi. "Aslında değişik bir şeyler var onda... Hmmm... Bazen beni heyecanlandırıyor. Hatırlarsan daha önce yaşıyla ilgili beni iğnelemiştim ve ben de sana kendimi tatmin edecek âşıklar bulacağımı söylemiştim. Şimdi düşünüyorum da buna gerek kalmayacak gibi..." İnce parmağını üzerinde iri bir elmas olan boynundaki saten şeride geçirdi. Belli belirsiz bir hareketti, fakat Sophie kalkan kumaşın altında saklı olan berbat izi görebilmişti. Diş izi...

İstemsizce bir adım geriledi ve parmaklarıyla kapadığı dudaklarının arasından, "Aman T-A-N-R-I-M..." kelimeleri döküldü. "Sen ne yaptın?"

Lily'nin tekrar güleceğini ya da en azından aksi bir şeyler söyleyeceğini düşünen Sophie kızın gözlerinin aniden dolması üzerine göğsünde bir sızı hissetti. "Lily üzülme..."

"Üzülmüyorum yufka yürekli sersem. Görmüyor musun mutluyum ve bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama mutluluğumu sana borçluyum... Ya da kâbusumu... Sen Brendan'la evlenerek bana başka şans bırakmadın."

Açıkçası Sophie şu an vicdan azabı çekecek ruh halinde değildi. Kaldı ki Brendan'ı onun elinden aldığı için hissedeceği en son şey vicdanıyla ilgiliydi.

"Tamam orasını anladım ama yapacak bir şey yok. Bence bundan sonra senin için ne yapabileceğimize bakmalıyız. Sana daha fazla zarar vermesi..."

"Anlamadın galiba. Ben halimden memnunum. Çok ateşli ve şeyi de tam istediğim kadar büyük." İki eliyle imkânsız bir boyut gösterdikten sonra kısık ama şuh bir kahkaha atıp Sophie'nin komik suratına parmağıyla bir fiske vurdu. "Sadece biraz sert, bu da onun gibi bir erkek için kabul edilebilir... Brendan da sana biraz hoyrat davranmıştı öyle değil mi? Yani beni anlayabilirsin."

"O asla beni incitmez."

Lily'nin yüzünde nefret dolu bir ifade belirdi. "Elbette öyledir. Şimdi defol git buradan ve duyduklarını birilerine bahsetmeyi aklından bile geçirme sürüngen."

"Aptalsın Lily. Sen ne dersen de bu mesele burada kapanmadı."

Kuzeni samimi görünen bir şaşkınlıkla, "Bana acımanı istemiyorum, anlamadın mı hâlâ..." Parmak uçlarını alnına bastırdı. "Ben halimden memnunum. Nedenini söyleyeyim hemen. Charles beni heyecanlandırıyor ve daha da iyisi artık Brendan'ı yatağa atmak için evlenmeyi beklemek gibi bir mecburiyetim de kalmadı."

Sophie nedense Brendan'la ilgili tehditleri hiç önemsemiyordu, çünkü kalbine uğradıktan sonra beynine ulaşan tek bir yanıt vardı. Brendan Liliana'yı istemiyordu. Sophie kuzeni için gerçek anlamda üzgündü... Yine ve her şeye rağmen...

Onu ikna etmek için dil dökebilir ya da daha ikna edici birilerini çağırabilirdi ama Abertillery Dükü'nün yaklaştığını görünce kuzenine, "Umursamasan bile seni seven bir ailen var," dedi ve uzaklaştı. Kendini dışarıda tuttuğunu bakışlarıyla anlatabilmiş olduğunu umuyordu zira Lily için hissettiği sevgi değil kısa süre önce fark ettiği merhametti.

Liliana her şey olabilirdi ama onun bir erkeğe kendini kullandıracak kadar zayıf olabildiğine inanmıyordu. Korkusunu ise asla belli etmezdi. Tabii şartlar olağanüstü değilse.

Sophie her ne kadar uzak duracağını söylediyse de çoktan uzaklaşamayacağı kadar işin içine girmişti. O halde bir şeyler yapması gerekiyordu... Kim ne derse desin.

Yirmi Birinci Bölüm

Ahlaksız Oyunlar ve Öfke...

Sophie avını izleyen yırtıcı hayvanlar gibi gece boyunca dikkatini Lily üzerinden hiç çekmedi. Dük sürekli yanındaydı ve itiraf etmeliydi ki şüphe çekici tek bir şey yapmamıştı. Ta ki o ana dek...

Oluşabilecek gerilimi böylesine tetikte beklemeseydi tartıştıklarını anlamayabilirdi ama Sophie kuzeninin belli belirsiz çarpılan yüzünden canının yandığını ya da en iyi ihtimalle sıkıldığını söyleyebilirdi. Sonra adamın pençe şeklindeki elinin Lily'nin kolunu tuhaf bir açıyla büktüğünü ve onu yavaşça çıkışa doğru sürüklediğini fark etti.

Başkalarının da dikkatini çekip çekmediğini anlamak için etrafına bakındı. Herkes kendi halinde sohbet ediyor ya da ilginç balonun tadını çıkarıyordu. Dükün nişanlısına nasıl davrandığından ziyade yarı çıplak kızların salınışı daha çok ilgilerini çekmiş görünüyordu. Muhtemelen akıllarındaki tek şey yarın anlatacakları hikâye için yeterince malzeme toplamaktı. Brendan da ortalarda yoktu. Lanet olsun!

Sophie babasından yardım istemeyi düşündü önce. Ama hayır... Yanılıyorsa sonradan bir açıklama yapması gerekecekti ve ne diyeceğini gerçekten bilmiyordu. Onları izlemeye devam ederken boşa vakit kaybediyor olabilirdi. Son kez

etrafına bakındı ve hata ettiğini bile bile çift salondan henüz çıkmışken peşlerine takıldı.

İki dakika kadar onları takip etti. Ne yazık ki ev labirent gibiydi, yani Lily'nin beyaz eteğinin döndüğü köşeleri gözden kaçırırsa kaybolması işten bile değildi. Son köşeyi döndükten sonra ikisinin bir kapının önünde durduğunu gördü, adam kapıyı cebinden çıkardığı bir anahtarla açmaya çalışıyordu.

Lily'nin sesi endişeli ve çatlaktı.

"Charles lütfen, yokluğumuzu fark ederlerse rezil olurum. Amcam ne düşünür? Artık istemiyorum lütfen."

Adam cevap vermek yerine kızı açtığı kapıdan içeri itekledi. Sophie hemen sonra kilitte dönen anahtar sesini duydu. Şimdi ne yapacaktı? Geri dönüp yardım isteyebilirdi, fakat olayın büyüyüp Lily'nin de dediği gibi rezalete dönmesini göze alamazdı. Nereden bakarsa baksın fazla seçeneğinin olmadığı ortadaydı.

Kararlılıkla derin bir nefes alıp kapıya doğru yürüdü ve kulağını kapıya dayadı. Çıt bile çıkmaması duymayı beklediği çığlıklardan bile daha çok kanını donduruyordu.

Tokmağa hızla asılıp seslendi. "Lily iyi misin?"

Cevap alamayınca daha yüksek sesle bağırdı. "Lily aç kapıyı."

"Sophie... Sophie sen misin?"

"Evet benim... Hemen yardım çağırıyorum."

İçeride bir hareketlilik oldu ve hemen ardından kapıya yaklaşan ayak seslerini duydu Sophie. Soluk alıp vermesine fırsat bile kalmadan büyük kapı açılınca istemeden bir adım geriledi.

"İyi geceler güzel leydim," dedi dük insanı huzursuz eden bir gülüşle.

Sophie çenesini havaya dikerek otoriter bir tavırla, "Lily'yi gönderin lütfen," dedi. Öleceğini bilse yapacağı son şey korkusunu belli etmekti.

Dük tembelce başını çevirip odaya doğru baktığı sırada Sophie'nin ciddiye alınmadığına dair güçlü hisleri vardı.

"Öncelikle kendisi bunu istiyor mu bir öğrenelim... Nedersin hayatım, sevgili kuzeninle gitmek istiyor musun?"

Sophie Lily'nin yanıt vermesini beklerken zaman korkunç bir ağırlıkta işliyor gibiydi. Kuzeni cevap vermeyi geciktirdikçe beraberinde boğucu bir korku hissi büyüyordu. Belirsizliktense sonucu görmeyi yeğlerdi. Sophie insanı olduğu yere mıhlamak ya da saldırıya geçmek arasında bırakan iğrenç bakışlara cüretle karşılık verip adamı omzundan itti ve içeri girdi. Hayatının hatasını yaptığı duygusu omzunun üzerinde asılı duran bir bulut gibiydi, buna rağmen yılmadı. Lily ayaktaydı, hatta parmak ucundaydı. İki elini göğüs hizasında dua eder gibi birleştirmiş, kocaman gözlerle nişanlısının sırtına bakıyordu. Sophie onu girdiği transtan çıkarmak için şiddetle sarstı.

"Hadi gidiyoruz."

Lily gitmek istediğine dair bir belirti vermeyince Sophie bu kez onu çekiştirmeye çalıştı.

"Aptal olma Lily, gidiyoruz. Babam her şeyi halledecek, endişelenme."

Liliana Sophie'nin bileğini tutup derin bir sesle fısıldadı. "Git Sophie, senden yardım istemiyorum."

Sophie önce şaşkınlıkla ona, sonra da aniden değişen ruh halini gösteren öfkeyle düke baktı. "Ne yaptın ona? Ona zarar veriyorsun."

Dük kapıyı kapamış, omzunu da kirişe dayamış Sophie'nin canhıraş çabalarını izliyordu. Çarpık gülüşüne bakılırsa eğleniyordu da.

"Liliana sizinle gelmek istemiyor. Geçmiş tecrübeleriniz onun sizden nefret ettiğini bilmenizi gerektirirdi Leydi Blackmore. Komik duruma düşmenizi istemem."

"Aramızdakiler sizi ilgilendirmez. Aynı duruma düşen ben olsaydım o da farklı davranmazdı."

Acı ki durum tam tersiydi.

Dük ahenkli ve alçak perdeden bir kahkaha attı. "Sahiden öyle mi yapardı? Benim buzdan kalpli, bencil, dünya güzeli sevgilim Liliana'dan bahsediyoruz yanılmıyorsam."

Gurur çoğu zaman gücü temsil ederdi. Sophie mağrur görünmek için doğrudan adamın gözlerinin içine baktı.

"Onu tanıyacak kadar fazla vakit geçirmediniz. Aramızdaki sorunlar ise düşündüğünüz kadar derin değil. Lily burada olanlara razı gelmeyecek kadar aklı başındadır."

Adamın kahkahası bu kez kulak tırmalayan cinstendi ve Sophie'de teninde hamam böcekleri geziniyormuş gibi iğrenç bir his bırakmıştı.

"Razı geldi bile hayatım. Sıklıkla da geliyor. Ona bir bak ve söyle bana. Sence gönülsüz birine benziyor mu?"

Sophie pembeleşen yüzünü kuzenine çevirdi. İşin aslı son derece gönülsüz birine benziyordu. Sadece kıpırdamasını engelleyen görünmez zincirleri var gibiydi.

"Belki de sizi yanlış anladım. Belki de niyetiniz bize katılmaktı," dedi dük kelimeleri özenle vurgulayarak.

Katılmaktan kastettiği şey... Tanrım! "Saçmalamayın lütfen. Şimdi kuzenimi de alıp gideceğim ve sizi bir daha görmeyeceğiz."

Lily sertçe, "Sophie git artık. Rahat bırak beni," diye çıkıştı. Bu sırada dük ağır adımlarla üzerine doğru geliyordu. Sophie hangi duruma tepki vereceğini şaşırmış haldeydi. Boğazına yükselen safrayı geri göndermek için yutkundu. Bir şey yapamazdı... Yapmayacaktı. Çığlık atarsa herkes buraya doluşurdu. Hem Brendan yokluğunu fark etmiş olmalıydı.

Adam aralarında bir adımlık mesafe bırakarak durdu. Sophie vakit kaybetmeden kapıya gitmek için onun yanından geçmeye çalışınca dük kemikli elini kelepçe gibi onun koluna sardı. Panik mide bulantısı şeklinde, neredeyse gövdesini iki büklüm edecek bir kuvvetle geldi. Burnunu dolduran ağır parfüm ise işini kolaylaştırmıyordu.

"Biraz daha kalırsanız memnun olurum güzel leydim."

"Charles bu iyi fikir değil... Sophie son derece can sıkıcıdır. Bildiğin gibi skandallarla da arası iyi. Bence birlikte çıkalım ve..."

"Ben eğlenmeye yeni başlamıştım ama Liliana."

Sophie boşta kalan elini dükün yanağına savurdu, ancak bu fevri hareket onu heyecanlandırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Tamamen dengesiz ve sapkınca bir mutluluğa tanık oluyordu Sophie. Arka taraftaki kanepeye doğru itekledi ve karşı koymasına rağmen kendini koltuğa oturur vaziyette buldu. Dük de hemen yanındaydı.

"Sevgili nişanlım sen de yanıma gel lütfen."

Lily hiç tepki vermedi.

Sophie, "Bırak beni pislik," derken sesindeki cesaret tamamen son kırıntılardı. Hayatı boyunca kontrolünü kaybettiği ya da deli gibi korktuğu zamanlar olmuştu, fakat şimdiki hislerini tarif edebileceği başka bir an hatırlamıyordu. Kendini aciz ve ateşi tutuşturan ince dallar kadar dayanıksız hissediyordu. Hastalığının en ağır günlerinde bile böyle zayıf düşmemişti. Direnmesine rağmen adamın gücü ve yaydığı kötülük kelepçe gibiydi, bir yere göndermiyordu. Yanağında ve dudağının kenarında onun soğuk dokunuşunu hissedince kalkmayı denedi, fakat adam izin vermedi.

"Biraz konuşacağız sadece."

"Hiç sanmıyorum," dedi Sophie dişlerinin arasından. Bu belaya nasıl olup da bulaştığına inanamıyordu.

"Charles başın derde girecek. Eğer kocası burada olduğunu öğrc..."

Dük ilk defa öfkesini göstererek Lily'nin sözünü kesti. "Kapa çeneni Liliana. Ben söylemeden de konuşma."

Lily nefesini içine çekip tek elini göğsüne bastırdı. İçerlediği, korktuğu ve öfkelendiği aşikârdı. Sophie kızın mavi gözlerindeki nefretin kime olduğunu anlamadığı kısa bir an yaşadı. Hemen arkasından Lily odadan çıkınca başına gelebilecekterin endişesi dışında tüm hisleri yok oldu ve silik bir sesle, "Lily..." diyebildi.

"Aptal!" dedi dük tükürür gibi.

Sophie kapanan kapının arkasından bakakalmıştı.

"Liliana tahmin edilemez bir kız. Eğlenmek dururken neden gittiğini Tanrı bilir. Birlikte biraz vakit geçiririz sanıyordum."

Sophie onun ağzından tanrının adını duymaktan, içinde bulunduğu tüm şartlarla aynı ölçüde nefret etmişti.

"Lily birilerine haber verecek, rezalet çıkmadan gitmeme izin verin."

Dük dirseğini koltuğun sırtlığına dayayıp başını eline yasladı. Gülümsüyordu. İğrenç biri olmasaydı sevimli göründüğü bile söylenebilirdi.

"Sence kuzenin ikimizin aynı odada basılmasına razı gelir mi? Seni küçük düşürmek için belki ama zarar tek taraflı değil. Aynı şekilde kendisinin de aşağılanacağını bilir. Kalpsiz bir sürtük olarak insanların kendisine acımasından nefret edecek kadar hisli olması ne kadar ilginç. Yani güzellik... Ondan medet ummamanı tavsiye ederim."

Sophie adamın onu bu kadar iyi tanımasının şaşkınlığı içindeydi. "Kendine bu kadar güvenme nedenin nedir? Gücün mü? Paran mı? Brendan burada olanları öğrendiğinde sana yapacaklarını engelleyeceğini düşündüğün dostların mı?"

Dük hislerini kontrol etmede mükemmeldi. Sophie bir an için adamın korkusunu hissetti, sonra araya yine alaycı duvarlar çekildi. Uzunca bir süre onu süzdükten sonra konuşmaya karar veren adamın sesi keyifli geliyordu.

"Burada neler olduğunu sanıyorsunuz güzel leydim. Sohbet ediyoruz sadece. Gerçek güzelliğin kıymetini bilen bir adamım ve ona asla zarar vermem."

Sophie'nin tepesi attı. "Zarar vermez misin? Lily'nin vücudundaki izleri gördüm sapkın herif. Ona vurduğunu ve..." Devamını getiremedi.

"Ve? Masum şey seni... Dikkatinizi çekerim, gerçek güzellik diyorum. Liliana harikulade bir kadın. Tenine bayılıyorum, dudakları mükemmel... En ünlü ressamlar vücudunu resmetmek için onunla aynı devirde yaşamak isterlerdi hiç şüphesiz. Ancak onda küçük bir sorun var." Boştaki elini

kalbinin üzerine koydu. "Ruhu eksik. Kalbi kendi güzelliği dışında güzel olan her şeye kapalı. Sevişirken bile..."

Hâlihazırda öfke, utanç ve korkudan teni normal renginden de olmayan Sophie adamın açıklığı karşısında tamamen kırmızıya döndü.

"Onu uyarmak için kızdırmam gerekebiliyor. Liliana güzelliğine o kadar düşkün ki tenindeki en ufak bere onu öfkeli bir savaşçıya döndürüyor. İşte ancak o zaman canlı ve gerçek bir kadın olmanın hakkını veriyor. Ben de daha sert oluyorum ister istemez."

Sophie yerinden fırladı. "Günahlarının tamamını öğrenmeye ihtiyacım yok. Cezanı çekmen için yeterince şey biliyorum zaten."

Dük kahkaha attı. "Onun içindeki kıvılcımı çaktıran bir diğer şey de sensin güzellik. Senden o kadar çok bahsetti ki artık sohbetlerimiz seninle başlayıp seninle bitiyor. Küçük fantezi oyunumuza göre sen ortadaki hediyesin. Eğer o kazanırsa gözlerini oymaya hak kazanacak. Ben kazanırsam da..." Kasıtlı olarak devamını getirmedi. Hikâyenin devamını anlatmak iğrenç gözlerine kalmıştı. Dişlerinin arasından havayı içine çekerken tükürüklü bir ses çıkardı ve vücudundan bir titreme geçti. Sanki Sophie'ye yapacaklarının hayaliyle zevke geliyordu.

"En çok da saçlarından nefret ediyor. Nedenini anladım. Benim için onları açar mısın güzellik? Ah bu hiç de iyi bir fikir değil çünkü hemen arkasından üzerindekileri de çıkarmanı isteyebilirim."

Adam hâlâ yerinde oturmasına rağmen Sophie geriledi.

"Benim favorim gözlerin ve..." Sophie adamın gözlerinin sabitlendiği yeri görünce neredeyse elleriyle göğüslerini kapatacaktı. Hayatı boyunca bu kadar küçük düştüğü başka bir an hatırlamıyordu.

"İkiniz de kafayı yemişsiniz."

"Tanrı aşkına, sen ciddi misin?" Gerçekten merak ediyor gibiydi.

"Sürekli tanrının adını ağzına almaktan vazgeç."

"Neden? Tanrı'yı severim, bana kendimi hatırlatıyor."

Sophie başını iki yana salladı. Sebebini bilmese de ondan gelecek fiziksel bir saldırı endişesi içinde değildi. Belki de korkağın teki olduğunu keşfettiği içindi bu düşüncesi. Zihni ise tecavüze uğramıştı, kesinlikle daha fazla katlanamayacaktı.

Eteğini savurarak arkasını döndü, tam kapıyı açmak üzereyken dükün soğuk sesiyle olduğu yerde kaldı.

"Kocana tek kelime bile anlatmayacaksın, biliyorum. Kuzenin adına utanıyorsun ama daha da önemlisi benim yüzümden kocanın başının derde girmesini istemezsin. Aynı şekilde Liliana da sessiz kalacak. Sadakat ya da korku, her neyse... Unutma güzellik... Liliana benden asla vazgeçmez. Vazgeçerse neler olacağını bilir çünkü. Hadi şimdi git ve güzel hayatının tadını çıkar. Kirlenmek istemiyorsan da kuzeninden uzak dur. O tahmin ettiğinden de kötü biri."

Sophie peşinden şeytanlar kovalıyormuş gibi telaşla tokmağı çevirdi. Peşinden gelen şeytanlar değildi belki ama o kahkahalar kesinlikle şeytan işiydi.

Cehennemin kapısından tarafsız bölgeye çıkış anında yaşadığı ferahlık dizlerini titretti. Ne var ki tek bir adım atabilmişken karşısında Brendan'ı görünce artık yere bastığından bile emin değildi.

Brendan bakışlarıyla salonu taradı. Sophie'nin ortalarda görünmemesi bir dakika öncesine göre tedirginlik vermeye başlamıştı. Kurdun ininde onu yanından ayırdığı için belki de birinci küfrünü etti kendine.

Olağandışı bir geceydi... Her anlamda.

Onlarca kadına yüzlerce kez hediye vermişti ama Sophie'ye o bilekliği takarken sevgilisine ilk çiçeğini almış toy

delikanlılar gibi davranmıştı. Ah Tanrı aşkına bunun bir öne-
mi yoktu. Ne önemliydi peki? Bunu Sophie ile oturup ko-
nuşabilirdi, tabii onu bulabilirse.

Salonda olmadığına kanaat getirince son çare olarak salo-
nun çıkışına doğru ilerledi, çünkü balkonları daha önce tara-
mıştı. Onu bulamamasından daha kötü olan Abertillery'nin
de ortalarda görünmemesiydi.

Geniş salon kapısından çıktığı sırada Liliana'yı gördü.
Adımları ağır, ifadesi dalgındı. Onu fark edince neredeyse
rahatlayarak yanına koştu.

"Brendan gelmelisin," dedi. "İkisi içerideler. Yalnızlar ve
Sophie..."

Brendan devamını dinlemeye gerek görmedi. "Nerede-
ler?"

Liliana başını sallayıp geldiği yöne doğru koşturdu. Kızı
daha hızlı gitsin diye iteklememek için kendini zor tutuyordu.
Lanet olsun, Sophie o herifle aynı odadaydı. Neden? Nasıl?

Koridorun derinlerine daldıkça ışıklar zayıflıyordu. Liha-
na son girdikleri kısa koridorun sonundaki odayı parmağıyla
gösterince Brendan gözlerini kıstı. Eğer o pislik Sophie'ye
elini bile sürdüyse derisini yüzüp kitap cildi yapacaktı.

Peşinde vahşet bulutlarını da taşıyarak odaya yürüdü. Ne
göreceğine hazırlanacak şansı olmamıştı ya da görmek iste-
diği ile ilgili bir tercih üzerinde durmamıştı. Önemli olan
karısının Abertillery pisliğiyle yalnız ve korumasız olmasıydı.
Sophie'yi oradan çekip çıkarmak ve eve götürmek istiyordu.
Sonrasında - emin değildi, belki de önce - o pisliğin canını
alacaktı.

Gözü öyle kararmıştı ki Sophie odadan çıkıp karşısına di-
kildiğinde hayal gördüğüne inanmak üzereydi. Öylece du-
rup karısının sarsılmış yüzünü inceledi, sonra bakışlarıyla
vücudunu baştan ayağa tetkik etti. Bir gerçeğe baktığını onu
dikkatle incelediği kısa süre içinde anlayabilmişti. Kolundaki
kırmızı parmak izleri dışında iyi görünüyordu... Ama bu ye-
terince iyi değildi.

"Brendan," dedi Sophie soluk bir sesle. Düşecek gibiydi
ki Brendan hemen kolunu beline dolayıp onu kendine bas-
tırdı. Kokusunu duymak hayatın özünden tatmak gibiydi.
Ferahlatıyor ve canlandırıyordu.

"Özür dilerim, seni dinlemeliydim."

Brendan'ın nefesi hızlandı. "Sana dokunmuş," derken kı-
zın kolundaki kızarıklığı okşuyordu.

Sophie başını iki yana salladı. "Hayır, hayır... Kötü bir şey
olmadı. Sadece küçük bir temas. Buradan hemen gitmek is-
tiyorum." Sesi kısıktı ve bastırmaya çalıştığı korkudan ötürü
titriyordu.

"Sana elini sürmeye çalıştı mı?" dedi Brendan dudakları
kızın saçlarını okşarken. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atı-
yordu.

Sophie ne demek istediğini anladı. "Endişelenme... Sade-
ce korktum. İnan bana dokunmadı."

Brendan'ın çenesi kasıldı, Sophie'nin sırtındaki eli yum-
ruk oldu. "Abertillery içeride mi?"

Sophie Brendan'ın göğsüne yasladığı başını kaldırıp ona
baktı. "Ne yapacaksın? Ben iyiyim, bir şey olmadı."

Brendan ona inanıyordu, fakat Abertillery yüzünden
korktuğu ve teni zarar gördüğü için bile o herifi benzetecekti.

Arkalarında sessizce bekleyen Liliana'ya sakince, "Lütfen
Sophie'yle birlikte salona geçin. Ben de birazdan geleceğim,"
dedi. "Sophie sen de ailenle vedalaş."

"Sensiz bir yere gitmeyeceğim."

Liliana boğazını temizledi. "Yaptığından memnunsundur
umarım Sophie? Daha fazla uzatma da benimle gel. Char-
les'ın beni burada görmesini istemiyorum. İyiliğimin karşı-
lığı olarak..."

"Yaptığım mı? Lily sen..."

Brendan Sophie'nin kuzeninin sesindeki ikazı aldığını
düşündü. Aralarındaki her neyse Sophie Brendan'a itiraz et-
meyi kesti ve gönülsüzce ondan uzaklaştı.

"Beş dakika içince gelmezsen buraya gelip seni kendim alırım Brendan."

Brendan başını salladı ve Sophie'nin isteksizce attığı ikinci adımı bekleyip odaya daldı.

Dük büyük bir koltuğun ortasına kurulmuş, kollarını da sırtlığın iki yanına doğru genişçe açmıştı. Bacak bacak üstüne atışında bile kendi pisliğine hükmeden bir hali vardı. Ne var ki Brendan'ı görünce hızla ayağa fırladı.

"Kılıma dokunursan seni mahvederim."

Başına gelecekleri biliyordu demek. Brendan güldü ve ağır ağır adamın üzerine yürüdü. Korkak pisliğin hizmetçi zilini çalması üzerine gülüşü daha da genişledi.

"Canına okumadan önce kaç dakikam olduğunu söyle sen yumruklarımın şiddetini ona göre ayarlayacağım."

"Deneme bile. Karına dokunmadım."

"Hayır dokundun. Mesele şu ki bu dayağı ona dokunduğun için değil onunla aynı odada aynı havayı soluduğun için yiyeceksin. Diğer konuda kendimi frenlemeye çalışıyorum. Dua et ki becerebileyim."

Brendan belli bir mesafeden sonra durmuştu. Dük arkasında koltuk olduğu için geriye değil de yan tarafa kaçmaya niyetlendiğinde de yerinden kıpırdamadı.

"Kimseye beni neden dövdüğünün açıklamasını yapamazsın. Karının küçük düşmesini umursamıyorsan tabii."

Brendan kontrolsüz bir öfkenin damarlarında gezindiğini hissetti. Abertillery üstü kapalı bu tehdit için ayrıca dayak yiyecekti.

"Sen de biliyorsun ki birilerinin seni dövmek için her zaman iyi bir nedeni vardır. Boşa kürek çekme Abertillery. Tabii şafak vakti bir düello randevusu koparmak için beni kışkırtmak istiyorsan devam edebilirsin."

Dük gözle görülür bir biçimde irkildi. Yüzü kireç gibiydi. Brendan bu kez keyifle güldü.

"Seni öldürdüğümden emin olurum. Birdenbire hatırladığın Avrupa seyahati de kurtuluşun olmaz çünkü bindiğin gemiyle birlikte seni Manş'ın dibine yollarım ve yine bildiğin gibi düellodan kaçmak diye bir şey yoktur. En azından benim için..."

Geçen sene dük genç bir soylunun nişanlısını baştan çıkardığı için delikanlı tarafından düelloya çağrılmış ancak buluşma yerine hiç gitmemişti. Şeref konularında geniş bir adamdı ve bir şekilde kendini kabul ettirmişti, fakat birkaç gün sonra delikanlının cesedi rıhtımda bulunduğunda işler biraz boyut değiştirerek düke karşı çoklu bir tepkiye dönüşmüştü. Yasal ve toplumsal bir karalama her zaman can sıkardı. Ne yazık ki katil bulunamadığı ve cinayetin işlendiği sırada dük Avrupa'da tatil yaptığı için hakkındaki suçlamalar düşmüştü.

"Düelloyu göze alamazsın."

Evet alamazdı.

"Hep sana göre yapamayacaklarımdan bahsediyorsun. Biraz da yapabileceklerimden konuşalım. Hatta sana göstermeme izin verirsen daha açıklayıcı olur."

Dük daha ne olduğunu anlamadan Brendan onu ense kökünden tutup kafasını yakındaki bir koltuğun mobilya kısmına çarptı. Adamın tiz çığlığı kulaklarını rahatsız ettiği kadar ruhunda hoş bir esintiye neden olmuştu.

Tam o sırada içeri giren yarı çıplak hizmetçi çığlık atınca burnunu tutan dük ona, "Hemen birilerini çağır," diye bağırdı. Kızın ne yapacağını bilemeden kapıda dikilmesi üzerine haykırdı. "Gitsene aptal!"

Hizmetçi, kokusu yayılan bir korku içinde beklemeye devam ediyordu. Brendan kaşlarını kaldırıp ona baktı ve dükü doğrultmadan önce, "Acele et, yoksa patronun elimde kalacak," dedi.

Brendan'ın ikinci darbesi dükün elmacık kemiğine indirdiği yumruktu. Onu diğer ve sayamadığı diğerleri takip etti. Karın boşluğuna attığı yumruklar adamın kusmasına neden oldu.

Genellikle saldırgan biri değildi. Öfkesi ise nadiren açı-

ğa çıkardı ama anlaşılacağı üzere kontrol altına alınması için dışarıdan bir engelleme şarttı. Nefesini kontrol edip adamı yeniden yumruklamadan önce koltuğa itti.

İşin kötüsü burnundan ve alnından kan akan herifi görmek kadar güçlü, taş kadar somut- dükçe şiddeti artıyordu. Nefret tu.

"Yeter... Yeter daha fazla vurma. Ona bir şey yapmadım... Peşimden buraya kadar gelmemeliydi. Onu sürüklemedim lanet olsun. Uzak durmasını söyledim," deyip ellerini uzatarak açıklamaya çalıştı adam. Sanki bunun Brendan'ı sakinleştirmesi gerekiyordu. Aksine onu daha da delirttiğini görmüyor muydu?

Adamın kan damlamış gömleğinin yakasından tutup onu kendine yaklaştırdı. "Hakkında tek kelime bile etme pislik. Kiminle evlendiğin umrumda değil ama seni Sophie'nin yanında, hatta onunla aynı davette bile görürsem inan bana öldürürüm. Karımın adını ağzından duymayacağım. Eğer biri onunla ilgili canını sıkacak tek kelime bile ederse senden bileceğim. Başı ağrıdığında yine senden bileceğim. Anladın beni değil mi?"

Abercillery başını salladı ama bu hareket canını yakmış olmalıydı. Brendan tiksintiyle yüzünü buruşturup onu tekrar koltuğa itti.

"Güzel... Şimdi biraz dinlen ve söylediklerimi düşün."

Brendan odadan çıkıp dışarıda derin bir nefes aldı. Elleri titriyordu. Öfkesini kontrol edememekten korkmuştu, fakat içten içe tamamen kontrolünü kaybetmeyi dilemişti. Boynunu gerip omuzlarını esnetti, böylelikle gevşeyebileceğini umuyordu.

İki uşağın köşeyi dönüp efendilerinin bulunduğu odaya koşturduğunu görünce Brendan dayanamayıp güldü ve yoluna devam etti. Sophie'yi bulup bu lanet evden çıkmak için acele ediyordu ki koridorun karanlık girintilerinden birine saklanmış Liliana birden önüne çıkınca durmak zorunda kaldı.

Sebepsiz bir rahatsızlık ve kötü bir koku hissetti.

"Liliana?" dedi tüm soruları tek kelimeye yükleyerek. Kızın ilk sözleri, "Charles'a sana benim haber verdiğimi söylemedin değil mi?" oldu.

Brendan başını hafifçe yana eğdi. "Söylemedim... Dilersen salona geçelim. Bence senin de burada kalman iyi bir fikir değil. Eğer istersen amcanla konuşup durumu anlamasını sağlarım. Onun da memnun kalacağını tahmin ediyorum."

Liliana tek elini ona doğru uzattı. Her zamanki kibrinden uzak, endişeli ama yine de bir şeyin peşindeydi. Brendan bir zamanlar ondaki soğuk güzellikten bir hayli etkilenmişti, şimdi ise hiçbir şey hissetmiyordu.

"Buna gerek yok. Ben... Charles'dan vazgeçmek niyetinde değilim."

Brendan kaşlarını kaldırdı. Sophie açısından bakmadığı sürece Liliana'nın ne yaptığı umursamıyordu. Bu onu hissiz bir pislik mi yapıyordu? Muhtemelen. Öyle bile olsa Liliana için kılını bile kıpırdatma niyetinde değildi.

"Sana haber verdim çünkü Sophie burnunu sokmaması gereken işlere karışıyordu. Bunu her zaman yapar... Niyetinin beni düşünmek olduğunu söylemek isterdim ama öyle değil."

"Öyle mi?"

Liliana başını salladı. "Kimse ikimizi burada, bu şekilde konuşurken görmemeli ama sana anlatmalıyım. Yarın amcamın işleri yüzünden Langford'a döneceğiz. Nişan ilan edildikten sonra Charles da bir süreliğine Londra'dan biraz uzaklaşmamı istedi. Bu yüzden konuşmak için tek şansım var, o da şimdi." Birilerinin onları gözetlemesinden korkuyormuş gibi koridorun iki tarafını da kontrol etti. "Az önce uşakların koşturduğunu gördüm. Sanırım Charles bir süre daha oradan çıkamayacak gibi." Dayak yediğini biliyor gibiydi... Brendan emin olmamakla birlikte kızın bundan hoşlandığını düşündü.

Bulundukları yer karanlıkta kaldığı için fark edilmeleri

güçtü. Fark edildikleri takdirde ise iyi bir açıklama yapmaları gerekecekti. Brendan huzursuzluğa kapıldı.

"Liliana anlatacağın şeyin önemli olduğunu düşündüğün ortada. Hiç şüphem yok ki öyledir. Ancak karımın kuzeninin şöhretini düşünmem gerekiyor. Bu yüzden evime yapacağın bir ziyarette seninle konuşmaktan memnun olurum. Langford'dan döndüğünde konuşmamız özellikle senin için daha uygun olur."

"Hayır, şimdi konuşmalıyız. Sophie düşündüğün kadar masum değil."

Brendan derin bir nefes alıp soğuk bir tavırla, "Şimdiye kadar karım hakkındaki hakaretlerine göz yummam sana umursamaz bir adam olduğumu düşündürmüş belli ki. Yanıldığın şey, bu kibarlık ya da umursamazlık değil sadece tahammüldü. Ancak daha fazla devam edersen Liliana... Nefret edeceğin bir adama dönüşmekte tereddüt etmem," dedi. Sesindeki kayıtsızlığın kelimelerin etkisini artırdığından habersizdi.

Liliana gözlerini yere dikti, tekrar Brendan'a baktığında az önce gizlemeye çalıştığı his her neyse ondan tamamen arınmıştı. İşin aslı inandırıcı olamayacak kadar masum görünüyordu.

"Beni tehdit etmişti. Seni elimden alacağını söylediğinde ona inanmadım ama o bir yolunu buldu ve seninle evlendi."

Ah Tanrı aşkına... Brendan kılını kıpırdatmadan ona bakmaya devam etti.

"Bana kızgındı... Aslında kızmakta haklıydı. Eğer bu kadar çileden çıkacağını bilseydim kibrimin önüne geçerdim. Birkaç sene önce âşık olduğu genç bana aşkını ilan edince çileden çıktı. Kavga ettik ve ben de ona eğer yapabiliyorsa aynısını yapmasını söyledim. Meydan okudum. Şimdi öyle pişmanım ki..."

Brendan onca sözcük arasında *Sophie'nin âşık olduğu genç* kısmına takılıp kalmıştı. Bu sefer kıskandığını gizleyecek değildi zira karısının masum aşkından fazlasıyla hoşlanıyordu.

Ayni ya da benzer hisleri geçmişte de kalsa bir başkasına duyması canını sıkmıştı.

"Langford'a ona evlenme teklifi için geldiğinde benimle *alay etti. Emeline ulaştığını, seni elimden aldığı için ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Emin değilim ama sizi evlenmeye mecbur bırakan skandalın altında Sophie'nin olduğunu düşünüyorum."*

Brendan madamın butiğinde yaşananlar yüzünden artık Sophie'yi suçlamıyordu. O sıralar onu yeterince tanımadığı için yaşadığı korku ve utancın rol olabileceğini düşünmüştü. Şimdi ise berbat bir oyuncu olduğunu düşünüyordu. Masum kurnazlıklarını hatırlayınca neredeyse gülecekti. Yine de Liliana'nın sözlerinde onu düşünmeye iten bir nokta vardı. Bildiği gibi çalışma odasında Sophie'nin üzerine atlaması planlıydı... Yakalanmak istemişti hiç şüphesiz. Hatta skandal çıkarmak için yanıp tutuşuyordu. Ne var ki Brendan ilk zamanlar bu cüretin sebebinin Sophie'nin onu evlilik için iyi bir aday olarak görmesine bağlamıştı. Sonrasında ise hislerine kapıldığını ve belki de o zamandan beri ona âşık olduğu için kendini kontrol edemediğini düşünmüştü. Başka türlüsü olamazdı... Durumun Brendan'ın egosuyla ilgisi yoktu, Sophie intikam için asla o kadar ileri gitmezdi.

"Bana inanmıyorsun... Yemin ederim bu doğru. Leighton'dayken neden sürekli kavga ettiğimizi sanıyorsun? Sophie rahat durmayacaktı. Benim nişanlanmak üzere olduğumu öğrenince deliye döndü. Hesabın daha kapanmadığını ve elinden aldığım her şey için ödeyeceğim bedeller olduğunu söyledi. Aklınca anne ve babasının sevgisini çaldığım için benden intikam almaya devam edecekti."

"Liliana bana neden bunları anlatıyorsun? Sophie'den boşanıp seninle evleneceğimi düşündüğünü sanmıyorum. Yanılıyor muyum?"

Liliana tereddüt etti, mahcup ve kırılgan görünüyordu. Zekice cümleler kurmak yerine çocuklara has dolaysız bir

anlatımı vardı. *İçimdekileri dökmek istiyordum* dese yeriydi. Fakat Brendan ona inanmıyordu.

"Sana anlatmını çünkü... Çünkü ona kızgınım ve benim gibi acı çekmesini istiyorum."

Brendan'ın kaşları kalktı. "Bu beni mutlu etmiyor."

"Ben de mutlu değildim, sebebi de o. Bu akşam bizi takip etti."

"Bana seni korumaya çalışıyormuş gibi geldi," dedi Brendan ne kadar sıkıldığını belli eden bezgin bir sesle.

Kız hakarete uğramış gibi gözlerini açıp elini göğsüne bastırdı. "Korumak mı? Korunmaya ihtiyacım yoktu ki... Charles kendini kötü hissettiği için onunla gittim. Bana göğsümün ağrıdığını söyledi. Ne yapacağımı bilemedim."

Göğsü mü ağrıyordu? Keyfi yerinde olsaydı kesin kahkaha atardı. Liliana ya dükün onu neden odaya çektiğini anlamamıştı ya da anladığı halde Brendan'a yalan söylüyordu. İçgüdüleri sessiz durumdaydı, vicdanı ise onun masum bir kız olduğunu, muhtemelen nişanlısının sapkınlıkları hakkında bir fikri olmadığını söylüyordu.

"Sakın ahlaksız bir kız olduğumu düşünme. Ben vicdanlıyım... Başıma ne geleceğini bile bile Charles'a yardım etmek istedim. Tanrım bunu neden söylüyorum ki... Sophie'ye inanacaksın tabii, o senin karın. Özür dilerim, aptallık ettim. Birileri gelmeden gitmem gerekiyor. Bir gecede daha fazla heyecanı kaldıramayacağım. Charles sana haber verdiğimi öğrenirse çok kırılır ve öfkelenir."

Ya çok içerlemişti ya da mükemmel rol yapıyordu. Sophie'nin acı çekmesini istediğini söylediğinde de büyük ihtimalle abartmıyordu. Brendan artık kabul ettiği koruma içgüdüsüne sarıldı yine. Kime ya da neye karşı olduğunun hiçbir önemi yoktu, Sophie'yi korumak hayatı boyunca yapmaktan keyif alacağı şeylerden biriydi.

"Sen de söyledin, o benim karım. Başka bir şey yoksa..."

Liliana kontrollü bir kızdı, şüphesiz hislerini saklamada başarılıydı. Brendan ise dikkatliydi, kimse ondan bir şey saklayamazdı. Birkaç saniyelik gözlemi sonunda Liliana'nın saldırıya geçmiş volkan tehdidi yaydığına karar verdi. Dersini almış kız yatıştı, savunmasız, kırılgan ve saydam bir ruh haline büründü.

"Haklısın... İşime bakmalıydım," derken sesi titriyordu.

Brendan anlayışla başını salladı. İşin aslı anlayışlı falan değildi. "Sana salona kadar eşlik ederdim ama yolları iyi bıldığine eminim," dedi hafifçe dokundurmak için.

Liliana onu sessizce izlemeye devam ediyordu. Brendan avlarını bekleyen örümceklerin sessiz bekleyişlerini hatırlatan manzarayı soğuk bir gülüşle karşıladı. Kızın erkekler üzerindeki etkisini anlayabiliyordu, cazibesinin de farkındaydı ki inkâr ederse erkekliğinden şüphe ederdi. Ancak onda cazibesini yok eden yanlış bir şeyler vardı. Acilen tıraş edilmesi gereken sakalları bile çıksa Brendan ondaki sorunun güzel kabuğunda değil hissettiremediği bir duyguda olduğunu düşünürdü. Liliana tenine işlemiyordu, ona parmaklarının ucuyla bile dokunamıyordu. Brendan onu hissedemiyordu... Brendan bir kişi hariç kimseyi hissedemiyordu aslında.

O sırada dükün kulak kızartıcı küfürleri ve hayvani haykırışı sessizliği bozdu. Sesler Brendan'ın onu bıraktığı odadan geliyordu. Liliana Brendan'ın sorgulamayacağı ilk gerçek tepkisini bu sırada verdi. Koridorun loşluğu, yüzündeki beyazlığı ve korkunun diğer izlerini saklamıyordu ki bir saniye sonra koşarak oradan uzaklaştı.

Ondan korkması gerektiğini bilecek kadar aklı başındaysa neden ondan uzak duramıyordu acaba? Belki de göstermeye çalıştığı kadar akıllı değildi. Tıkırdayan ayak sesleri gittikçe azalırken daha telaşsız adımlar Brendan'ın olduğu tarafa doğru yaklaşmaya başladı. Hemen sonra Sophie kuzeninin kaybolduğu dönemeçte melek gibi belirdi.

Onu görmek Brendan'ı değiştiriyordu. Rahatlatıyordu. Herhangi bir kadının sağladığı fiziksel rahatlık gibi değildi bu... İçeriği huzur ve ışıklı bir maddedendi. Yanına gelip elini koyuna koydu ve onu salona doğru çekti.

"Gelmeyince merak ettim... İyi misin?" dedi Sophie şüp-heye yer bırakmayan bir merakla.

Brendan tek kolunu yana açıp kendini görebilmesi için ona vakit tanıdı. Alaycı ve sinir bozucuydu.

Sophie kaşlarını çattı. "Lily ile birlikteydin. Onu gördüm."

"Öyle mi?"

"Alay etme benimle... Kızgın olduğunu biliyorum ama açıklayamayacağım bir şey değil."

Brendan kızmak için hiç vaktinin olmadığını hatırladı. Önce onun için endişelenmiş, sonra da öfkeden deliye dönmüştü ancak Sophie'ye kızmak aklına bile gelmemişti. Haklıydı, şu an kızgındı.

"Bunları eve gidince konuşacağız. Hatta yarın sabah sana yeni kurallardan bahsedip eskilerini anladığından iyice emin olacağım. Sakıncası var mı?"

Yan gözle Sophie'nin başını önüne eğdiğini gördü. "Bu seferlik yok... Lily sana neler anlattı?" Sesi birden telaşlı bir hal almıştı. Hatta normalden biraz fazla telaşlıydı.

"Üzerinde konuşabileceğimiz şeyler Sophie. Belki seni içimi rahatlatabilirsin."

Sophie hızla başını sallayıp önlerinde uzanan yola baktı. Gergindi. Brendan'ı aynı ölçüde huzursuz eden bir hali vardı. Brendan içindeki kötü hissin kötü giden günle ilgisi olması için dua etmeye başladı.

Yirmi İkinci Bölüm

Söylenmeyen Sözler...

Brendan dün gece girmekten kaçındığı odanın önünde duraksadı. Kapı, sanki ziyareti beklenmiyormuş gibi aralıktı ve pencereden vuran sabah güneşi koridorda geniş bir aydınlık yaratmıştı.

Onunla konuşmak için sabahı bekleme nedeni, Leighton'a dönüşlerinin sabaha karşı ikiyi bulması yüzünden Sophie'nin arabada uyuya kalmasıydı. Brendan onu kucağına alıp odaya götürmüş, ayakta durmaya zorlandığı sırada elbiselerini çıkararak yatağa girmesine yardımcı olmuştu.

Yanında kalmak istemişti, fakat içinden bir his ve vücudunun verdiği tepkiler niyetlendikleriyle yetinmek istemeyeceğini söylemişti. Onu arzulamak son derece doğal gibi görünse de Brendan'ın kafasını karıştırıyor, sağduyusunu büyük ölçüde etkiliyordu. Bu yüzden uyuması için onu yalnız bırakmaya karar vermişti ama konuşmaları gerekiyordu. Sadece Abertillery ile ilgili değil, aralarında açıklığa kavuşturulması gereken diğer meseleler hakkında da konuşacaklardı. Bebek hakkında mesela... Ya da onun tenine, sesine duyduğu ihtiyaç hakkında...

Brendan usulca içeri girdi. Oda öylesine sessiz ve ıssızdı ki bir an onu içeride bulamayacağını düşündü. Sonra odanın en ucundaki pencereden dışarıyı izlediğini fark etti. Arkası

dönüktü ve Brendan'ın orada olduğundan habersizce ince tülün ardından güneşe bakıyordu sanki...

Her an incinecek kadar zarif ve kar gibi sadeydi. Basit topuzunun etrafındaki küçük, beyaz inci çiçekleri dışındaki tek süs güneşin saçlarının etrafında oluşturduğu haleydi. Brendan melankolik bir adam olup çıktığı için endişelenmiyor değildi, fakat bu güzelliği ziyan edecek kadar aptal olsaydı asıl o zaman gerçekten endişelenirdi.

Uçuk pembe, omuzları büzgülü keten elbisesi güneşin güçlü ışığına karşı öyle ince ve öyle korumasızdı ki Brendan kızın tatlı hatlarını çıplakmış gibi seçebiliyordu. Ağzı kurudu, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı. Yasaklanması gereken şeylerle ilgili kuralların ince elbiseleri de içine alacağını hatırlattı kendine. Sonra kurallardan bahsetmenin onu ne kadar kızdırdığını hatırlayıp gülümsedi.

Ne yazık ki gülüşü ona baktıkça kaybolup gidiyordu.

Sophie dalgın görünüyordu ve belki de biraz mutsuz. Dün gece anlattığından fazlası olabilir miydi? Abertillery canını yakmış ya da onu taciz etmişse gözünü kırpmadan onu öldürürdü.

Sebebi her neyse kederinin ortadan kalkmasını istiyordu Brendan. Onu yanında tutmalı, hissetmeliydi ve gülümsediğinden emin olmalıydı. Ne tip bir adama dönerse dönsün, zaafları ödünü patlatacak kadar büyüse bile Sophie'ye tümüyle sahip olmalıydı. *Her zaman.*

Orada dikilip onu saatlerce izleyebileceğinden endişelenmeye başladığında ciddi bir sesle, "Sophie," dedi.

Kız hemen başını çevirdi. Uykudan yeni uyanmış gibi görünüyordu ama Brendan onun uzun zamandan beri ayakta olduğunun farkındaydı.

"Güzel bir gün... Eylül ayında güneş Langford'da her zaman daha solgundur ama burada hâlâ çok canlı. Leighton bana baharı hatırlatıyor."

Hava Brendan'ın umrunda değildi. Bugüne özel bir durum değildi bu, çoğunlukla böyleydi. "Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi.

Sophie omzunu silkti. "Gayet iyiyim... Sana bir özür borcum var. Dün gece sözünü dinlemediğim için ikimizin de başını derde sokabilirdim. Çok üzgünüm."

Sağduyulu görünmek Sophie için iki beden büyük bir elbise giymek gibiydi, üzerinden her an kayıp düşebilirdi. Brendan onun tuhaflıklarına o kadar alışkındı ki aklı başında bir şeyler söylediğinde gerçekliğini düşünmeden edemiyordu. Öte yandan konuyu kendisinin açması Brendan'ın işine gelmişti zira bebek meselesi yüzünden ona karşı daha yumuşak davranma kararı alması onu azarlama mecburiyetinin önüne geçiyordu.

"Özrünü kabul ediyorum. Şimdi de bana nedenini açıkla Sophie. Seni aksi için uyarmama rağmen neden o herife yaklaştın? Sebebi sadece beni kızdırmak mıydı yoksa mantıklı bir açıklaması var mı?"

"Seni kızdırmak istemedim ama esrarengiz davranışların beni çileden çıkardı, doğru. Onun hakkında açık davransaydın ben de daha dikkatli hareket edebilirdim."

Brendan'ın kaşları kalktı. Bu kız saniyeler içinde hislerine hükmediyordu. Az önce onu kollarına alıp korumak isterken şimdi kulağından çekip sürükleyerek bir yerlere hapsetmek istiyordu. Abertillery meselesi yüzünden üzerine fazla gitmek istemediğindense artık pek emin değildi.

"Normal eşler açıklamamı yeterli bulurlardı. Bu konuşmayı kısa tutmamı istiyorsan gereksiz çıkışlara son vermende fayda var."

Sophie hangi akla hizmet onun değiştiğini düşünmüştü? Bir zümrüt takım yüzünden ya da birkaç gece yanında uyuduğu için mi? Ya da dün gece o odanın kapısının önünde karşılaştıklarında yüzünde beliren korkudan ötürü mü? Hayır, pek sanmıyordu.

Belli ki aptallık ediyordu zira karşısına geçip kaşlarını kaldıran adam evliliğinin ilk günlerindeki adamdı... Ondan be-

bek istemediğini söyleyen adamı. Sophie bu gerçeği aklından çıkarmazsa mutlu olmasa bile kırılganlığını kontrol altına alabilirdi.

"Düşünebildiğim için sorguluyorum Brendan. Sadece göğüslerim var diye senden ya da herhangi bir erkekten daha değersiz değilim."

Brendan'ın güzel gözleri göğüsleri üzerinde tembelce gezindi. "Hayır, değersiz değilsin ama aklın bir karış havada. Korkarım bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacağım."

Sophie'nin tepesi attı. Sakin kalıp kaçınılmaz sohbeti istediği ayarda tutabilme şansını kaybedeceğini bile bile, "Beni eve mi kapatacaksın? Haklısın, kimseyle görüşmezsem canını sıkma olasılığım da ortadan kalkar," diye çıkıştı.

"Düşünmedim değil."

"Eminim yaparsın."

"Heyecandan hoşlandığın için beni kışkırttığını düşünüyorum. Yoksa cesaretini aptallığına yormam gerekir ama aptal olmadığından fazlasıyla eminim Sophie. Şimdi hemen bana bir açıklama yap. Neden o adamın odasına gittin?" Brendan kayıtsızken sinir bozuyordu ama sinirliyken insanın aklını başından alıyordu.

Sophie fiziksel olarak sinmek üzereyken birden çenesini havaya kaldırdı. "Lily'nin başının belada olduğunu düşündüm."

Lily Brendan'a haber verdiği için ödüllendirilmesi gerektiğini düşünüyordu. İyiliğinin karşılığı olarak da dükle aralarındaki sapkın ilişkiyi kimseye anlatmayacağına dair Sophie'ye söz verdirtmişti. Kaldı ki halinden memnun görünüyordu. Bu yüzden Sophie'nin yapacağı tek açıklama buydu.

"Ne tür bir bela?"

Tereddüt etmeden, "Onu incittiğini düşündüm," dedi.

"Abertillery'nin herkesin içinde kuzenine zarar verdiğini mi söylüyorsun?"

Ah işte bunu açıklaması biraz zordu. "Onu çekiştirdiğini gördüm ve peşlerine takıldım."

"Kendini riske atmak için yeterli değil. Dikkatini çeken neydi Sophie? Daha açıklayıcı ol."

Sophie derin bir nefes aldı. "Canının yandığını düşündüm çünkü yüzündeki ifadeden öyleymiş gibi görünüyordu."

Brendan soğuk bir şekilde güldü. "Oldukça dikkatli gözlerin varmış. Onlarca kişi arasında kuzeninin mimiklerini fark edebilmen için gözlerini üzerinden ayırmamış olman gerekiyor."

"Sadece tesadüftü."

"Onu cinsel anlamda istismar ettiğini düşündün değil mi?"

Sophie yüzünü pencereye çevirdi. Belki de kabul etmeli ve ona ancak odaya gittiğinde yanıldığını anladığını söylemeliydi. Böylece hem kendini aklar hem de Lily'nin sırrını saklardı. Fakat üstesinden gelebileceğinden pek emin değildi. Brendan sorularını daha titizlikle sorarsa bir yerden fire vermesi kaçınılmazdı.

Bilmediği şey ise biraz kafasını kullanan Brendan'ın Abertillery ve Lily arasındaki sağlıksız ilişkiyi tahmin ettiğiydi. Brendan sadece onun itiraf etmesini istiyordu.

"Öyle söylemedim. Ben gittiğimde konuşuyorlardı."

"Korkmuştun."

"Evet korkmuştum çünkü skandalları üzerime çekmede ortalama üzeri bir beceriye sahibim. Seni ve ailemi utandırabilirdim. O adam bana bir şey yapmadı, sadece konuştu." Cümlesini bitirdiğinde Sophie'nin rengi koyu bir pembeye dönmüştü.

Brendan bahsi geçen konuşmanın içeriğini öğrenmek istemiyordu. Ya da öğrenmeli ve o pisliği öldürmek için haklı gerekçelerine birini daha eklemeliydi. Sessizlik içinde, sakinleşmeye çalıştığı birkaç saniye geçti.

Sophie, "Lily sana ne anlattı? Karanlık koridorda tek başınaydınız. Biri sizi görseydi kimse açıklamanızı umursamazdı," diyerek gergin sessizliğe fazladan bir huzursuzluk katmayı başardı. Kuzeninin bir şeyler çevirdiğinden adı gibi

emindi ve Brendan'ın da açıklama yapmaması şüphelerini doğruluyordu.

Tam bu sırada Brendan, "Senden bahsettik," diyerek Sophie'nin baştan ayağa ürpermesine neden oldu.

"Benden mi?"

Brendan birden, "Ondan intikam almayı denedin mi Sophie?" diye sordu.

"Anlamadım."

Brendan komodinin kenarına oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. Aralarında hatırı sayılır bir mesafe ve Sophie'nin adını koyamadığı bir engel vardı. "Benimle evlenmesini engellemek için beni baştan çıkarmayı denedin mi?"

Brendan bunu sormak istememişti, fakat kafasında dönüp duran soruların içinde bir şekilde öne çıkmıştı ve cevabı da fazlasıyla önemliydi.

"Bunu o mu söyledi?" *Lanet sürtük...*

Brendan cevap vermeksizin doğruca Sophie'ye bakıyordu. Sophie yutkundu ve uzatmadan doğruyu söyledi.

"Evet, bunu denedim ama sen de biliyorsun ki işe yaramadı."

Brendan'ın ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Katı, duygusuz ve donmuş gözleri Sophie'nin üzerindeydi. Sonra hafifçe kıpırdandı ve "İşe yaramadı mı? Şu anda evliyiz Sophie. Daha ne olmasını bekliyordun?" dedi.

"Seninle evlenmemin ondan intikam almakla bir ilgisi yoktu. Kaldı ki işin buraya geleceğini düşünmemiştim. Sadece dikkatini çekecektim, hepsi o kadar."

"Dikkatimi çektin Sophie. Gerçi çalışma odasında dikkatimi çekmekten daha fazlasının peşindeydin. Daha doğrusu o sırada benim değil dışarıdakilerin dikkatini çekmeye çalışıyordun."

Sophie yüzünü buruşturdu. Nereden bakılırsa bakılsın, çalışma odasında onu öpme nedeninin incinen hisleri olduğunu açıklaması kolay görünmüyordu. Kaldı ki bunu yapmak istediğinden de emin değildi.

"Nihayetinde ben bir kadınım. Liliana çileden çıkma sınırını bilmediği ya da umursamadığı için fazla ileri gitti. Hayatın herkes için adil olabileceğini anlamasını istedim ama hepsi bu değil." Geri kalanın ne olduğunu sorarsa ona hislerinden bahsetmeyi düşünüyordu.

"Beni şaşırtıyorsun Sophie."

"Sana bir şeyler hissettirebiliyorum demek ki."

Brendan'ın yüzünden belli belirsiz acı bir ifade geçti.

"Yanlışım varsa düzelt lütfen. Çalışma odasında emeline ulaşamayınca butikte işi garanti altına almak istedin ve annemle plan yaptınız. Böylece intikamını aldığından emin olacaktın."

Sophie'nin öfkeden ve utançtan yüzünü bir sıcaklık bastı. "O olayla ilgim yok. Çalışma odasında yaşananlardan sonra öyle utanmıştım ki bir daha seni görmeyecektim bile. Isabel ve Maddy'ye sorabilirsin, onlar gerçeği biliyorlar. Yine aynı konuya geldiğimize inanamıyorum." Sesi iyiden iyiye yükselmişti.

"Bu kez konuyu açan ben değilim küçük düzenbaz." Sophie ne kadar öfkeliyse Brendan aynı ölçüde serinkanlıydı... Her zamanki gibi.

"Yapmaya çalıştığım şey yüzünden hissettiğim utanç benim için yeterince ıstırap vericiydi. Bu da yetmezmiş gibi günlerce hakaretlerini dinlemek zorunda kaldım. Eğer kendimi suçlamamı istiyorsan hata ediyorsun çünkü ben Liliana ve senden çok daha fazla bedel ödedim. Şimdiki durumuma bakıyorum da ödediklerim elime geçenlerden çok daha fazla."

"Senin için üzülmek istiyorum, inan bana. Fakat çocukluk aşkını senden daha güzel birine kaptırdığın için cezalandırılmak beni memnun etmiyor. Erkekler basit yaratıklardır Sophie, daha soğukkanlı davranmalıydın."

"Aptal Jordan umrumda değil."

"Demek adı Jordan'dı. Onu çok sevmiş olmalısın." Sophie Brendan'ın alaycılığının altında titreşen öfkeyi hissede-

biliyordu. Sanki kontrol edebilmek için aynı anda hem zihni hem de bedeniyle savaşıyor ve Sophie'ye temkinli davranması gerektiğini hatırlatan bir uyarı yayıyordu.

Genç kız sanki her şeyi açıklayabilirmiş gibi, "Kolyemi kırdı," diye hafifçe mırıldandı.

"Kolyeni kırdı demek. Şimdi sana hak veriyorum işte."

Böyle söyleyince gerçekten kulağa komik geliyordu.

"Benim için değerliydi, babam almıştı ama o onu kırdı."

Brendan sakin bir şekilde başını salladı. "Kolay çileden çıkıyorsun. Liliana bu konuda dürüst davrandığına göre belki intikam almaya devam edeceğin hakkında da doğru söylüyordu."

Sophie gözlerinin içine bakarak ona doğru iki adım attı.

"Neden bahsediyorsun?"

Brendan omzunu silkti. "Kuzeninin hayatına giren erkeklerle gereğinden fazla ilgilendiğine dair rahatsız edici hislerim var."

"Sen... Yani benim... Benim o adamla Lily'nin arasına girmek istediğimi... Tanrım..." Sophie elini aralık dudaklarına bastırıp arkasına döndü. Hissettiği utanç ve hayal kırıklığından ötürü gözleri dolmuştu.

"Onun nasıl biri olduğunu sen benden daha iyi biliyorsun. Hangi cüretle beni böyle suçlarsın?"

"O halde anlat bana Sophie. Bu kadar iyi kalpli olmanı aklım almıyor. Sen bile böyle yüce gönüllü olamazsın." Sesindeki şefkat kırıntıları kulağındaki uğultuya kurban gitmişti, Sophie fark edemedi.

"Anlatacak hiçbir şeyim yok. Hakkımda düşündüklerini bildiğim halde hakaretlerine şaşırabildiğime göre dünyanın hayalperest aptalı ben olmalıyım."

"Bildiklerin mi? Beni kendi düşüncelerim hakkında bilgilendir lütfen. İlginç bir şeyler duyacağımı hissediyorum."

Sophie dolan gözlerini elinin tersiyle silip arkasına döndü. "Beni sevmediğini biliyorum. Seni utandırdığımı biliyorum. Benimle sevişmekten hoşlandığını ama bana bir çocuk vermek istemediğini biliyorum. Seni kızdırdığımı..."

"Ne dedin sen?"

Sophie söyledikleri arasında onun ilgisini neyin çektiğini biliyordu. Gözleri yeniden dolmasına rağmen gururla ona baktı. "Benim bebeğimi istemiyorsun çünkü sana layık değilim. Sana ayak bağı olacağımı..."

"Bu yüzden mi senden bir çocuk istemediğimi düşünüyorsun?" Sophie o konuşmayı kulaklarıyla duymasa Brendan'ın şaşkınlığının son derece samimi olduğunu düşünebilirdi.

"Düşünmüyorum, sadece söylediklerini tekrar ediyorum."

Brendan yerinden kalkıp Sophie'ye yaklaştı. Elleri her iki yanında yumruk olmuştu.

"Bizi dinledin..." Sesi öylesine suçlayıcıydı ki Sophie'nin haklı olarak tepesi attı.

"Niyetim dinlemek değildi ama mesele bu değil zaten. Neden Brendan? Beni nefret etmeye bile layık görmediğini söylemiştin ancak bu aşırıya kaçmıyor mu? Senin bir vârise, benim de ilgilenecek bir çocuğa ihtiyacım varken hiç tükenmeyen kini unutmak için bir kerelik istisna yapamaz mıydın?"

"Kin mi?"

"Evet kin. Ters giden her şey için beni suçlamanın, bana hiçbir zaman güvenmemenin ve beni bir bebekten mahrum bırakmak istemenin sebebi ya kindir ya da ağzıma almaya korktuğum daha beter bir şey."

Brendan bir şey söyleyecek oldu. Bakışları tereddütlüydü ve söylemek istediği halde kelimelere dökemediği açıklamalarla yüklüydü, ancak çok geçmeden Sophie'ye hayal gördüğünü düşündürecek bir hızla kaybolup buz kesti.

"Kalıp devamını dinlemeliydin."

Sophie kalbinin kuş gibi çırpındığını hissetti. "Neden Brendan? Gözlerime bakarak söylemeni beklemekle hata mı ediyorum?"

Brendan cevap veremedi ve tanıştıklarından beri belki de ilk kez gözlerini Sophie'den kaçırdı.

"Belki de Langford'a, ailemin yanına dönmeliyim," dedi Sophie. Blöf yapıyordu.

Brendan'ın gözleri kısıldı. Sophie tereddüt etmeksizin onu yeniden kızdırdığını söyleyebilirdi. "İstersen York'taki evimde dinlenebilirsin. Daha fazla oksijen mantıklı düşünmeni ve kafanı toparlamanı sağlayabilir."

"Beni gönderiyor musun yani? Beni günahkâr kadınlar gibi sürgün mü ediyorsun?"

"Gitmek isteyen sendin. Langford'a dönersen hayatın mahvolur ki buna asla izin vermem. Sana daha makul seçeneklerin olduğunu hatırlatıyorum sadece."

"Elbette... Gidersem sana layık bir eş olmadığım için insanlar hakkımda konuşmaya başlarlar ve bu da kuruyup gitmeye mahkûm muhteşem Leighton soyu için berbat bir şey olur."

"Aklımdan geçenleri okuyorsun Sophie."

"Canın cehenneme."

"Bir süredir cehennemdeyim zaten."

"Evlendiğimizden beri mi?"

"Hayır... Seni öptüğümden beri."

Sophie şaşırdı.

"Şaşırma küçük kedi... Aklımı senden alamadığım sır değil."

"Gurur duymak için kendimi zorluyorum ama olmuyor. Benimle sevişmekten hoşlandığını bilmek artık mutlu etmiyor çünkü."

Brendan, "Her zaman daha fazlasını istemek doğanızda var," diyerek alay etti.

"Bunları geçtim artık, inan bana. Kitap kadar açık bir kalbi okuyamayacak kadar körsün. Sana söylediğim tüm yalanları ya da ihmal ettiğim gerçekleri itiraf ettim ve böylece benim tarafımda anlatılmamış tek bir sır kalmadı. Neden sen de gerçekten ne düşündüğünü gözlerime bakarak anlatmıyorsun? Kırılacağımı düşünüp incelik ediyorsan endişelenme, çünkü bundan daha ileri gidemezsin."

Brendan düşünüyordu. Tuhaf ve görülmemiş bir fikir çalışması içinde ne söyleyeceğini tartıyordu sanki. Sophie ilk kez onun derinlerine baktığını hissediyordu, fakat o derinlikler görebildiğinden fazlasını saklıyordu. Derken hep görmeye alışık olduğu perdeler işaret vermeksizin indi ve Sophie'nin bağlantısını kopardı. Neden kendini saklıyordu?

"Yüzündeki ifadeden cevap vermeye niyetin olmadığını anlıyorum... Sana son bir şey soracağım Brendan."

Brendan belli belirsiz başını sallayınca Sophie'nin gözleri doldu. Çenesi gözyaşlarını bastırmaya çalışmaktan titriyordu.

"Neden bir bebeğimiz olmasını istemiyorsun?"

Alacağı cevap için beklemek, saniyeleri saatlere çeviren bir ıstıraptı. Brendan yavaşça üzerine eğilip yüzünü avuçlarının arasına aldığında ümitlenir gibi oldu. Gözlerindeki sıcak, akışkan altın rengi kalbini ısıtıyordu. Ne var ki Brendan'ın sözleri büyük bir hayal kırıklığından ibaretti.

"Bütün cevapları biliyorsun ya Sophie... Bunu da kendin cevaplayabilirsin."

Sophie yüzü onun avuçları arasında hapsolmuşken başını sallayıp hafifçe gülümsedi.

"Haklısın... Ben... Gitsem iyi olacak. Kahvaltı hazırlanmıştır. Leighton'da yemekler önemlidir, biliyorsun."

Brendan donup kalmış gibiydi. Sophie onu çözmeye çalışmaktan yorulana kadar ne söylemek istediğini anlamaya çalıştı. Güzel gözlerindeki sırları yakalamayı denedi ama artık beceremiyordu.

Çaresizce derin bir nefes alıp ondan uzaklaştı ve üzüntüsünü yok edecek bir şeyler duymayı ümit ederek geçirdiği birkaç saniyenin ardından odayı terk etti.

Sophie kahvaltı için yemek odasına inmek yerine dışarı çıktı, avluyu ve havuzları geçip pencerelerden görünmeye-

ceğinden emin olduktan sonra çimenli yol boyunca hiç durmadan koştu.

Gözyaşları yanaklarına değemeden rüzgâr yüzünden kuruyor ya da saçlarına doğru savruluyordu. Hıçkırıkları ise Eylül kuşlarının sesi arasında kayboluyordu.

Meyve bahçesinin hemen bitişiğindeki huş ağaçlarından birinin dibine çöküp başını ağacın gövdesine dayadığında hâlâ ağlamaya devam ediyordu. İşin aslı ömrü boyunca ağlamaya devam edecekti... Öyle hissediyordu.

Bacaklarını göğsüne doğru çekip ellerini avuçları gökyüzüne bakacak şekilde dizlerinin üzerine koydu. Çocuk gibi, büyükleri bağlayan saçma kuralları hiçe sayarak haykırarak ağladı. Hıçkırıkları o kadar şiddetlenmişti ki başı dönüyordu. Başını açık avuçlarının içine hapsedip biraz durulana kadar o şekilde kaldı.

Ümitsizdi, çaresizdi ve kendini perişan hissediyordu. Brendan'a evlendikleri ilk günden daha yakın olmak teselli değil üzüntü veriyordu, çünkü artık çok daha kırılgandı. Söylediğinin aksine Brendan her geçen an onu daha fazla kırabilme gücüne sahip oluyordu.

Neden açık davranamıyordu ki sanki? Söylemek istedikleri olduğu o kadar belliydi ki... Tanrı ondaki gururu ve inadı lanetlemeliydi.

Sophie artık elinde kalan boşluğa bakıyordu. İyi ihtimalleri özleyecekti... Onlar hayal kurma nedenleriydi çünkü. Tanrı aşkına artık hayal de kuramayacaksa burada ne işi vardı? Lily'nin sözlerine inandıysa evlilik bağları kimin umrundaydı?

Hıçkırıkları durulduğunda yanı başından gelen inilti dikkatini çekti. Brendan'ın köpeklerinden biri başını yana eğmiş zekâ ile parlayan kara gözlerle Sophie'yi izliyordu. Sophie öyle bezgindi ki ondan korkması gerektiğini hatırlayacak durumda değildi. Ne yaptığını düşünmeden elini köpeğe uzattı ve "Sen Hector olmalısın," dedi. Aslında o çiçeklerin arasından çıkıp havlayarak onu korkutan Achilles'di. Gelme nedeni ise bir nevi gönül almaktı.

Başını biraz daha yana eğip tekrar inledi.

"Sana sopayla yaptığım şey yüzünden bana kızgınsın biliyorum. Ama o gün bana havlayınca çok korktum. Senin yüzünden orkidelerimi kaybettim... Özür dilerim."

Sophie hıçkırınca köpek ona bir adım yaklaştı.

Sopayla hayalarını dürttüğü köpek düşündüğü gibi Hector'dı. Ancak Hector'ın geçirdiği ruhsal travmadan sonra Sophie'yi gördüğünde yapacağı şey onu ağladığı için teselli etmek değil kaba etinden büyükçe bir ısırık almak olacaktı. Üstelik hayvan Achilles'in yaramazlığı yüzünden cezalandırılmıştı. Yani Sophie Hector yakınlarda olmadığı için şanslıydı.

Sophie, "Hector," dedi kederle, köpek çaresizce tekrar inleyip nemli burnunu Sophie'nin yanağına sürttü. Genç kız ihtiyaç duyduğu ilgi yüzünden yeniden gözyaşlarına boğulmadan önce kollarını hayvanın boynuna doladı ve gri tüylerine bir öpücük kondurdu.

"Sahibini öyle çok seviyorum ki bu yüzden ondan nefret ediyorum."

Sesi bir mızıldanmaya dönüşse de hayvan durulana kadar onu sessizce teselli etmeye devam etti ve bir bekçi gibi hanımını korumaktan hiç vazgeçmedi. Sanki kederine ortak olarak onu rahatlatabileceğini düşünüyordu. İşin aslı Sophie de Brendan'la tekrar karşılaşana kadar onun dostluğuna minnet duyacaktı. Toparlanmalı ve onunla tekrar konuşacak cesareti bulabilmek için kendine zaman sağlamalıydı. Brendan'ın söyleyecek bir şeyleri olacağına inanmak istiyordu.

Ne var ki eve döndüğünde onu kocasıyla ikinci kez yüzleşmekten kurtaran Maddy'nin verdiği haber oldu. Brendan Londra'ya gitmişti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Onu Canı Pahasına Korurdu...

Sophie kararını verdi. Brendan'ın Londra'dan dönmeyişinin üçüncü gününde gitmesi gerekenin kendisi olduğundan ve kocasının da bu karardan memnun kalacağından yeterince emindi.

"Gitmene izin vermiyorum," dedi Maddy belki yüzüncü kez.

"İzin istemiyorum Maddy. Brendan bana seçenekleri sundu, ben de York'taki evin benim için hoş bir seçenek olduğunda karar kıldım. Sonsuza kadar değil, biraz kafa dinler..."

"Kafa dinlemek mi? Kafa dinlemek istiyorsan dizimin dibinde dinleyebilirsin. Sen bunun anlamını biliyor musun kızım? Yalnız başına sayfiyeye gidersen herkes kocanın seni başından atmak istediğine inanır. Hiçbir neden yokken kendi kendini küçük düşürmen akıl işi değil."

"Durum tam olarak bundan ibaret zaten."

"Saçmalama! İkinizden de bıktım artık. Brendan işleri bahane ediyor. Stephan'ın dediğine göre işlerden başını kaldıramıyormuş ama hepimiz o korkağın derdini biliyoruz."

Sophie serçe parmağının tırnağını kemirmeye başladı.

Maddy yelpazesinin sert kısmını kızın eline indirip kaşlarını çattı. "Şimdiye kadar yaptığım üç şeyle gurur duyuyorum. İki çocuğum ve Brendan'la evlenebilmeniz için kurduğum küçük tuzak hem yaratıcılığımın hem de verimliliğimin en nadide örnekleri ama..."

Gözleri büyüyen Sophie dişlerinin arasındaki tırnağı boşluğa tükürüp Maddy'nin yüzüne saf bir dehşetle bakarken fısıldadı. "Bize tuzak kuran sen miydin?"

"Bunu bilmediğini söyleme bana."

"Bilmiyordum elbette Maddy. Günlerce Brendan'ın hakaretlerini dinledim. Üstüne üstlük seni savunurken aptal durumuna düştüm. Bunu nasıl yapabildin?"

Maddy yelpazeyi bu kez kızın dizine indirdi. "Çok da güzel yaptım. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız. Sen bunun farkındaydın ama kılını kıpırdatmayacak kadar korkaktın. Sersem oğlum da ömrü boyunca bekâr kalmaya ses çıkarmayacak gibiydi."

"Maddy sana inanamıyorum..." dedi Sophie ayağa kalkarken. Kendini kandırılmış, aldatılmış ve kullanılmış hissediyordu. Bu fikirdeydi çünkü aşkından ölse bile Brendan'ın hakaretlerine katlanmaz, kuruyup gitmeyi tercih derdi. Böylece şu anda çektiği acıdan da kurtulmuş olurdu.

"Bunda inanmayacak ne var? Aranızda iki sorun çıktı diye evliliğin baştan bir hata olduğunu söyleme lütfen. Her şey yoluna girince bu konuştuklarımızı hatırlamayacaksın bile."

"Yanılıyorsun, hatırlayacağım... Bu kadar ileri gitmemeliydin. Şimdiye kadar sana defalarca evliliğime karışma hakkı verdim. İtiraf ediyorum işime de geldi ama hayatımızı bu şekilde yönlendirmemeliydin... Kusura bakma Maddy ama gitmekte gerçekten kararlıyım. Lütfen boşuna dil dökme zira sözlerin teselli değil ıstırap vermeye başladı... Şimdi müsaadenle odama gidiyorum, eşyalarımı toplayacağım."

Sophie onun allak bullak yüzüne bakmadan odadan çıktı. Öyle öfkeliydi ki kapının önündeki ufak tefek hizmetçi kızı ancak ona çarptığında fark edebildi. Kızın panikle sarf ettiği özürleri bir el hareketiyle savuşturup hızla odasına uzanan merdivenlere yöneldi ve odasına girer girmez sırtını kapıya dayadı. Yeniden ağlamayı umuyordu... Beceremedi. Yapıla-

cak işleri vardı ve daha önce hiç bu şekilde kendini motive olmuş hissetmemişti.

Öte yandan Maddy Sophie sinirle dışarı çıktıktan hemen sonra Brendan'a durumu bildiren bir pusula yazıp acilen şehre göndermesi için birini görevlendirmişti. Sophie uysal bir kızdı, kontrol edilmesi genellikle sorun değildi ancak beklenmeyen tepkisinin Maddy'yi tereddütte bıraktığı da bir gerçekti. En azından oğlunun sağduyulu davranacağını umuyordu, çünkü Sophie tarafında sinirler fazlasıyla gergindi.

Yüzde yüz inanıyordu ki bu iki inatçı ileride ona teşekkür edecekti.

Ertesi gün Sophie kahvaltıdan hemen sonra gitmek için hazırdı. Maddy ile küs kalmak gibi bir niyeti yoktu ancak taviz vermeyeceğini de anlamasını sağlamalıydı. Bu nedenle kadının yoğun, rahatsız edici ikna çabalarını kibarca görmezden gelip arabanın hazırlanmasını emretti ve Maddy ile vedalaştıktan hemen sonra yola çıktı. Duygusal davranmamaya özen gösterdikçe duygusallıktan patlayacak hale gelmişti ki arabanın karanlığı bu bakımdan iyi bir sığınak sayılırdı.

York yolculuğu bir gün kadar sürecekti. Arabacı dışında güvenilir iki uşak da yolculuk süresince ona eşlik edecekti. Maddy'nin Brendan'ın bunu duyunca deliye döneceğini söyleyerek onu vazgeçirmeye çalışmasını anlıyordu elbette. Mantıklı düşününce haklıydı da... Çünkü evli bir kadının eşi yanında olmadan ne kadar nezih olursa olsun bir handa gecelemesi tasvip edilir bir şey değildi.

Tanrı aşkına, kimin umrundaydı ki?

Maddy'nin yapmak istemeyeceğini bildiği için York'taki evin çalışanlarına oraya geleceğini haber veren bir mektubu bir gün önce göndermişti. Sebebi oraya vardığında düzgün bir hizmet beklemesi değil insanların baskına uğradıklarını düşünmelerini engellemekti.

Yolculuğun ilk saatini yoğun düşüncelerle ve geleceği için endişelenerek geçirdi. Araba yolunun etrafında uzanan kusursuz manzara da açık pencereden içeri giren temiz hava da ilgisini çekmiyordu... Tümüyle soyutlanmıştı.

Derken araba aniden sarsılarak durdu ve Sophie tutunma şansı bulamadan karşı koltuğa fırladı. Şaşkınlıktan korkmaya fırsat bulamadığı kısacık bir andı. Çarpılan şapkasını gelişigüzel bir şekilde başına yerleştirdi, eli şapkasının üzerindeyken kafasını açık pencereden dışarı çıkardı. "Neler oluyor?" demeye kalmadan gök gürültüsü gibi bir patlama ve onu takip eden acı bir haykırış duyuldu.

Sophie çığlık atıp arabanın iç tarafına doğru geriledi. Kocaman açılmış gözleriyle araba kabininin ahşap duvarlarını izleyerek tehlikenin nereden geleceğini anlamaya çalışıyordu.

Arka arkaya devam eden patlamaların bir kısmı uzaktan, bir kısmı da arabadan geliyordu. Sophie seslerin silah sesi olduğunu anlar anlamaz başını elleri arasına alıp olabildiğince büzülerek kendini korumaya çalıştı. Soyulmak üzereydi. Üzerinde hatırı sayılır miktarda para ve birkaç mücevher vardı ancak Sophie sadece dışarıdaki adamları için endişeliydi.

Sesler, bağırışlar dakikalarca sürdü ve sonra her şey başladığı gibi bir anda kesildi. Etrafı derin, ürküten bir sessizlik kapladı. Kalbi yerinden çıkmak üzereydi... Dizleri üzerinde emekleyerek kapıya doğru ilerledi. Kısa mesafe dışarı çıkma cesaretini kazanması için olanak tanımıyordu, fakat başka seçenek görmediğinden elini kapı mandalına attı.

Mandalı tam çeviriyordu ki kapı açılıp, içerisi normalde memnun kalacağı bir ışıkla dolunca Sophie içini çekip arkasındaki kapalı kapıya atıldı.

Güneşi arkalarına alan maskeli iki adam önce birbirlerine, sonra da Sophie'ye baktılar. Karanlık gözleri iyice gölgede kaldığı için neye benzediklerini anlamak neredeyse imkânsızdı. Sophie birden onu korumaya çalışan adamları için ağlayacak gibi oldu ve *Tanrım lütfen ölmemiş olsunlar* diye içinden bir dua mırıldandı. Bu arada ihtiyatı elden bırakma-

mıştı. Dizlerini kırıp bacaklarını yay gibi kullanabilmek için gerdi. Böylece gerektiğinde adamların üzerine atlayabilir ve kaçmak için bir şans yakalayabilirdi. Aniden içine dolan bir his adamların paranın peşinde olmadığını söylüyordu çünkü.

Adamlardan biri bez maskeden ötürü boğuklaşan bir sesle, "Bizimle geliyorsun," dedi. Sophie kısık gözlerle hasımlarının hareketlerini pür dikkat izlerken ne dedikleriyle değil yapabilecekleriyle ilgiliydi. Duruşunu koruyup korkmadığını göstermek için her ikisini de göz hapsinde tuttu. Bu cesareti adamları eğlendirmiş olmalı ki birbirlerine bakıp gülmeye başladılar.

"Çok cesur," dedi biri. Diğeri, "Patron sıradan kızlardan hoşlanmaz zaten," diyerek onayladı ve Sophie daha ne olduğunu anlamadan elini içeri uzatıp kızı kolundan yakaladı.

Sophie deli gibi çırpınsa da sürüklenerek dışarı çıkarılmanın önüne geçemedi. Bir haydut kollarının altından, diğeri de ayak bileklerinden tutarak onu sabitlemeye çalıştıkça Sophie kıvrılıp bükülerek ellerinden kurtulmayı deniyordu. Genç kız o sırada ikisi arabanın üzerinde biri de hemen yerde yatan adamları fark etti ve anlamsızca bağırmaya başladı.

"Onları öldürdünüz. Sizi perişan edeceğim, elime geçtiğinizde canınıza okuyacağım. Ödlek, ruh hastası, beyinsiz herifler..."

İşittikleri hakaretlerin haydutları eğlendirdiği belli oluyordu. Sophie daha da kuvvetle çırpındı ve Tanrı'ya şükür o sırada kurtardığı ayağını denk gelen adamın çenesine kuvvetle indirme şansı yakaladı. Çıkan kemik sesi kana susamış Sophie'ye ninni gibi gelmişti, dayanamayıp güldü.

"Orospunun yaptığına bak," dedi çenesini tutan pislik ve Sophie'nin ayaklarını yere bıraktıktan sonra yüzüne sert bir tokat attı. Canı fena halde yanmıştı. Altta kalmamak için adamın yüzüne - daha doğrusu maskesine - tükürdü. Diğeri olan biteni eğlenceli bulduğu için olsa gerek sürekli gülüyordu.

"Fahişe," dedi tokat atan ve yeniden vurmak için elini kaldırdı. Bunun üzerine diğeri, "Patron temiz kalmasını istiyor. Dikkat et," diyerek onu uyardı. Keşke onların birbirlerini anladıkları kadar Sophie de neden bahsettiklerini anlayabilseydi.

Çok geçmeden sarsıntılı yolculuk tekrar başlamıştı. Teninı ve elbisesini yırtan çalıların arasına doğru sürüklenirken Sophie mücadelesini şiddetlendirmeye mecbur kaldı. Tecavüz edeceklerdi... Lanet olsun ölmeyi yeğlerdi.

Birkaç yüz metre kadar ilerlediklerini sanıyordu. Sophie sık bir ağaç kalabalığına yaklaştıklarını görünce çığlık atmaya başladı. Brendan'ı bir kez daha görmeden sonunun geldiği düşüncesi katlanılmaz bir acıya neden oldu.

Ağaçların arasında tahtaları çürümekten siyaha dönmüş küçük bir kulübe vardı. Küçük şeyleri her zaman sevimli bulan Sophie'nin kulübeyle ilgili ilk izlenimi uğursuz oldu ve panik dalga dalga artmaya başladı. Karşı koyuşu artık zayıf bir çabadan öteye gitmeyen çırpınışlara dönüşmüştü, gücü kesilmek üzereydi. Bu yüzden gücünün kalanını kendini tecavüzden korumak için saklamaya karar verdi. Acı bir biçimde bu kararın verdiği en berbat karar olduğunu düşünüyordu.

Ayaklarından tutan adam kapıyı tekmeyle açar açmaz rutubet kokan loş, tek gözlü kulübeye girdiler. İçeride rutubet kokusundan başka Sophie'ye tanıdık gelen ağır bir de parfüm kokusu vardı ki kız öğürdü.

Ayakları yere bastığında hafifçe yalpaladı. Bakışları odanın her bir noktasını inceliyordu. Başını keskince döndürerek tehdit sayılabilecek sesleri yakalamaya çalışıyordu. Haydutlar onu bırakır bırakmaz dışarı çıkmışlardı, ancak Sophie onlardan kurtulduğu için sevinemedi çünkü asıl kötülüğün içeride olduğunu biliyordu.

Koyu renk bir bez parçasıyla örtülmüş pencerenin önündeki koltukta oturan adamı işte o an fark etti. İçerisi karanlıktı, onu seçebilmesi pek mümkün değildi. Sanki adam da aynı şeyden rahatsız olmuş gibi saniyeler içinde yanındaki gaz

lambasını yakıp aydınlıkta kalan yüzünü Sophie'ye çevirdi ve böylece Sophie kendini Abertillery Dükü'nün bere içindeki iğrenç yüzüne bakarken buldu.

"Merhaba güzellik."

Brendan Stephan'a dik dik baktı. "Sabahın köründe geldiğine göre bir şeylerin peşindesin."

Stephan kahvaltı niyetine mutfaktan aldığı yeşil elmadan büyük bir lokma ısırdığı için Brendan'ın sorusuna hemen cevap vermedi. "Biraz kılıç sallarız diye ummuştum. Adrian Isabel'le evlendiğinden beri maçlardan uzak duruyor. Gerçi bildiğin üzere eskrimde tek rakibim sensin. Bir de senin için endişelendim."

Eskrim teklifini gözden geçiren Brendan Stephan'ın endişeyle ilgili sözlerini duyunca gülecek gibi oldu. "Benim için endişelendin mi? Bu seni mi yoksa beni mi daha tuhaf gösteriyor emin değilim."

"Neden evinde değilsin Brendan?"

Brendan anlamazdan gelmeyi tercih etti. "Evimdeyim."

"Bir şeyler ters gitmiş. Sophie'ye bebek meselesinden bahsettin ve seni kapı dışarı etti değil mi? Hak etmedin sayılmaz."

Brendan bezgin bir iç geçirmenin dışında tepki vermedi.

"Tabii daha önce canına okudu. Sophie'deki potansiyel Isabel'inkini bile aratabilir haberin olsun. Kendini beğenmişliğin yüzünden onu idare edebileceğini düşündün ama sonunda evi terk etmek zorunda kaldın."

"Öyle diyorsan..."

"Ah şimdi de ketum davranıyorsun."

"Ara sıra sen de denemelisin Stephan, ömrünü uzatır."

Stephan sırıttı ama hemen sonra ciddileşti. "Senin için endişelendiğimi söylerken ciddiydim. Kulağa biraz nazik gelse de hislerimi iyi ifade ediyordu. Onunla konuştun mu?"

Brendan ona cehenneme gitmesini söylemeliydi. Hatta bunun için ağzını açmıştı ancak içinde, gittikçe büyüyerek onu yorgun düşüren bir bezginlik vardı.

Sophie'yi deli gibi merak ediyor, aynı zamanda onu boğmak istiyordu. Neden? Çocukken geri zekâlı Jordan'a âşık olduğu için mi? Yoksa ikisini evlenmeye kadar götüren şeyin Sophie'nin onun için hissettiği masum ya da ateşli duygular değil de Liliana'ya beslediği öfke olması yüzünden mi?

Bencil bir adamdı. Geçmişi bile sahiplenmek isteyecek kadar bencildi. Sophie'nin her anlamda sahibi kendisiydi ve onun en basit kararının altındaki isim Brendan'ın ta kendisi olmalıydı. Jordan sümsüğü ya da aptal bir kolye değil.

Düşünmemek için gömüldüğü kâğıtları tek bir şey hissetmeden uzun uzun süzdü. Asla hata yapmayacağına olan inancı öyle kuvvetliydi ki düşünürse hatalarının bir bir yüzüne çarpacağından korkmuştu. Doğruları söyleyeceğini bildiği için görüşmekten kaçındığı dostuna döndü sonra. Ortak olacağı kömür madeninin sözleşmesi buruşarak elinde top halini almıştı.

"Durum sandığımdan da vahim görünüyor."

"Berbat," diye itiraf etti sonunda.

"Gerçekten berbat işler yapıyorsun dostum."

"Beni ayartmak istemesinin nedeni kuzeninden intikam almakmış." Brendan ayarındaki bir adam için çocuk vızıltısı kadar anlamlıydı bu açıklama.

Stephan da etkilenmedi zaten. "Ne var bunda? O kız tek görüşte beni bile çileden çıkardı. Şimdiye kadar Sophie'yi delirtmediğine şaşırıyorum."

"On iki yaşında aşk acısı çeken kızın intikamının kurbanı olmak kimseyi memnun etmez. Özellikle de işin skandal bir evliliğe kadar gitmesi trajikomik... Sophie âşık olduğunu sandığı beyinsiz Jordan'ı Liliana'ya kaptırınca seneler sonra intikamını beni elde ederek almaya karar vermiş."

"Beyinsiz delikanlının adını unutmamışsın," dedi Stephan çok da ilgili görünmemeye çalışarak.

"Neden unutayım ki? Hafızamla gurur duyarım."

"Bu duyduğum en komik kıskançlık hikâyesi Brendan," Brendan şüphe çeken bir sükûnetle, "Kıskançlıkla ilgili çıkarımı yapmanı sağlayan hangi sözcüktü acaba?" dedi.

"Beyinsiz."

"Sen de beyinsizsin ama Adrian'a bundan bahsettiğimde beni kıskançlıkla itham etmemişti."

"Çünkü Sophie bana âşık değildi."

Brendan hayati önem taşıyan başka bir kâğıdı buruşturdu. "Aşk mı? Dokuz yaşındaki bir kız aşktan ne anlar? Sophie o çocuğu umursamıyor bile."

"O evli bir kadın, elbette beyinsiz Jordan'ı aklında çıkarmıştır. Ya da çıkarmak üzeredir."

Brendan soğuk bir şekilde güldü. "Stephan görüyorum ki seni eğlendiriyorum. Keşke aynı şekilde hissedebilseydim ama çileden çıkmak üzereyim."

Stephan göz alıcılığını katlayan meşhur gülüşlerden birini gönderdi Brendan'a. "Tüm mesele buysa durum bahsettiğin kadar berbat sayılmaz. Tabii sen çocukluk aşkı yüzünden ona hakaret etmediysen."

Brendan sakalları uzamaya başlamış çenesini ovuşturdu. Sakalları ve dalgın gözlerindeki endişe ona kederli bir ifade katıyordu.

"Ona bu konuda hakaret etmedim." *Bu konuda* derkenki vurgusu Stephan'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Asıl konu, bebek meselesiyle ilgili beni yanlış anlaması."

Stephan'ın kaşları çatıldı. "Ona bahsettin mi?"

"Her nasılsa bizi duymuş ve şimdi benim ondan bebek istemediğimi düşünüyor."

"Zaten öyle değil mi?"

Brendan dalgın bir şekilde ortadan ikiye böldüğü kâğıdın prensin gönderdiği mektup olduğunu görünce parçaları kenara koydu ve içini çekerek arkasına yaslandı.

"Onu kendime layık bulmadığımı sanıyor. Kısır fikirli, inatçı kaçığın teki o."

Stephan bu sözlere yorum yapmadı.

Brendan Abertillery ile yaşananlardan Stephan'a bahsetmeyecekti. Stephan Abertillery'den en çok kendi kadar hoşlanırdı ve bir mazereti varsa herifi benzetmek için düşünmezdi bile. Aslında Brendan'ın işine gelirdi ancak o şerefin kendisine ait olmasından yanaydı. Sophie'yi korumak hayatının en önemli işiydi zira.

"Bebek istemediğini böyle öğrenmesi kötü olmuş. Saçma gerekçenden haberi var değil mi?" diye sordu Stephan.

Brendan ruhsuzca, "Yok," dedi.

"Peki benim neden var? Yoksa âşık olduğun kişi ben miyim?"

Brendan, "Kimseye âşık falan değilim. Aptal yorumlarını kendine sakla serseri," diye kükredi.

Stephan bu ateşli çıkış karşısında manidar bir biçimde gülümsedi. Kalp uzmanı sayılmasa da hatırı sayılır ilişki tecrübeleri ona keskin Eros içgüdüleri bahşetmişti. Tabii başka şeyler de vardı.

"Brendan seni tanırım. Son zamanlardaki hal ve hareketlerin buzdağı Brendan'ı özlememe neden oluyor. Bana istediğin kadar değişmediğini söyleyebilirsin. Sen tanıdığım en kontrollü adamdın, şimdi ise annenin oğlu gibi davranıyorsun. Kabullen ya da ortadan kaldır, ne istiyorsan yap. Ama hemen yap çünkü o kızı kırıyorsun. Daha da açığı kendine iyi etmiyorsun."

Brendan'ın Stephan'ı bile geri adım atmaya zorlayan gözleri, çatılmış kaşları altında ateş gibi yanıyordu.

"Cevap vermek zorunda değilsin, düşüneceğini umuyorum."

Brendan'ı daha fazla kışkırtmak ayıyı inine kadar takip edip burnuna çubuk sokmak demekti. Ellerini teslim olmuş gibi kaldırıp masanın üzerindeki evraklara verdi dikkatini. Aslında Brendan'ın evraklarından çoğu zaman nefret ederdi ancak Maddy'nin el yazısı dikkatini çekince başını yazıya

doğru eğdi. İki kez okuduktan sonra pusulayı Brendan'a uzattı. "Bunu özellikle mi görmezden geldin yoksa unuttun mu Bren?" dedi.

Brendan pusulayı hemen Stephan'ın elinden kaptı. Ne anlama geldiğini anlayınca Stephan'ı bile utandıran bir küfür savurup çalışma odasından hızla çıktı.

Brendan annesinin pusulasını daha erken okumadığı için kendine tekrar küfretti. *Kendince ne kadar haklı mazereti olursa olsun hangi akla hizmet Sophie bana danışmadan evi terk edebilir* diye aklından geçirdi belki bininci kez. Bu fikri onun aklına sokanın kendisi olduğunu hatırlayınca sesli bir küfür daha savurdu.

Sophie'nin inatçılık edip sabahın kör ünde yola çıkacağını biliyordu. Bu yüzden Leighton'a araba yerine atla gitmeye karar vermişti. Dark'ı Leighton'da bıraktığı için pişman olacağını tahmin etmeliydi. Leighton'ın büyük kapısından içeri girip toprak yol boyunca arkasında bir toz bulutu bırakarak ilerledi.

Öfkeliydi. İşin aslı son zamanlarda geride bıraktığı ömründe öfkelendiğinden daha fazla öfkelenmişti.

Avluya girişi biraz hareketli ve gösterişliydi. Genç bir hizmetçi öfkeli atın altında kalmamak için kendini neredeyse birkaç metre öteye fırlatmıştı. Brendan kıza, "Leydi Blackmore evde mi?" diye bağırdı.

Korkudan sinen kız, "Ha-Hangisi lordum?" diye kekeleyince Brendan bu sefer sabırla, "Karım olan!" diye açıklama yaptı.

"Ha-Hayır lordum. Leydim bir saat kadar önce York'a gitmek için yola çıktı."

Brendan sersem kızın doğru söylediğinden emin olmayı beklemeden geldiği yola geri sürdü atını.

Sophie'nin York'a gidip kendini küçük düşürmesi fikrinden nefret ediyordu. Bütün suçu üzerine seve seve alabilirdi,

çünkü ona açık davranmadığı için işler bu noktaya gelmişti. Onu yakaladığı zaman bebek meselesinin içyüzünü ve belki de diğer şeyleri açıklayacaktı. Diğer şeyler neydi? Gitmesini asla istemediğini zaten onu karşısında görünce anlayacaktı. Muhtemelen hiç durmadan koşturduğu atın perişan vaziyeti de iyi bir açıklama getirecekti. Ondan deli gibi hoşlandığını söyleyecekti, fakat aptal Stephan'ın ima ettiği gibi aşk fikrini edinmesine izin veremezdi. Aşk Adrian gibi aptallara özeldi ve herkesin bildiği gibi Brendan zeki bir adamdı.

Sophie tehlikeliydi... Ondaki bir şey, içine atıldıktan sonra gittikçe büyüyen bir tohum gibiydi.

Yarım saat kadar hiç durmadan atını sürdü. Uzaktaki silah seslerini duyunca dizginleri sertçe çekip hayvanı durdurdu. Kendini tehlikede hissettiği için yapmamıştı bunu, açıkçası durduğunun farkında bile değildi. Tamamen kontrol dışı bir hareketti. Kıpırdamadan etrafındaki ormana kulak kesildi. Silah sesleriyle beraber tüm sesler kesilmişti ki bu Brendan'ın kanını donduruyordu. "Sophie..." diye fısıldadı belli belirsiz ve atını kırbaçlayıp şimdiye kadar hiç gitmediği bir hızla yola devam etti.

Öyle hızlıydı ki eğer keskin hisleri ve tecrübesi olmasaydı yolun ortasında dikilen adamın üzerinden geçip gidebilirdi. Aslında yoluna çıktığı için onu hâlâ ezmek istiyordu ancak yaklaşınca arabacıyı tanıdı ve siniri yerini daha yoğun bir korkuya bıraktı. İkinci kez sertçe dizginlere asıldı.

Adam da onu tanımıştı. "Lordum..." dedi zorlukla konuşarak. Eli omzundaki yaranın üzerindeydi ve kesik kesik soluyordu.

Brendan hemen attan atladı. "Ne oldu? Sophie nerede?"

"Efendim onu aldılar... Üç kişilerdi, ikisi leydimi aldı, biri de arabayı ve diğerlerini yoldan çekti..."

Brendan gerisini dinlemedi. "Nereye gittiler?" dedi kısık bir sesle. Neredeyse acı çeken bir hayvan gibi böğürecekti. Sonra da etrafında nefes alan ne varsa hepsine gazabını tattıracaktı.

Adam eliyle sık çalıların olduğu tarafı işaret edince Brendan hiç beklemeden o tarafa koştu. Sophie'ye zarar gelmesine izin vermeyecekti çünkü onunla konuşacakları vardı. Üç gün önce söyleyemediklerini anlatmak için cesaretini toplamışken ona bir şey olmasına izin verirse geberip gitmeye razıydı. Sophie hiçbir şekilde onu terk edemezdi, kendi isteğiyle ya da başkasının zoruyla olmasının bir önemi yoktu. Sophie onu terk etmeyecekti... Konuşacaklardı.

Çok değil, en fazla iki dakika sonra bir ağacın dibine işeyen adamı fark etti. Siyah renkli bez maskesini boynuna indirmişti. Brendan sessizce ona yaklaşıp elini adamın ağzına kapadı. Direnebilmesi için ona tek şans tanımamıştı.

"Nereye götürdünüz onu?" Sesi hırıltılı, boğuk ve kesinlikle ürkütücüydü. Adam bu kısacık sürede iki şeyi anlamıştı. İlki kimden bahsedildiği, diğeri de aklı varsa Brendan'ın gücüne karşı koymaması gerektiğiydi. Başıyla yan tarafındaki yönü işaret etmeye çalışıyordu. Brendan konuşması için elini iğrenç herifin nemli ağzından hafifçe çekti.

"Yarım mil ileride bir kulübe var. Ben bir şey yap..."

Brendan herifin yalan söylemeyecek kadar korktuğundan emindi. İhtiyaç duyduğu bilgiyi aldıktan sonra adamın başını, dibine işediği ağacın kalın gövdesine sertçe vurdu ve baygın vücudunu kendi idrarının üzerine bıraktı.

Kulübeyi eliyle koymuş gibi buldu. Fazla vakti yoktu, bu yüzden çevreyi etraflıca incelemek yerine hemen harekete geçecekti. Tam o sırada Sophie etraftaki ağaçların yapraklarını bile titretecek bir güçle haykırdı ve Brendan birilerini öldüreceğini o an anladı.

Bazıları hangi hislerle ve ne şekilde öleceğine dair rüyalar görür ya da senaryolar üretirdi, ancak Sophie şimdiye kadar öleceği anı hiç düşünmemişti. Eğer o adam düşündüğü şeyi

yaparsa ikisi de ölecekti, bunu biliyordu. Önce bir yolunu bulup onu öldürecek, sonra da kendi canına kıyacaktı.

"Kaçarak beni daha çok tahrik ediyorsun güzellik."

Sophie dakikalardır süren kedi fare oyununun onu nasıl zevke getirdiğini görebiliyordu elbette. Fakat bu demek değildi ki direnmeyecekti. Kendini koruyabileceği bir şey var mı diye tekrar etrafı inceledi. Köhne masanın üzeri boştu ve yatak... Lanet olsun Sophie o yatağı görmek dahi istemiyordu.

"Burayı sevmedin biliyorum. Aslında seni evlerimden birinde ağırlamak isterdim ama senin gibi kıpır kıpır bir kuşu saklamam zor olacaktı. Ben de küçük bir keşif yaptırdım ve burayı bulabildim. Zaman kısıtlı olduğu için içerisi biraz bakımsız ve senin narinliğine hakaret sayılır biliyorum. Umarım bana gücenmemişsindir güzellik."

Sophie istese de cevap veremedi.

"Kocan beni çok küçümsedi. Kendine o kadar güveniyordu ki yüzüme böyle muamele ettikten sonra elim kolum bağlı kalır sandı... Sersem şey. Ece? Nasıl başlayalım istersin? Yatak mı yoksa istediğin özel bir şey var mı? Kocanın iyi bir âşık olduğunu duymuştum. İstersen sana öğrettiklerinin üzerinden geçeriz ya da sana seve seve çok daha yaratıcı şeyler öğretebilirim."

Sophie dehşet içindeydi. "Senin olduğunu anlayacaklar. Bana dokunmazsan tek kelime etmem ama..."

Dük korkunç bir kahkaha attı. "Ah canım... Az sonra sana yapacaklarımı kimseye anlatmayacaksın zaten. Neden biliyor musun? Eğer kocan senin güzel tadına baktığımı öğrenirse beni öldürür. Ben bir düküm ve sebebinin hiç önemi yok, öldüğüm takdirde birilerinin başı çok ağrır. Kocana zarar gelsin istemezsin değil mi? Kaldı ki ben şu anda Londra'da değil..." Cebinden saatini çıkarıp şöyle bir baktı. "Yaklaşık dört saat önce ayak bastığım anakaradayım. Hatta bir saat önce İtalya'ya doğru hoş bir yolculuğa çıktım. İtalyan kızlarına bayılıyorum. Sevişirken deli gibi bağırıyorlar."

"Eğer bana elini sürersen nasıl öldüğünü umursamam inan bana. Ben, Brendan ya da vahşi köpekler..."

Dük elindeki hançeri işaret parmakları arasında dengeleyerek kapıdan bir hayli uzaktaki bir köşeye sinen Sophie'nin üzerine yürüdü. Sırıtıyordu, keyfi yerindeydi.

"Beni öldürüyorsun zaten."

"Geber pislik," dedi Sophie köşeye iyice sinerken.

Adam tekrar güldü ama bu kez Sophie'ye pek de neşeli görünmedi.

"Liliana'ya yardım ettiğini sanırken başına büyük bir iş aldın. Dilerim pişman değilsindir. Gerçi ben seni memnun etmek için elimden geleni yapacağım ama alışana kadar biraz canın yanabilir."

Sophie işte o an korkudan çok daha kuvvetli bir nefret hissetti. Aynı nefret vücudunu sıtmaya yakalanmış gibi titretiyordu. Küçük odada kapana kısılmıştı, önünde sonunda yakalanacağını biliyordu. O halde köşeye sıkışmış fare gibi tuzağı beklemeyecek, bir kedi gibi köpeğe pençelerini gösterecekti.

Dişlerini sıkarak boğucu havayı derin bir nefesle içine çektikten sonra çıkarabileceğini asla tahmin edemeyeceği bir savaş narasıyla adamın üzerine atıldı.

Yumruk atmayı bilirdi, hatta çok iyi bilirdi. Bu yüzden adam suratına yaklaşan yumruktan kaçamadı. Dükün başına geleni anlayamayacağı kadar hızı davranmıştı kız. Avantajını bırakmak istemeyen Sophie onun boşluğundan faydalanıp yan tarafından kendini ileriye fırlattı. Kapı uzak değildi, başarabilirdi. Ne var ki beline dolanan kol onu çok ilerlemeden engelledi.

"Bunun için özür dileyeceksin," dedi adam hırıldayarak.

Genç kızın neredeyse uçarak kaçmayı denediği için bu engelleme yüzünden ayakları yerden kesildi. Karnı üzerine baskı yapan kol midesini sıkıştırarak yediklerini ağzına kadar getirdi, fakat son anda kusmanın önüne geçti.

Dük bu fikrin onu ne kadar tiksindirdiğini saklamadan,

"Sakın üzerime kusayım deme," deyince kusmaktan nefret eden Sophie kusma isteğini bastırdığı için kendine kızdı.

Kurtulmak için canını dişine takarak çabaladı. Kimse savaşmadan pes ettiğini söylemeyecekti... Lanet olsun pes etmek istemiyordu. Gözyaşları terden ve odadaki kurumdan kirlenen yüzünde temiz yollar açarak çenesine ve boynuna süzülüyordu. Brendan'ı düşündü. Onu seviyordu... Onu tekrar görmek istiyordu.

Onu arkadan iki koluyla saran adamın uyarılmış erkekliğini kalçasında hissedince kafesine kedi girmiş kanarya gibi çırpınışlarını artırdı. Derken dük onu tüm gücüyle yatağa fırlattı. Sophie'nin yüzü pis kokulu battaniyenin üzerine kapanmıştı, nefes almak için dönmeye fırsat bulamadan adam onu kabaca çevirip tüm ağırlığıyla üzerine abandı.

Elleri her yerindeydi. Sophie gittikçe kirleniyordu.

"Sakin ol, yoksa canını daha çok yakarım... Ah bakın burada ne varmış? Ne kadar da sevimli."

Adamın eli inanılmaz bir hızla eteğinin altına girip iç çamaşırında gezinmeye başlamıştı. Sophie tekme atarak elini uzaklaştırmayı denedi ama o çok güçlüydü.

Bir an için karanlıkta parlayan hançeri görür gibi oldu, sonra keskin bıçağın iç çamaşırının kuşağını tek bir hamlede kestiğini hissetti. İşte Sophie o zaman, başına gelecekleri engelleyemeyeceğini idrak ederek yürek parçalayan bir çığlık attı.

Artık kurtulma şansı olmadığını kabullendiği, gerçekten ölmeyi düşündüğü ve düşüncelerinin bile uyuştuğu sınırda ruhu bile pes ederek vücudundan kopmaya çalışıyordu. *Tanrım lütfen bayılmama izin ver* dedi içinden. Yaşlardan etrafını göremez, kulaklarındaki uğultudan duyamaz haldeydi. Bu yüzden kulübenin kapısı çatırdayarak açılıp içeri gün ışığı dolduğunda hayal gördüğünü sandı. Evet, Brendan'ın heybetli silueti bir hayal ürünü olmalıydı.

Dükün ağırlığı üzerinden kalkana kadar bir gerçeğe bak-

tığını anlayabilmiş değildi. Anladığında daha da kuvvetle ağlamaya başladı. Brendan'ın kükreyişi eski kulübede deprem etkisi yaratacak kadar güçlüydü.

Sophie yataktan kalkıp ona koşmayı düşündü, ancak Brendan bir saniye kadar ona baktıktan sonra dikkatini tamamen düke verince olduğu yerde kalmaya karar verdi.

Ferahlık boğuyordu. Sophie mutluluktan ölecek ilk kişi olacaktı muhakkak. Brendan iki adımla odanın ortasına gelip dükün yakasını kavradı. Onu öldüreceği, gözlerindeki kararlıktan belli oluyordu ki Sophie bundan en küçük bir rahatsızlık hissetmedi. O da en az Brendan kadar kana susamıştı.

Brendan durmadan vuruyordu. Bir ara gözü yatağın üzerindeki Sophie'nin iç çamaşırına ilişince acıyla inledi ve adamı yumruklamayı kesip boğazına sarıldı.

Dükün gözleri patlamak üzereydi. Sophie elini ağzına kapamış dehşetle onları izliyordu... Brendan tanıdığı Brendan değildi, ondaki her şey kanını donduruyordu. Sophie bu değişime razı gelemeyecek kadar çok seviyordu onu. Yere kapanıp onun koluna tüm gücüyle asıldı ama bir işe yaramıyordu. "Brendan dur!" diyebildi yarı çığlık atar yarı yalvarır bir tonda. Brendan ise giderek canı çekilen adamı boğmaya devam ediyordu tepki vermeksizin.

Birden kapının önünde Sophie'yi buraya sürükleyen iki adam belirdi. Kızın aklına gelen ilk şey ikisinin de silahlı olduğuydu. Brendan'ı korumak için tüm gücüyle adını haykırdı.

Neyse ki adamlar silah kullanmak yerine patronlarını kurtarmak için Brendan'ın üzerine çullanmışlardı. Sophie bire karşı üçün adaletsizliğine isyan ederek kocasını koruyabileceği bir şeyler bulabilmeyi umdu ama kendisini korumak için bulamadığı gibi yine eli boştu. Çaresizce adamlardan birinin üzerine atladı.

Gafil avlanan haydut Brendan'ın üzerinden kalkmak zorunda kaldı, çünkü Sophie tümüyle onun sırtındaydı ve hem tırnakları hem de dişleriyle ona zarar vermeye çalışıyordu.

Geri geri yalpalayarak kulübenin dışına çıkıp elini Sophie'nin saçına attı ve kızı üzerinden atmayı denedi.

Brendan Abertillery ve köpeğini haklamaya öyle yoğunlaşmıştı ki Sophie'nin yaptığı şeyi fark etmekte gecikmişti. Adamın onu kulübenin dışına çıkardığını görünce kızın adını haykırarak peşlerine takıldı. Dışarıda gördüğü manzara içindeki tarif edilemez vahşeti milyonlarca kez katlayacak kadar gözünü kararmaya yetti. Adam Sophie'yi yere yatırmış tekmeliyordu.

Tek bir hareket... Ölümünü kendi eliyle hazırlayan pisliği tek bir hareketle boynundan kavrayıp hızla kulübenin kapısına çarptı ve yere düşmesini beklemeden kollarıyla başını koruyan Sophie'nin yanına eğildi.

Ne var ki omurgasına yediği tekme bir süre hareket etmesini ve Sophie'ye ulaşmasını engelledi. Tehlikeyi etkisiz hale getirmek için sırtındaki ağrıya rağmen hemen doğruldu, adamı yakalayıp burun kemiğini parçalayan bir yumruk attı. İşini bitirmek için acele etmeyecekti. Abertillery'nin derisini yüzerken ise çok daha ağır davranacaktı.

Göz ucuyla Sophie'nin yerden kalktığını gördüğünde karanlık düşüncelerine rağmen kusursuz bir ferahlık hissetti. O esnada kulübenin kapısından gölge bir şeytan gibi süzülen Abertillery'yi fark etti. Adam eşiği atladıktan sonra tazı gibi koşarak Brendan'ın gafil avlanmasına neden oldu. Elbette kurtulamayacaktı. Canını almayı kafasına koyduğu haydudun gevşemiş bedenini yere bıraktığı sırada Sophie'nin elindeki taşı hızla uzaklaşan Abertillery'ye fırlattığını gördü. Şans o ki taş tam da adamın kafasına denk gelmişti.

Tökezleyip tehlikenin nereden geldiğini anladığı an dükün yüzünü şeytani bir nefret ifadesi bürüdü. Brendan adamın cebinden çıkardığı altın kakmalı silahın parıltısıyla gözünü kıstı. Neler olacağını biliyordu... Silahın kendine doğrultulduğuna inanmak isterdi tüm kalbiyle. Ancak namlunun ucu Sophie'yi gösteriyordu.

Zaman iki saniye için donup kaldı... Herkesle birlikte... En kötü kâbusları bile bu kadar ileri gidemezdi. Sophie'nin kanının akmasına izin vermeyeceğine dair yemin etmişti. Fakat işe yaramaz düşünceler tehlikeyi hemüz fark edemeyen küçük kedisine yardım edemezdi ki...

Gök gürültüsüyle eşdeğer bir tonla Sophie'nin ismini haykırdı. Işık patlamasını ve takip eden gürültüyü beklemeden Sophie'nin üzerine atıldı ve kollarının arasına alıp onu sımsıkı sarıldı. Sırtında ateş gibi bir acı ama kalbinde onu koruyabilmiş olmanın serinliği vardı.

Bu noktadan sonra cebindeki silahına uzanmanın hayati bir önemi vardı. O pislik tekrar ateş etmeden önce silahı gerekiye doğru nişan aldı ancak onu göremedi. Sophie'yi boğacak kadar kuvvetle sıkmaya devam ediyordu ve tehlike geçene kadar gövdesiyle ona siper olacaktı.

Abertillery'nin varlığına dair tek bir iz bile yoktu ortada. Hiçbir koşulda rehavete kapılmamalıydı. Acıdan kapanmak üzere olan gözlerini açık tutmaya çalışarak karısının perişan yüzüne baktı.

"İyi misin?" diyebildi güçlükle.

Sophie başını telaşla ileri geri salladı, ağlıyordu. "Brendan ne oldu?"

"Kulübeye gir ve bir yere saklan. Ben seni koruyacağım. Bu senin... Kullanmayı biliyorsun değil mi?" Elindeki silahı Sophie'ye verdi. "Hadi git."

"Seni bırakamam... İkimizi de korurum ben. O gitti, kaçtı. Lütfen benimle ayağa kalk ki yardım bulabilelim."

Brendan gücünü son kez sınamak zorundaydı. Abertillery'nin gidip gitmediğinden emin olmak için başını tekrar geriye çevirdi. Korkağın ortalarda görünmediğinden şüphesi kalmayana dek gözünün gördüğü her yeri kontrol etti. İki köpeği ise yerdeydi. Tek bakışıyla ikisinin de artık kimseye zarar veremeyeceğini anlamıştı.

Sophie onun yüzünü elleri arasına alıp alnını onunkine yasladı. "Benimle kalacağına söz verir misin?"

Brendan cevap vermek yerine dudaklarını Sophie'ninkilere hafifçe dokundurmayı yeğledi. Böylesi kesinlikle daha iyi ve normal hissettirmişti. Bir yanı rahatlamaya başlamıştı, ancak diğer yanı kendinden geçmeden önce onun güvenliğini sağlama arzusuyla acı çekiyordu.

"Ölme lütfen..." dedi Sophie ağlayarak.

Brendan güçlükle gülümseyip kızın alnına sıcak bir öpücük kondurdu ve "Denerim..." diye fısıldadı. Sonrasında ise her şey karanlığa gömüldü.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Umutlu Bekleyiş ve Kalbin Uyanışı...

Sophie Brendan'ın yatağının kenarına kıvrıldı. Başı yastığa düşmüştü... Bir mucize beklemiyordu çünkü Brendan'ın mucizelerle işi olmazdı. Sadece dinlenmesi gerekiyordu, hepsi bu.

Doktor saplanan kurşunu çıkardıktan sonra onu özellikle uyutacaklarını, birkaç gün sonra ise durumunun netleşeceğini söylemişti. İlaçlarını beslenmesi gereken zamanları ayarlayabilecekleri bir düzende vereceklerdi.

Brendan huzur içinde, yüzüstü yatmış uyuyordu. Odada onu uyutan ilaçların kekremsi kokusu ve Sophie'yi sakin olmaya iten tuhaf bir sükûnet vardı. Dışarıdaki gece de aynı sakinlik ve her şeyin normal göründüğü bir huzurla sürüyordu. Oysa gündüz cehennem gibiydi...

Arabacı yardım çağırdığı için Brendan fazla kan kaybetmemişti. Birinin durumu ciddi olsa da Tanrı'ya şükür uşakların ikisi de hayattaydı. Abertillery Dükü'nden ise hiçbir haber yoktu.

Kocasının alnına düşen saçı kenara çekti ama bukle tekrar eski halini almak için ısrar ediyordu. Sophie gülümseyip onu iyice sokuldu. Uyuduğu süre boyunca onu bir an için bile yalnız bırakmayacaktı. Uyandığında ise o ne istiyorsa yapacaktı.

Kapı yavaşça açıldığında Sophie Brendan'ın saçlarını şefkatle okşuyor, gözlerini güzel yüzünden ayırmıyordu.

"Sen hâlâ uyumadın mı çocuğum?" dedi Maddy fısıldayarak.

Sophie ona bakmak için bile gözlerini Brendan'ın üzerinden çekmedi. "O uyuduğu sürece uyumayacağım," dedi dalgın bir şekilde.

"Brendan iyi olacak, bunu biliyorsun."

Maddy Brendan'ın sağlığı kadar Sophie'nin yaşadığı şok için de endişeleniyordu. Tecavüze uğramaktan son anda kurtulduğunu isteksizce ve gözyaşları içinde ona anlattığı sırada Sophie'nin o korkuyu tekrar yaşadığını biliyordu. Sonra gözleri önünde, üstelik onu korumaya çalışırken sevdiği adam vurulmuştu.

"Elbette iyi olacak. O benim kocam, bana hesap vermesi gerekiyor. Hem ona soracağım yığınla soru var."

"Başının belada olduğunu bildiğine eminim. Eğer uyanmamakta direnirse sebebi seninle yüzleşmekten korktuğu içindir," dedi Maddy hafifçe gülümseyerek.

Sophie espri kaldıracak durumda değildi. Maddy'ye bakmadan, "Beni suçluyor musun?" diye sordu. Aynı durumda olsa gitmekte ısrar ettiği için onu suçlayabileceğini hissediyordu.

"Saçmalama Sophie... Senin kabahatin yok. Yaşadıkların çok sarsıcıydı kızım. Tanrı hiçbir kadına ya da çocuğa sana yaşattığı korkuyu yaşatmasın."

Sophie'nin gözleri doldu, gizlemek için başını Brendan'ın çıplak omzuyla çenesinin arasına sıkıştırdı. Tecavüze uğramak üzere olduğunu unutmak için gözlerini kapadığında Brendan'ın vurulduğu anda vücudunun nasıl öne doğru savrulduğunu hatırlıyordu. Görüntüler birbirine karışıyordu. O hayvanın dokunuşu, Brendan'ın gözlerinin kapandığı ve onun öldüğünü düşündüğü an...

"Beni korumak istedi, öylece önüme atladı." Sesi ağladığını gizlemiyordu.

Saçında Maddy'nin ellerini hissedene kadar onun yaklaştığından haberi yoktu. "Buna şaşırmış olamazsın. Sen daha farklı bir tepki verir miydin?"

"Asla! Ben de aynı şeyi yapardım."

"O zaman tam tersi olduğu için dua edelim çünkü Brendan çok güçlü bir erkek, sen ise minicik bir kuşsun. Üstelik Brendan senin kadar sakin davranır mıydı sanıyorsun? Leighton'ın sağlam çatısı bile Brendan'ın gazabına dayanamazdı canım. O yüzden içinden bile olsa ne dilediğine dikkat et lütfen."

Sophie bu sefer güldü.

"Brendan her zaman sakindir."

"Öyle mi dersin?"

Sophie onun dükü öldürmek üzere olduğu anı hatırlayınca ürperdi. Kimse ona detaylardan bahsetmemişti ama dükün iki adamından birinin öldüğünü de biliyordu.

"Onu seviyorum, o yüzden hemen iyileşmeli."

"Hepimizin dileği bu... Hadi sen de uyu artık. Yarın sabah uyanırsa seni sağlıklı görmek isteyecektir."

Sophie başını salladı ve Maddy'ye iyi geceler diledi.

Brendan ertesi sabah da, bir sonraki sabah da uyanmadı. Üçüncü sabah ateşi daha düşüktü ancak henüz bir uyanma belirtisi göstermemişti. Sophie'ye göre doktorun verdiği ilaçların dozu yüksekti, doktora göreyse Brendan'ın vücudu yaradaki iltihaplanmaya direnebilmek için dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu. Yara sırtındaydı. Doktor kurşunun hayati bir organa saplanmadığını bilhassa söylemişti ama iltihaplanma yüzünden ateş ve sancı bekleniyordu. Özellikle ateş, olumsuz anlamda iyileşme sürecini etkileyebilirdi.

Kocası sürekli yüzüstü yatsa da Sophie onun zayıfladığının farkındaydı. Bu yüzden bazen aklını kaçırma sınırına geliyordu. İşin aslı matemli dullar gibi keder içinde değildi zira Brendan'ın iyileşeceğini çok iyi biliyordu. Her şeyin daha hızlı gelişmesini isterdi sadece. Onu, zorlayarak yuttur-dukları şekerli sıvılar dışında besleyemedikçe Sophie yemek yemeyen çocukların annelerinin deliye dönmesini daha iyi anlıyordu. Bir de geceleri söylediği anlamsız kelimeler vardı kızı endişelendiren. Sayıklıyordu, hem de sıklıkla. Sophie birkaç kez kendi adını duyar gibi olmuştu ama her seferinde uykudan yeni uyandığı için bundan da şüphe duyuyordu.

Brendan'ın vurulması ile ilgili kimseye herhangi bir haber vermemişlerdi, ancak Maddy Adrian ve Stephan'ın bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu nedenle bir gün önce ikisine de durumu açıklayan kısa mesajlar göndermişti.

Biraz huzur gereksinimiyle Sophie olanları ailesinden bile saklamıştı. Maddy kibarlık etmek niyetindeydi elbette, ancak Sophie annesinin gerçekten üzüleceğinden şüphe duymasa da kadının dramlara bayıldığını da biliyordu. Babası ise gerekçesini anlayışla karşılayacaktı. Tüm tedbirlerine rağmen Sophie bir öğlen vakti Liliana'yı Leighton'da göreceğini hiç düşünmemişti.

Brendan'ın yarasını pansuman ettiği sırada Sally odaya girdi. "Leydim kuzeniniz aşağıda ama geldiğini haber vermeden önce biraz vakit kazanmaya çalışıyor sanırım."

Sophie kıza afallayarak baktı. Şaşkınlığı tamamen Lily'nin ziyaretiyle ilgiliydi. Sally'nin yorumu kafasını kurcalayacak kadar aklına yatmamıştı.

"Lily mi geldi?"

"Evet leydim. Barbara'nın onu oturma odasına aldığını gördüm. Kuzeniniz size haber vermeden önce onunla konuşmak istiyormuş."

"Barbara'yla mı? Kafam karıştı Sally, ne söylemeye çalışıyorsun?"

Sally *nasıl bu kadar salak olabilirsin* bakışı attığından habersiz bir şekilde iç geçirdi. "Bir leydinin kendi evinde çalışmayan hizmetçilerle konuşacak özel nesi olabilir ki? Bence hemen aşağı inin ve öğrenin."

Sally haklıydı. Sophie etrafındaki kötü insan sayısı arttıkça kötü koku uzmanı olmuş sayılırdı. Brendan'ın pansumanını bitirmişti, eğilip acıyla kocasının sıcak yanağını öptükten sonra dışarı çıktı ve oturma odasına kadar koşturdu. Eğer düşündüğü şeyi görmek istiyorsa baskın yapması gerekecekti ki Sophie fırsatı kaçırmamak için oturma odasının kapısını sertçe açtı.

Lily'nin kraliçe edasıyla oturduğu koltuğun karşısında dikilen ufak tefek hizmetçi kız Sophie içeri girince elindeki kâğıdı hemen eteğinin kıvrımlarına sakladı. Sophie eğer bir şeyler görmeyi bekleyerek içeri girmeseydi bu davranış dikkatini çekmeyecekti muhtemelen.

Derhal kızın elindeki kâğıdı çekip aldı. Bu, içi bir miktar para dolu bir zarftı.

Sophie kuzenine bakarak sertçe, "Nedir bu?" dedi.

Lily başını diğer tarafa çevirerek soruyu üzerine almadığını belli etti. Hiç önemi yoktu... Aynı soruyu bu sefer Barbara'ya yönelttiğinde sesi daha sert çıkıyordu.

"Leydim..."

Ses tonunu kontrol etmeye çalışarak, "Liliana'ya Leighton'da olan bitenleri anlatan sen miydin Barbara?" dedi. Az kalsın *Brendan'la sevişmediğimizi ona sen mi söyledin* diyecekti.

Kız başını önüne eğdi.

"Bana bak ve soruma cevap ver."

"Efendim ben..."

Sophie bu sefer bağırdı. "Sen miydin?"

"Benim niyetim..."

"Sophie kızı rahat bırak. Oydu tabii ki... Çalışanları tatmin edemiyorsan onları değil kendini suçlamalısın. Belli ki yeterince para kazanamıyordu. Tabii kocanı ayartamaman da senin kabahatin biliyorsun."

Lily'deki rahatlık görülmeye değerdi. Sophie ona çenesini kapamasını söyleyecekken York'a gideceğini Maddy'ye söylediği gün sinirlenip odadan çıktığında kapının önünde çarpıştığı hizmetçinin Barbara olduğunu hatırladı. Kan yüzünden çekilirken kıza dehşet içinde baktı. Tanrı aşkına... Abertillery Dükü'nün yolda pusu kurması için nereye ve ne zaman gideceğini bilmesi gerekiyordu. Bu durumda... Lanet olsun!

Kelimelerin her birini vurgulayarak, "York'a gideceğimi Liliana'ya söyledin mi Barbara?" diye sordu.

Uzun saniyeler sonra kız başıyla onayladı. Gözleri dolmuştu, korkuyordu ve doğruyu söylemekten başka çaresi kalmadığını Liliana onu ispiyonladığı an anlamıştı.

Sophie hiç işaret vermeden kıza sert bir tokat attı. "Derhal eşyalarını topla. Eşimin sekreteri hesabını kapatır kapatmaz da Leighton'ı terk et. Sana akşama kadar süre veriyorum."

Kız ağlayarak, "Ama leydim..." dedi. Gözü hâlâ bir medet umduğu Lily'ye kayıp duruyordu. Lily ise tırnaklarını incelemekle meşguldü. *Duygusuz sürtük...*

"Dediğimi duydun. Eğer gerçekten gaddarlaşmamı istemiyorsan hemen çıkar gidersin Barbara." Sinirden sesi de vücudu da titriyordu. Barbara yapacak bir şey kalmadığını anlayıncaya dek her ikisine de baktı, sonra hıçkırarak kendini dışarı attı. Böylece iki hasım baş başa kalmıştı.

"Sana ne oldu böyle Sophie'ciğim? Yumuşak başlı, hizmetçi hayranı sersemin tekiydin. Şimdi evcilik oynamaya mı karar verdin? Leighton'ın hanımı olmak böyle bir şey demek... İnsanı bir anda değiştiriyor." Sevimsiz bir kahkaha attı. "O kıza vurduğuna inanamıyorum. Bunu ben bile yapmazdım."

Sophie onu duymazdan geldi. "York'a gideceğimi nişanlına söyledin değil mi?"

"Söyledim, ne olmuş?"

"Ne mi olmuş? Onun planını biliyordun, bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ne yapacağını bilmiyordum. Benden bilgi toplamamı istedi, ben de yaptım."

"Neden? Gördüğün kötü muameleye rağmen yine de o ne isterse yaptın. Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Lily cevap vermedi.

Sophie onu saçından tuttu.

"Tanrım ne yapıyorsun?" diye ciyakladı Lily.

"Asıl sen ne yapıyorsun? Senin yüzünden Brendan öle-bilirdi. İğrenç nişanlın bana tecavüz edebilirdi. Bu kadar mı gaddarsın Lily?"

Lily'yi saçından çekiştirerek bahçe kapısından dışarı çıkardı. O sırada sahipsiz bir kamçının masanın üzerinde durduğunu görüp boştaki eliyle onu kaptı.

"Bırak saçımı geri zekâlı." Lily artık saç tuvaleti için yapacak bir şey kalmadığını fark ettiğinden saçını korumak yerine Sophie ile savaşmaya karar vermişti. Ancak Sophie öfkenin ve senelerin hıncının verdiği güce sahipti, onu kolayca zapt edebilirdi. Zorlanmadan Lily'yi bahçenin az ilerisindeki açıklığa sürükleyip geriye itti.

"Evimden, hayatımdan defolup git artık. Seni görmek istemiyorum."

Lily yere tükürdü. "Şımarık sürtük, dünya senin etrafından dönmüyor. Senin yüzünden sevdiğim adam vuruldu. Nişanlım ise kayıplara karıştı. Neden? Çünkü sen masum masum gözlerini kırpıştırarak akıllarını çeldin."

Sophie elindeki kırbacı kuzeninin pembe eteğinin dibinde şaklattı. "Sevdiğin adam mı? Hadi bir kere daha söyle de bu sefer kırbacı o inek suratına indireyim. Brendan benim, diğeri ise cehenneme gidecek çünkü bununla bizzat ilgilenecceğim."

"Brendan senin değil benim. Benim, benim, benim... Benimdi, sen aldın elimden." Liliana deli gibi bağırıyordu.

Sophie bu histeri krizi üzerine yapay ve çok gürültülü bir kahkaha attı. "Yaptım değil mi? Ah Tanrım ne kadar da harikayım. Layığını buldun Liliana. O tecavüzcü herif dilerim onunla geçirdiğin günleri zindan etmiştir sana. Bundan sonra sana acımayacağım, senin için kılımı kıpırdatmayacağım. Tanrı affetsin seni. Bunu diliyorum çünkü annem ve babam seni hâlâ seviyor."

"Ben onlardan nefret ediyorum."

Sophie kırbacı bu kez kızın bacaklarına indirince Liliana deliye dönüp onun üzerine atladı.

Sophie daha ufak tefekti ama Lily'ye göre daha atik ve haklı sebeplerden ötürü daha doluydu. Ekstra gücünün avantajıyla Lily'nin saldırısını geçiştirmede pek zorlanmadı, Sophie üstte kalacak şekilde ikisi de yere düştüler. İçine şeytan kaçmış gibi debelenen Liliana Sophie'nin henüz hasar almamış saçlarını yakalamak istedi. Sophie atıktı, ona pabuç bırakacak değildi. Dizlerinden kuvvet alarak Lily'nin bacaklarının üzerine oturdu ve seri şekilde onu tokatlamaya başladı. Kendi ağlayışının farkında değildi çünkü Liliana'nın bağırışları geride kalan tüm sesleri, detayları bastırıyordu.

Sesinin bu denli yüksek çıkması haksızlıktı. Susması gerekiyordu... Susturulmalıydı. Arkadan sarılıp onu kucağına çekmeye çalışan güçlü kollar olmasaydı Sophie Lily'yi ömrü boyunca dövebilirdi. İstediği de buydu. Onu yerden kaldıran kollardan kurtulmaya çalıştı. O sırada biri de Lily'yi yerden kaldırıyordu.

Sophie gözündeki perde kalkınca Stephan'ın kollarında olduğunu, Adrian'ın da Liliana'yı tuttuğunu gördü. Derken nereden çıktığı belli olmayan Hector - aslında Achiles - Lily'nin havayı tekmeleyen ayaklarına doğru saldırdı.

Sophie neredeyse köpeğe tezahürat edecekti. Sakinleşmenin yanından geçmiyordu. Çırpındı, kurtulmaya çalıştı, hatta köpeği kışkırtmak için yapacak delice bir şeyler düşündü. Ta ki Isabel ve Maddy'nin bahçenin bir köşesinden onu izlediğini fark edene kadar. İkisinin de dehşete kapıldığı belli oluyordu. Bu kadar stresin sonunda aklını kaçırmıştı işte.

Sophie hissettiği yorgunluğa yenilerek Stephan'ın kollarında döndü ve başını onun göğsüne yaslayıp hıçkırmaya başladı.

"Zavallı kızcağız... Ağla Sophie, dilediğin kadar ağla..." dedi Stephan onu kollarında sıkıca tutarak.

Sophie de dakikalarca ağladı. Ağlayışı biraz durulduğunda kelimeleri toparlayabilecek gücü kendinde ancak bulabilmişti.

"Ona bir şey olsaydı ölürdüm Stephan. Lily'nin suçu, yola çıkacağımı o söylemiş. Bana tuzak kuracağını bile bile o söylemiş."

"Bu işle bizzat ilgileneceğim. Geçti artık, her şey yoluna girecek."

"Ya ölseydi? Kuzenim yüzünden ölseydi... Benden nefret etmesi için ona bir şey yapmadım. Ya Brendan'a zarar verseydi o adam. Hâlâ uyanmadı... Ya uyanmazsa?"

"Elbette uyanacak."

"Evet, uyanacak ama çok zayıfladı. Ben o kadar becerikli biri değilim, elime yüzüme bulaştırmaktan korkuyorum. Yemek yediremiyorum ona, yarası canını yakıyor."

"Merak etme Sophie. Brendan tanıdığım en obur adamdır. Uyandığında Leighton'ı kilerine kadar kurutur. Canı yanıyorsa da umursama. Biliyorsun bugüne kadar sana pek iyi davranmadı."

Sophie gülünce burnundan çıkan balon Stephan'ın göğsünde patladı.

"Gülmen iyiye işaret... Hadi içeri girelim yoksa Brendan sana bu kadar uzun süre sarıldığım için beni hadım etmeye çalışabilir. İnkâr da edemeyiz, istemediğimiz kadar tanığımız var."

Sophie güldüren bir panikle Stephan'ın kollarından kurtuldu. Bir insanın tadabileceği tüm hislerin geçit töreni gibiydi hali. Stephan'ın dediği gibi izleyen birkaç kişi vardı ama korktuğu kadar da kalabalık değildi. Mahcubiyetle Stephan'a gülümsedi. Niyeti ondan uzaklaşmaktı, ancak adam kolunu centilmence uzatınca elini koymaya mecbur kaldı.

Lily ile ettiği kavga içindeki irinin dışarı atılması hissi vermişti ona. Çıkarken canını yakmasına rağmen sonrasında baskı ve ağrı kaybolmuştu. Onun için üzülmüyordu, çünkü onun için üzülmenin hayatının en büyük hatasını yapmasına neden olduğunu biliyordu. Bu farkındalık birden güneşin

tepede parladığını hatırlamasını da sağladı. Ondan kurtulmuştu, hissediyordu.

Adrian, Isabel ve Maddy bahçe kapısının önündelerdi. Sophie'ye kalsa yanlarından sıyrılır giderdi. Tabii Sophie'ye kalmamıştı. İyi kalpli Isabel kollarını açarak karşıladı onu.

"Hayatım, Brendan iyi olacak."

Sophie yeni bir duygusallığa kapılmadan önce Isabel'in kolları arasından çıktı. "Biliyorum," dedi soğuk bir tavırla. "Liliana nerede?"

Maddy sertçe, "Misafir odalarından birinde dinleniyor," dedi. "Kendini iyi hissettiği an gitmesini isteyeceğim. Ne yaptığını bilmiyorum ama seni böyle çileden çıkardığına göre bu kez fazla ileri gitmiş olmalı. Sen iyisin değil mi kızım?"

Sophie sadece başını salladı.

"Brendan bunu kaçırdığı için kahrolacak. Hanım kavgalarını ne kadar sanatsal bulduğunu biliyorsun Adrian."

Isabel ve Maddy bir ağızdan Stephan'a çıkıştılar, Adrian ve Sophie ise gülüyordu.

Sophie bu gevşekliğini bozulan sinirlerine bağlayacaktı daha sonra hatırladığında. Bu arada yakınlarda onun gülüşünü boğacak bir göğüs bulunmadığı için kızın burnunda devleşen sümük balonu geri kaçıp kaybolmadan önce herkesin dikkatini çekecek vakit bulacak ve Sophie hariç herkes buna gülecekti.

Birkaç saniye önce huzurla uyuyan Brendan odasına kadar yükselen kahkaha seslerini duyduğunda yüzünü buruşturdu ve kurbağaları bile dönüp baktıracak bir sesle, "Lanet olası çingeneler artık her yerdeler..." diye mırıldanıp tekrar uykuya daldı.

Sophie misafirlerin hemen gitmemelerinden memnun-

du, çünkü içinden bir his Brendan'ın yarın sabah uyanacağını söylüyordu.

Uyumadan önce Brendan'ı temizlemek niyetindeydi. İki uşağın yardımıyla Brendan yaralı tarafı zarar görmeyecek şekilde yan yatırılmıştı. Sophie elindeki malzemelerle yatağın üzerine tırmanıp melekler gibi uyuyan kocasının karşısına geçti.

Yorgun ama güzeldi... Uyku ya da hastalık Sophie'nin başka zaman göremeyeceği ve acı bir biçimde ona benzeyen çocuklar doğurma arzusuyla dolup taşmasını sağlayan bir masumiyet katmıştı Brendan'a. Unutmaya çalıştığı şeyler, olağanüstü günler geride kalınca canını sıkmaya devam edecek miydi acaba? Açıkçası bilmiyordu. Bu durumda uzun bir konuşma yapmaları ve neyi alıp veremediklerinin üzerinden geçmeleri gerekecekti.

Brendan düşündüğünden de fazla önemsiyordu onu. Peşinden gelmişti, değil mi? Daha da anlamlısı onu korumak için bir kurşunun önüne atlamıştı. Eğer tuhaf kaçacağını bilmese bunun için gülebilirdi. Ah Tanrı aşkına, gülüyordu zaten.

Başını iki yana sallayıp örtüyü Brendan'ın üzerinden çekti. Zayıflamıştı ama çok değil... Hâlâ bayıldığı o geometrik kaslara sahipti. Göğsü yine geniş, kolları kalın, karnı yine şekilliydi ve şeyi... Sophie yalnızken bile utançtan renk değiştirebilen bir sersemdi. Başını onun boynuna gömecek şekilde eğildi ve içinin her yerine nüfus edebilsin diye kokusunu derin derin soludu.

"Tenin artık o kadar da sıcak değil. Düşündüğüm gibi yakında uyanacaksın. Şimdi seni temizleyeceğim. Aslında harika kokuyorsun ama yıkanmayı ne kadar sevdiğini bildiğim için seni memnun etmeye çalışıyorum."

Sabunlu su dolu kâsenin içine yün bezi daldırıp fazla suyu sıktıktan sonra onun boynunu ıslattı. Kibardı, hassas davranmaya özen gösteriyordu. Omuzlarını temizlerken ara sıra başını yana eğip eserine bakmayı da ihmal etmiyordu. Antik tanrılar onu görseler kesin deliye dönerlerdi.

Brendan hoşlanıyor diye suyun içine bir miktar da hanımeli yağı damlatmıştı. Yakında uyanacağını bildiği halde onu uyaracak her türlü desteğe ihtiyacı vardı. Ona inancı tamdı. Oysa doktor beklemeleri gerektiğini, durumunun kritik noktaya yakın bir yerde bulunduğunu söylemişti. Gelgelelim Brendan da uyanmak için pek istekli görünmüyordu. Fakat uyanacaktı.

Bezi onun göğsünde gezdirirken içini çekti. "Geçirdiğimiz onca özel geceye rağmen sana söylemediğim bir şey var. Göğüs uçlarına bayılıyorum. Benimkiler gibi değil çok erkeksi ve tadı da harika." Göğüs uçlarında bezle daireler çizerken gülümsedi. "Şimdi de hanımeli tadındalar... Seni çok özledim Brendan. Şanslı bir adamsın çünkü beni ölmekten kurtardığın için artık bebek konusunda sana kızgın değilim, sadece üzgünüm."

Bezi tekrar ıslatıp karnını her bir kas boğumuna itina göstererek temizledi, kolunu nazikçe kaldırıp koltukaltları da dahil her yerinin ıslandığından emin oldu. Sırtını temizleme konusunda endişeleri vardı ancak tereddütlerinden kurtulması çok sürmedi. Belden yukarısını Brendan'ın üzerinden aşırıp arkasına uzandı ve sargılarla korunan yarayı sakınarak işini tamamladı. Kendini hiç olmadığı kadar işe yarar hissediyordu.

Leighton'ın hanımlığını yapmak beceri gerektiriyordu. Sadece koca evi çekip çevirmek ya da kiracılarla iyi ilişkiler kurmak yeterli değildi. Sophie'ye göre önce kocasını memnun etmeliydi. Eğer Brendan uyanık olsaydı kesinlikle gördüğü muameleden memnun kalırdı. Sophie geri çekilmeden önce tamamen hislerine kapılarak onun sert poposuna da bir öpücük kondurdu.

Sırada karnının geri kalan yerleri ve uyluklarının ön tarafları vardı... Bir de diğer yeri. Yine yüksek bir ısı yanaklarını kavurmaya başlayınca gülerek Brendan'ın hafifçe çatlayan dudaklarına değdirdi dudaklarını.

"Seni seviyorum Brendan..." diye fısıldadı usulca.

Ondan faydalandığını hissedene dek dudaklarını onunkilerden ayırmadı. Sonra duygusallığı bırakıp ciddiyetle işine yöneldi. En çok hayranlık duyduğu yer olan karnını son kez elden geçirmek niyetindeydi ki eli kocasının uyarılmış ekliğine çarpınca nefesini hızla içine çekti.

"Brendan?"

Gözleri kapalıydı, yüzünde uykunun huzuru mevcuttu ama vücudu uyarılmıştı. Kendini beğenmişlikle ilgisiz tespitine göre Brendan'ın vücudu dokunuşlarına tepki veriyordu. Sophie neredeyse kahkaha atacak kadar mutlu hissediyordu kendini.

"Demek mesele buydu? Üzerimde giysiler varken bana hep soğuk davranıyordun. Belki de yeni bir yöntem geliştirmeliyim," dedi her şeyin cevabına sahip bilge bir edayla. Yataktan kalkıp hızla geceliğini ve iç çamaşırını çıkardı, çıplak vaziyette onun yanına uzandı. Su dolu kâseyi ve diğer malzemeleri çoktan onları engellemeyecek bir yere koymuştu.

Yüz yüzelerdi... Brendan'ın derin solukları kızın yüzünde sıcak bir his bırakıyordu. Sophie onun dudaklarındaki çatlaklar için kullandığı bitkisel merhemi yatağın yanındaki komodinden alıp parmağına bir miktar sürdü. Bunu onun uyuduğu üç buçuk gün boyunca düzenli olarak yapmaya alışkındı. Fakat bu sefer başka bir yöntem deneyecekti.

Merhemi fazla yedirmeden kendi dudaklarına sürdü. Brendan çıplakken giysileri üzerinde olduğundan daha canlı tepkiler veren son derece ateşli bir adamdı. Şimdi de çıplak ve uyarılmaya müsait olduğuna göre Sophie ona hoşlanacağı türden bir yardımda bulunacaktı.

Kocasının yüzünü avuçları içine alarak dudaklarını onunkilere bastırdı. Her şey görev icabıydı, Sophie romantizm peşinde değildi. Tanrı aşkına bu kaygan hisse bayılmıştı.

Brendan'ı durumlarının izin verdiği bir ateşle öpmeye başladı. Merhemin ulaşmadığı bir yer kalmadığını garanti etmeliydi ayrıca. Ciddi anlamda çabaladı, kendini koyuvermenin önüne geçmek için de çok uğraştı... Ona doyamıyordu.

Tek bacağını kocasının bacaklarının arasına soktuğunda vücutları tam anlamıyla kenetlenmişti. Bundan çok daha yakın anları olmuştu, fakat Sophie daha önce kendini ona hiç böyle yakın hissetmemişti... Brendan'ı kalkanları yokken kendine ait kılabiliyordu böylelikle. Zihninde ayrılık endişesi değil Brendan'ın ona mahkûmiyeti ve birbirine değen tenleri vardı. Sophie gülümsedi...

"Seni seviyorum..."

Brendan meleğinin serin parmaklarına alışkındı. Alev gibi yanan tenine o ılık dokunuşlardan daha iyi gelen bir şey hatırlamıyordu... Sesine ise bayılıyordu. Çoğunlukla yoğun bir uyku halinde geçmişti saatler. Bazı zamanlar ise bilinci yarı açık durumdaydı. Canı yanıyordu, sırtındaki acı bazen dayanılmaz bir hal alıyordu ancak uykunun huzuru kurtarıcı gibiydi... Bir de o serin parmaklar. Brendan Sophie'nin varlığını daha önce hiç böyle yoğun hissetmemişti.

Vücudundaki her kemiğin kendi karakteri vardı sanki, hepsi özenle ağrıyordu. Zihni açılırken en çok da bu ağrılardan nefret etti. Öte yandan onu daha somut bir biçimde ayırt edebilmekten memnundu.

Dudaklarındaki kaygan dokunuş normal hissettiriyordu ve de sağlıklı... Hem de çok sağlıklı. Kan dolaşımının acı veren bir hızla tek bir noktaya hücum edişine bayılmıştı. Tek sorun kıpırdamakta çektiği güçlüktü. Eğer kıpırdayabilseydi dudaklarını sömüren yumuşak, kaygan dudakların icabına bakabilirdi. Bunu ona ödetecekti.

Tanrı aşkına bacaklarının arasındaydı ve kızışmış bir kedi gibi ona sürtünüyordu. Dakikalar öncesine kadar uyuşukluğun verdiği huzura minnet duyarken, şimdi bu anı derinlemesine yaşayabilmek için daha fazla acıya razı gelebilirdi.

Sonra o meleksi ses, incecik çanları anımsatan bir esintiyle kulağına iki kelime üfledi. "Seni seviyorum..."

Brendan donup kaldı. Kendini beğenmişlikle ilgisiz, düz ve basit gerçeğe göre *bunu zaten biliyordum* diye düşündü önce. Sophie'nin temiz kalbinden gelerek ona sunduğu sevginin ve gizleyemediği diğer hislerin tenine değen dokunuşlar kadar farkındaydı. Yaşadığını, nefes aldığını bildiği gibi biliyordu bunu. Fakat duymak... Tanrı biliyor ya duymak mutlu olması ve dua etmesi gerektiğini hatırlatmıştı ona. Sonra yüreği ağzına geldi, utanmasa sevinçten ağlayabilirdi... Daha fazla hasta ancak daha canlı hissediyordu kendini.

Defalarca başka kadınların şehveti sevgiyle karıştırarak ya da gerçekten kalplerinden gelerek yaptığı aşk itiraflarını duymuştu. Fakat ilk defa gerçek anlamda mutlu ve gurur içindeydi.

Kalbi yanıtlamayı denedi, sözcükler diline gelmedi. Gözleri açık olsaydı yumar ve o güzel esintinin tadını çıkarırdı. Belki de kendini huzura bırakmanın ve kabullenmenin zamanı gelmişti. Sophie aşkını tekrar edince Brendan bu kez gülümsedi ve kelimelere dökmeden kalbinden gelen cevabı o sırada verdi.

Seni seviyorum küçük kedim...

Bütün mesele buydu. Ruhsuz, gelmiş geçmiş en bok herif Brendan Blackmore âşık olmuştu. Ona bakınca kalbinde oluşan yabancı kıpırtı, sesine duyduğu ihtiyaç ve başka hiçbir kadınla tatmadığı tutkunun işaret ettiği şeyin basit iki kelimelik bir açıklaması vardı. Onu seviyordu.

Tanrı aşkına onu gerçekten seviyordu. Bu gerçekle yüzleşmek içini rahatlatmıştı, çünkü böylece dönüştüğü tuhaf adamın saçmalıklarına artık bir açıklama getirebilecekti ve onu görmezden gelmeye çalışırken çektiği baş ağrılarından da kurtulacaktı.

Hislerinin karşı koyamadığı tutku olduğunu düşünmek işine gelmişti onca zaman. Duygusuz olduğunu biliyordu ama aptal olduğu yeni bir haberdi. Nasıl kabullenmezdi ki? Bu bir tutsaklık değil bir özgürlüktü ve güzel yanı da buydu. Onu asla bırakmayacaktı, ne sebeple olursa olsun gitmesine

izin vermeyecekti. Eğer tekrar kaçmaya çalışırsa kocasının zorbalığını görecekti ki Brendan yeri geldiğinde fazlasıyla zorba olabilirdi.

Sophie'siz asla yapamazdı. Onun Abertillery pisliğinin altında çırpındığını gördüğü an acı ve öfkeden nefesi kesilmişti. Kanını kudurtan vahşet, öldürmesi gerektiğini söylemişti ve er ya da geç bunu yapacaktı. Onu eline geçirdiğinde kalbini çıplak eliyle sökecekti. Sophie'yi öldürmeye kalktığından çok önce kendi ölümünü garantilemişti piç kurusu.

Brendan soğuk bir rüzgâra kapılmış gibi ürperdi. Onu kaybetmeye o kadar yaklaşmıştı ki... Küçük kedisine zarar geleceğini sadece düşünürken bile öldüren bir acı çekiyordu ve bu histen ömrü boyunca nefret edecekti.

Tanrı'ya şükür yanındaydı. Kendini anlamaya çalıştığı şu an ona temas etmenin huzurunu tatmak büyük bir keyifti. Sadece ikisi ve aralarında gezinen duygular vardı, bunu sevmişti.

Birden Sophie kollarında dönebilmek için kıpırdanmaya başladı. Brendan'a acı vermemeye çalışıyordu ancak her kıpırdanış yarasıyla ilgisiz bir sızının vücuduna yayılmasına neden oluyordu.

Tanrı aşkına sıkı kalçasını kasıklarına bastırıyordu şimdi de. Birkaç saniye önce kolayca adam öldürmeyi düşlerken artık farklı ve en az diğeri kadar doğal bir içgüdüyle dolmuştu. Becerebilseydi şu an, bu pozisyonda onunla sevişirdi.

"Birlikte uyumak sen bana sarıldığında keyif veriyor Brendan. Lütfen artık aç gözlerini... Beni duyduğuna inanmak istiyorum."

Brendan dudaklarını kıpırdattı ama aşırı susamışlık hissi ses çıkarmasına izin vermedi.

"Vücudun beni hatırlıyor. Gözlerime inanmasaydım bile bunu kesinlikle hissederdim. Çok canlı..." Sophie kalçasını kıpırdatarak daha fazla sertleşmesine neden oldu.

"Seni özledim." Sophie onun kolunu öne doğru alıp kıvrımlı, zarif beline usulca bıraktı. Brendan'ın eli Sophie'nin

göğsünün hemen altında, parmaklarının küçük bir hareketiyle yumuşak tenini okşayabileceği bir pozisyondaydı. Brendan fiziksel hareketsizliği ve nefret ettiği güçsüzlüğünün tam aksine arzudan patlamak üzereydi. Gelgelelim çektiği sıkıntının ona keyif verdiği de bir gerçekti.

Sophie teninde ateşli bir dokunuş hissi bıraktığı kadar ferahlatan tatlı bir esintiydi aynı zamanda. Brendan konuşmak için çabalamak yerine sözlerinin anlatacağından daha manidar bir tepki vererek belki de hayatında hiç yapmadığı bir içtenlikle gülümsedi. Muhtemelen yarın ondan masum kışkırtmalarının hesabını isteyeceği kadar hareketlerini kontrol edebilecekti. Bugün ise karısının tuhaf tedavi yönteminin içine acı katılmış şekerli tadına sessizce varacaktı.

Tanrım bu bir işkenceydi... Brendan elinin Sophie tarafından yumuşak, dolgun göğsüne konduğunu hissetti, kalbi tekledi. Başparmağını tatlı meme ucunda hafifçe kıpırdatmaya başladığına göre gittikçe güçleniyordu ama öte yandan arzu kıvrandıracak kadar şiddetlenmişti.

Dudaklarını tekrar araladı ve çatallı bir sesle, "Seni seviyorum Sophie..." diye fısıldadı.

Aldığı karşılık ise uykulu bir iç çekiş ve sonrasındaki sessizlikti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Beklenen İtiraf...

Brendan ertesi sabah Sophie'nin *keşke birkaç gün daha uyusaydı* diyebileceği kadar çekilmez bir öfkeyle uyandı. Doktor onun gözlerinin içine baka baka ilaçların uyuşturucu etkisi geçtiği için canının yandığını söyleyince Brendan buna şiddetle itiraz etti ve öfkeli olduğunu şiddetle inkâr etti.

Stephan bir baş belası olmanın hakkını vererek Brendan'a kız gibi koktuğunu ve her an ona âşık olabileceğini söylediğinde ise Brendan tam anlamıyla küplere bindi. Sophie onu daha önce böyle öfkeli görmemişti. Aynı zamanda onun kız gibi kokmasına neden olduğu için de suçluluk içindeydi.

Brendan Stephan'a hakaretler yağdırdığı sırada Isabel hararetle Brendan'a sarılmaya çalışıyordu. Maddy ise Isabel'in arkasında gözyaşları içinde sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Brendan'ın uykuda olduğu süre içinde soğukkanlılığı ile herkesin hayranlığını kazanan Maddy'nin şimdiki hali dehşet vericiydi.

Adrian karısının Brendan'ın boyun çukuruna gömülmüş kızıl saçlı başına tasvip etmeyerek sertçe bakarken kafasını iki yana sallıyordu ve tüm bunlar olurken Brendan'ın hakaretlerini duymazdan gelen Stephan bekârlığın ne kadar mükemmel bir şey olduğunu ciddi ciddi düşünüyordu.

Hizmetçiler ise başka alemdi. Aralık kapının ardında

uyumla dua eden kızlar ve huşu içinde gülümseyen uşaklar, odadaki curcuna haliyle birleşince Sophie'de akıl hastanesindeki bir koğuştaymış hissi yaratıyordu. Tanrı aşkına herkes çıldırmıştı.

Sophie *daha ne olabilir* diye düşündüğü sırada hizmetçilerden bir ya da ikisi çığlık attı, sonra hepsi birden kaçışmaya başladı. Tam o anda Hector ve Achilles yaydan fırlama ok misali odaya dalıp doğrudan Brendan'ın yatağına yöneldi. Köpeklerden biri - Sophie hangisi olduğunu seçemedi - yatağa sıçramak için Isabel'in sırtını ve kafasını basamak olarak kullanmaya kalkışınca Isabel Brendan'ı yatağa mıhlayacak şekilde onun üzerine serildi.

Adrian çileden çıkmıştı. Kalkmaya uğraşırken hâlihazırda acı çeken Brendan'a öldüresiye bir ıstırap veren Isabel'i kabaca kaldırdı ve yanına çekti. Saçları komik bir şekilde kabaran Isabel utançtan tuhaf bir kırmızı renk almıştı, konuşmadan kocasının arkasına saklandı. Kate ise arka planda çılgın kahkahalar atıyordu.

Maddy bir yandan Brendan'ın yüzünü yalayan köpekleri yataktan indirmeye çalışıyor, bir yandan da Adrian ve Stephan'a söyleniyordu. Adrian köpeklere bulaşma konusunda pek de istekli değildi. Stephan istekliyse bile gülmekle o kadar meşguldü ki Maddy'ye yardım edebilmesi için biraz zamana ihtiyaç duyduğu söylenebilirdi.

İşin başa düştüğünü düşünen Sophie en sonunda, "Hector!" diye bağırdı. Gerçek Hector dişlerini göstererek hırladı, günlerdir Hector diye sevdiği Achilles ise kadife gözlerini Sophie'ye dikip sevgiyle başını yana eğdi. Bunun bir gülümseme olabileceğini düşünen Sophie aynı şekilde başını yana eğip köpeğe gülümsedi. Neticede köpeklerin ikisi de hâlâ yataktaydı ve Brendan'ın yüzünü yalamaya devam ediyorlardı. Doktor pencere kenarında öylece dikilip duruyordu ki Sophie ona acımadan edemedi.

Çaresizliği arttıkça bir şeyler yapma mecburiyeti de ivedilikle artıyordu. İçinde çığlık atmanın da olduğu birkaç fikri

gözden geçirdiği sırada Brendan canları titretecek şekilde, "Yeter!" diye bağırdı. "Derhal burayı terk edin!"

Oda Sophie'yi mutluluktan ağlatacak derin bir sessizliğe gömüldü. Önce, itaat etmeye alışkın olan köpekler yataktan indiler. Öte yandan beyler çıkmak için hanımlara göre daha isteklilerdi.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aklı başında teklif Bren," dedi Adrian. Brendan kadar olmasa da Isabel yüzünden o da zor anlar geçiriyordu.

Stephan başını sallayarak onu onayladı.

Adrian Brendan'ın omzuna dostça dokunup, "Sesini duyduğuma sevindim. Kendini biraz daha iyi hissedince konuşalım," dedikten sonra bir şeyler söylemek için yanıp tutuşan Isabel ile Kate'i de yanında sürükleyerek dışarı çıktı. Onu diğerleri takip etti... Sophie Stephan'ın çıkmadan önce Brendan'ın kulağına bir şey söylediğini gördü, fakat alakasız bir yorum yapabilecek kadarını bile duyamamıştı. Bir dakika kadar sonra odada Brendan'dan başka doktor ve Sophie kalmıştı.

Tüm kontrollerini yapar yapmaz doktor da çıkınca karıkoca *nihayet* baş başa kalabildiler. Sessiz ama huzursuz bir andı. Sophie nereden başlayacağını bilemediği uzun bir süre boyunca Brendan'ı izleyerek, söyleyecek en azından akla yatkın bir şey düşündü. En sonunda da sadece *nasıl olduğunu* sorabildi.

Brendan'ın yanıtı son derece düzdü. "Hayatta ve uyanık."

"Biz de bunu istiyorduk zaten. Benden istediğin bir şey var mı?"

Brendan bir saniyeliğine gözlerini yumdu. "Yüzümü yıkamak istiyorum. Coşkuları arttıkça lanet köpekler daha fazla salya üretiyorlar."

Sophie sırıttı. "Onlara ben haber vermedim. Hissetmiş olmalılar."

Brendan başını salladı. Gözleri uykuda geçirdiği günlerin sebep olabileceğinden daha yorgun ve dalgındı. Süzül-

müş görünüyordu, rengi de solgundu ama Sophie onun daha önce hiç bu kadar güzel görünmediğini düşünüyordu... Hayattaydı. Farkına varmadan gözlerine hücum eden yaşları aceleyle geri gönderdi.

"Sana su getireyim... İstersen banyo yapmana yardım edebilirim... Ya da..."

"Sen nasılsın Sophie?"

Sophie başını önüne eğdi. Geriye dönüp baktığında onun vurulduğu an yaşadığı korkuyu ve sonrasındaki bekleyişi ifade edebileceği hiçbir şey gelmiyordu aklına. Bu yüzden sadece, "İyiyim," diyebildi. Sözlerindeki sadeliğin aksine ağlamak üzereydi. Aceleyle bir kâse temiz su ve havlu hazırlayıp yatağa yaklaştı ve öylece bekledi. Tüm bu süre boyunca Brendan'ın dikkatli gözleri hep üzerindeydi.

"İstersen ben halledebilirim." *Sen uyurken bunu yapmaya bayılıyordum* deseydi ne karşılık alırdı acaba?

"Biraz dinlen Sophie. Yorgun görünüyorsun."

Sophie şaşırmıştı. Açıkçası dün geceye kadar rahat bir uyku çekmemişti ama yorgun göründüğünü de sanmıyordu.

"Gayet iyiyim. Seninle ilgilenmek benim görevim."

Brendan kılını kıpırdatmıyordu ve son derece tuhaftı. Sophie onu böyle zamanlarda *yoğun* olarak nitelendirmesine rağmen şimdiki yoğunluğun boğuculuğu farklı bir isim arayışına gitmeye zorluyordu onu. Açıkçası bilmiyordu.

"Ağrın var mı?"

"Hayır."

Bu gereğinden fazla hızlı gelen cevap Sophie'yi güldürdü. Bal gibi de biliyordu ki ağrısı vardı.

"Dinlenmelisin."

"Önce Adrian ve Stephan ile konuşmam gerekiyor."

"Az önce onları odadan kovdun."

"Biliyorum."

Sophie daha fazla cevap alamayacağını anlayana kadar sessizce bekledi. Sonra omuzları çökerek, "Sanırım onlarla konuşmak istediğini biliyorlardır. Haber vereyim de gelsinler," dedi.

Brendan başını sallayarak onu onayladı.

Sophie dışarı çıkmak yerine Brendan'ın yarasıyla ilgilenmek, yıkanmasını sağlamak, onu sevgisiyle sarmalamak ve aşkını dile getirme cesaretini bulana kadar mükemmel bir eşin yapacağı her şekilde ona hizmet etmek istiyordu. Ancak Brendan'ın yüzündeki *şimdilik görevinin bittiğini* ifade eden kesinliğe karşı koyamazdı. Su dolu kâseyi ve havluyu komodinin üzerine bırakıp kapıya doğru yürüdüğü sırada Brendan, "Sophie..." dedi.

"Ben sana aksini söyleyene kadar Leighton sınırları dışına çıkmanı istemiyorum. Ata binmeyi sevdiğini biliyorum ama lütfen beni bir öncekinden daha katı tedbirler almaya mecbur bırakma."

Sophie itaatsizlik etmeye niyetli değildi. Kaldı ki o da Abertillery Dükü'nün hâlâ bir tehdit olduğunu biliyordu. Hem artık Brendan'la arasına girecek hiçbir mesafeye de tahammülü yoktu... En azından iyileşene dek. Kocasına kısa bir bakış attı ve "Merak etme şimdilik buna niyetim yok. Sen o yataktan kalkıp beni Sheba'nın sırtından zorla indirecek güce erişmeden ahıra yaklaşmayacağım bile," dedikten sonra dışarı çıktı.

Sonraki üç gün Sophie açısından bir hayli zorlu geçti. Brendan güçleniyordu ancak fiziksel gücü arttıkça huysuzluğunun şiddeti de artıyordu. Öyle ki yarasını temizleyip pansuman yapmak, en az bir ayının kıçından kurşun çıkarmak kadar eğlenceliydi. Üstelik bunu günde iki kez yapmaları gerekiyordu. Mesele canının yanması değil yatağa mahkûm olmasına neden olan yaranın hâlâ iyileşmemesiydi.

Brendan'ın Stephan ve Adrian ile yaptığı kapalı kapılar ardındaki görüşmeler hâlâ sürüyordu. Sophie genellikle haberlerin dışında tutulsa da Abertillery'nin henüz yakalanma-

dığından haberdardı. Bu durum Sophie'yi Brendan'ı keyifsiz görmek kadar üzüyor ve öfkelendiriyordu.

Öğleden sonra Sally babasının ve kuzeninin geldiğini haber verdiğinde Sophie'nin keyfi daha da kaçtı. Liliana'nın Leighton'a gelecek yüzü bulması bir yana babasının yaşananların ne kadarını bildiğiyle ilgili endişesi ağırlandıkları oturma odasına gidene kadar Sophie'nin beynini yedi durdu.

Odaya girince Brendan'ın karşısındaki koltukta oturan Lord Langford hemen ayağa fırladı ve Sophie'ye sımsıkı sarıldı. "Kızım... Canım kızım benim. Özür dilerim."

Babasının sevgiden boğuklaşan sesi Sophie'nin içinde sımsıcak bir duygu akıntısı yaratmıştı. Bir şekilde onun her şeyi bildiğinin farkındaydı.

"Senin hiçbir suçun yok baba. İyiyim... Brendan da iyi. Lütfen üzülme."

Edward Langford kızının saçlarını kokladı. "Nasıl üzülmem? Aklıma geldikçe delirecek gibi oluyorum."

Sophie başını kaldırdı ve gözyaşlarına rağmen gülümsedi. "Düşünme o halde." Tanrı korusun, babası bu haldeyse kim bilir annesi ne durumdaydı?

"Annem nerede? O biliyor mu?" derken artık gülümsemiyordu.

"O evde... Kendini iyi hissetmiyordu."

"Benden bir şey saklamıyorsun değil mi?"

"Elbette hayır, yavrum. Hayal kırıklığı onu hasta etti ama toparlanacaktır."

Lord Langford Sophie'den uzaklaşıp onu iyice bir inceledi. Kırılgan ve daha yaşlı görünüyordu. Sophie olanlardan kısmen sorumlu tuttuğu Liliana'ya nefret dolu bir bakış atınca onun da aynı nefretle kendisini süzdüğünü görerek küplere bindi. Avuçlarının ne denli kaşındığını bilse o iğrenç bakışlarını kendine saklardı hiç şüphesiz. Bunu ona söylemeli miydi?

Brendan, "Sophie, baban seni merak ettiği için gelmiş. Fakat sen Liliana'nın neden burada olduğunu merak ediyorsundur," diyerek odada buz gibi bir esinti yarattı.

"Ah evet... Liliana senden özür dileyecek," dedi babası biraz mahcup biraz da öfkeli bir şekilde.

Lily'nin ıstırap yüklü inleyişi odanın duvarları arasında acı çeken bir hayaletin sızlanması gibiydi.

"Bana değil kocama bir özür borçlu. Ben iyiyim."

Lily memnuniyetini gizlemedi. "Onu duydun amca... Artık gitmek..."

"Kapa çeneni Liliana. Evde söylediklerimi tekrar hatırlatma bana."

"Ama amca... Benim ne durumda olduğum kimsenin umrunda bile değil. Beni yeterince sevseydiniz her şey daha farklı olabilirdi. Neden şimdi tüm suçu bana yık..."

"Sana bakınca hatalarımı görüyorum Liliana. Dediğimi yap yoksa sana ömrüm boyunca bir fiske vurmamanın acısını şimdi çıkarırım."

Liliana hemen koltuğa sindi. Korku, içerlemenin önüne geçmiş, utançla yarışıyordu. Yine de özür dilemeye yanaşacak gibi değildi.

"Ondan bir şey beklemiyorum baba. Sadece hayatımdan çıksın yeter."

Kardeş gibi büyüyen kızı ve yeğeninin bu duruma düşmesi Edward Langford'u kahrediyordu. "Merak etme, uzun bir dinlenme düşünüyorum onun için," dedi. "Aklı başına gelene kadar İskoçya'da büyük halanın yanında kalacak. Yeterince adil sayılmaz ama Liliana için ıstırap olacaktır."

Lily ağlamaya başladı. Bahsi geçen kişi Nell Hala ise Sophie bile kuzeni için ağlayabilirdi.

"Oturun lütfen Lord Langford. Sophie sen de..."

Sophie babasının karşısındaki koltuğa oturdu. Böylece Brendan'a en yakın, Lily'ye de en uzak konumdaydı.

"O adamı öldürmek için tek bir şansım olsaydı keşke. Kızıma yaşattığı korku için ölmeyi hak ediyor ve tabii size yaptıkları için de..."

"Abertillery Dükü öldü."

Liliana'nın ağlayışı diğer tepkileri gölgede bırakan bir

ağıta dönüştü. Bazı durumlarda insan hayatının haberini tuhaf bir dinginlikle karşılayabiliyordu. Sophie içinde hoş bir esinti yaratan ölüm haberine memnuniyet duyarak gözlerini yumdu ve koltuğa yaslandı.

"Sen mi?"

"Maalesef ben değil Lord Langford. Stephan ve Adrian birkaç gündür peşindeydi. Avrupa'ya gittiğinin düşünülmesi için elinden geleni yapmış ama biz bu kadar açıkça izler bırakarak anakaraya gitmeyeceğini biliyorduk. Tüm mülklerini araştırdık ve sonunda iki sene önce elden çıkardığı sanılan Bristol'deki arazisinde saklanabileceğini düşündük. Orayı - nasıl söylesem - bazı kirli işleri için kullanıyordu."

"Bristol?"

"Düşündüğümüz gibi mülkün kontrolü hâlâ ondaydı. Amerika'ya gidecek gemiye ulaşmak üzere yola çıktığını haber alınca hemen harekete geçildi. Adrian yetkililerle koordineli hareket ediyordu. Stephan da Abertillery'yi limana ulaşmadan önce engellemek için bizzat peşine düştü. Maalesef onu ele geçirme şansı bulamadan dük attan düşerek boynunu kırdı. Ölümü resmi kayıtlara kaza olarak işlenecek."

"Tanrı'ya şükür... Yine de aileme yaptıkları yüzünden ölümü elimden olmalıydı."

"Öyle mi dersiniz? Eğer onun peşine düşen ben olsaydım ölüm sebebi kaza değil açıkça cinayet olarak kayıtlara geçerdi. Tahrike sebebiyet ya da nefsi müdafaa da değil, kesinlikle zevk için işlenecek bir cinayet."

Sophie irkildi, teni ürperdi. Brendan'ın son zamanlardaki serinkanlılığı baş edemeyeceği türden bir korkuya neden oluyordu. Hem Sophie hem de babası kabullenişlerini sessizlik içinde ifade ettiler.

Öte yandan Lily odadaki herkese içinden çıkılmaz bir umutsuzluk ve bezginlik vermeye devam ediyordu. En sonunda Edward Langford patladı.

"Zırlamayı kes Liliana. Kendini daha fazla küçük düşürmeden toparlan ve hem Sophie'den hem de kocasından özür dile. Kimseye daha fazla rahatsızlık vermeyeceksin."

Lily yerinden fırladı. "Nasıl ağlamam, söyler misin? Az önce nişanlımın öldüğü haberini aldım, artık bittim. Bundan sonra ne yapacağım ben? İnsanlar hakkımda konuşmaya başlarsa kendimi öldürürüm amca."

"O adamdan daha nasıl bir beklentin olabilir? Sana yaklaşmasına izin verdiğim için kendime her dakika lanet ediyorum. Karşıma geçmiş ölmeseydi bir şansınız olabileceğinden bahsediyorsun. Sen ne tür bir kıza dönüştün böyle?"

Sophie babasının Liliana ve Abertillery Dükü arasındaki sapkın ilişkiden haberinin olup olmadığını düşündü. İyimser tahminine göre babasının öfkesinin sebebi dükün Sophie ve Brendan'a yaptıkları ve adamın mevcut şöhretiydi. Tanrı korusun, Liliana'nın fahişeliğini hiçbir zaman öğrenmemeliydi.

"Sophie hayatımı mahvetti. Brendan'ı benden aldı. Neden onu kimse suçlamıyor?" Liliana Brendan'a yalvaran gözlerle baktı. "Sana anlattıklarımın hiç mi önemi yok? Bana tuzak kurdu. Eğer Charles'ı baştan çıkarmaya çalışmadıysa ölüp gitmeye razıyım. Sizin kör gözlerinizden daha fazlasını görüyor gözlerim. O bir yılan..."

Brendan çenesini sıvazladı. "Sevgili Liliana sanırım bir yanılgı içindesin. Doğru kişi ile evlendiğimin sen hariç herkes farkında. Lord Langford, Leighton'ın kapıları sizin için her zaman açıktır. Ancak yeğeninizi topraklarımda ya da herhangi bir mülkümde görmeyeceğimin garantisini istiyorum sizden."

Sophie bu sözler üzerine ruhlar alemine doğru yükselmeye başladı.

Lord Langford utançtan elini gözlerine kapamıştı ve iki yana salladığı başı önündeydi. "Haklısınız... Ben onu buraya sizden af dilemesi için getirmiştim ama..."

Brendan başını salladı. "Özür dileyecek."

"Asla!" diye bağırdı Liliana. Öyle kendini beğenmişti ki Brendan'ın onu kovduğunu idrak edemiyordu.

Brendan Sophie'ye kendini kötü hissettiren milyonlarca bakış atmış, çoğu zaman da emeline ulaşmıştı. Ne var ki ko-

casının Lily'ye bakışı Sophie'yi muhatabı olmadığını unuttu-
racak bir keskinlikte, insanın etini delen ve korkudan bir de-
liğe sığınmaya zorlayan melun bir bakıştı. Sophie daha önce
böylesini görmemişti.

Liliana nefesini inleyerek içine çekti ve az önce fırladığı
koltuğa yığıldı. Bayılmamıştı, sadece kaslarının hâkimiyeti
artık elinde değil gibiydi.

"Bekliyorum Liliana." Sesi, gözlerinin aksine yıldırımlar
düşürecek hiddetini saklıyordu.

Kız başını iki yana salladı ama ölesiye korkusu gözenek-
lerinden bile taşıyordu. Sophie çaresizlikten nefret ederdi ve
bu durumda bir özür en son beklediği şeydi.

"Brendan buna gerek yok," diyecek oldu ama kocası kı-
barca sözünü kesti.

"Bence çok gerekli. Bekliyorum Liliana."

"Amca lütfen... Benim suçum değildi."

"Liliana beni daha fazla utandırma kızım."

Komik ama Lily yardım isteğiyle Sophie'ye baktı. Gözleri
af dilemiyor aksine küfrediyordu, fakat çaresizlik duruşun-
da, büzülmüş dudaklarında, titreyen ellerinde ve bembeyaz
yüzünde bir yardım çağrısına dönüşmüştü. Sophie yufka yü-
rekliydi... Çoğu zaman... Bu sefer değil. Başını hafifçe yana
çevirip boşluğa bakarak kuzenini görmezden geldi.

"Lanet olsun hepinize!" diye bağırdı Liliana. "Özür dile-
rim... Özür dilerim. Senden daha fazla nefret edeceğimi dü-
şünmezdim, yanılmışım."

Lord Langford yerinden fırlayıp kapıya koşan yeğeninin
peşinden gitti. Liliana kapıya geldiğinde gözyaşlarından sı-
rılsıklam kesilen yüzünü son kez Sophie'ye çevirdi ve "Seni
lanetliyorum Sophie. Dilerim hayatın boyunca hiç mutlu ol-
mazsın," dedikten sonra dışarı çıktı.

Sophie çok sonra sadece kendisinin duyacağı bir şekilde
mırıldandı. "Tanrı seni de korusun Lily."

Brendan'ın odası karanlıktı. Sophie onun uyuyor olabi-
leceğini düşünüp kapıyı sessizce kapadıktan sonra parmak
ucunda yatağa yaklaştı. Eğer uyuyorsa pansumanı sabah hal-
ledecekti zira Brendan için uzun ve yorucu bir gündü ve pek
fazla dinlenme şansı olmamıştı.

"Parmak ucunda yürümeyi kes Sophie. Düşüp bir yerle-
rini kıracaksın."

Sophie şaşkın, komik bir ses çıkardı. "Uyuduğunu sanı-
yordum."

"Uyumaya çalışıyordum. Geciktin."

Huysuzluğu yine üzerindeydi. Sophie lambalardan biri-
ni daha yaktı ve pansuman için gerekli malzemeleri yatağın
başındaki komodine koyup elini kocasının alnına değdirdi.

"Bugün hiç dinlenemedin. İstersen pansumanı yarın sa-
bah yapabilirim... Ateşin var gibi."

Brendan Sophie'nin elini kibarca alnından uzaklaştırma-
dan önce onu kızın isimlendiremediği bir ilgiyle inceledi.
"Bekleyebilirim. Şu lanet yaradan bir an önce kurtulmamı
sağlayacaksa beceriksiz doktorluğuna katlanmak o kadar da
kötü sayılmaz."

Sophie kaşlarını çattı. "Doktor gayet iyi iş çıkardığımı
söylüyor. Bence huysuzluk ederek canının yandığını benden
saklamaya çalışıyorsun. Biraz yan döner misin?"

Brendan yorumda bulunmak yerine fiziksel ve ruhsal pes
edişini tüm hareketlerine yansıtan bir isteksizlikle yan dönüp
Sophie'ye muhteşem sırtını gösterdi.

Pansumanı yapmak on dakika kadar sürmüştü. Sophie
yarayı başarılı bir şekilde tekrar sardıktan sonra eserini, arka-
sından da eseri hakkındaki düşüncelerini anlamak için Bren-
dan'ın sıkıntılı yüzünü inceledi.

"Artık dinlenebilirsin... İstediğin bir şey olursa zili çal.
Küçük bir düzenleme sayesinde zilin çaldığını önce ben du-
yacağım. Şey... Şimdilik iyi geceler."

Evet, artık gitmeliydi... Gitmesinde fayda vardı. Aklı böyle söylüyordu da ayakları taş gibi zemine çakılmıştı.

Sophie neyin beklentisindeydi? Ona iyi geceler diledikten sonra yatağın başında dikilip dururken aklından onu ne kadar çok sevdiği ve kaybetmeye ne denli yaklaştığı geçiyordu. Bu noktada beklentisi daha fazla yakınlık ve onun sıcaklığıyla erimekti galiba. Tuhaf ve açıklanmaz anlamlarla dolu bir andı. Neyse ki Sophie sorumluluklarını hatırlayıp gitmek için geri döndü, ancak iki adım bile atamadan Brendan adını seslenince durmak zorunda kaldı.

"Yanıma gel Sophie," diye buyurdu kocası.

Başka zaman olsa bu emir canını sıkabilirdi, şimdi ise cennetin kapısını açacak ilahi sözleri duymuş gibi hissediyordu. Yavaşça, hafiften bir korkuyla kocasına doğru ilerledi.

Brendan sırtına dayadığı yastıklar sayesinde yatakta yarı oturur durumdaydı ve bir kolunu başının arkasına atmıştı. Göğsü bu pozisyondayken daha geniş, omuzları daha güçlü görünüyordu. Hükmedici, sarsıcı karizması yarı çıplak haliyle daha çok göze batıyordu. Oysa çoğu kişi çıplaklığı zayıflık olarak görebilirdi.

"İstediğin bir şey mi var? Bir sorun..." Ağzına dolan tükürük yüzünden sesi farklı çıkmıştı.

"Üç gündür beni memnun edememen dışında bir sorun yok."

Sophie üç gündür canını dişine takıp onu memnun etmeye çalışmaktan deri atacaktı neredeyse. Onu neyin kızdırdığını anlamak için boşuna düşünmeyecekti.

"İstediğin nedir?"

"Beni tedavi etmeni istiyorum."

Sophie hafifçe güldü. "Tedavin bitti sayılır. Yaranı temiz tutarsak ve yeterince dinlenirsen en kısa sürede eski sağlığına kavuşacaksın Brendan. Eğer benden memnun değilsen belki de doktorla görüşüp özel bir bakıcı tutabiliriz ama bunu istemeyeceğini umuyorum çünkü bu bir eş için çok utanç verici bir durum."

Brendan'ın odanın loşluğunu kıran güzel gözleri Sophie'ye cevap veremeyeceği sorular soruyordu. "Üç gece önce üzerimde denediğin metot oldukça etkiliydi. Birden kendime geldiğimi hatırlıyorum."

Sophie'nin ağzı kurudu. Nefesi, peşine düştüğü tavşanı yakalayamamış bir tazınınki kadar yüzeyseldi. Düşündüğü şeyden bahsediyorsa vay haline, çünkü Sophie o geceki cüretini Brendan'ın komasına borçluydu. Onun vücudunu kullanmış, kendine sessiz ve itaatkâr bir âşık yaratmıştı. Yem atıyor da olabilirdi tabii... Lanet olsun.

"Hayal mi gördüm yoksa Sophie? Yaklaş ve anlat."

Sophie dizleri yatağa değene dek yaklaştı ona. Ne diyeceğini bilmiyordu.

"Soyun ve yatağa gir."

"Brendan..."

"Dediğimi yap Sophie." Sözleri sakin ama kesindi.

Sophie birkaç adım geriledi. Günlerdir istediği bu değil miydi? Yavaşça üzerindekilerden kurtulurken Brendan duruşunu hiç bozmadan onu izliyordu. Değişim sadece rengi daha parlak bir tona bürünen gözlerindeydi... Sophie'yi içine alıp soluksuz bırakan bir yoğunlukta geriliyordu aralarındaki hava.

İç çamaşırlarına sıra geldiğinde duraksadı. Utangaçlığı bir yana duruşunu bozmayan Brendan'ın dikkati hareketlerine belirgin bir acemilik katıyordu. Elbette kocasının karşısında pat diye soyunabilecek tecrübeye sahip de değildi.

Nihayet tamamen soyunabildiğinde başını önüne eğdi. Uyarılmıştı, tahrikten derisi karıncalanıyordu ve utançtan ölmek üzereydi. Düşüp bayılmak istemiyorsa Brendan'a bakmasa iyi olurdu.

"Saçlarını da aç."

Ah tabii ya... Sophie ellerini başının arkasındaki basit topuza götürüp saçlarındaki tokalardan kurtulmaya başladı. Kolları yukarıdayken havaya kalkan güzel göğüslerinin ne kadar baştan çıkarıcı göründüğünden habersizce işini tamamla-

yınca tekrar başını eğdi. Loş ışığın kızılımsı bir ton kattığı bal rengi bir bulut omuzlarına ve göğüslerine dökülmüştü. Aynı kızıllık pürüzsüz teninde hoş oyunlar sergiliyordu.

Göz ucuyla Brendan'ın elini yatağın boş tarafına vurduğunu gördü. "Gel artık," diyen kocasının sesini tanımakta güçlük çeken Sophie başını kaldırdı, kendini daha fazla teşhir etmemek için koşturarak yatağın etrafından dolandı ve kendini yatağa attı.

"Böylesi daha iyi. Serin bir gece, bana sokulursan seni ısıtabilirim."

Sophie kulaklarına inanamadı. Hava serin falan değildi, ayrıca söyleniş biçimi yardım etmek istediğini ima eden birine göre fazla ateşliydi.

Yatakta yuvarlanarak Brendan'a sokuldu ve birden kendini güçlü kollar tarafından kozaya sarılmış olarak buldu.

"Titriyorsun."

Titremiyordu... Ah hayır, titriyordu. Başını salladı.

"Tedaviye başla şimdi. Önce dudaklar mıydı?"

Sophie tekrar başını salladı.

"Göster o halde."

Yavaşça birleşen dudakları gerçek öpüşmenin hakkını vermekten uzak masum dokunuşlardan ibaretti, çünkü ikisine yön veren Sophie'nin çekingen hareketleriydi. Brendan tüm kontrolü ona bırakmış gibiydi. Sophie baskısını artırmak için dudaklarını onunkilerin üzerinde cüretle gezdirmeye başladığında Brendan'ın dudakları gülümser gibi yukarı doğru kıvrıldı ve birden tutkunun kıvılcımları ikisini de tutuşturdu.

Sophie Brendan'ın vahşi öpüşüne tüm benliğini katarak, o güne kadar öğrendiği ne var ne yok hepsini göstererek karşılık verdi. Dilini emdi, dudaklarını ısırdı. Brendan ne yapıyorsa şevkle onu taklit etti.

Bacakları onun iki bacağının arasına hapsolmuştu. Sophie ilk defa onun tamamen çıplak olduğunu o an fark etti ve uyarılmış erkekliğinin kadınlığının merkezine uyguladığı zorlayıcı baskıya kalçasını ona doğru iterek karşılık verdi. Tamamen bütünleşmeleri için basit bir hareket yeterli olacaktı. Buna öyle çok ihtiyacı vardı ki...

"Seni özledim," dedi Brendan dudakları birbirine değerken.

"Ben de ama yarana zarar vermek istemiyorum."

Brendan daha önce yapmadığı bir şey yaptı. Kıkırdadı.

"Bu bir tedavi, unutma." Tekrar dudakları birleşti, dakikalar boyunca nefes almayı bile boş verdikleri bir arzuyla birbirlerinin tadını aldılar.

"Brendan... Bu tekrar hayata dönmek gibi bir şey."

"Arkanı dön."

"Ne?"

"Arkanı dön ve tamamen bana uyum sağla. Gümüş kaşıklar gibi..."

Sophie onun üç gece önceki her şeyi hatırladığını artık biliyordu. Yavaşça onun kollarında döndü ve ona yaslandı. Brendan'ın zevk veren iniltisi kulağına çalınan hoş bir müzik, zarif parmakları bir müzik aletiydi.

"İşte böyle. Bana gel Sophie, daha yakına."

Sophie aralarında hiçbir mesafe bırakmayacak şekilde vücudunun arka kısmını onun kaskatı bedenine yapıştırdı.

"O gece yaptığının bir erkeği deliye döndürdüğünü bilmiyordun değil mi? Bu pozisyonun beni ne kadar tahrik ettiğinden haberin yoktu?"

Brendan kızın tek göğsünü avuçlayarak sıktı. "Çok güzel. Yumuşak, diri ve dolgun..." Sesi Sophie'nin boyun boşluğunda alev gibi bir his bırakıyordu. Sophie çaresizce kıvranarak ona daha fazla sokulmaya çalışıyordu. Birden adamın eli göğsünü bırakıp karnına doğru ilerledi, küçük göbek deliğinin etrafında parmaklarıyla daireler çizmeye başladı.

"Öyle küçük ve narinsin ki... Ama bir o kadar da *kadınsı*." Kızın kulak memesini dişleri arasında kıstırıp hafifçe emdi.

Muziplik yapan parmaklar daha aşağılara iner inmez Sophie irkildi, Brendan inleyerek parmağını hareket ettirdi. Sonderece derinlemesine ve araştırıcı bir keşif sadece saniyelerini almıştı.

"Hayatım boyunca senin kadar hazır başka bir kadın tanımadım. Beni içine almak için öyle isteklisin ki yemek yediğimiz sade akşamlarda gözümün içine bakarken de böyle tahrik oluyor musun merak ediyorum. Söyle bana Sophie... Sevişmediğimiz zamanlarda da ıslanıyor musun?"

Sophie ona gördüğü rüyalardan bahsetmek istedi... Evliliklerinin öncesinde ve sonrasındaki erotik rüyaları ve uyandığında hissettiği sızıyı anlatmayı düşündü ancak utançtan ağzından tek kelime çıkmadı. Kaldı ki Brendan'ın sert ve sıcak vücudu arkasında müthiş işler yaparken düşünebilmesi bile mucizeydi.

"Utanıyor musun küçük kedi? Sakın benden utanma."

"Brendan..."

"Hıhı... O gece kollarımda aynen bu şekilde yatıyordun ama ben yeterince güçlü olmadığım için sana dokunamadım bile. Acısını çıkarmaktan başka şansım yok."

Sophie onu daha baskın bir biçimde kalçasında hissedebiliyordu artık. Başına gelecek şeyin ne olduğunu içgüdüsel bir aşinalıkla kavrayıp kıpırdandı ve Brendan yavaşça içine girerken kendini ona bastırdı.

"Ah, Tanrım..."

"Tatlı Sophie..."

Sekiz günlük özlem, şiddetli değil neredeyse huzura boğan bir yakınlıkla sona erdiğinde ikisi de bir süre kıpırdayamadı. Brendan'ın yüzü, kokusunu içine çekebilmek için Sophie'nin boyun çukurundaydı. Muhtaçlık, teslimiyet ve incelik, aralarında asılı kalan onlarca his içinde durumlarını en iyi ifade edenlerdi.

Brendan kıpırdamaya başlamadan önce kızın çenesini tutup başını kendine çevirdi ve dudaklarının birleşmesini sağladı. İkisinin de acelesi yoktu, bu seferki birleşmede Sophie'nin açıklamaya korktuğu bir hassasiyet, yumuşaklık ve başkalık vardı.

Kendini teslim etmek hiç bu kadar doğal gelmemişti daha önce. Kalbi, beyni ve yaşamasını sağlayan her şeyiyle ona bağlandığını hissediyordu. İç parçalayan, Brendan'ın kasıklarını sızlatan iniltisinin önüne geçemedi Sophie. Aldığı karşılık, kocasının yumuşak salınımlarını sert vuruşlara ve dokunuşlara dönüştüren, girdap gibi içine çeken bir tutkuydu.

Brendan elleriyle Sophie'nin kalçasını iki yandan kavrayıp diziyle kızın tek bacağını kaldırarak daha sert gidip gelmeye başladı. Nefes alıp verişi ve boğazından yükselen erkeksi sesleri az hareketleri kadar Sophie'yi delirtiyordu. İkisi de doyuma o derece yaklaşmıştı.

Sonra Brendan hızla içinden çıktı ve kızı sırtüstü yatırıp vakit kaybetmeden tekrar içine girdi. Sert ve tatlı... Yumuşak ve keskin... Sakin ve öfkeli... Bu seferki farklıydı. Patlamak ve daha önce tatmadığı bir hazza erişmek üzereydi. Sophie dayanamadı, kimseye açıklamasını yapamayacağı bir kederle sessizce ağladı. Zevkten ve umutsuzluktan kendini kaybetmek üzereydi. Tanrı aşkına onu tamamen istiyordu. Mest olmuş güzel yüzünü yukarı kaldırmış, kendini bırakmak üzere olan adamın ruhunu, bedeninin her bir zerresini kendisi için istiyordu.

Brendan'ın ne düşüneceğini ya da kendi hislerinin incineceğini umursamadan, "Lütfen içimde kal Brendan," diye yalvardı. Bacakları onu içinde kalmaya ikna etmek için beline kenetlenmişti.

Brendan'ın yüzünden acı bir dalga geçti. "Yapma Sophie."

"Lütfen içimde kal." Elini onun terli göğsüne dayayıp dudaklarına doğru yükseldi. "Seni istiyorum. Bana vermek istemediğin her şeyini istiyorum Brendan."

"Tanrım sen bana yardım et... Sophie..."

"Lütfen, seni seviyorum Brendan... Lütfen."

Brendan gözlerini kapayıp ona sımsıkı sarıldı ve son kez gidip geldikten sonra içine tükenirken de onu hiç bırakmadı. Titreyişleri birdi, sarsıntıları bütündü ve solukları ikisinindi...

Sophie ağlamaya devam ediyordu. Mutluluk ya da aksi ile açıklayamazdı halini... Sadece dolmuştu, zayıflamıştı ve ru-

hunun da rahatlamaya ihtiyacı vardı. Kollarını kocasının gerinış, nemli sırtına sarıp saçlarını sevgiyle öptü, hissettiği aşkı kelimeler yerine dokunuşlarıyla anlatmaya çalıştı.

"Ağlama Sophie."

"Özür dilerim Brendan. Ben... Seni zorlamak istemezdim ama..."

"Biliyorum, benden özür dileme."

Brendan kenara kaymadan önce Sophie'nin dudağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Benden bebek istemediğini biliyorum. İnanmalısın ki derdim bebek değildi... Benden uzak kalmana dayanamadım sadece."

Brendan sessizce güldü ve Sophie'yi göğsüne doğru çekti. Genellikle seviştikten sonra yapmayı alışkanlık haline getirdiği bir hareket değildi bu. Üstelik parmağıyla Sophie'nin koluna ve omzuna küçük şekiller çizerek kızı mest ediyordu.

"Neden bebek istemediğimi biliyor musun?"

Bunu sormaya ne gerek vardı ki?

"Biliyorum ama konuşmak istemiyorum." Soru, Sophie'ye uzaklaşıp doya doya ağlaması gerektiğini hatırlatmıştı birdenbire. Denedi ama Brendan'ın kolları mengene gibi onu hareketsiz kılıyordu.

"Sophie bu gece sana bazı şeyler açıklayacağım."

Nedenini bilmediği bir heyecan sardı Sophie'yi. "Önemli şeyler mi?" derken yaşlı gözleri Brendan'a tüm masumiyetiyle sesleniyordu. *Lütfen beni kırma* diye...

"Önemli." Neden gözlerinin içi gülüyordu ki sanki?

"Dinliyorum."

İkisi de bir süre boyunca sessiz kaldı. Neden sonra Brendan derin bir soluk alarak Sophie'yi iyice kendine çekti.

"Doğuma yardım ettiğin o gece seni kanlar içinde gördüğümde bir şey oldu..."

"Benim için endişelenmiştin çünkü kimseye haber vermeden ortadan kaybolmuştum ve..."

"O da var... Hatta seni görene kadar başına bir şey geldiğinden başka bir endişem de yoktu. Fakat o halin bana asla hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlattı... Eleanor'un neden öldüğünü biliyor musun?"

Sophie'nin yüzü gölgelendi, gözleri yeniden yaşlarla buğulandı.

"Sana zarar gelmesini istemiyorum."

"Bazen çok dikkatsiz ve düşüncesiz davrandığım doğru, fakat söz veriyorum bundan sonra daha dikkatli olacağım. Sana kızgındım, York'a gitmeyi inan bana istemiyordum ama benden kurtulmak istediğini düşündüm."

"Sophie bahsettiğim şey o değildi."

"Brendan... Anlamaya çalışıyorum, inan bana deniyorum da... Sadece söyleyemez misin?"

"Eleanor'un başına gelenleri yaşamaman için her şeyi yaparım. Anlıyor musun beni?"

Sakın umut etme Sophie dedi içinden... Çünkü düşlemek ya da umuda tutunmak, pamuk yatağına düştüğü bulutun sudan ibaret olduğunu keşfetmek kadar korkutuyordu onu. Korkarak ve küçücük de olsa bu ihtimali düşlediği için utanarak sordu.

"Yani hamile kalırsam öleceğimi mi düşünüyorsun?"

Brendan şarkı söylemesi için ısrar edilen çocuklar gibi somurtup sessiz kaldı.

"O gece üzerimde o kadar çok kan vardı ki doğumun hatırlattığı tek şeyi anımsamana neden oldum... Ölümü?"

"Ölmeyeceksin Sophie, buna izin vermem." Bu kesin bir talimattı ve içinde küçücük bile şaka barındırmıyordu.

Sophie de gülmedi zaten. "Elbette ölmeyeceğim..." dedi dalgın bir edayla.

"Bunun için ne gerekiyorsa yaparım."

Genç kız tek dirseği üzerinde doğruldu. "Ben de senin için Brendan... Tanrım ben de düşündüm ki... Beni istemediğin için bebeğimi de istemediğini düşündüm." Kafası gerçekten karışıktı.

"Böyle düşündüğünü biliyordum."

"Yine de bana söylemedin."

"Her şeyi bildiğini sanıyordun küçük kedi."

Sophie günlerdir ışık görmeyen dünyasında güneş parıldamış gibi birden gülmeye başladı. "Sen beni gerçekten umursuyorsun."

"Öyle mi dersin?"

"Elbette öyle. Seni seviyorum Brendan."

Brendan hiçbir işaret vermeden Sophie'yi iştahla öptü. Öpüşmelerinde şehvet kadar gizlenmemiş bir coşku da vardı. Sophie bunun mutluluk olabileceğini düşünme cesaretiyle sımsıkı sarıldı kocasına.

Çok sonra, "Bana bir bebek verecek misin Brendan?" diye sorabilme cesaretini toplayabildi.

"Sophie bilemiyorum. Sen öyle küçük ve narinsin ki bazen sana dokunurken bile iki kez düşünmek zorunda kalıyorum."

Sophie'nin gözleri büyüdü. "Hayır, bunu yapmıyorsun. Bana bazen öyle şekillerde dokunuyorsun ki parçalanacağımı sanıyorum. İnan bana sandığından daha güçlüyüm ve her gün binlerce kadının yaptığı şeyi beceremeyeceğimi düşünmen beni öfkelendiriyor. Bana biraz güven."

Brendan'ın korkusunu açıklayabilmesi, ona zarar gelmesindense soyunun kuruyup gitmesine razı geleceğine Sophie'yi ikna etmesi neredeyse imkânsızdı çünkü karısı haklı sebeplerden kendine güvenmiyordu. Öte yandan Sophie'nin mutluluğunu görmekten başka bir şey de istemiyordu. Tıpkı kendi mutluluğu gibi... Bir bebek ilginç, hatta hoş olabilirdi. Tanrı biliyor ya Sophie'ye benzeyen güzel bir kız fikri gittikçe hoşuna gitmeye başlıyordu. Minik bir kedi yavrusu... Brendan farkına varmadan gülümsedi.

Yine de, "Bunu düşüneceğim Sophie," derken sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Brendan bebekler düşünce yoluyla dünyaya gelmezler. Sevişmeye devam ettiğimiz sürece, eğer sen de izin verirsen her an bir bebek olabilir. Sence de güzel değil mi?"

Brendan cevaben kızın göğsünü kavradı ve başını boynuna gömerek cennet gibi kokusunu içine çekti. Sophie haklıydı... Böyle giderse yakında onu hamile bırakacaktı ve bu fikre gittikçe daha fazla ısınıyordu.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim. Eğer başıma buyruk davranmasaydım o adam sana zarar veremezdi," dedi Sophie fısıldayarak. Kocasının ayartmasına direnmek şöyle dursun gövdesinin üst kısmını yukarı doğru bükerek göğsünü onun eline bastırdı. Eğilimleri doğal ve fazlasıyla kadınsıydı. Brendan meme ucunu ağzına almadan önce, "Seni her zaman koruyacağım Sophie," dedi.

"Ah Tanrım, bu çok güzel... Biliyorum... Bir daha bunu yaptığını görmek istemiyorum. Seni kaybettiğimi sandım." Cümlesinin sonunda derin bir şiddetle inledi.

"Sen benimsin."

"Hepsi bu mu?"

Brendan, "Oldukça önemli bir kısmı bu," dedikten sonra diğer meme ucunu ağzına aldı.

Sophie büyük bir hızla uçurumdan yuvarlanıyordu. Brendan'ın dudaklarının sihrine kapılırsa kendine geldiğinde vücuduna söz geçiremediği o dinginliğin ortasında yığılıp kalmış olurdu. Oysa önce öğrenmesi gereken bir şey vardı.

Sesine tüm korkusunu ve güvensizliklerini yansıttığının farkına varmadan, "Belki ileride beni sevmeye başlarsın," dedi.

"İleride mi?" Brendan başını kaldırdı.

"Tüm yaşananları düşününce beni umursaman bile bir mucize. Sen öyle kayıtsız ve soğuktun ki..."

"Sophie hâlâ anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?"

"Seni sevdiğimi."

Bu doğru değildi. Sophie yalanını ya da alay ettiğine dair o acımasız ışığı görebilmek için dikkatle Brendan'ın altın gözlerini araştırdı. Görmeyi beklediği ama asla arzu etmediği şeyi derinlerde ya da yüzeyde bir yerde bulacağına emindi. Daha

sonradan kırılmamak için onu şimdi ifşa etmeliydi. Ancak güzelden de öte, o büyüleyici gözlerde saf bir dürüstlük ve bir erkeğin arzuladığı kadın için hissedebileceği türden sıcak duygular vardı.

"Sen ciddi misin?"

Brendan parmağının dışıyla kızın ipeksi yanağını ve burnunun kavisini hafifçe okşadı. Yumuşak, etkileyici bir gülümsemeyle bakıyordu ona. "Sophie eğer güneş doğuyorsa sebebi sensin. Bunu aklından çıkarma."

"Ben senin güneşin olamam... Buna izin vermezsin."

Brendan tembelce iç geçirdi. "Benden izin almak önceliklerin arasından değil. Başına buyruksun, beni kendine âşık ederken fikrimi sormadın."

Genç kızın gözleri akıl almaz bir hızla dolmaya devam ediyordu. *Ne olur her şey normale dönsün* diye geçirdi içinden... Durgun ve alışılmış. Öyleyken sürprizler bile tahmin edilebilirdi ve kalbini parçalamazdı. Tanrı biliyor ya düşünmeye, düşlemeye korkuyordu.

"Benimle alay etme, bu seferki gerçekten kalbimi kırar."

Brendan iki eliyle kızın yüzünü avuçladı. Ciddiydi... Hassas görünüyordu. Kimin için? Sophie'nin kırılmaya meyilli kalbi için mi? Brendan buna aldırış etmezdi ki. Onu ölümden kurtarmış, elleriyle bir adam öldürmüştü. Sırf hayatını kaybedebilir diye bir bebekleri olmasını bile istemeyecek kadar onu korumayı arzuluyordu. Sadece Sophie kendisine ait olduğu için miydi bu korumacılığı? Genç kız daha fazlası olduğunu düşünmeye cesaret edemiyordu. Brendan'ın kendini bir kurşunun önüne atması, âşık olmasından daha anlaşılabilir geliyordu Sophie'ye.

"Seni seviyorum Sophie... Bunu keşfettiğimden beri gerçekten doğru anlayıp anlamadığımı düşündüm, sonuç değişmiyor. Sakın bana yine neler hissettiğimi söylemeye kalkma. Yaptığın tek şey bakmak ama göremiyorsun. Seni seviyorum, bilmen gereken tek şey de bu."

"Seviyor musun gerçekten?"

Sophie Brendan'ın daha yumuşak çıkan sesini duyana kadar ağladığının farkında bile değildi. Ya da nefes aldığının...

"Bana bak biricik, ağlama... Gözlerini görmeme izin ver."

Sophie yanaşmadığı için Brendan çenesinden tutarak onu kendine bakmaya zorladı. "Sophie sen benim buz tutan *nilüfüm ateşisin*. Yanımda değilken hissettiğim boşluk, seni tanımadan önceki hayatımın özeti. Bu beni kızdırıyor, zayıf hissettiriyor, fakat aynı zamanda yaşadığımı hatırlatıyor. Yaşamayı seviyorum Sophie... Ben öyle bencil bir adamım ki her ne sebeple olursa olsun beni bırakmaya kalkarsan umursamam, o sebepleri ellerimle yok eder ve gerekirse seni kulelerden birine hapsedip yaşamaya devam ederim. Ama hepsinden önemlisi, biri sana dokunmaya kalkar ya da seni incitirse onu ellerimle öldürürüm."

"O halde gitmeme neden izin verdin? Neden tanıştığımız ilk günden beri bana bir hiçmişim gibi davrandın?"

"Çünkü aptalım Sophie... Ayrıca şu an kollarımın arasındasın ve hiçbir yere de gideceğin yok." Sesi, gözleri ve Sophie'yi tutuşu, sözlerin barındırdığı şakayı paylaşmıyordu. Sophie bunun bir yemin, hatta tehdit olduğunu bilmesine rağmen kalbindeki şarkıyı susturamadığı bir mutluluk anı yaşıyordu.

"O pisliklerin sana zarar verdiklerini hatırladıkça o kulübeyi onlara mezar edemediğim için deliriyorum. Beni korkutuyorsun Sophie... Sükûnetime kastediyorsun. Korkarım böyle giderse hasta olacağım."

"Eğer sen uyanmasaydın ben de ölürdüm Brendan. Kollarımda kendini kaybettiğinde neredeyse çıldıracaktım ve sebebinin beni korumak olduğunu bilmek daha da kötü hissettiriyor. Sayende hayattayım, sapasağlamım ama içimde bir çöküntü var. Eğer ruhumun elleri ve ayakları olsaydı yığılıp kalmıştı. O adam sana bir şey yapsaydı..."

"Benden kolay kolay kurtulamazsın. Sana o kadar yaklaşmasına izin vermemeliydim. Sophie seni ikaz ediyorum...

Eğer kendini bir daha tehlikeye atarsan bu kez atını kesinlikle öldürürüm." Belki teskin etmek için başlayan sözler çocuksu bir sertlikle noktalandı.

Bu tehdit Sophie'yi diğer itiraflardan bile daha fazla etkilemişti. Genç kız başını iki yana sallayıp gözyaşlarına rağmen gülerken kendi kendini mandırmaya çalışır gibi, "Beni gerçekten seviyorsun... Aklım almıyor," diye mırıldandı. Eli onun göğsünü, tam da kalp atışlarının en yoğun olduğu yeri tembelce okşuyordu.

Sophie her şeyin buhara dönüşmeyeceğinden hâlâ emin değilse de Brendan'ın kuvvetle çarpan kalbi, hislerine başka bir dilde tercümanlık ediyor gibiydi. Sophie'nin uzun zamandan beri bildiği bir dildi bu.

"Evet, beni seviyorsun."

"Yeterince açıklayıcı konuştum sanıyorum. Daha duygusal bir şeyler beklersen hata edersin."

"Daha duygusal mı? Tanrı aşkına deminden beri hapsetmekten, öldürmekten ve mahvetmekten başka bir şey söylemiyorsun."

"Hepsi duygusal sebeplerdendi."

Sophie tüm duygusal sebepleri onun zaaflarla dolu güzel yüzünden okuyabiliyordu. Brendan ilk defa böyle korumasız ve aksini göstermeye çalışsa da kırılgan görünüyordu.

"Öp beni Brendan."

Brendan hiç itiraz etmedi. Dudaklarını iştahla Sophie'nin aralık dudaklarının üzerine bastırıp başını elleri arasına aldı. Parmaklarına ipek bir ağ gibi dolanan saçlardan yayılan hanımeli kokusu aralarında erotik bir farkındalık yarattığında aniden ayrıldılar ve neyin sebep olduğunu açıklayamayacakları bir şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Elektrik yüklü bir andı.

Brendan'a göre Sophie baştan çıkarıcıydı. Sophie'ye göreyse Brendan cazibesiyle öldürebilirdi. Dudakları tekrar birleştiğinde ikisi de eriyip gitmelerine neden olacak değişimin farkına vararak birbirlerine iyice sokuldu. Sophie dilini onun dudakları arasından kaydırarak ona sundu ve Brendan

büyük bir memnuniyetle onu kabul etti. O tecrübeli olan taraftı, fakat şimdi onu yönlendiren şeyin hesaplanmış, kontrol altına alınmış hiçbir yanı yoktu. Ruhundan gelen istek Sophie'yi yiyip bitirmesini söylüyor ve onu kendine ait kılmasını emrediyordu. Ona muhtaçtı... Onu seviyordu...

Sophie ise onun hisleriyle besleniyordu çünkü ikisi birdi... Hiç olmadığı kadar onunla bütündü.

"Tanrım Sophie... Sophie sen bana ne yapıyorsun?" dedi Brendan artık soluksuz kaldıkları bir an.

Gözleri kapalıydı ve alınları birbirine değiyordu. Yüzeysel soluklarının ancak ikisinin erişebileceği bir mahremiyet kattığı odada saf, nefes kesen bir duygu yoğunluğu vardı.

"Sadece seni seviyorum," dedi Sophie titrek bir sesle.

"Bunu biliyorum güzel karım... En az seni sevdiğimi bildiğim kadar iyi biliyorum."

Sophie bir yandan onun ensesindeki saçları okşarken bir yandan da kapalı göz kapaklarının gözyaşlarının akmasını engelleyeceğini umuyordu. Ne var ki Brendan süzülen bir damlayı dudaklarıyla durdurunca başarılı olamadığını anladı.

"Bu da neyin nesi?"

"Bilmiyorum... Aptal gibi görünüyorum değil mi?"

Brendan, "Biraz," diye itiraf edince Sophie güldü.

"Sanırım çok duygusal bir gece. Mutluluk, üzüntüden daha ilginç tepkiler vermemi sağlıyor."

"Çok daha ilginç fikirler verebilirim sana," dedi Brendan kızın çıplak kalçasını okşarken. Sesi de parmakları gibi okşuyordu.

Sophie ona kolaylıkla uyum gösterebilirdi, hatta bunu yapmak üzereydi ancak birdenbire hatırlayarak, "Lily'ye inandın mı Brendan?" diye sordu.

"Yalan söylediğine emindim ama sana sorduğumda inkâr etmedin. Seni çıldırttığım için beni ayartmaya çalıştığını düşünüyordum, sebebinin boktan bir intikam olduğunu öğrenmek canımı sıkmıştı. İkimizi bir araya getiren şeyin sakalı çıkmamış aptal herifin tekine hissettiğin aşk olması tepemi

attırmıştı. Benden başka hiçbir erkek kalbini çarptırmamalıydı... Geçmişte bile. Madamın butiğinde bana tuzak kurmadığını da biliyorum. Daha fazla anlatıp kendimi küçük düşürmeye devam etmeli miyim Sophie?"

"Son bir soru... Eğer evlenmeye mecbur kalmasaydık onunla evlenir miydin?"

Brendan birkaç saniye buna gerçekten kafa yordu. "Pek sanmıyorum. Onu beğenmiştim ve güzelliğini de takdir ediyordum ama sana bayılıyorum... Başka?"

Sophie ağzı kulaklarında başını iki yana salladı. "Bu kadarı yeterli."

"Romantik bir adam değilim ve değişmeye de niyetim yok. Kafandaki tüm soruları şimdi sorarsan bir nebze tatmin olmanı sağlayabilirim. Gün ışıdığında ise yıkılan hayallerin için sorumluluk kabul edemem."

Sophie mutluluktan bayılmak üzereydi. "Beni sevdiğine gerçekten inanamıyorum."

"Karşı konulmaz olduğunu düşünen sadece ben değilim. Achilles bile artık senden hoşlanıyor."

"O Achilles değil Hector'dı."

"Hector senden nefret ediyor. Sanırım köpekleri karıştırıyorsun."

"Ciddi misin?"

"Hayalarımı sopayla dürtsen bile bundan daha ciddi olamazdım."

Sonraki beş dakika Sophie'nin utanç kıvranışları ve komik mazeretleriyle geçti. Sabaha kadar sızlanmaya devam edeceği o kadar belliydi ki Brendan en sonunda onu tamamen altına alıp bacaklarının arasına girdi.

"İçine girmek istiyorum." Şakası olmadığını anlasın diye hâlihazırda sertleşen erkekliğinin baskısını hissetmesini sağlayarak Sophie'yi kızıştırdı.

Sophie nefes nefeseydi ve ağzı çöl kadar kuruydu. "Seni tutacak değilim."

"Son sözün mü?"

"Son sözüm her zaman seni seviyorumdur."

Brendan Sophie'nin dudaklarına doğru eğilirken miskince mırıldandı.

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Sanırım hamileyim."

"Ne?"

"Bu gece hamile kaldım ya da birazdan kalacağım, hissediyorum. Ve çok rahat bir doğum geçireceğimi de hissediyorum. Hislerim çok güçlüdür bilirsin."

"Açıkçası bilmiyordum."

"O halde yakında öğrenirsin."

Brendan kalçasını hafifçe hareket ettirip Sophie'nin tek bacağını beline doladı. "Hayal kırıklığına uğramandansa şu işe bir hız verelim derim." Duvardaki saati kontrol etti. "Sabaha kadar dört kez güçlü hislerinin seni utandırmaması için yeterli mi?"

Sophie düşünüyormuş gibi gözlerini kısıp parmağıyla çenesinde ritim tuttu. "Hislerim için belki yeterli ama benim daha iyi bir fikrim var."

"Hmmm... Neymiş o?" Dudakları birbirine değmek üzereydi.

"Hemen başlayalım ve dört kereyi ne kadar sürede geçeceğimizi birlikte görelim. Fazladan her sefer için yarın gece sana ödül vermeyi düşünüyorum."

Brendan başını arkaya atıp güldü. "Bu gidişle fazla yaşamam."

"En azından yüzünde mutlu bir gülümse olacağını garanti edebilirim."

"Seni seviyorum Sophie... Bu da beni gülümsetiyor."

Sophie kollarını onun boynuna dolayarak dudaklarını tüm teslimiyetiyle ona sundu. Mutluluğu odayı aydınlatan bir ışıltıydı.

"İşte bu da beni dünyanın en mutlu kadını yapıyor."

Gülüşü yavaşça silinirken, Brendan kollarında tuttuğu kadının baş döndüren güzelliğini tadabilecekmiş gibi derin bir

nefes çekti içine. Şimdiye kadar tattığı hiçbir his Sophie'nin mutluluğu ve ona verdiği aşk kadar derinlemesine ya da değerli olmamıştı. O farklıydı... Bütünüyle, en ince ayrıntısına kadar. O... Sophie'ydi...

Ve Brendan onu sevmeye bayılıyordu...

Son Söz

Ve Sonsuza Dek Mutlu Yaşadılar...

"Brendan bu çocuklar beni öldürecekler. Tanrım sen yardım et."

Kuleye tırmanan döner merdiveni Brendan'ın önünde hızla çıkan Sophie aklını kaçırmak üzere olduğunu düşünüyordu.

"Sakin ol. Bunu yapmayı ne kadar çok sevdiklerini biliyorsun."

Sophie Brendan'a eğer şartlar daha müsait olsaydı canına okuyacağını anlatan öldürücü bir bakış attı. Neyse ki o sırada kule odasının büyük kapısına varmışlardı.

Sophie kubbe şeklindeki dört pencereden gün ışığı alan yüksek tavanlı odaya girdi. Düşündüğü gibi üç yaşındaki ikizleri Molly ve Daniel odanın ortasında öylece dikilmişlerdi. Bu ürkütücü ve bir o kadar da alışılmış manzara Sophie'nin aniden durmasına neden oldu. Buraya tekrar girmelerini engellemek için yapmadıkları şey kalmamasına rağmen bu iki fındık faresi karanlık ve kasvetli merdivenleri tırmanmanın bir yolunu buluyorlardı.

Hemen arkasından içeri giren Brendan da çocukların yanına gitmek yerine Sophie gibi bir süre onları izledi. Sophie ondaki tedirginliği hissedebiliyordu zira Molly ve Daniel bu kez duvardaki sabit bir noktaya odaklanmış halde noksan diş-

lerini göstererek gülüyordu. Sophie'ye göre daha ürkütücü olansa ikizlerin ortak sırlarını paylaştıklarını vurgularcasına ara ara birbirlerine sırıtmalarıydı.

"Sence de çok tuhaf değiller mi? O duvarda gördükleri her neyse hoşlarına gidiyor ama benim tüylerimi diken diken ediyor."

Brendan kolunu Sophie'nin beline sardı. "Orada bir şey gördükleri yok sevgilim... Sen de şu iki yarım akıllı kadar macera peşindesin. Keşke Daniel bana çekseydi ama o da gizliden gizliye sana hayran ve senin izinden gidiyor. Sanırım ortak tek noktamız sana karşı hislerimiz."

Sophie güldü. "Daniel senin kopyan. Öyle kibirli ki annesi olduğumu ve bana itaat etmesi gerektiğini anlaması için bazen onu dizime yatırmak istiyorum."

Brendan kulağına doğru fısıldadı ve "Dizine yatırmak mı? Hmmm... Bunu aklımın bir yerine yazdım," diyerek Sophie'nin kalçasını okşadı.

Sophie onu umursamaması gereken zamanları iyi bilirdi. "Molly, Daniel... Meleklerim bana buraya gelmeyeceğinize dair söz vermiştiniz, yoksa unuttunuz mu?"

Molly koşarak annesinin eteklerine sarıldı. Suçunu affettirmek istediğinde çoğunlukla başvurduğu oldukça etkili bir yöntemdi bu. Daniel ise ebeveynlerine şöyle bir bakmak dışında istifini bozmayacak kadar başına buyruk ve az önce bahsettiği gibi biraz kibirliydi.

Brendan boyu anca diz kapağına kadar gelen oğlunu yerden alıp koltuğunun altına sıkıştırdı ve hemen sonra çuval gibi omzuna attı. Daniel'ın kıkırtılarının taş odanın duvarlarında yankılanışı iki ufaklığın da ilgisini çekmiş olmalı ki birden kahkahalarla gülmeye başladılar. Ya da Sophie'yi korkudan dizlerinin üzerine çökertecek bir sırrı paylaşıyorlardı... Tanrı korusun.

"Sizi eğlendiriyorsam ne mutlu bana," dedi Brendan da gülerek.

Sophie ise kesinlikle keyifli değildi. Babasından aldığı göz

rengi dışında tamamen kendisinin kopyası olan kızı Molly'yi eteğinden sökmeye çalışırken durmadan söyleniyordu.

O sırada Daniel, "O da tıpkı annem gibi güzel kokuyor," diyerek dikkati üzerine çekti. Sophie ve Brendan'ın birbirine bakışları temkinliydi zira Daniel yine duvara bakıyordu. Molly başını annesinin bacakları arasından çıkararak, "Ama saçları farklı Daniel. Çok karanlık... Annem daha güzel ama o da güzel..." deyince Daniel de onayladı. İkizlere özel yakınlıklarının yanı sıra tuhaf bir iletişim şekli de vardı aralarında.

İki çocuk bir süre duvarı inceledikten sonra aynı anda kıkırdadı. Oldukça... Ürkütücü bir görüntüydü. Sophie gibi hayalet hikâyelerine aşina biri için *imkânsız* diye bir şey yoktu... Özellikle de kanıtlar böyle açıkken. Genç kadın yutkundu, kuruyan dudaklarını ıslatarak gülümsedi.

"Artık banyo zamanı." Molly kucağına gelmemek için direniyordu. Onu zorlayabilirdi elbette ama kimi kızdıracağını bilmediği için temkinliydi.

Neyse ki Brendan her zamanki gibi serinkanlı davranacak zamanı bulmuştu. Bir omzunda kendisine şaşırtıcı derecede benzeyen Daniel varken Molly'yi kolayca kavradı ve diğer omuzuna aldı. Çocuklar yerden bu kadar yükseldikleri için sevinç çığlıkları atıyorlardı. Daniel bir süredir orada olmasına rağmen ikizi yanına gelene kadar eğlenmesi gerektiğini hatırlamamıştı. Bir araya geldiklerinde inanılmaz sersem ve tapılası göründüklerini düşündü Sophie.

"Baba, sence acıkmış mıdır? Konuşmuyor. Belki sen sorarsan cevap verebilir."

"Ben orada kimseyi göremiyorum Molly... Molly hayatım eğer biri konuşmuyorsa ve annenle ben baktığımız halde onu göremiyorsak gördüğünü sandığın şey bir hayal olabilir. Değil mi delikanlı?"

Daniel pozisyonu ve karakteri itibariyle babasına tepeden bir bakış attı, sonra da sırıttı. Sanki alay ediyordu.

Sophie işte o an duvar dibindeki iki kurabiyeyi fark edebildi. Çocuklar biri ya da bir şey için oraya yemek mi bıra-

kıyorlardı yani? İçinden bir his ikizlerin fare beslemediğini söylüyordu. Korku, en son seneler önce Brendan'ın kütüphanesinde *Kamelya Kokulu Kadını* hissettiği günkü kadar şiddetliydi.

"Bu kadar yeter," diye çıkıştı çocuklara. "Hadi gidiyoruz artık." Tam zamanında kule odasının kapısında çocukların dadısı ve bir hizmetçi belirdi. İkisi de merdivenler yüzünden soluk soluğaydı.

"Özür dilerim leydim," dedi dadı elini göğsüne bastırarak. "Onları engelleyemedim. Geçen seferki gibi buraya saklanacakları inanın hiç aklıma gelmedi. Tanrı'ya şükür siz benden önce davranmışsınız."

"Önemli değil Bayan Hudson. Sally çocukların saklandığını söyleyince buraya geldiklerini tahmin etmiştim."

Sophie banyo işkencesinden kaçamayacakları için somurtan çocuklarına gülümsedi.

"Evet küçük korsanlar, şimdi babanızla vedalaşın bakalım. Aşağı iniyoruz."

Brendan iki çocuğu omuzlarından kaydırıp her iki koluna aldı. Üçünün de kafası birbirine değiyordu. Brendan olanlardan sorumlu tutulmak istemediğini anlamaları için onlara *çaresizim* bakışı atarak kurnazlık ediyordu. Sonra ikisinin duyabileceği bir şeyler söyledi ve çocuklar başlarını arkaya vererek yüksek perdeden birer kahkaha attılar. Sebebi her neyse onları mutlu ettiği kesindi.

Molly tombul parmaklı ellerini babasının iki yanağına bastırarak onu annesinden gördüğü gibi ıslak bir şekilde dudaklarından öptü. Daniel ise daha mesafeli ama kendine göre sevgi doluydu. Brendan'ı öpmek yerine kafasını babasının kafasına tokuşturdu ve inmek için debelenmeye başladı.

Sophie kocasının dadıya ve hizmetçiye teslim ettiği ikizleri odalarına kadar takip etmek niyetindeydi. Aşağı uzanan loş merdivenler ayak tabanları geniş kişiler için bile pek güven vermiyorken, kendi başlarına yürümekte ısrar eden Molly

ve Daniel gibi toplu iğne başı ayaklı ufaklıklar için hiç tekin durmuyordu.

Sophie, "Keşke onları sen indirseydin Brendan," diyecek oldu ancak Brendan ortalarda görünmüyordu.

"Brendan?"

"Buradayım." Ses kocasını en son bıraktığı yerden geliyordu. Sophie eteklerini toplayıp merdivenleri isteksizce geri tırmandı. Brendan büyük pencerelerden birinin altındaki taş çıkıntıya oturmuş, bekliyordu.

"Yanıma gel."

"Seni anlıyorum ama bu biraz yakışıksız değil mi? Özellikle de çocukların bahsettiği o karanlık saçlı kadından sonra."

"Beni rahatsız etmez. Hadi yanıma gel."

Sophie muzip bir şekilde güldü. Brendan yüzünden bir gün lanetleneceğini biliyordu, çünkü bu adam iflah olmaz bir utanmazdı ve hiç sorgulama gereği duymadığına göre Sophie'yi de kendine benzetmişti. Usulca ona doğru yürüdü, tam önüne gelince durdu. "Buyrunuz lordum."

"Kucağıma otur."

Sophie şoka girmiş gibi görünmeye özen göstererek, "Bu çok utanmazca," diye ciyakladı.

"Öyle de olması gerekiyor."

Sophie bacakları Brendan'ın iki yanında, kendini onun kucağında bulduğunda hangi ara bu pozisyonu aldıklarını düşünüyordu. "Bence sirk soytarısı değil illüzyonist olmalıydın," dedi başını iki yana sallayarak.

Brendan dudaklarını sert, kısa ama ateşli bir öpüşle birleştirip sonra da ondan uzaklaştı. Bu kadına gerçek anlamda tapıyordu. Kokusuna, tenine, sıcaklığına ve sevgisine... Kısacası her şeyine...

Derin derin içini çekerken hanımeli kokusunun baş döndüren aşina kokusunu alacağını düşünmüştü ancak yabancı bir çiçek kokusu doldu burnuna.

Yeni bir parfüm mü?

"Brendan, peşlerinden gitmediğimizi anlarlarsa biri bizi basabilir."

"Pek sanmıyorum."

Yüzünü karısının boynuna gömen Brendan yine o farklı çiçek kokusunu duyarak başını kaldırdı. "Parfümünü mü değiştirdin?"

Sophie'nin mest olmuş yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Hayır... Belki de terlemişimdir, özür dilerim."

Brendan hanımeline hiç de benzemeyen çiçek kokusunu artık daha yoğun alıyordu. Daha da garibi taş oda hissedilir biçimde serinlemiş gibiydi. Tamamen fiziksel sebeplerden ürperdi ama zihinsel olarak hissediyordu.

Evet... Çiçek kokusu belli belirsiz bir hızla artıyor, tehlike hissi tüylerini kabartıyordu... *Çiçek Kokan Margaret* dedi içindeki bir his. Sophie kucağındayken hızla taş çıkıntıdan kalkıp şüpheyle silindir biçimli yapının tüm duvarlarını - özellikle ikizlerin ilgi gösterdiği kısmı - inceledi. Kurabiyelerin yerinde olup olmadığını bile kontrol etti.

"Bir sorun mu var hayatım?"

Brendan dalgın bir halde başını iki yana salladı. "Bir koku alıyor musun Sophie?"

Sophie burnunu dikerek havayı kokladı. "Rutubet kokuyor ama son derece normal... Bir de senin losyonunun hoş kokusunu duyuyorum."

Bu çok tuhaftı... Sophie'nin aynı kokuyu almaması ilk başta içini rahatlatmıştı. Ancak gerçekliğinden şüphe duymayacağı koku ve serinliği sadece kendi hissediyorsa ciddi bir sorun var demekti. Sophie'yi kucağına alıp hızla dışarı çıktı ve döner merdivenden inmeye başladı.

Korkak değil sadece tedbirliydi. Ayrıca geride bıraktıkları şeyin ne olduğunu asla öğrenmemeye karalıydı.

"Bir şey mi oldu? Neden söylemiyorsun?"

İşte Brendan o zaman gülümsedi. "Evet, seni özledim ve bir an önce yatağa atmalıyım."

"Az önce de bunu yapıyorduk zaten."

"Rutubet kokan o taşın üzerinde mi? Hayatta olmaz."

"Brendan basamağa dikkat et... Tanrım neden böyle acele ediyorsun ki? İkimizi de öldüreceksin!"

"Acele ediyorum çünkü bir an önce sevişmezse karımın çıldıracağından endişe ediyorum."

"Ben mi çıldıracağım?" Sophie birden kahkaha attı. "Korktun değil mi? Korktuğun için acele ediyorsun. O duvardaki şeyin neye benzediğini bana anlatmak ister misin küçük tatlı şey? Belki sana yardım edebilirim."

"Yatağa kadar sabredersen ben de sana bacaklarının arasındaki şeyin sana neler hissettirdiğini soracağım. Seni ürküttüğünü ve çıldırttığını biliyorum. Tabii bu hikâyenin devamında ilginç şeyler de çıkabilir."

"Hemen söyleyebilirim... Ona bayılıyorum çünkü kibrine katlanmamı ve geceleri rahat uyumamı sağlıyor."

"Kibrimin seni tahrik ettiğini sanıyordum."

"O da var tabii... Madem açıklamak istemiyorsun sormayacağım cesur kocam. Seni her koşulda sevmeye devam edeceğim için şanslısın."

Brendan çıkışa varmadıklarını umursamadan onu serin duvara yaslayıp öptü. İlerideki birkaç saatin vaatleri vardı öpüşünde... Ateşli, müşfik ve fazlasıyla derin.

"Beni her koşulda sevmezsen Sophie, yüzyıllar sonra anlatılacak bir efsaneye dönüşür ve sana asla huzur vermem."

"Huzur değil seni istiyorum zaten." Sophie hülyalı bir iç geçirdi. "Hadi götür artık beni buradan."

Brendan son bir kez Sophie'yi öptükten sonra onu tekrar kucakladı ve aydınlık koridora soktu. İkisi de aşk hayatlarında modern ve açık görüşlüydüler. Aslında bir nevi buna mecburlardı, çünkü Brendan da Sophie de söz konusu arzularını dizginlemek olduğunda ancak Molly ve Daniel kadar kontrollüydü.

Koridorda gezinen iki hizmetçi kızın kuluçkadaki tavukları hatırlatan kıkırtılarını geride bırakıp odalarına girdiler. Brendan ayağıyla kapıyı kapadıktan sonra Sophie'yi yatağa

bıraktı ve kısmen yanına, kısmen üzerine uzandı. Sophie sıcacık ve yumuşacıktı... Gülüşü sadece gözlerinden okunabilecek bir duyguya dönüşene dek yüzünden silinirken Brendan hayatının ışığı olduğunu bildiği kadının dudaklarına doğru fısıldadı.

"Beni ne kadar istediğini göstermeden önce söylemek istediğin son bir şey var mı?"

"Son sözüm her zaman seni seviyorumdur Brendan."

Bunu söyleyeceğini biliyordu... Tıpkı Sophie'nin onun ne gibi bir karşılık vereceğini bildiği gibi. Dudaklarını usulca onun tatlı dudaklarına değdirdi ve gözlerini huzurla yumarken sadece Sophie'ye özel baştan çıkarıcı o sesle fısıldadı.

"Seni seviyorum Sophie... Her zaman, sonsuza kadar..."